Nelson DeMille

Spencerville

Nelson DeMille

SPENCERVILLE

Traducere din limba engleză:
Alina Ionescu, Monica Ionescu

RAO International Publishing Company
Bucureşti
1996

În amintirea tatălui meu, cu dragoste

MULŢUMIRI

Aş vrea să le mulţumesc celor trei scriitori colegi care mi-au împărtăşit din cunoştinţele lor: Peter Earley, cunoscător al dedesubturilor din Washington; Tom Block, căpitan de aviaţie şi romancier; John Westermann, ofiţer de poliţie şi romancier.

De asemenea, mulţumirile mele rudelor din partea soţiei, din Ohio, Al şi Carol Schad, Mike şi Melinda Myers pentru ajutorul lor la investigaţiile făcute pentru această carte şi pentru ospitalitatea lor.

În ultimul rând, dar nu de mai mică importanţă, sunt mulţumirile aduse primilor cititori şi critici ai acestei cărţi: Pam Carletta, asistenta mea; Nick Ellison, agentul meu; Nanscy Neiman, editorul meu; şi, fireşte, Ginny DeMille, profesoară de engleză, soţie răbdătoare şi bună prietenă.

NOTA AUTORULUI

Aceasta este în întregime o operă de ficţiune, şi dacă în statul Ohio există un oraş numit Spencerville, localizarea şi aspectul lui sunt diferite de ceea ce descriu eu, nici oraşul, nici oamenii nu prezintă vreo asemănare cu oraşul sau cu oamenii din această povestire.

Din cercetare nu ne vom opri
Şi la sfârşitul căutării noastre
Ajunge-vom de unde am pornit
Şi locul îl vom cunoaşte pentru întâia dată.

T.S. Eliot -*Little Gidding*

Capitolul 1

Keith Landry se îndrepta spre casă după douăzeci şi cinci de ani pe front. Ieşi cu Saab-ul său 900 de pe Pennsylvania Avenue şi intră pe Constitution, luând-o spre vest de-a lungul Mall-ului spre Virginia, traversând Potomacul pe podul Theodore Roosevelt. În oglinda retrovizoare zări monumentul Lincoln, îi făcu cu mâna şi-şi continuă drumul spre vest pe Route 66, îndepărtându-se de Washington.

Zona vestică a statului Ohio, ora douăzeci după orarul de vară, jumătatea lunii august, şi Keith Landry observă că soarele încă se afla cam la cincisprezece grade deasupra orizontului. Aproape că uitase ce lumină era la ora asta aici, la capătul fusului orarului estic, şi uitase cât de mare este ţara sa.

Şofatul pe drumul plat, drept, era uşor şi nu-i solicita atenţia, aşa că Landry se lăsă în voia unor gânduri pe care le tot amânase: Războiul Rece se terminase – asta era vestea cea bună. Mulţi luptători din acest război fuseseră concediaţi, ceea ce, pentru Keith Landry, era vestea cea proastă.

Dumnezeu se milostivise în cele din urmă şi, cu o suflare uşoară, îndepărtase ameninţarea unui Armagedon nuclear care plutea peste planetă de aproape o jumătate de secol. Bucuraţi-vă. Suntem salvaţi.

Reflectă: „Bucuros îmi voi transforma sabia în fier de plug sau în cosor şi chiar pistolul meu Glock de 9 mm într-un pres-papier.” Ei bine… poate că nu chiar bucuros. Dar avea de ales?

Războiul Rece, cândva o industrie înfloritoare, îşi pierduse importanţa lăsându-şi specialiştii, tehnicienii şi personalul administrativ în căutare de lucru. Gândind raţional, Landry ştia că acesta era cel mai bun lucru care se întâmplase omenirii de

când tiparul lui Gutenberg lăsase fără lucru o mulţime de călugări. Personal însă era enervat că un guvern care-i luase douăzeci şi cinci de ani din viaţă nu putuse să găsească nişte dividende de pace cu care să-l mai tină încă cinci ani şi o pensie întreagă.

Dar era-n regulă, Washington-ul era la două zile şi nouă sute şaizeci de kilometri în urma lui. Azi era ziua numărul trei din viaţa numărul doi. Oricine a zis că nu există actul doi în viaţa americană nu lucrase niciodată pentru guvern.

Fredona câteva măsuri din *Spre casă,* dar constată că vocea-i zgâria auzul şi deschise radioul. Prinse un post local şi ascultă un reportaj în direct de la un târg, urmat de un buletin de ştiri al comunităţii anunţând activităţile bisericii, întâlnirea 4-H[1], un picnic al veteranilor, şi aşa mai departe, apoi preţurile recoltei şi ale şeptelului, ponturi despre locurile bune de pescuit şi un buletin meteo groaznic de detaliat, în Indiana de Sud erau tornade. Landry închise radioul gândindu-se că exact aceleaşi ştiri le auzise şi acum un sfert de secol.

Dar în toţi aceşti ani i se întâmplaseră multe şi cele mai multe fuseseră periculoase. Acum era în siguranţă şi în viaţă după ce, în ultimul sfert de veac, simţise că e cu un picior în groapă şi cu celălalt pe o coajă de banană. Zâmbi. „Spre casă.”

Desigur, recunoscu, emoţiile erau amestecate şi trebuia să le separe. Cu două săptămâni în urmă se afla în Belgrad, schimbând ameninţări cu ministrul apărării, iar azi era în Ohio ascultând o voce nazală ce făcea speculaţii asupra preţului porcilor. Da, era în siguranţă, dar nu era încă vindecat.

Se lăsă pe spate pe scaun şi se concentră asupra drumului. Îi plăcea şoseaua deschisă, iar Saab-ul mergea minunat.

Forma neobişnuită a maşinii atrăgea priviri curioase când traversă micile oraşe şi cătunele din Ohio de Vest, şi Landry se gândi că ar trebui

probabil să o schimbe cu una mai puţin şocantă când se va stabili în Spencerville.

Lanurile de porumb se întindeau până în zare şi din loc în loc câte un fermier plantase soia, grâu sau lucerna. Dar în majoritate era porumb: porumb furajer pentru îngrăşarea vitelor şi porumb comestibil pentru masă. Porumb. Sirop de porumb, amidon de porumb, fulgi de porumb, făină de porumb, porumb, porumb, porumb, îşi zise Landry, ca să se îngraşe o naţiune grasă deja. Landry fusese de-a lungul anilor în numeroase zone cu foamete şi poate de asta priveliştea dărniciei pământului îl făcuse să se gândească la grăsime.

— Pentru valurile de chihlimbar ale grânelor, zise el cu glas tare.

Observă că recolta era bună. Recoltele nu-l interesau în niciun fel, nici ca fermier, nici ca om care să aibă contracte pentru recolte în perspectivă. Dar îşi petrecuse optsprezece ani de viaţă ascultându-i pe cei din jurul lui vorbind de recolte, aşa că le observa oriunde se afla, în Rusia, China, Somalia şi acum, făcând un cerc complet, în Ohio de Vest.

Landry văzu tăbliţa indicatoare pentru Spencerville, schimbă vitezele şi luă curba fără să frâneze, făcând Ford-ul Taurus din spatele său să încerce aceeaşi manevră cu rezultate mai puţin satisfăcătoare.

În zare se vedeau un turn de apă şi nişte silozuri, apoi Landry distinse turnul cu ceas al tribunalului districtului Spencer, un fel de morman de cărămizi roşii şi gresie construit în stil gotic-victorian, într-o explozie de entuziasm şi avânt de sfârşit de secol. Construcţia reprezentase o minune când fusese înălţată, gândi el, şi era şi acum o minune – minunea fiind că districtul Spencer fusese odată destul de înfloritor şi de populat ca să finanţeze un asemenea edificiu masiv.

Pe măsură ce se apropia, putea să vadă majoritatea clopotniţelor celor zece biserici ale oraşului reflectând lumina apusului.

Landry nu intră în oraş, ci coti pe un drumeag de fermă. Un indicator îi reamintea să fie atent la vehiculele de la fermă ce se deplasau cu viteză redusă, aşa că încetini şi el. După un sfert de oră văzu hambarul roşu al fermei Landry.

Niciodată nu mai venise cu maşina tot drumul până acasă – întotdeauna luase avionul până la Toledo sau Columbus şi închiriase o maşină. Călătoria prin districtul Columbia fusese lipsită de evenimente şi totuşi interesantă. Partea interesantă, în afară de peisaj, o reprezenta faptul că nu ştia de ce se duce să locuiască în Spencerville după o absenţă atât de lungă. Interesant era şi sentimentul de tihnă calmă, absenţa oricăror întâlniri în agenda sa, firul atârnând în locul unde odată se afla telefonul portabil dat de guvern, sentimentul neobişnuit de a nu mai fi în legătură cu oamenii care odinioară trebuiau să ştie zilnic dacă era mort, viu, răpit, în închisoare, dacă fugea sau dacă se afla în vacanţă. O clauză din actul de securitate naţională stipula că în treizeci de zile de la data lăsării la vatră trebuia să le aducă la cunoştinţă adresa unde se află. În realitate însă ei o voiau înainte ca el să plece din Washington. Dar Landry, exercitându-şi pentru prima dată drepturile de simplu cetăţean, le spusese răspicat că nu ştie unde se duce. Plecase, dar nu era uitat, fusese pensionat forţat, dar continua să se afle în atenţia superiorilor lui.

Trecu de un şir de cutii de scrisori fixate pe stâlpi, observând că cea cu numele de Landry avea coborât steguleţul roşu şi aşa era de cinci ani. Intră pe aleea lungă, prunduită, năpădită de buruieni.

Casa era de şindrilă albă, în stil clasic victorian, cu verandă şi ornamente rococo, construită în 1889 de străbunicul lui. Fusese a treia construcţie pe acelaşi loc, prima fiind o căsuţă din bârne ridicată

în anii 1820, când marea Mlaştină Neagră fusese secată şi curăţată de strămoşii lui. A doua casă fusese construită în anii Războiului Civil; Landry văzuse o poză cu ea – avea forma unei mici solniţe, cu şindrilă, fără verandă sau ornamente. Conform înţelepciunii locale, cu cât o fermă arăta mai bine, cu atât mai mult era *soţul* ţinut sub papuc. După câte se pare, străbunicul Cyrus era total ţinut în frâu.

Landry trase maşina lângă verandă şi coborî. Soarele, deşi la apus, era încă fierbinte, dar era o căldură uscată, foarte deosebită de baia de aburi care era Washington-ul.

Privi casa. Nu se afla nimeni pe verandă să-i ureze bun venit şi nici n-o să fie vreodată. Părinţii lui renunţaseră la fermă şi plecaseră în Florida în urmă cu cinci ani. Sora lui, Barbara, nemăritată, se dusese în Cleveland pentru a se realiza că director în domeniul reclamelor. Paul, fratele lui, era vicepreşedintele firmei Coca-Cola din Atlanta. Paul fusese căsătorit cu o doamnă drăguţă, Carol, care lucra la CNN. El obţinuse custodie comună pentru cei doi fii ai lor şi viaţa îi era împărţită între despărţirea prin înţelegere şi Coca-Cola.

Keith Landry nu fusese niciodată însurat, pe de-o parte, din cauza experienţei fratelui său şi a majorităţii oamenilor pe care-i cunoştea şi, pe de altă parte, din cauza slujbei care nu conducea spre o viaţă de familie fericită. Şi, dacă voia să fie sincer cu sine, n-o putuse uita niciodată complet pe Annie Prentis care locuia la vreo şaisprezece kilometri de locul unde stătea el acum, în faţa casei părinteşti. Şaisprezece şi jumătate, ca să fie exact.

Ieşi din Saab, se îndreptă de spate şi cercetă vechea fermă, în lumina crepusculară, se văzu iarăşi tânăr absolvent, pe verandă, cu un sac de dormit în mână, sărutându-şi mama şi sora, Barbara, dând mâna cu micul Paul. Tatăl lui stătea lângă Ford-ul familiei, în locul în care Landry stătea acum lângă Saab. Era ca o scenă din

Norman Rockwell, numai că Keith Landry nu pleca să-şi croiască un drum în viaţă; pleca la tribunalul districtului unde, în parcare, aştepta autobuzul care-i ducea pe tinerii programaţi în acea lună din districtul Spencer la centrul de încorporare din Toledo.

Îşi amintea cu claritate expresiile îngrijorate de pe feţele celor din familia lui, dar nu-şi amintea foarte bine cum se simţise şi cum se purtase el. În orice caz, ştia că se simţea groaznic şi că în acelaşi timp era pătruns de o dorinţă de aventură, o nerăbdare să plece, care-l făceau să se simtă vinovat. Atunci nu-şi înţelesese emoţiile amestecate, dar acum înţelegea şi totul putea fi redus la un vers dintr-un cântec vechi: „Cum o să-i ţii la fermă după ce-au văzut Parisul?”

Dar n-a fost Parisul, a fost Vietnamul şi recruţii nu fuseseră mobilizaţi în piaţa oraşului pentru apel şi pentru o trimitere cu fast în misiune şi nici nu se întorseseră mărşăluind pe strada principală după ceea ce s-ar fi numit Ziua Marii Victorii. Şi totuşi, efectul net al experienţei era acelaşi pentru Landry: nu se întorsese niciodată la fermă. Desigur, fizic venise întreg, dar mental său spiritual nu se întorsese niciodată, şi ferma nu mai reprezentase niciodată căminul său.

Şi iată-l, după un sfert de secol, după ce păşise de pe verandă în lume, stând iar în faţa treptelor aceleiaşi verande; imaginea familiei se estompă, lăsându-l cu un sentiment de neaşteptată tristeţe. Îşi zise:

„Ei, *sunt* acasă, chiar dacă nu mai este nimeni aici”.

Urcă scara, găsi cheia în buzunar şi intră.

Capitolul 2

În partea de nord a oraşului Spencerville, partea mai selectă, la şaisprezece kilometri şi jumătate de ferma lui Landry, Annie Baxter, născută Prentis, debarasa masa din bucătărie de vasele folosite la prânz. Soţul ei, Cliff Baxter, îşi termină cutia de Coors, se abţinu cu greu să nu râgâie, îşi privi ceasul şi zise:

— Trebuie să mă întorc la lucru.

Annie dedusese asta din faptul că Cliff nu se schimbase înainte de masă în ţinuta lui obişnuită, blugi şi tricou. Purta uniforma cafenie de poliţist şi-şi îndesase un şervet după guler, ca să nu-şi păteze cu sos cămaşa încreţită. Annie observă că era transpirat la subsuoară şi în talie. Tocul şi pistolul atârnau de un cui în perete şi-şi lăsase chipiul în maşina de poliţie.

— Când crezi că vii acasă? îl întrebă ea.

— Păi, cred că ştii care-i răspunsul, iepuraş. Se ridică. Cine naiba ştie? Munca asta devine tot mai nebunească. Droguri şi puşti beţi.

Îşi strânse centura. Annie observă că era la ultima gaură şi, dacă ar fi fost urâcioasă, s-ar fi oferit să aducă un cui şi să facă o nouă gaură. Cliff Baxter o văzu privindu-i talia.

— Mă hrăneşti al dracului de bine, spuse el.

Desigur că era vina ei.

— Ai putea s-o laşi mai moale cu berea, remarcă Annie.

— Ai putea s-o laşi tu mai moale cu gura.

Annie nu răspunse. N-avea chef de ceartă, mai ales pentru ceva de care nu-i păsa. Îl privi. În ciuda kilogramelor în plus, în multe privinţe era bărbat bine, cu trăsături aspre, bronzat, cap rotund, păr castaniu des, ochi albaştri cu mici sclipiri încă în ei. Privirile şi corpul fuseseră cele ce o atrăseseră la el în urmă cu vreo douăzeci de ani, ca şi farmecul lui de băiat rău şi înfumurarea. Fusese un

iubit bun, cel puţin după standardele acelor zile şi acestor locuri. Se dovedise a fi un tată acceptabil şi un om care reuşeşte să-şi întreţină familia, ajungând destul de repede şerif. Dar nu era un soţ bun, deşi, dacă l-ai fi întrebat, el ar fi zis că este.

— Nu mai zăvorî uşile cum ai făcut data trecută, spuse Cliff Baxter şi deschise uşa.

Data trecută, gândi ea, fusese cu aproape un an în urmă şi o făcuse înadins, ca să-l oblige să sune şi să bată la uşă ca s-o trezească. Căutase cearta, dar primise mai mult decât se aşteptase. El venise acasă după ora patru dimineaţa şi, de atunci încoace, şi chiar înainte de asta, o dată sau de două ori pe săptămână, sosea întotdeauna în jurul acestei ore. Desigur că munca lui necesită ore ciudate şi numai acest lucru n-ar fi fost un motiv de suspiciune. Dar pe alte căi şi din alte surse aflase că soţul ei o înşela.

Cliff coborî bocănind scara şi urlă la cei patru câini ai lor din curtea din spate. Câinii începură să latre aţâţaţi şi râcâiră cu labele ţarcul în care erau închişi. Cliff urlă din nou, apoi râse şi-i zise soţiei:

— Ai grijă să le dai resturile şi lasă-i liberi o vreme.

Annie nu răspunse. Îl urmări urcându-se în maşina de şerif şi ieşind în stradă. Închise uşa de la bucătărie şi o încuie, dar n-o zăvorî. De fapt, reflectă ea, n-avea niciun motiv s-o încuie. Spencerville era un oraş destul de sigur, deşi, evident, oamenii îşi încuiau uşile noaptea. Motivul pentru care ea nu trebuia să încuie uşa era că soţul ei repartizase maşini de poliţie să patruleze pe Williams Street aproape tot timpul. Explicaţia lui: „Criminalii ştiu unde locuim şi nu vreau să-ţi facă cineva vreun rău.” Adevărul: Cliff Baxter era bolnav de gelozie, posesiv şi bănuitor.

Annie Baxter era, practic, o prizonieră în propria casă. Desigur, putea să plece oricând, dar oriunde mergea şi pe cine vedea ajungea foarte repede la urechile soţului ei. Asta era foarte

stânjenitor şi umilitor, ca să nu zică mai mult. Vecinii de pe strada curată, cu case în stil victorian – doctori, avocaţi, oameni de afaceri – acceptau politicos explicaţia oficială pentru prezenţa permanentă a poliţiei în zonă, dar îl cunoşteau pe Cliff Baxter, aşa că ştiau despre ce era vorba.

— Peter, Peter, mâncătorul de dovleci, zise Annie cu glas tare pentru a mia oară, avea o nevastă, dar nu putea s-o păstreze. A pus-o într-o coajă de dovleac şi a păstrat-o acolo foarte bine. Adăugă: Ticălosule!

Se duse la uşa din faţă şi privi strada prin geamul cu ramă metalică. O maşină de patrulare a poliţiei din Spencerville trecu şi ea îl recunoscu pe şofer, un tânăr pe nume Kevin Ward, unul dintre fasciştii favoriţi ai lui Cliff. Din când în când îşi imagina cum ar fi să-l invite pe Kevin Ward la o cafea şi apoi să-l seducă. Dar poate că Cliff pusese pe cineva să-l supravegheze pe Kevin Ward, probabil dintr-o maşină fără însemne. Annie zâmbi amar la propria nebunie care devenea la fel de gravă ca şi a soţului ei. Dar în cazul ei nebunia era justificată, în cazul lui Cliff nu era. Annie Baxter îi era credincioasă din punct de vedere sexual. Adevărat că nu prea avea de ales, dar, în afară de asta, ea luase foarte în serios jurămintele căsătoriei, chiar dacă soţul ei nu o făcuse. Erau însă momente în care avea dorinţe care ar fi făcut-o pe mama ei să roşească. Pofta de dragoste a lui Cliff apărea pe neaşteptate şi era urmată de intervale mai lungi de dezinteres. În ultima vreme acest dezinteres o bucură.

Maşina de patrulare o luă în susul străzii şi Annie intră în camera de zi spaţioasă. Se aşeză într-un fotoliu şi ascultă ticăitul pendulei. Fiul ei, Tom, se întorsese repede la Columbus, aparent ca să-şi găsească o slujbă cu program redus înainte de începerea şcolii, dar, în realitate, din cauză că Spencerville şi în special Williams Street nu puteau să-i ofere nimic pe timpul verii şi, la drept

vorbind, nici pentru restul vieţii. Fiica ei, Wendy, se dusese cu grupul de tineri ai bisericii la lacul Michigan. Annie se oferise voluntar să fie una dintre supraveghetoare, dar Cliff remarcase zâmbind: „Şi pe *tine* cine o să te supravegheze, iubito?”

Privi camera pe care o decorase cu obiecte vechi, populare şi cu suvenire de familie. Cliff fusese şi mândru, şi sarcastic în privinţa gustului ei. Ea provenea dintr-o familie mult mai bună decât a lui şi la început încercase să minimalizeze deosebirile de mediu dintre ei. Dar el n-o lăsase niciodată să uite diferenţele sociale, subliniind că ai ei erau deştepţi, aveau bune maniere, dar niciun ban, în timp ce rudele lui aveau bani, chiar dacă erau puţin cam necioplţi. „Şi n-aveau creier deloc”, gândi Annie.

Lui Cliff îi plăcea să se laude cu mobilă, cu animalele împăiate şi atârnate pe pereţii subsolului, cu trofeele de vânătoare, cu tăieturile din ziare, armele, casa-trofeu şi nevasta-trofeu. Cliff Baxter era colecţionarul clasic, gândi Annie, o personalitate care gândeşte cu fundul şi care nu poate să facă diferenţa între o soţie şi trofeul unui cerb.

Îşi aminti cu uimire cât de mândră fusese cândva de soţul şi de casa ei, câtă speranţă şi optimism avea ca tânăra mireasă, clădindu-şi o viaţă şi o căsnicie. Cliff Baxter fusese un logodnic atent şi curtenitor, mai ales în lunile dinaintea căsătoriei. Dacă Annie avusese unele îndoieli în privinţa logodnei – şi, de fapt, avusese – Cliff nu-i dăduse niciun motiv s-o rupă. Dar, curând după căsătorie, Annie observase că soţul ei nu era foarte entuziasmat de căsnicie, neacordându-i atenţie prin ce zicea şi făcea. Într-o zi îşi dăduse seama cu durere că Cliff Baxter nu era un vagabond dornic să fie domesticit de o femeie de treabă, ci era în realitate aproape un sociopat. Curând el îşi pierduse interesul pentru încercarea făcută cu

jumătate de inimă de a deveni un om normal. Singurul lucru care-l menţinea pe linia de plutire, care-l împiedica să nu o ia razna complet, era funcţia oficială de păzitor al legii şi al ordinii. Spencerville îl făcuse pe băiatul cel rău supraveghetorul clasei, şi asta funcţionase şi pentru Spencerville şi pentru băiatul cel rău, însă Annie se temea de ceea ce s-ar putea întâmpla, dacă Cliff ar deveni un simplu cetăţean, fără prestigiul şi responsabilitatea funcţiei. Annie jură că, în ziua când el va ieşi la pensie sau când i se va cere să-şi dea demisia, va fugi.

Se gândi la colecţia lui de arme: puşti, arme de vânătoare, pistoale, toate încuiate într-un rastel, aşa cum le ţinea orice bun poliţist. Dar majoritatea poliţiştilor, probabil toţi poliţiştii, dădeau cheia soţiilor lor pentru eventualitatea unui intrus. Dar nu Cliff Baxter. Annie ştia ce gândeşte el: Cliff se temea că nevastă-sa l-ar împuşca într-o dimineaţă la ora patru şi ar susţine că l-a confundat cu un intrus. Erau nopţi când Annie privea armele încuiate şi se întreba dacă chiar şi-ar pune sau i-ar pune lui pistolul la tâmplă şi ar apăsa pe trăgaci. În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri răspunsul era nu; dar fuseseră momente…

Îşi lăsă capul pe spătar şi simţi lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Telefonul sună, dar nu răspunse.

Strânse resturile de la prânz într-un ziar şi le duse la ţarc. Deschise poarta de sârmă şi aruncă resturile înăuntru. Trei dintre cei patru câini – ciobănescul german, câinele de aport auriu şi labradorul – atacară mâncarea. Al patrulea câine, o corcitură micuţă şi cenuşie, alergă spre Annie. Ea îl lăsă să iasă din ţarc şi închise poarta. Se îndreptă spre casă cu corcitura pe urmele ei.

În bucătărie îi dădu câinelui hamburger crud, îşi turnă un pahar de limonadă, ieşi pe veranda ce înconjura casa şi se aşeză în balansoar, cu

picioarele strânse sub ea şi cu căţelul alături. Se lăsase răcoarea şi briza uşoară înfiora copacii bătrâni de pe stradă. Aerul mirosea a ploaie. Se simţea mai bine la aer curat.

Desigur, exista o cale de scăpare care nu trecea prin cimitirul oraşului. Acum, că fiica ei era pe punctul să înceapă colegiul, Annie îşi dădu seama că nu mai putea amâna luarea unei hotărâri. Dacă ar fugi, se gândi, probabil că el ar pune mâna pe ea înainte să iasă din oraş şi, dacă ar reuşi să scape, ar urmări-o. Dacă s-ar duce la un avocat din districtul Spencerville, el ar afla chiar înainte ca ea să ajungă acasă. Cliff Baxter nu era simpatizat sau respectat în mod deosebit, dar era temut, putea fi sigură de asta.

Maşina de patrulare trecu iarăşi şi Kevin Ward îi făcu cu mâna. Ea îl ignoră, iar clinele lătră la maşina de poliţie.

Totuşi, medită, asta era America, era secolul douăzeci, existau legi şi protecţie. Dar, instinctiv, ştia că asta nu avea importanţă în situaţia ei. Trebuia să fugă, să-şi abandoneze casa, comunitatea, familia şi lucrul acela o înfuria. Ar fi preferat o soluţie mai apropiată de standardele ei de comportare, nu de ale lui. I-ar fi plăcut să-i spună că dorea să divorţeze, că se mută la sora ei şi că ar trebui să ia legătura cu avocaţii. Dar şeriful Baxter nu avea de gând să renunţe la unul dintre trofeele lui şi să fie făcut de râs în propriul oraş. El ştia, fără să spună vreun cuvânt, că ea ar fi vrut să plece, dar mai ştia sau credea că ştie, că o avea în siguranţă, sub lacăt. *A pus-o într-o coajă de dovleac.* Era mai bine să-l lase să creadă asta.

Noaptea asta de vară, stând în balansoar, o făcuse să se gândească la nopţile de vară de odinioară, când era fericită şi foarte îndrăgostită de un alt bărbat. Avea o scrisoare în buzunar, pe care o scoase. În lumina care venea de la fereastra din spatele ei citi încă o dată adresa. O trimisese lui Keith Landry pe adresa din Washington şi se pare

că fusese expediată în altă parte, unde cineva o pusese într-un alt plic şi o trimisese înapoi cu o bucată de hârtie pe care scria: „Destinatarul nu poate fi găsit”.

Keith îi scrisese o dată spunându-i că, dacă va primi vreodată un asemenea mesaj, va trebui să nu-i mai scrie. Urma să fie contactată de cineva de la biroul lui, ca să-i dea noua adresă.

Annie Baxter era o fată simplă, de la ţară, dar nu chiar atât de simplă, înţelesese ce-i spusese el: dacă vreo scrisoare îi venea înapoi, el era mort, şi cineva din Washington avea să o sune sau să-i scrie în legătură cu împrejurările morţii.

Trecuseră două zile de când scrisoarea îi fusese returnată pe adresa surorii ei din districtul vecin, unde Keith trimitea toate scrisorile pentru Annie. De atunci, Annie Baxter se temea să răspundă la telefon sau să vadă maşina surorii ei venind cu o altă scrisoare – una oficială, de la Washington, conţinând două-trei rânduri şi începând cu: „Vă informăm cu regret că…”

Dar gândindu-se mai bine… de ce s-ar obosi ei să-i scrie? Ce era ea pentru Keith Landry? O prietenă din tinereţe şi uneori o parteneră de corespondenţă. Nu-l mai văzuse de peste douăzeci şi cinci de ani şi nu se aştepta să-l mai vadă.

Dar poate că dăduse instrucţiuni oamenilor lui, oricine ar fi ei, să-i spună dacă e mort. Probabil, dorea să fie îngropat aici alături de generaţiile familiei lui. Îşi dădu brusc seama că el ar putea să fie, chiar în acest moment, la capela Gibbs. Încercă să se convingă că nu conta prea mult; era tristă, dar chiar o afecta? Un iubit de odinioară moare, afli ştirea, devii nostalgic şi meditezi asupra propriei morţi, te gândeşti la zilele tinereţii, spui o rugăciune şi-ţi continui viaţa. Poate te duci la slujbă, dacă e comod s-o faci. Îşi dădu seama apoi că, dacă Keith Landry era mort şi dacă urma să fie îngropat în Spencerville, ea n-ar putea nici să se ducă la înmormântare şi nici nu se aştepta să se

poată strecura într-o zi la mormânt, fără să fie văzută de supraveghetorii permanenţi de la poliţie.

Mângâie câinele de lângă ea. Acesta era câinele ei – ceilalţi trei aparţineau lui Cliff. Câinele îi sări în poală şi se cuibări în ea în timp ce Annie îl scărpina după urechi. Zise:

— Nu e mort, Denise. Ştiu că nu e mort.

Annie Baxter îşi puse capul pe braţul balansoarului şi se legănă încet. Un fulger lumină cerul în vest şi tunetul se rostogoli peste câmpurile de porumb, înspre oraş, precedând ploaia grea. Descoperi că plângea şi gândi cu încăpăţânare: „Am promis că o să ne reîntâlnim”.

Capitolul 3

Keith Landry se plimba prin casa tăcută. Rude îndepărtate avuseseră grijă de ea, deci nu era într-o stare proastă, având în vedere că de cinci ani nu mai era locuită.

Keith sunase mai înainte anunţându-şi venirea şi vorbise cu o femeie de la ferma vecină, căreia el îi zicea mătuşa Betty, deşi nu îi era chiar mătuşă, ci o verişoară de-a doua a mamei lui sau ceva de genul ăsta. Voise doar s-o anunţe ca să ştie în caz că vedea lumină în casă, o maşină străină şi aşa mai departe. Keith insistase ca nici ea, nici vreo altă doamnă să nu-şi bată capul cu asta, dar, desigur, totul fusese ca o chemare sub arme – sau la mături şi spălătoare – şi locul lucea de curăţenie, mirosind a dezinfectant cu aromă de brad.

Burlacii, reflectă Keith, primeau o mulţime de atenţii din partea femeilor din zonă care aveau o milă nemăsurată pentru bărbaţii fără neveste. Scopul acestor bune femei, prin interesul lor pentru celibatari, bănuia Keith, era să le demonstreze avantajul unei neveste care să-i ajute. Din nefericire, curăţenia, gătitul, plăcintele cu mere şi dulceţurile făcute pe gratis perpetuau de multe ori ceea ce era menit să fie vindecat.

Keith trecu din cameră în cameră găsind că totul e foarte asemănător cu ceea ce-şi amintea din cele văzute ultima oară, cu aproape şase ani în urmă. Avea sentimentul familiarului, dar, în acelaşi timp, obiectele păreau ireale, ca şi cum visa despre copilărie.

Părinţii lui lăsaseră aici majoritatea lucrurilor, gândindu-se, poate, că n-o să le placă în Florida sau poate că mobila, preşurile, lămpile, ornamentele şi restul făceau parte din casă la fel de mult ca şi grinzile de stejar.

Unele lucruri din casă aveau aproape două sute de ani şi fuseseră aduse în America din Anglia şi

Germania, de unde proveneau ambele ramuri ale familiei. În afară de vreo câteva antichităţi de valoare şi nişte suvenire de familie, mare parte a lucrurilor erau doar vechi, şi Keith reflectă asupra austerităţii şi a existenţei grele a unei familii de fermieri de-a lungul secolelor. Puse asta în contrast cu prietenii şi colegii său din Washington care contribuiau masiv la produsul naţional brut. Salariile lor, ca şi al lui, erau plătite de la bugetul public, şi Keith, care nu putuse niciodată să accepte cu uşurinţă faptul că nu trebuia să produci nimic palpabil ca să fii plătit, se întreba deseori dacă nu prea mulţi oameni din Washington mâncau prea mult din porumbul fermierilor. De multe ori reflectase asupra acestui lucru, iar dacă vreunul dintre colegii săi se gândea la asta, nu spusese niciodată.

Keith Landry se simţise bine ca soldat, o profesiune onorabilă şi acceptată în districtul Spencer, dar, mai târziu, când se implicase în spionaj, începuse să se îndoiască de propria ocupaţie. De multe ori nu era de acord cu politica naţională şi, de curând, când fusese avansat într-o poziţie care îi permitea să contribuie la formularea acestei politici, îşi dăduse seama că guvernul lucra pentru sine şi se autoperpetua. Însă acest secret îi era cunoscut cu mult înainte să fie invitat în sanctuarul Casei Albe ca membru al Consiliului de Securitate Naţională.

Keith rămase la fereastra dormitorului principal, situat la etajul întâi, privind pe geam în noapte. Se pornise vântul şi norii alergau cu repeziciune pe cerul înstelat. Răsărise o lună aproape plină, învăluind într-o lumină albastră câmpurile de porumb copt. Keith îşi amintea de câmpurile de odinioară, când seceta era urmată de ploaie continuă, şi grâul – pe vremea aceea cultivau mai ales grâu – nu era bun de secerat până târziu, în iulie. O lună strălucitoare, de vară, corespundea unei vremi uscate, cu prognoza unor ploi

abundente, şi fermierii, împreună cu familiile lor, strângeau recolta până la apusul lunii, cam la trei dimineaţa. Următoarea zi era duminică şi jumătate din copii lipseau de la şcoala de duminică, restul, care veneau, dormeau pe bănci. Keith îşi mai amintea de acea experienţă împărtăşită, efortul comun de a smulge pământului resurse de subzistenţă, şi simţi că-i compătimeşte pe copiii din oraşe şi suburbii, care creşteau fără să aibă nicio idee în legătură cu relaţia dintre câmpurile de grâu şi chiflele pentru hamburger, dintre porumb şi fulgii de porumb.

De fapt, gândi Keith, cu cât naţiunea se îndepărta de rădăcinile ei agrare şi de micile oraşe, cu atât mai puţin înţelegea ciclul naturii, relaţiile dintre pământ şi oameni, legea cauzei şi a efectului, şi, în ultimă instanţă, cu atât mai puţin ne înţelegem pe noi înşine.

Îşi dădu seama de nepotrivirile şi dezacordurile dintre gândirea şi viaţa lui. Respinsese ideea de a deveni fermier, dar nu şi idealul unei vieţi la ţară; se hrănea cu agitaţia Washingtonului şi a oraşelor străine, dar avea nostalgia ţinutului natal care-l plictisise întotdeauna; munca lui îşi pierduse farmecul, dar era furios că fusese lăsat să plece. Îşi zise că ar fi mai bine să rezolve aceste discrepanţe, aceste goluri mari între gândurile şi faptele lui, căci altfel va deveni emblematic pentru locul nebunesc din care plecase.

Acum norii acoperiseră luna şi stelele, şi Keith fu uimit de cât de întunecat şi de liniştit era acest colţ de lume. Aproape că putea să vadă umbra vechii grădini de zarzavaturi aflate la douăzeci de paşi de casă. Dincolo de ea, peisajul era negru, cu excepţia luminilor de la ferma lui Muller, la o jumătate de kilometru depărtare.

Se întoarse de la fereastră, coborî la parter, îşi aduse bagajele sus şi, intrând în camera pe care o împărţise cu fratele lui, le aruncă pe pat. Camera avea mobilă de stejar, parchet de brad şi pereţi de

tencuială albă. Un covor, făcut înainte să se nască el, era întins pe jos. Era camera oricărui băiat de ţară din secolul trecut până în anii din urmă, când oamenii din zonă începuseră să cumpere vechituri de la magazinele cu preţ redus.

Înainte să plece din Washington, Keith îşi umpluse maşina cu lucrurile pe care le voia sau de care avea nevoie şi care se dovediseră a nu fi atât de multe. Mai erau nişte cutii cu mărunţişuri, majoritatea echipament sportiv, trimise prin poştă. Mobila din apartamentul lui din Georgetown o dăduse unei biserici de acolo. Practic, se simţea uşurat de „avere".

Casa fusese construită înainte ca dulapurile în perete să fie ceva obişnuit şi în cameră se găseau două şifoniere, unul al lui, unul al fratelui lui. Îl deschise pe cel care aparţinuse lui Paul şi-şi despachetă mai întâi echipamentul militar, uniformele, ghetele, o cutie cu medalii şi citări şi, în final, sabia de ofiţer. Apoi scoase câteva accesorii de producţie mai recentă: o vestă antiglonţ, o puşcă M-16, o servietă diplomat cu tot felul de dispozitive interesante, folosite în spionaj. Şi, la sfârşit, pistolul Glock de 9 mm cu tocul aferent.

Era un sentiment plăcut să pună deoparte, pentru ultima oară, toate aceste lucruri, o depunere a armelor şi a muniţiilor în adevăratul sens al cuvântului. Privi dulapul şi contemplă ce semnificaţie avea – dacă avea – acest moment.

În colegiu fusese fascinat de povestea lui Cincinnatus, soldat roman, politician şi fermier în timpurile când Roma încă nu devenise o putere imperială. Omul acesta, după ce salvase de o armată ostilă oraşul neajutorat, acceptase puterea numai atâta timp cât se restaurase ordinea, apoi se întorsese la fermă să. În Washington, Keith trecuse de multe ori pe lângă o clădire de pe Massachusetts Avenue, masiva Anderson Mansion, care adăpostea societatea Cincinnati, şi-şi

imaginase că membrii ei aveau acelaşi gen de proiecte ca şi tizul lor, Cincinnatus. Acesta, gândi el, era idealul, roman său american, aceasta era esenţa unei republici agrariene: vine chemarea sub arme, miliţiile orăşeneşti se formează, inamicul e întâmpinat şi înfrânt, şi toată lumea se duce acasă.

Dar nu se întâmplase asta în America după 1945 şi, în ultima jumătate de secol, războiul devenise un mod de viaţă. Acesta era Washington-ul pe care-l părăsise de curând: un oraş ce încerca să facă faţă şi să minimalizeze efectele victoriei.

Keith închise uşa dulapului şi îşi zise: „S-a terminat". Deschise uşa celuilalt şifonier şi despacheta cele două costume italieneşti făcute de comandă pe care se hotărâse să le păstreze. Atârnă smochingul şi zâmbi de nepotrivirea acestuia în decor; mai puse apoi câteva lucruri obişnuite zicându-şi în gând să se oprească pe la Kmart să-şi cumpere blugi şi cămăşi.

Ca să continue pe aceeaşi temă romană, gândi, şi el, asemenea lui Cezar, arsese toate podurile în urma sa. Nu era însă sigur că viitorul includea această fermă – asta depindea de cine devenise Keith Landry.

În propria minte el încă se vedea un băiat de ţară, în pofida colegiului, a călătoriilor, a costumelor de comandă, a priceperii la limbi străine şi a experienţei cu armele exotice şi femeile exotice. Chiar dacă se afla în Paris, Londra, Moscova sau Bagdad i se părea că încă mai avea în păr fire de fân. Probabil că asta nu era adevărat; poate că devenise omul care era acum şi, dacă asta era, însemna că se afla într-un loc nepotrivit. Dar acordase ceva timp Spencerville-ului şi, dacă începea să-i placă pescuitul de păstrăvi, întrunirile organizate de biserică, Casa Veteranilor de Război şi flecăreala de la magazinul de articole de fierărie atunci o să rămână pe-aici. Dacă nu… ei bine, n-ar putea să se întoarcă la Washington. Îşi petrecuse

jumătate din viaţa profesională pe drum, deci poate acesta-i locul lui: pretutindeni şi nicăieri.

Keith observă că patul avea cearşafuri curate şi o cuvertură matlasată – salutul de bun venit al mătuşii Betty. Îşi dădu seama că ea îşi amintise că asta era camera lui şi nu-l avansase în dormitorul principal. Asta fusese şi camera tatălui său când era băiat şi a bunicului lui, aşa că mătuşa Betty se gândise că el va trebui să doarmă aici până creşte mare. Zâmbi.

Se duse jos şi intră în bucătăria spaţioasă. La masa rotundă puteau sta zece persoane: familia, muncitorii de la fermă şi orice puşti care venea întâmplător la masă. Deschise frigiderul şi văzu că fusese aprovizionat cu alimentele de bază, mai puţin cu bere. Mulţi dintre ţăranii din împrejurimi erau abstinenţi şi districtul, chiar dacă nu era uscat, nici nu era înmuiat în alcool. În rarele sale vizite, Keith găsise acest lucru caraghios, dar ca rezident putea fi o problemă. Totuşi, s-ar putea ca asta să fie problema cea mai neînsemnată.

Intră în camera de zi, scoase o sticlă de scotch dintr-o cutie, se întoarse în bucătărie şi-şi prepară un scotch cu apă într-un pahar de plastic albastru care făcea ca băutura să pară verde.

Se aşeză la marea masă rotundă şi privi locurile goale dimprejur. În afară de părinţii lui, de Paul şi de Barbara, mai fusese şi unchiul Ned, fratele mai mic al tatălui său, care obişnuia să stea în faţa lui Keith. Încă şi-l amintea, la micul dejun, la prânz, la cină, mâncând liniştit, obosit după o lungă zi de muncă la fermă. Ned era fermier până-n vârful unghiilor, un om serios, dar nu lipsit de umor, un fiu al pământului, care nu dorea decât să se însoare, să crească copii, să strângă recolte, să repare lucrurile stricate, să pescuiască puţin duminică, de obicei cu nepoţii şi într-o zi cu fiii care urmau să se nască.

Keith avea cam zece ani când unchiul Ned fusese luat în armată şi şi-l amintea cum venise

într-o zi îmbrăcat în uniformă. Câteva săptămâni mai târziu, Ned plecase în războiul din Coreea şi nu se mai întorsese. Lucrurile îi fuseseră trimise acasă şi ei le depozitaseră în pod. Când era mic, Keith cercetase cufărul şi chiar se îmbrăcase o dată cu uniformă verde.

Un război uitat, un om uitat, un sacrificiu uitat. Keith îşi amintea că tatăl său plânsese când aflase vestea, dar, ciudat, numele lui Ned nu mai fusese pomenit niciodată.

Probabil, gândi Keith, ultimul om care murise în cel de-al Doilea Război Mondial făcuse ultimul sacrificiu semnificativ; de atunci totul nu fusese decât politică şi nebuni cu putere care se jucau cu vieţile oamenilor şi cu familiile lor. Poate că acum începem să ne dăm seama. Privi locul unchiului Ned, gol de peste patruzeci de ani, şi zise tardiv, dar sincer: „Mi-e dor de tine."

Termină scotch-ul şi-şi făcu altul. Privi grădina întunecată prin uşa-paravan. Vântul sufla mai tare acum şi la apus văzu fulgere urmate de tunet.

Mirosise ploaia înainte s-o audă şi o auzise înainte s-o vadă. O mulţime de circuite ale memoriei – imagini, sunete, mirosuri – sunt adânc imprimate înainte ca omul să împlinească optsprezece ani, gândi Keith. O mare parte a persoanei care eşti la maturitate a fost determinată înainte să ai şansa să manipulezi, să controlezi şi chiar să înţelegi lucrurile din jurul tău. Nu e de mirare de ce mintea unor bătrâni se întoarce la tinereţe! Minunea acelor ani, descoperirile, prima experienţă şi dragoste sunt de neşters, totul desenat în culori luminoase pe pânză curată. Într-adevăr, primul act sexual e atât de tulburător, încât majoritatea oamenilor şi-l pot aminti clar după douăzeci, treizeci, şaizeci de ani.

Annie.

Deci, gândi el, călătoria lui de căutare îl adusese acasă. Pe acest drum văzuse castele şi regi, oraşe de aur şi catedrale avântate, războaie şi moarte,

foamete şi boli. Se întrebă dacă bătrânul pastor Wilkes mai trăia, deoarece voia să-i spună că-i întâlnise cu adevărat pe cei patru cavaleri ai Apocalipsei şi ştia mai mult despre ei decât numele lor; ştia cine sunt şi, în mod evident, ei sunt noi. Dar văzuse şi dragoste, şi compasiune, decenţă şi vitejie. Şi aici, singur cu sine, stând pe acest loc la masă, simţi că încă nu se terminase călătoria, ci că avea devină iarăşi interesantă.

Deci, iată-l, după douăzeci şi cinci de ani de când păşise din verandă în lume; kilometrajul lui deja înregistrase un milion de kilometri şi avusese atât de multe femei, că nu-şi mai putea aminti nici jumătate din numele lor, chiar dacă viaţa i-ar depinde de acest lucru. Totuşi, în timpurile grele, dimineţile şi serile, în lungile călătorii cu avionul spre locuri înspăimântătoare, în junglele din Asia, pe străzile lăturalnice din Europa de Est şi în toate clipele când credea că o să moară, îşi amintea de Annie.

Capitolul 4

Annie Baxter stătea trează în pat. Fulgere scurte, incandescente luminau camera întunecată şi tunetele zgâlţâiau casa din temelii. O alarmă contra hoţilor, declanşată de furtună, se auzea undeva şi câinii lătrau în noapte.

Visul pe care-l avusese i se strecură în conştiinţă. Fusese un vis erotic şi o tulburase, căci era legat de Cliff şi ar fi trebuit să fie despre Keith. În vis, stătea goală în faţa lui Cliff, complet îmbrăcat în uniformă. El zâmbea… nu, o privea lacom, iar ea încerca să-şi acopere goliciunea cu palmele şi cu braţele.

Cliff Baxter din vis era mai tânăr şi mai bine făcut decât Cliff Baxter cu care era măritată acum. Dar mai stânjenitor era că, în vis, era excitată de prezenţa lui Cliff şi se trezise cu acelaşi sentiment

Keith Landry şi ceilalţi bărbaţi cu care fusese înaintea lui Cliff erau mai sensibili şi mai buni amanţi în sensul că doreau să obţină, dar să-i ofere şi ei plăcere. Cliff, pe de altă parte, fusese şi era încă cel care domina sexual. Iniţial, fusese răscolită, recunoscu ea, ca în vis, dar modul dur de a face dragoste şi egoismul lui Cliff o lăsau acum nesatisfăcută, folosită şi uneori neliniştită. Totuşi, îşi amintea de o vreme când era o parteneră dornică şi excitată.

Annie se simţea vinovată că îi plăcuse cândva această relaţie sado-sexuală cu Cliff şi că încă se gândea şi visa la ea fără repulsie şi scârbă. De fapt, era chiar invers, ca acum, trezindu-se din acel vis umedă între picioare. Îşi dădu seama că trebuia să ucidă acel vis şi acele gânduri o dată pentru totdeauna.

Se uită la ceasul de lângă pat: cinci şi un sfert. Se sculă, îşi puse halatul, se duse în bucătărie şi-şi turnă un pahar de ceai cu gheaţă. După o ezitare,

ridică receptorul telefonului de perete şi formă numărul sediului poliţiei.

— Sergentul Blake la telefon, doamnă Baxter.

Annie ştia că numărul ei de telefon, numele şi adresa apăreau pe un fel de ecran când formă numărul şi asta o enerva. Lui Cliff nu-i conveneau multe lucruri din noua tehnologie, dar în mod intuitiv recunoştea posibilităţile celui mai sinistru dispozitiv orwellian avut la dispoziţie de forţele poliţieneşti din Spencerville, aflate, de altfel, în această privinţă, în epoca de piatră.

— Totul e-n regulă, doamnă Baxter?

— Da. Aş vrea să vorbesc cu soţul meu.

— Ăă… e plecat în patrulare.

— Atunci o să-l sun la telefonul din maşină. Mulţumesc.

— A, staţi puţin, să vedem, poate că e… Am mai avut probleme încercând să-l contactez. Furtuna, înţelegeţi? O să încerc să dau de el prin radio şi o să-i spun să vă sune. Putem să vă mai ajutăm cu ceva?

— Nu, aţi făcut de-ajuns.

Închise şi formă numărul lui din maşină. După patru apeluri o voce înregistrată spuse că nu se poate efectua convorbirea, închise şi se duse la subsol. Într-o parte a acestuia se afla spălătoria, iar în cealaltă parte era bârlogul lui Cliff, cu covoare şi lambriuri din lemn de pin. Când însoţea musafirii în turul casei, lui Cliff îi plăcea să arate înspre spălătorie şi să zică: „Biroul ei”, apoi înspre bârlogul lui zicând: „Biroul meu”.

Annie intră în biroul lui şi aprinse lumina. O duzină de trofee o priviră de pe pereţi, cu ochi de sticlă şi cu umbra unui surâs pe buze, ca şi cum erau fericite că fuseseră omorâte de Cliff Baxter. Cel care împăiase animalele sau soţul ei – probabil amândoi – avea un simţ al umorului bolnav.

Radioul poliţiei pârâi şi auzi o maşină de poliţie vorbind clar cu sediul, fără interferenţa

electricităţii statice datorate furtunii. Nu-l auzi pe sergentul Blake întrebând de şeriful Baxter.

Studie rastelul de pe perete. Un cablu împletit, din metal, trecea prin garda trăgaciului unei duzini de puşti şi arme de vânătoare, printr-un inel de metal, şi se termină într-o buclă fixată cu un lacăt.

Annie se duse în atelier, luă un bonfaier şi se întoarse la rastel. Trase de coardă de metal ca s-o întindă şi începu să taie. Firul împletit începu să se roadă, apoi se rupse, şi ea îl scoase din garda trăgaciului armelor. Alese un Browning cu două ţevi de calibrul 12, găsi cutiile cu gloanţe în sertar şi băgă câte un cartuş de oţel pe fiecare din cele două ţevi.

Puse arma pe umăr şi urcă în bucătărie. O aşeză pe masă şi-şi turnă un alt pahar de ceai cu gheaţă. Telefonul de perete sună şi ea răspunse.

— Alo.

— Alo, iubito. M-ai căutat?

— Da.

— Deci, care-i treaba, frumoaso?

Annie îşi dădu seama după zgomotul produs de electricitatea statică de faptul că el telefona din maşină.

— Nu puteam să dorm.

— Ei, la naiba, oricum, era timpul să răsări şi să străluceşti. Ce-i de mâncare la micul dejun?

— Credeam că o să treci pe la Park'n Eat pentru asta. Adăuga: La ei, ouăle, slănina, cartofii şi cafeaua sunt mai bune decât la mine.

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— De la tine şi de la mama ta.

El râse.

— Vezi că vin în cinci minute. Pune de cafea.

— Unde ai fost în noaptea asta?

Urmă o pauză de jumătate de secundă înainte ca să răspundă.

— Nu vreau să mai aud *niciodată* genul ăsta de întrebare, nici de la tine, nici de la altcineva.

Închise. Annie se aşeză la masă, cu arma în poală, sorbi din ceaiul rece şi aşteptă. Minutele se scurgeau încet. Zise cu glas tare:

— Deci, doamna Baxter, aţi crezut că e un răufăcător?

— Da, aşa am crezut.

— Dar uşa n-a fost forţată, doamnă, şi ştiaţi că şeriful era în drum spre casă. A trebuit să tăiaţi coarda de metal, doamnă, cu mult înainte să auziţi un zgomot la uşă, aşa că pare cam premeditat. Ca şi cum îl aşteptaţi.

— Prostii, îmi iubeam soţul. Cine nu-l iubea?

— Păi, eu nu cunosc pe nimeni care *să îl iubească.* Dumneavoastră, cu atât mai puţin.

Annie zâmbi posomorâtă.

— Aşa e. L-am aşteptat şi i-am zburat fundul ăla gras până-n celălalt stat. Şi ce dacă?

Se gândi la Keith Landry, la posibilitatea ca el să fie mort, întins pe catafalc la Pompele Funebre Gibbs. „Scuzaţi-mă, doamnă Baxter, ăsta-i salonul B, un domn Landry. Domnul Baxter e în salonul A, doamnă."

Dar dacă Keith e în viaţă? Ar schimba asta ceva? Poate că ar trebui să aştepte, ca să fie sigură. Şi Tom, şi Wendy? Baxter era tatăl lor. Şovăi şi se gândi să ducă arma înapoi la subsol, şi ar fi făcut-o, numai că el ar vedea cablul tăiat şi ar şti de ce.

Maşina de poliţie trase pe pietriş. Auzi deschizându-se şi închizându-se portiera, apoi paşii lui pe verandă, şi-l văzu la geamul uşii din spate băgând cheia în broască.

Uşa se deschise şi Cliff Baxter intră în bucătăria întunecată, Silueta lui decupându-se pe fundalul luminat din verandă. Îşi şterse faţa şi mâinile cu o batistă, apoi îşi suflă nasul cu degetele şi se întoarse spre chiuvetă.

— Bună dimineaţa, zise Annie.

Cliff se întoarse şi se strădui să vadă ceva în nişa întunecată în care ea şedea la masă.

— A… aici eşti. Nu miroase a cafea.

— Bănuiesc că nu, dacă-ţi miroşi degetele.

Tăcere.

— Aprinde lumina, zise Annie.

Cliff se duse înapoi la uşă, găsi întrerupătorul, şi neonul pâlpâi aprinzându-se.

— Ai vreo problemă, doamnă? întrebă.

— Nu, domnule, tu ai o problemă.

— Eu n-am niciuna.

— Unde ai fost?

— Termină cu rahatul ăsta şi pune de cafea.

Făcu câţiva paşi spre hol. Annie ridică arma din poală şi o puse pe masă, îndreptată spre el.

— Stai! Dă-te înapoi!

Cliff se holbă la armă, apoi zise încet:

— Ia degetul de pe trăgaci.

— Unde ai fost azi-noapte?

— La muncă. La munca asta afurisită, încercând să câştig un afurisit de ban, ceea ce-i mai mult decât faci tu.

— Eu nu am voie să-mi iau o slujbă plătită. Eu trebuie să fac muncă voluntară la magazinul de mărfuri cu preţ redus al spitalului aflat pe aceeaşi stradă cu poliţia, ca să mă poţi supraveghea. *Ţi-aminteşti?*

— Dă-mi arma şi-o să uităm că s-a-ntâmplat asta.

Făcu un pas ezitant spre ea şi întinse mâna. Annie se ridic în picioare, duse arma la umăr şi trase ambele percutoare. Ţăcănitul metalic zgomotos îl făcu pe Cliff să se dea înapoi spre uşă.

— Hei! Hei! Îşi duse mâinile în faţă într-un gest protector. Iubito… e… e periculos. Ăla-i trăgaciul… respiri şi poate să se descarce… îndreapt-o în altă parte…

— Gura. Unde ai fost azi-noapte?

Cliff inspiră adânc şi-şi stăpâni vocea

— Ţi-am spus. Maşinile s-au împotmolit şi s-au blocat, podul peste Hoop’s Creek e distrus, văduve bătrâne şi speriate au sunat toată noaptea..

— Mincinosule.

— Uite… uită-te la hainele astea ude… vezi noroiul de pe pantofi…? Am ajutat oamenii toată noaptea. Ei, hai, iubito, te-ai montat singură.

Annie se uită la manşetele şi pantofii lui uzi şi se întrebă dacă de data asta nu spunea adevărul. Cliff continuă pe un ton liniştitor, folosind toţi termenii afectuoşi care-i treceau prin minte.

— Ei, iubito, draga mea, chestia aia o să se descarce, inimioaro, n-am făcut nimic, scumpo…

Annie văzu că era speriat cu adevărat, dar, ciudat, n-o bucura această inversare de roluri. De fapt, nu voia ca el s-o implore; voia doar să fie mort. Dar nu-l putea omorî, pur şi simplu, cu sânge rece. Arma devenea din ce în ce mai grea. Îi zise:

— Scoate-ţi pistolul, Cliff.

El tăcu şi o privi fix.

— Dă-i drumu'. Vrei ca oamenii să afle că ai murit cu pistolul în toc?

Cliff respiră scurt şi-şi trecu ezitant limba peste buzele uscate.

— Annie…

— Laşule! Laşule! Laşule!

Un tunet explodă în apropiere. Cliff Baxter se sperie, tresări, apoi îşi scoase arma. Annie trase ambele gloanţe, reculul izbind-o de perete.

Detunăturile asurzitoare se stinseră, dar ei încă îi răsunau în urechi. Camera era plină de mirosul acru de praf de puşcă şi pulbere de tencuială plutea în jos din două găuri adânci făcute în tavanul de deasupra locului unde Cliff zăcea întins pe podea.

Cliff Baxter se ridică încet, într-un genunchi, scuturându-şi de pe cap şi de pe umeri bucăţi de tencuială şi de şipci. Annie văzu că făcuse în pantaloni.

Cliff verifică dacă are pistolul în toc, apoi privi tavanul, încă scuturându-se, se ridică în picioare şi se îndrepta spre ea. Annie observă că el tremura şi se întreba ce-o să urmeze, fără să-i pese prea mult.

Cliff trecu pe lângă ea, ridică receptorul telefonului de perete şi formă un număr.

— Mda, Blake, eu sunt. Îşi drese glasul şi încercă să-şi stăpânească vocea. Mda, un mic accident cu curăţarea unui pistol. Dacă primeşti telefoane de la vecini, să le explici… Mda, totu' e-n regulă. Salut. Închise şi se întoarse spre Annie. Ei bine…

Annie îl privi drept în ochi şi observă că lui îi e greu să-i susţină privirea. Gândi că ordinea priorităţilor lui era interesantă: să controleze şi să stăpânească situaţia, ca să se protejeze, să-şi protejeze imaginea, slujba. Nu-şi făcea iluzii că o proteja pe ea de pedeapsa legii. Dar el asta ar spune.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Cliff zise:

— Ai încercat să mă omori. Te-aş putea aresta.

— De fapt, am tras pe deasupra capului tău şi ştii asta. Dar dă-i drumul şi du-mă la închisoare.

— Târfă. Tu…

Făcu o mişcare ameninţătoare înspre ea şi faţa i se înroşi, dar Annie rămase locului ştiind, culmea ironiei, că insigna lui era cea care îl oprea să o bată. Şi el ştia acest lucru, şi lui Annie îi făcea oarecum plăcere să-l vadă fierbând de furie neputincioasă. Dar într-o zi ştia că va răbufni. Între timp însă, spera că o să moară de inimă.

O înghesui într-un colţ, îi smulse capotul, îi puse mâinile pe umeri şi strânse locul unde se lovise din cauza reculului armei. O durere insuportabilă îi străbătu trupul, iar genunchii îi cedară. Fără să vrea, îngenunche pe podea, simţind mirosul urinei lui. Închise ochii şi se feri, dar el o înşfacă de păr şi-i trase faţa înspre el.

— Vezi ce-ai făcut? Eşti mândră de tine, târfă? Acum o să fim chit. O să stăm aici, aşa, până când o să faci pe tine şi n-o să-mi pese dacă pentru asta va trebui să stăm toată ziua asta afurisită. Aşa că, dacă poţi s-o faci acum, dă-i drumu'. Aştept.

Annie îşi îngropă faţa în palme şi clătină din cap, cu lacrimi în ochi.

— Aştept.

O bătaie surdă la uşa din spate şi Cliff se întoarse pe călcâie. Faţa poliţistului Kevin Ward se ivi la fereastră. Cliff urlă:

— Pleacă dracului de-aici!

Ward se întoarse repede şi plecă, dar Annie îşi imagină că acesta văzuse că şeful lui avea pantalonii uzi. În mod sigur, văzuse praful de tencuială de pe faţa şi părul lui Cliff şi pe ea îngenuncheată pe podea în spatele lui. Bun.

Cliff îşi îndreptă iarăşi atenţia spre ea.

— Eşti mulţumită acu', târfă? Eşti mulţumită?

Annie se ridică rapid.

— Lasă-mă în pace sau să mă bată Dumnezeu dacă nu chem poliţia federală.

— Dac-o faci, te omor.

— Nu-mi pasă.

Îşi legă capotul. Cliff Baxter o privi ţintă, cu degetele mari băgate în centură. Dintr-o lungă experienţă, Annie ştia că era timpul să termine această confruntare şi ştia cum s-o facă. Nu zise nimic, rămase doar nemişcată cu lacrimile curgându-i pe obraji, apoi lăsă capul în jos şi se uită la podea, întrebându-se de ce nu făcuse o gaură în el. Cliff lăsă să treacă un minut, apoi, satisfăcut că ordinea de drept fusese restabilită după gustul lui, că toate erau iarăşi la locul lor, îi puse un deget sub bărbie şi-i înălţă capul.

— Bine, te las să scapi uşor, scumpete. Să cureţi mizeria de aici şi să-mi faci un mic dejun. Ai aproape o jumătate de oră.

Se întoarse să plece, apoi veni înapoi, luă arma şi ieşi. Annie îl auzi urcând scările şi, câteva minute mai târziu, duşul curgând. Găsi nişte aspirină în dulap, luă două cu un pahar plin de apă, se spălă pe mâini şi pe faţă la chiuvetă, apoi coborî la subsol.

În bârlogul lui, ea privi puştile şi armele, toate neîncuiate acum. Stătu acolo un minut întreg, se întoarse şi intră în atelier. Găsi o mătură, un făraş, apoi merse din nou în bucătărie. Făcu cafea,

încălzi tigaia cu nişte slănină, mătură tencuiala şi o puse la gunoi, apoi spălă podeaua şi masa.

Cliff coborî îmbrăcat într-o uniformă curată, şi ea observă că intrase cu grijă în bucătărie, cu centura şi tocul pistolului aruncate pe umăr, cu mâna ţinând neglijent mânerul pistolului. Se aşeză la masă şi puse centura pe scaun, nu în cuierul din hol. Înainte ca el să poată reacţiona, Annie o înşfacă şi o puse în cui zicând:

— Fără arme la masa mea.

Fu un moment tensionat pentru Cliff Baxter şi, după o primă privire speriată, se chinui să zâmbească prosteşte. Annie îi turnă suc, cafea, apoi îi prăji ouăle cu cartofi şi slănină şi-i puse pâinea la prăjit. Puse pe masă micul dejun.

— Stai jos, zise el.

Annie se aşeză în faţa lui.

— Ţi-ai pierdut pofta de mâncare? zâmbi el cu gura plină.

— Am mâncat.

— Am de gând să las armele, muniţia, totul acolo jos. Mai vreau cafea.

Se ridică şi-i mai turnă cafea.

— Fiindcă nu cred că ai curajul să mă omori.

— Dacă voiam, puteam să cumpăr de oriunde un pistol.

— Mda, aşa e. Da' n-ai decât să tot cumperi arme, să furi arme, să împrumuţi arme, că nu contează. Nu mi-e frică de tine, iubito.

Annie ştia că încerca să-şi recâştige bărbăţia după ce făcuse în pantaloni şi-l lăsă să facă ce trebuia, numai ca să plece odată de acasă.

— Mi-am scos pistolul, nu-i aşa? N-aveam nicio şansă, dar am făcut-o, continuă el.

— Da.

Adevărat, gândi ea, era mai prost decât îşi imaginase. Un om inteligent ar fi ştiut că are cel puţin şanse de *cincizeci* la sută s-o convingă pe nevastă-sa să nu-l împuşte şi mai puţin de o şansă la un milion să tragă împotriva unei arme

îndreptate spre el. Însă Cliff Baxter n-avea minte deloc şi era foarte plin de propria persoană. Într-o zi, spera ea, asta o să-i aducă moartea.

— Te întrebi dacă te-aş fi omorât, zise el.

— Nu-mi pasă deloc.

— Cum adică nu-ţi pasă? Fireşte că-ţi pasă. Ai copii. Ai familie. Zâmbi. Mă ai pe mine. O bătu uşor pe mână peste masă. Hei, ştiam că n-o să mă omori. Şi ştii de ce? Fiindcă mă iubeşti.

Annie inspiră şi se stăpâni să nu ţipe. El o lovi uşurel cu furculiţa pe nas şi continuă:

— Vezi tu, eşti încă geloasă. Asta înseamnă că încă mă iubeşti. Am dreptate?

Annie era secătuită sufleteşte, epuizată, şi umărul îi tremura. Nu mai avea decât prezenţa de spirit să spună ce voia el să audă. Zise:

— Da.

Cliff zâmbi.

— Dar mă şi urăşti. Acum o să-ţi spun ceva… există o linie subţire între dragoste şi ură.

Annie dădu din cap, ca şi cum asta ar fi fost vreo nouă revelaţie pentru ea. Cliff emitea întotdeauna clişee şi aforisme tâmpite, ca şi cum tocmai le inventase şi niciodată nu-i trecuse prin minte că acestea nu erau analize originale ale minţii omeneşti.

— Aminteşte-ţi asta data viitoare, când eşti ofticată pe mine.

Annie zâmbi.

— Mă duc la curăţătorie în dimineaţa asta, zise ea. Ai ceva de dus?

Cliff se aplecă spre ea.

— Asta este treaba ta.

— Da, domnule.

— Şi termină cu rahatul ăsta de „domnule”.

— Scuză-mă.

El şterse gălbenuşurile cu pâine şi zise:

— Să-l chemi pe bătrânul Willie să repare tavanul.

— Da.

Se lăsă pe spate şi o privi.

— Ştii, muncesc de-mi vine rău, ca să-ţi dau lucruri pe care majoritatea oamenilor din oraşul ăsta nu le au. Ce vrei să fac? Să ies la pensie, să stau lângă casă, să-mpuşc firancu' şi să te ajut pe tine la treburi toată ziua?

— Nu.

— Îmi rup spinarea muncind pentru oraşul ăsta şi tu crezi că-mi vântur daravela prin district.

În timpul dojanei familiare, Annie aprobă la momentul potrivit şi clătină din cap când fu cazul. Cliff se ridică, îşi legă centura şi înconjură masa. O cuprinse pe după umeri, şi Annie clipi de durere. O sărută pe cap şi zise:

— O să uităm asta. Mai curăţă pe aici şi cheamă-l pe Willie. Am chef de friptură diseară. Vezi dacă mai e bere în frigider. Dă de mâncare câinilor. Adăugă: Spală-mi uniforma. Se duse spre uşa din spate şi în timp ce ieşea, spuse: Şi să nu mă mai suni niciodată în timpul serviciului, dacă nu moare cineva.

Plecă.

Annie privi fără ţintă prin bucătărie. Poate, gândi ea, dacă i-ar fi dat timp să-şi scoată pistolul din toc, i-ar fi zburat creierii. Dar poate că nu, poate că el ar fi împuşcat-o, ceea ce ar fi fost bine. Poate l-ar fi spânzurat. Singurul lucru pe care-l ştia cu siguranţă era că Cliff nu uita şi nu ierta nimic. Pur şi simplu, îl speriase de moarte şi asta trebuia scump plătit. Nu că ea va simţi vreo schimbare.

Se ridică şi fu surprinsă să vadă că avea genunchii moi şi o senzaţie de greaţă în stomac. Se duse spre chiuvetă şi deschise fereastra. Soarele răsărea şi câţiva nori de furtună se îndepărtau spre est. Păsările cântau în curte, câinii flămânzi încercau să-i atragă atenţia cu lătrături scurte, politicoase. Viaţa, gândi ea, poate fi minunată. Nu, îşi zise, viaţa *a fost* minunată. Viaţa era frumoasă. Cliff Baxter nu putea să împiedice soarele să răsară sau păsările să cânte şi nu putea, şi nici nu-i

controla mintea sau spiritul. Îl ura că o coborâse la nivelul lui, că o făcuse să se gândească la crimă sau la sinucidere.

Se gândi iarăşi la Keith Landry. În mintea ei, Cliff Baxter era întotdeauna cavalerul negru, iar Keith Landry cavalerul alb. Această imagine funcţionase atâta vreme cât Keith fusese un ideal imaterial. Cel mai groaznic coşmar ar fi să descopere că, în realitate, Keith Landry nu era acelaşi cu Keith Landry, pe care îl crease din scrisorile scurte şi rare şi din amintirile de odinioară.

Îşi dădu seama că scrisoarea returnată, ca şi visul despre Cliff, fuseseră catalizatorul pentru ceea ce se întâmplase. Izbucnise. Dar acum se simţea mai bine şi-şi promise că, dacă Keith trăieşte, va găsi mijloacele şi curajul să-l întâlnească pentru a-i vorbi, să vadă cât de mult din el era imaginaţia ei şi cât era realitate.

Capitolul 5

Zumzăitul unui fel de mecanism începu să se materializeze în mintea lui Keith Landry care deschise ochii. Un vânt uşor umfla perdelele de dantelă albă şi razele de soare se furişau în zorii cenuşii. Mirosea a pământ reavăn, a aer de ţară, a lucerna de pe un câmp aflat undeva. Rămase întins un timp, cercetând camera cu ochii, mintea începând să i se concentreze. Visase de atâtea ori că se trezeşte în vechea lui cameră, încât să se trezească cu adevărat în ea era o ciudăţenie.

Se ridică în capul oaselor, se întinse şi căscă.

— Ziua numărul patru, viaţa numărul doi, dimineaţa. Dă-i bătaie.

Sări din pat şi se îndreptă spre baia de la capătul culoarului.

Proaspăt spălat şi îmbrăcat în pantaloni kaki şi tricou, Keith cercetă conţinutul frigiderului. Lapte integral, pâine albă, unt, slănină şi ouă. Nu mai mâncase aşa ceva de ani de zile, dar îşi zise: „De ce nu?”. Îşi prepară un mic dejun uriaş, provocator de arterioscleroză. Avea un gust minunat Avea gust de „acasă”. Ieşi pe uşa din spate în aleea de pietriş. Aerul era rece şi umed şi o ceaţă joasă plutea peste câmpuri. Se plimbă prin curte. Văzu că hambarul trebuia reparat şi, pe măsură ce explora ceea ce fusese cândva o fermă bogată, observă rămăşiţele unui mod trecut de viaţă: un topor ruginit înfipt într-un butuc de tăiat lemne, porumbarul prăbuşit, silozul înclinat, coteţul păsărilor şi sera dărâmate, scândurile rupte ale padocului şi ale cocinei de porci, magazia de unelte plină cu scule vechi – toate acestea rămase nefolosite, împrăştiate, inutile, contribuind la degradarea rurală.

Observă că grădina de legume şi pavilionul din vie erau năpădite de viţă şi de buruieni, iar casa trebuia zugrăvită.

Nostalgia pe care o simţise pe drumul până aici era în contradicţie cu realitatea din faţa lui. Acum, fermele copilăriei lui nu mai erau atât de pitoreşti, şi familiile care le lucrau odinioară – ştia din vizitele anterioare – se tot împuţinau. Tinerii plecau la oraş să găsească de muncă, aşa cum făcuseră fratele şi sora lui, iar bătrânii plecau spre sud, ca să scape de iernile aspre, aşa cum procedaseră şi părinţii lui. Mult din terenul înconjurător fusese vândut sau dat prin contract unor complexe agricole, iar proprietăţile familiale rămase erau astăzi la ananghie, cum fuseseră şi în copilăria lui. Diferenţa constă acum nu în economie, ci în voinţa fermierului de a rămâne aici, în ciuda condiţiilor dezavantajoase. Pe drumul până aici se gândise să încerce să devină fermier, dar acum, că se afla în acest loc, începea să se răzgândească.

Se opri în faţa casei, privind verandă şi amintindu-şi nopţile de vară, balansoarele, limonada, radiourile, familia şi prietenii. Avu un impuls brusc să-şi sune părinţii, fratele şi sora şi să-i cheme acasă sugerându-le o reuniune de familie. Dar se gândi că ar trebui să aştepte până când îşi va pune ordine în idei, până când îşi va înţelege mai bine starea sufletească şi motivaţiile.

Se urcă în maşină şi ieşi pe drumul prăfuit de ţară.

Cei patru sute de acri ai fermei Landry fuseseră arendaţi de familia Muller din josul drumului, părinţii lui primind un cec în fiecare primăvară. Cei mai mulţi acri din pământul Landry erau cultivaţi cu porumb, dar familia Muller plantase pe o sută de acri soia, pe care o livra unei uzine prelucrătoare din apropiere, construită de o companie japoneză. Keith ştia că fabrica angajase un mare număr de oameni şi cumpăra mari cantităţi de soia. Cu toate acestea, xenofobia era răspândită şi puternică în districtul Spencer şi Keith era sigur că japonezii erau la fel de nedoriţi

ca şi emigranţii mexicani care apăreau în fiecare vară. Era ciudat, gândi el, poate de rău augur, că această zonă rurală, din inima ţării, fusese descoperită de japonezi, de mexicani şi, mai recent, de oameni din India şi Pakistan, mulţi dintre ei fiind doctori la spitalul districtului.

Localnicii nu se bucurau de toate acestea, dar numai ei erau de vină. Numărul populaţiei districtului era în scădere, cei mai buni şi mai inteligenţi plecaseră, şi mulţi dintre copiii pe care-i văzuse în vizitele lui, aceia care rămăseseră, păreau fără niciun scop, fără dorinţa de a munci la fermă şi nepotriviţi pentru o slujbă calificată.

Keith se plimbă cu maşina prin ţinut. Drumurile erau bune, dar nu grozave şi aproape toate erau trasate într-un caroiaj perfect, de la nord la sud şi de la est la vest, cu câteva detalii de teren naturale, ca să-i încurce pe primii topografi; de sus ţinuturile din nord-vest păreau o foaie de hârtie milimetrică, cu mocirlosul râu Maumee, o linie sinuoasă de cerneală cafenie, şerpuind din sud-vest în marea pată albastră a lacului Erie.

Keith conduse până la amiază, zigzagând prin ţinut, observând câteva ferme abandonate, unde locuiseră oameni pe care îi cunoscuse, camioane ruginite, sate micşorate, o agenţie defunctă de vânzări de echipament agricol, şcoli rurale, gospodării încuiate şi un sentiment de pustiu.

Pe marginea drumului se găseau câteva monumente comemorative şi Keith îşi aminti că districtul Spencer fusese locul unor bătălii în timpul războaielor franceze şi indiene înainte de Revoluţia Americană, înainte că strămunii lui să sosească. Keith se minunase mereu de faptul că o mână de englezi şi francezi străbătuseră mlaştinile şi pădurile virgine, întunecate şi, înconjuraţi de indieni, încercaseră să se ucidă unii pe alţii atât de departe de casă. Desigur, gândise el în copilărie, acele războaie reprezentaseră culmea idioţeniei, dar pe vremea aceea nu fusese încă în Vietnam.

Teritoriul devenise britanic, Revoluţia de-abia dacă îi atinsese pe locuitori şi populaţia în creştere se integrase în 1838 sub numele de districtul Spencer. Războiul Mexican din 1846 încorporase un număr destul de mare de miliţieni, majoritatea dintre ei murind de boală în Mexico, iar Războiul Civil aproape că decimase populaţia tânără. Ţinutul îşi revenise, se dezvoltase şi prosperase atingând apogeul în jurul Primului Război Mondial. Dar după război şi după următorul război mondial, cu consecinţele şi schimbările lui rapide, se instalase un declin, imperceptibil când Keith era tânăr, dar acum evident. Se întrebă iarăşi dacă avea de gând să trăiască aici sau se întorsese doar ca să-şi rezolve nişte vechi probleme?

La o intersecţie din afara oraşului, trase la o staţie de benzină cu autoservire. Aici se vindea cu preţ redus o marcă de benzină pe care Keith n-o recunoscu, iar lângă benzinărie se găsea un magazin alimentar – o concepţie de marketing interesantă, gândi el: preţuri mari, alimente fără valoare nutritivă, benzină ieftină şi de calitate dubioasă. Keith se gândi că Saab-ul, ca şi el însuşi, ar trebui să se obişnuiască cu o dietă diferită, aşa că ieşi din maşină şi pompă.

Vânzătorul, un bărbat cam cu zece ani mai tânăr decât Keith, veni agale. Omul privi maşina în timp ce Keith pompa benzină, apoi o înconjură şi se uită înăuntru.

— Ce-i chestia asta? întrebă el.

— O maşină.

Vânzătorul râse şi se bătu cu palmele pe coapse.

— La naiba, asta ştiu. Ce *fel* de maşină?

— Un Saab 900. Suedeză.

— Cum ai zis?

— Făcută în Suedia.

— Nu zău?

Keith puse la loc buşonul de la rezervor şi aşeză furtunul înapoi la pompă. Vânzătorul citi plăcuţa

de înmatriculare.

— Districtul Columbia – capitala ţării. De acolo eşti?

— Mda.

— Eşti de la FBI? Inspector financiar? Pe ultimul tocmai l-am împuşcat

Râse. Keith zâmbi.

— Sunt doar un simplu cetăţean.

— Mda? În trecere?

— S-ar putea să stau o vreme.

Îi dădu omului douăzeci de dolari. Vânzătorul trase de timp până să-i dă restul şi întrebă:

— Şi unde stai?

— Am familie aici.

— Eşti de aici?

— Am fost, demult Landry.

— A, da, la naiba. Tu care eşti?

— Keith Landry. Bătrânii mei sunt George şi Alma. Au ferma lângă Overton.

— Desigur. S-au retras acum, nu?

— În Florida.

Omul îi întinse mâna.

— Bob Arles. Ai mei aveau vechea benzinărie Texaco, în oraş.

— Da. Tot douăzeci şi doi de cenţi galonul?

Bob Arles râse.

— Nu, acum au închis-o. Nu mai există benzinării în oraş. Taxe pe proprietate prea mari, chirii prea mici, marile companii petroliere te jupoaie. Cumpăr pe loc de la oricine lasă mai ieftin.

— Eu ce-am cumpărat azi?

— A, ai avut noroc: aproape jumătate Mobil, ceva Shell şi puţin Texaco.

— Fără niciun pic de zeamă de porumb?

Arles râse din nou.

— Un pic şi aşa ceva. Asta-i viaţa!

— Vinzi bere?

— Desigur.

Arles îl urmă pe Keith în magazin şi-l prezentă femeii încruntate din spatele tejghelei.

— Ea e soţia mea, Mary. Acesta-i Keith Landry, familia care avea fermă lângă Overton.

Femeia încuviinţă din cap. Keith se duse la vitrina frigorifică; văzu două mărci de bere străină, Heineken şi Corona, dar nevrând să-i pară domnului Arles un adevărat extraterestru alese un bax de şase cutii de Coors şi unul de Rolling Rock, ambele în cutii. Îi plăti lui Mary pentru bere în timp ce Bob Arles flecărea, apoi Arles îl urmă afară.

— Cauţi de lucru? îl întrebă Arles.

— Poate.

— E cam dificil. Mai ai încă ferma?

— Da, dar pământul e arendat.

— Bun. Ia banii şi fugi. Agricultura e genul de muncă pentru care trebuie să faci economii.

— E chiar aşa de rău?

— Cât ai? Patru sute de acri? Asta înseamnă că dai tot câştigul pe cheltuieli. Tipii cu patru mii de acri, recolte mixte şi animale o duc bine. Am văzut pe unu' conducând un Lincoln. E-n relaţii apropiate cu japonezii şi cu comercianţii de grâne din Maumee. Unde stai?

— La fermă.

— Mda? Doamna e de prin zonă?

— Sunt singur, răspunse Keith.

Arles, dându-şi seama că sporovăială lui prietenoasă era pe punctul de a deveni indiscretă, zise:

— Ei bine, îţi urez succes.

— Mulţumesc.

Keith dădu înapoi până la drumul cu două benzi. Putea să vadă capătul de sud al oraşului Spencerville, un şir de depozite şi de ateliere de industrie uşoară până unde se găseau urme ale vechilor lacuri Wabash şi Erie, mărginit de lanuri de porumb; locul unde se sfârşeau serviciile

publice şi taxele orăşeneşti, şi de unde începea viaţa rurală.

Keith înconjură oraşul, nedorind încă să intre, deşi nu ştia de ce. Poate din cauza ideii de a defila pe Main Street într-o maşină ciudată, poate că nu era pregătit să vadă oamenii pe care-i cunoştea şi aceştia să-l vadă la rândul lor. Se îndreptă spre biserica St James.

În timp ce conducea, Keith observă casele mobile, adăposturile de aluminiu şi maşinile abandonate. Zona rurală era încă spectaculoasă, cu lanuri întinse de grâne şi ogoare nelucrate ce se întindeau până în zare, unde şirurile de copaci bătrâni împărţeau încă vechile prospecţiuni. Pâraie şi râuri, sclipind curate, şerpuiau printre sălciile plângătoare şi curgeau în mici estacade.

Odinioară, pământul se aflase sub o mare preistorică ce se retrăsese şi, când sosiseră strămoşii lui Keith, ceea ce devenise apoi zona de nord-vest a statului Ohio fusese mlaştină şi pădure, într-o perioadă relativ scurtă de timp, lucrând doar cu unelte de mână şi boi, mlaştina fusese secată, copacii tăiaţi, casele construite, terenul împărţit pentru agricultură, apoi cultivat cu grâne şi legume. Rezultatele fuseseră spectaculoase: o bogăţie incredibilă răsărise din pământ, ca şi cum solul ar fi aşteptat zece milioane de ani ca să facă să încolţească orz şi secară, grâu şi ovăz, morcovi şi varză, şi aproape orice băgaseră în pământ primii pionieri.

După Războiul Civil, toţi banii obţinuţi în agricultură veneau din grâu, apoi din porumb, mai uşor, mai abundent, iar acum Keith vedea din ce în ce mai multă soia, planta miracol, bogată în proteine, pentru o populaţie în creştere explozivă.

Districtul Spencer, le convenea sau nu, era acum conectat la lume şi viitorul lui era în balanţă. Keith avea în minte două imagini: una, o renaştere a vieţii rurale adusă de populaţia urbană şi suburbană ce căuta o existenţă mai sigură şi mai

blândă; cealaltă imagine era a unui ţinut ce reprezenta puţin mai mult decât o megaplantaţie, deţinută şi administrată de investitori absenţi în scopul obţinerii recoltei destinate vânzării într-un anumit moment. Keith vedea câmpurile şi fermele unde copacii şi şirurile de arbuşti fuseseră scoşi, ca să facă loc secerătorilor pantagruelice. Reflectând la toate astea, îi veni în minte gândul că, poate, întreaga naţiune era dezechilibrată, că, dacă te-ai urcat într-un tren greşit, niciuna dintre staţiile de pe linie s-ar putea să nu fie cea dorită de tine.

Keith trase pe marginea drumului şi coborî din maşină. Cimitirul se afla pe un deal de aproape un acru, umbrit de ulmi bătrâni şi înconjurat de câmpuri cu porumb. La cincizeci de metri depărtare se găsea St. James, biserica de şindrilă albă, la care se dusese în copilărie, iar la dreapta bisericii era micuţa casă parohială unde locuiseră sau poate că încă locuiau pastorul şi doamna Wilkes.

Keith intră în cimitir şi merse printre pietrele funerare scunde, multe dintre ele mâncate de vreme şi acoperite de licheni. Găsi mormintele bunicilor din partea mamei şi a tatălui, ale părinţilor lor, ale fiilor şi fiicelor lor şi aşa mai departe, îngropaţi într-o ordine cronologică interesantă pe care trebuia s-o ştii, cele mai vechi morminte pe partea cea mai înaltă a terenului, apoi se cobora în cercuri concentrice în ordinea vechimii ajungând până la marginea câmpului de porumb; cel mai vechi mormânt Landry era din 1849, iar cel mai vechi mormânt Hoffman, strămoşii lui germani, era din 1841. Nu existau grupări mari de date ca rezultat al unor războaie, fiindcă pe vremea aceea cadavrele nu erau trimise acasă. Dar cele din Coreea şi Vietnam erau bine reprezentate şi Keith descoperi pe cel al unchiului său. Stătu lângă el o clipă, apoi se duse mai departe la bărbaţii ucişi în Vietnam: erau zece, un

număr mare pentru un cimitir mic, dintr-un oraş mic. Keith îi ştia pe toţi, pe unii vag, pe alţii bine şi găsea un chip pentru fiecare nume. Se gândi că s-ar putea să simtă un fel de vină a supravieţuitorului, stând aici printre foştii lui colegi de clasă, dar nu simţise asta în faţa zidului din Washington şi nu simţea aşa ceva nici acum. Ceea ce simţea, îşi zise, era o furie neputincioasă pentru pierdere. Personal, el avea un gând care apăruse mai frecvent în ultimele câteva săptămâni: că, în ciuda tuturor succeselor şi realizărilor, viaţa lui ar fi fost mai bună dacă războiul n-ar fi existat.

Se aşeză sub o trestie, printre mormintele aflate între baza dealului şi câmpul de porumb, şi mestecă un fir de iarbă. Soarele era sus, deasupra, pământul încă umed şi rece după furtună. Uliii se învârteau prin apropiere şi rândunelele de casă zburau, ieşind şi intrând în clopotniţa bisericii. Îl cuprinse un sentiment de pace pe care nu-l mai simţise de ani de zile; liniştea şi singurătatea deja îi intraseră în sânge. Se întinse pe spate şi privi ţintă printre frunzele de ulm la cerul albastru deschis.

„Aşa e. Dacă n-aş fi plecat în război, m-aş fi căsătorit cu Annie… cine ştie?”

Acest cimitir, gândi el, era un loc la fel de bun ca oricare altul ea să înceapă drumul înapoi.

Conduse maşina spre partea de nord a oraşului şi găsi locul unde începea Williams Street din drumul districtual. Trase pe dreapta, ezită, apoi întoarse pe strada suburbană.

Unele dintre vechile case impunătoare, victoriene păreau restaurate, altele erau dărâmate. Copil fiind, se minunase întotdeauna de această parte a oraşului, de marile case pe micile petice de pământ şi care, îşi dădea acum seama, nu erau mici deloc, de copacii uriaşi ce formau în timpul verii un tunel verde, întunecat, de faptul că oamenii puteau trăi atât de aproape unii de alţii şi puteau

vedea unii în casele celorlalţi, de luxul a două maşini pe fiecare alee. Ceea ce atunci îl impresionase, îl amuzase şi-l păcălise nu mai era impresionant, amuzant sau misterios. Minunea şi nevinovăţia copilăriei erau aproape stânjenitoare, privind retrospectiv, dar ce fel de adult ai fi fără să fi văzut lucrurile prin ochii mari ai copilăriei?

Strada era liniştită, aşa cum se aştepta să fie într-o după-amiază de vară. Câţiva puşti se plimbau cu bicicletă, o femeie împingea un cărucior, o furgonetă era oprită lângă drum, iar şoferul pălăvrăgea cu o femeie aflată în uşa casei. Era o stradă cu case cu verande mari, un fenomen american unic, cum descoperise în călătoriile sale, căci casele din America nu mai erau construite în acest stil. Copiii se jucau în câteva dintre verande, bătrânii se dădeau în balansoare. Keith era bucuros că Annie locuia pe această stradă.

Pe când se apropia de casa ei, ceva ciudat se întâmplă: gura i se uscă şi inima începu să-i bată cu putere. Casa era pe partea lui dreaptă şi, înainte să-şi dea seama, trecu pe lângă ea şi opri. Observă o camionetă uzată, parcată pe alee, şi un om în vârstă care căra o scară în spatele casei. Şi iat-o, doar o clipă, cât se întoarse şi dispăru în spatele casei cu bătrânul. Durase doar o secundă sau două, de la aproape cincizeci de metri depărtare, dar Keith nu se îndoia că ea fusese şi această recunoaştere instantanee a trăsăturilor ei, a mersului, a ţinutei ei îl ului.

Dădu înapoi şi deschise portiera, apoi se opri. Cum ar putea să apară, pur şi simplu, la uşa ei? Dar de ce nu? Ce era greşit într-o apropiere directă? Să-i telefoneze sau să-i lase un bilet nu era ceea ce-şi imaginase. Se gândi că era important să sune, pur şi simplu, la uşă, să zică: „Bună, Annie” şi întâmplă-se ce s-o întâmplă, spontan şi fără repetiţie.

Dar dacă nu era singură? Dacă erau acasă copiii sau soţul? Oare de ce nu se gândise nici măcar o

dată la această posibilitate când reluase această scenă de nenumărate ori de-a lungul anilor? Evident, momentul imaginat devenise atât de real, încât exclusese orice l-ar fi putut strica.

Închise portiera şi plecă îndreptându-se spre ferma, cu mintea alergându-i mai repede decât maşina. „Ce se întâmpla cu tine, Landry? Revino-ţi, prietene!”

Respiră adânc şi încetini până la viteza legală. N-avea rost să se pună rău cu jandarmeria locală. Asta-i aminti de soţul lui Annie. Desigur, gândi, dacă n-ar fi fost măritată, ar fi avut curajul să se oprească şi s-o salute. Dar nu poţi compromite în felul acesta o femeie măritată. Nu aici. Şi în Spencerville nu se obişnuia să iei masa sau o băutură după serviciu.

Deci, poate ar trebui să-i lase un bilet la sora ei. Poate o să-i telefoneze. Poate că un tip care se descurcase în luptele şi schimburile de focuri din Berlinul de Est ar putea să se descurce şi cu un telefon dat femeii pe care o iubise cândva. „Desigur. După câteva săptămâni, după ce mă instalez. Ţine minte asta.”

Se întoarse la fermă şi-şi petrecu după-amiaza pe veranda din faţa casei, bând bere şi privind toate maşinile care treceau.

Bob Arles făcu plinul maşinii şerifului. Autoservirea nu însemna ca Cliff Baxter să-şi pompeze singur benzina. Vorbeau. Arles zise:

— Hei, şerifule, azi-dimineaţă a venit aici un tip interesant.

— Ai pastramă de vită?

— Sigur. Serveşte-te.

Cliff Baxter intră în magazin şi, atingându-şi chipiul, o salută pe doamna Arles care stătea în spatele tejghelei. Ea îl privi luând pastramă de vită, biscuiţi cu unt de arahide, alune sărate şi câteva batoane de Hershey. În valoare totală de aproape doisprezece dolari, îşi imagină ea. Cliff scoase din

frigider un suc de portocale, veni agale spre casă şi puse totul pe tejghea.

— Ce avem aici, Mary?

— Cred că doi dolari ajung – lucru pe care-l spunea de fiecare dată.

El aruncă câţiva dolari pe tejghea în timp ce îi împacheta cumpărăturile. Bob Arles intră cu un bon de plată municipal şi Cliff semnă fără să se uite la suma de plată pentru benzină.

— Mulţumesc că ai cumpărat de la noi, şerifule, zise Arles.

Mary nu era prea sigură de asta. Bărbaţii, gândi ea, trebuie să transforme orice afacere în ceva ce seamănă cu o legătură ilegală. Bob încărca la plată oraşul pentru benzină, iar Cliff Baxter îşi hrănea burta grasă aproape pe gratis.

Cliff îşi luă punga şi Bob Arles ieşi cu el.

— Cum îţi ziceam, tipul ăsta vine aici cu o maşină străină cu număr de Washington şi tot tacâmu'…

— Părea suspect?

— Nu, vreau să zic că era de pe aici. A locuit odată aici şi acu' s-a întors să-şi caute de lucru. Stă la ferma părinţilor lui. Nu sunt mulţi care se-ntorc.

— Asta-i sigur. Pagubă-n ciuperci!

Cliff se sui în maşină.

— Conducea un Saab. Cât face aşa ceva?

— Păi… să vedem… poate douăzeci, treizeci, nouă.

— Tipul s-a descurcat.

— Maşinile străine nu-s în regulă, Bob. Cliff începu să ridice geamul, apoi se opri şi întrebă: Îi ştii numele?

— Landry. Keith Landry.

Cliff îl privi pe Arles.

— Cum?

— Bătrânii aveau o fermă lângă Overton. Îi cunoşti?

Cliff rămase o clipă tăcut.

— Mda… *Keith* Landry?

— Da.

— S-a întors?

— Aşa zicea.

— Familie?

— Nu.

— Cum arată?

Bob ridică din umeri.

— Nu ştiu. Obişnuit.

— Ai fi un poliţist al dracului de bun. Gras? Slab? Chel? Cu daravela crescându-i pe cap?

— Slab. Înalt, fără chelie. Cred că n-arată rău. De ce?

— A, m-am gândit să-l ţin sub observaţie. Să-i urez bun venit acasă.

— Nu poţi să nu recunoşti maşina. Stă la ferma părinţilor. Treci pe la el dacă vrei.

— S-ar putea să fac asta.

Cliff se îndepărtă îndreptându-se spre sud, spre Overton.

Capitolul 6

Cliff Baxter medita la evenimentele acelei dimineţi. „Nu ştiu ce-a apucat-o.” Sigur că ştia exact ce-o apucase: îl ura. Într-un fel accepta asta, dar încă era convins că îl şi iubea. El o iubea, aşa că şi ea trebuia să-l iubească. Ceea ce-l deranja cu adevărat era că devenise irascibilă, că se dusese şi chiar luase o armă. Avusese întotdeauna o limbă ascuţită, dar niciodată nu ajunsese să arunce măcar cu o farfurie în el. Şi acum trăgea cu alice pe deasupra capului lui. „Trebuie să fie perioada aceea din fiecare lună. Asta e. RLI. Rahatul Lunar Îndărătnic.”

Era convins că ieşise învingător din ceartă, dar asta era valabil doar dacă nu lua în consideraţie că se scăpase pe el. În privinţa asta, nu ajunseseră să fie chit, aşa că încerca să uite că s-a întâmplat. Dar nu putea să uite. „Târfa!” S-ar mai fi gândit la chestia asta, dar avea o nouă problemă la care să reflecteze – domnul Keith Landry, fostul prieten al domnişoarei Annie Prentis.

Trecu pe lângă ferma Landry şi observă Saab-ul negru pe aleea de pietriş. Observă, de asemenea, un bărbat pe verandă şi era sigur că şi bărbatul observase maşina poliţiei trecând pe acolo.

Cliff folosi telefonul mobil şi chemă sergentul de serviciu.

— Blake, eu sunt. Cheamă Washington, D.C., Autovehicule, şi fă-mi rost de tot ce poţi despre Keith Landry. Îi dictă numele pe litere şi adaugă: Conduce un Saab 900, negru. Nu pot să-ţi spun anul şi nici nu pot să văd numărul de înmatriculare. Anunţă-mă imediat ce afli ceva.

Cliff formă apoi numărul de la Informaţii.

— Salut, am nevoie de un număr pentru Landry, Keith Landry, County Road 28, înregistrare nouă.

— Nu există nicio înregistrare pentru acest nume, domnule, răspunse operatoarea,

Cliff închise şi sună la Poştă.

— Aici e şeriful Baxter, dă-mi-l pe diriginte.

După câteva secunde, dirigintele, Tim Hodge, veni la telefon.

— Pot să te ajut, şerifule?

— Da, Tim. Caută şi vezi dacă ai un nou client, numele de Landry, poşta rurală, din Washington. Da, D.C.

— Sigur, o clipă.

Câteva minute mai târziu, Hodge reveni şi zise:

— Da, unul dintre sortatori a văzut două chitanţe sau ceva de genul ăsta cu o etichetă de trimitere din D.C. Keith Landry.

— Există şi o doamnă pe acea etichetă?

— Nu, e numai el.

— E temporar?

— Pare a fi o adresă permanentă. Vreo problemă?

— Nu. Fermă era goală de obicei şi cineva a observat activitate pe acolo.

— Mda, îmi amintesc de bătrâni, George şi Alma. S-au mutat în Florida. Cine-i tipu'?

— Fiul, bănuiesc. Cliff se gândi o clipă, apoi întrebă: Şi-a luat o căsuţă poştală?

— Nu, ar fi plătit, dacă ar fi făcut-o.

— Mda. Bine… hei, aş vrea să arunc o privire când vine ceva pentru el.

Urmă o pauză lungă, timp în care dirigintele îşi zise că asta nu era o cercetare de rutină. Apoi spuse:

— Îmi pare rău, şerifule. Am mai vorbit despre asta. Trebuie să-mi arăţi un ordin de la judecătorie.

— La naiba, Tim, mă uit doar la plicuri, nu le deschid.

— Da… dar… dacă e un tip rău, du-te la tribunal…

— Îţi cer doar o mică favoare, Tim, şi când tu o să ai nevoie de o favoare ştii unde să vii. De fapt, îmi eşti dator, fiindcă ţi-am scăpat ginerele când a condus beat mort.

— Mda… bine… vrei să te uiţi doar la plicuri când sunt triate…?

— Nu pot să fac asta mereu. Să faci tu fotocopii de pe material, faţă şi spate, iar eu trec pe acolo din când în când…

— Păi…

— Să ţii asta pentru tine, eu o să fac la fel. Şi salută-i din partea mea pe fiica ta şi pe soţul ei.

Cliff închise şi conduse înainte pe drumul districtual, neatent la împrejurimi, meditând la întorsătura evenimentelor. „Tipul vine înapoi, niciun telefon încă, dar vrea să i se trimită poşta. De ce s-a întors?”

Puse maşina pe controlul automat al vitezei şi mestecă nişte pastramă de vită. Cliff Baxter şi-l amintea pe Keith Landry din liceu şi nu-i plăcea ce-şi amintea. Nu-l cunoştea bine, cel puţin, nu personal, dar toţi îl ştiau pe Keith Landry. Era unul dintre acei tipi foarte-probabil-să-reuşească în viaţă, atlet grozav, şoarece de bibliotecă, şi destul de popular ca tipii asemenea lui Cliff Baxter să-l urască de moarte.

Îşi aduse aminte cu oarecare satisfacţie că de câteva ori îl înghiontise pe hol, dar Landry nu făcuse niciodată nimic decât să zică „Scuză-mă” de parcă era vina lui. Cliff crezuse că Landry era un mototol, dar câţiva prieteni de-ai lui Cliff îl sfătuiseră să fie atent cu Landry. Fără s-o recunoască, Cliff ştia că aveau dreptate.

Era cu un an mai mic decât Landry, la şcoală, şi l-ar fi ignorat complet, dacă Keith Landry n-ar fi ieşit cu Annie Prentis.

Cliff se gândi la asta, la oamenii ca Landry, în general, care păreau să facă întotdeauna ce trebuie, care ieşeau cu fetele potrivite, care făceau ca totul să pară uşor. Şi ceea ce era mai rău, gândi, era faptul că Landry era doar un fiu de fermier, un tip care în weekend curăţa de rahat curtea vitelor, un tip ai cărui părinţi veneau la Baxter Motors să schimbe un rahat de maşină cu alt rahat de maşină

mai nou şi să plătească diferenţa. Ăsta era un tip care n-avea o oală să-şi facă nevoile în ea sau o fereastră pe unde să-i arunce conţinutul şi care era de presupus că toată viaţa o să rânească rahat şi o să sape pământul, dar care mergea la colegiu cu o mulţime de burse de la biserică, de la Rotary, de la veteranii de război şi cu nişte bani de la stat pentru care contribuabilii, ca familia Baxter, munceau din greu. Şi apoi, ticălosul se uita de sus la oamenii pe care-i lăsase în urmă. „Imbecil."

Cliff ar fi fost bucuros să-l vadă pe ticălos părăsind localitatea, numai că el plecase la colegiu cu Annie Prentis şi, din câte auzise Cliff, făcuseră amor pe rupte la Bowling Green timp de patru ani, înainte ca ea să-l părăsească.

Brusc, lovi cu putere tabloul de bord. „Cur pictat!" Gândul că tipul ăsta, care fusese cuplat cândva cu nevasta lui, era iarăşi în oraş era mai mult decât putea să suporte.

Merse un timp fără ţintă, încercând să-şi dea seama de următoarea lui mişcare. În mod sigur, tipul trebuie să plece… într-un fel sau altul. Ăsta era oraşul lui Cliff Baxter şi nimeni, dar nimeni de aici nu-şi bătea joc de el – mai ales un individ care făcuse amor cu nevasta lui. „Eşti mort, tipule."

Chiar dacă Landry se ţinea deoparte, Cliff se înfuria doar la gândul că era atât de aproape de nevastă-sa, destul de aproape ca să poată să se întâlnească întâmplător în oraş sau la vreo întrunire. „Cum ar fi *asta?* Să fiu la vreo nuntă cu nevastă-mea şi să vină s-o salute cu un zâmbet pe faţa lui imbecilă?" Cliff scutură din cap, ca să alunge imaginea din minte. „În niciun caz. Sub nici o formă."

Inspiră adânc. „La dracu', s-a culcat cu nevasta mea timp de patru, poate cinci sau şase ani şi ticălosul apare, pur şi simplu, fără o ticăloasă de nevastă, stând pe rahatu' ăla de verandă şi nefăcând nimic…" Lovi iarăşi tabloul de bord. „La dracu!"

Simţi că inima îi bate rapid şi că gura îi e cleioasă. Inspiri adânc, deschise cutia de suc şi sorbi hulpav simţind acidul în stomac. Azvârli cutia pe fereastră. „La dracu! Fir’ar să fie.”

Radioul pârâi şi sergentul Blake se auzi pe fir:

— Şefu’, în legătură cu numărul acela de înmatricu…

— Vrei să audă tot districtul ăsta ticălos? Sună-mă la afurisitul ăla de telefon.

— Da, domnule.

Telefonul sună şi Cliff zise:

— Dă-i drumu’.

— Am trimis un fax la secţia de autovehicule cu numele de Keith Landry, raportă sergentul Blake, modelul şi marca maşinii şi mi-au trimis un răspuns negativ.

— Ce naiba vrei să spui?

— Păi au zis că nu există o asemenea persoană.

— La dracu’, Blake, ia numărul de înmatriculare de la rahatu’ ăla de maşină şi trimite-le asta.

— Unde-i maşina?

— La ferma bătrânului Landry, County Road 28. Vreau toate datele de pe carnetul lui de conducere, apoi vreau să suni la bancă locală să vezi dacă şi-a deschis un cont, să-i iei numărul de la asigurarea socială şi de la cartea de credit, apoi mai departe… înregistrări militare, caziere, tot tacâmu’.

— Da, domnule.

Cliff închise. După aproape treizeci de ani de slujbă în poliţie, învăţase cum să construiască un dosar pe de-a-ntregul. Cei doi detectivi ai lui ţineau dosarele penale, lucru care nu-l interesa prea mult pe Cliff. El avea propriile dosare despre aproape fiecare om important sau care-l interesa în vreun fel din districtul Spencer. Vag, Cliff era conştient că era întrucâtva ilegal să ţii dosare secrete despre cetăţenii obişnuiţi, dar el aparţinea vechii şcoli şi ceea ce învăţase de acolo era că

promovările şi siguranţa slujbei erau cel mai bine obţinute prin intimidare şi şantaj.

De fapt, învăţase lucrul ăsta cu mult înainte să intre în Poliţie; tatăl lui şi familia tatălui lui erau cu toţii bătăuşi de succes. Şi, ca să fie sincer, nu sistemul îl corupsese pe el, ci el, aproape cu mâinile goale, corupsese sistemul. Dar n-ar fi putut s-o facă fără ajutorul celor care îşi distrugeau convenabil vieţile şi carierele – oameni căsătoriţi care aveau relaţii extraconjugale, oameni de afaceri care aveau nevoie de permise zonale sau de scutiri de la plata taxelor, politicieni care voiau să ştie câte ceva despre adversarii lor şi aşa mai departe. Cliff era întotdeauna prezent, sesizând semnele slăbiciunii lor morale, micile defecte de caracter, semnale ale dezastrului financiar şi legal. Cliff era întotdeauna acolo să ajute.

Ceea ce-i lipsea sistemului, când apăruse el, era un broker, un birou de decontare, unde cetăţeanul să poată veni să ofere o favoare pentru altă favoare, unde omul să poată veni să-şi vândă sufletul.

De la aceste începuturi umile, Cliff Baxter începuse să-şi tină notiţe, care deveniseră dosare, care deveniseră aur.

Dar, mai târziu, o mulţime de oameni pe care el nu-i plăcea se implicaseră prea mult în sistem. Profesori, predicatori, gospodine, chiar şi fermieri. Deja există şi o femeie în consiliul municipal, Gail Porter, o profesoară de colegiu pensionată, o ticăloasă băgăcioasă şi o fostă comunistă. Fusese aleasă printr-un noroc, căci tipul care candida împotriva ei, Bobby Cole, se lăsase prins în closetul bărbaţilor din staţia de autobuz Toledo. Cliff nu-i dăduse atenţie până când a fost prea târziu, dar acum avea despre ea un dosar gros, ca un cotlet de miel, iar în noiembrie i se va termina mandatul. Femeile ca ea nu apreciau sistemul, iar Cliff ştia că, dacă ar mai rămâne, ar exista mulţi ca ea care să o urmeze.

Primarul îi era văr, membrii consiliului municipal şi ai comisiilor districtuale erau oameni pe care-i cunoştea şi fiecare trebuia să candideze pentru alegeri. Dar Cliff Baxter era deja numit şi, în ceea ce-l privea, fusese numit pe viaţă. Adevărul e că, dacă şi-ar pierde vreodată slujba, avea în minte cam o sută de bărbaţi şi femei care l-ar sfâşia, aşa că trebuia să se ţină bine pe poziţii.

Cliff Baxter era conştient că lumea se schimbase, că schimbările începeau să treacă şi peste graniţele districtului Spencer şi că erau periculoase pentru el. Dar era destul de sigur că putea ţine totul sub control, mai ales datorită faptului că şeriful districtului, Don Finney, era vărul mamei lui. Don avea numai doi oameni care să patruleze prin tot ţinutul, aşa că el şi Cliff aveau o înţelegere ca poliţia din Spencerville să poată depăşi limitele oraşului ori de câte ori voia, cum făcea şi el acum. Asta îi dădea mai multă libertate de acţiune când avea de-a face cu oameni care locuiau în afara oraşului, ca doamna Porter şi bărbatul ei, şi ca domnul Keith Landry.

Aşa că o să mai fie stăpân pe situaţie vreo câţiva ani, apoi, după treizeci de ani de muncă şi cu copiii plecaţi la colegiu, o să treacă în statul Michigan unde avea o cabană de vânătoare. Între timp, trebuia să-şi mănânce duşmanii, chiar dacă nu-i era foame.

Latura de rechin din el putea să miroasă sângele din apă de la doi kilometri distanţă, dar nu mirosea deloc sânge în oamenii ăştia noi, inclusiv în Gail Porter. Gândindu-se că ar putea s-o pună la punct, Cliff îi arătase o dată dosarul, dovedindu-i că ştia totul despre activităţile ei de stânga de la Colegiul Antioch, şi câteva materiale despre prietenii ei pe care soţul nu le-ar aprecia. Dar ea îi răspunsese să facă dosarul sul, să-l ungă cu grăsime şi să şi-l bage în fund. Cliff fusese mai mult decât ofticat, fusese aproape de crimă. Dacă oamenilor nu le era

teamă, cum avea el să-i ţină la respect? Asta era puţin înspăimântător.

Latura de lup din el simţea pericolul înainte ca orice alt animal din pădurea lui să miroasă ceva. În ultimii câţiva ani, observase cercul acestui nou tip de oameni strângându-se în jurul lui, ca şi cum el era vânatul, în loc să fie invers.

Apoi, era Annie. Micuţa doamnă perfectă care de obicei n-ar zice „rahat", chiar dacă ar avea gura plină de aşa ceva. Şi, dintr-odată, îi vine ideea să-l verifice şi este cât pe ce să-i zboare creierii. „Ce dracu' se întâmplă aici?"

Când apăruse această nouă problemă, tocmai se ocupa de aceste chestiuni. „Fir-ar să fie! Oameni care-mi vor capul, oameni care-mi vor slujba, propria mea nevastă încearcă să mă omoare, iar acum apare unu' cu care s-a culcat cândva. Hei, Doamne, ce-am făcut să merit rahatu' ăsta?"

Se întrebă dacă Annie ştia deja că fostul ei prieten se întorsese în oraş. Poate de asta încercase să-l omoare. Dar aşa ceva n-avea logică, fiindcă ar fi intrat în închisoare înainte să poată să se întâlnească cu el. Nu, ea încă nu ştia, dar va afla, şi el o să fie atent la acest lucru, îi trecu prin minte că poate pe ea n-o interesa deloc Keith Landry, iar pe el nu-l interesează ea. Totuşi, nu voia să-l vadă prin oraş pe tipul ăsta încrezut.

Îşi dădu seama că nu va putea să-i supravegheze pe amândoi la nesfârşit, dar o să fie atent o vreme şi poate o să-i prindă. Dacă nu, Landry tot o s-o-ncurce, dar nu cu doamna Baxter.

Cliff era de acord cu arestările făcute pe aleea îndrăgostiţilor şi, în vremurile bune, înainte că puştii să înceapă s-o facă în motelurile din afara districtului sau acasă, în timp ce părinţii erau la lucru, în fiecare weekend punea mâna pe câţiva pe care-i găsea în maşini şi în hambare părăsite. Avea un al şaselea simţ ca să-i descopere unde erau şi să-i prindă goi sau măcar pe jumătate dezbrăcaţi. Era partea care-i plăcea din munca lui dură şi, dacă

se gândea la asta, o noapte ca aceea se termina întotdeauna printr-o vizită la vreuna dintre doamne, cu membrul tare încercând să iasă afară prin fermoar. Uneori se ducea acasă şi de vreo două ori Annie comentase că probabil patrulase pe aleea îndrăgostiţilor. „Mda, are o limbă ascuţită.” Mult prea ascuţită pentru binele ei.

Toată această meditare asupra sexului îl excitase. Întoarse maşina înspre oraş şi o luă spre partea de sud, zonă în care se aflau cartierele sărace ale oraşului. Chemă sediul şi îi zise lui Blake:

— Îmi iau o oră liberă. Sună dacă ai nevoie. De fapt, sună-mă într-o oră, ca să pot să ajung unde trebuie să fiu.

— Bine, şefu’.

Baxter intră pe o alee de ciment crăpat, de lângă un bungalou de lemn, şi cu un dispozitiv electronic deschise uşa garajul.

Parcă maşina de poliţie în garaj, ieşi şi apăsă pe un buton ca să închidă poarta.

Se duse la uşa din spate şi o descuie cu cheia. Bucătăria era mică, murdară şi întotdeauna mirosea a ţevărie prost făcută. Cel puţin, Annie, cu toate defectele ei, ştia cum să ţină o casă.

Aruncă o privire în sufrageria în dezordine, apoi intră în primul din cele două dormitoare. O femeie de vreo treizeci şi cinci de ani dormea pe o coastă deasupra cearşafurilor, îmbrăcată doar cu un tricou. În cameră era cald şi ventilatorul din fereastră vântura aerul fierbinte. Uniformă albă de chelneriţă şi lenjeria intimă erau aruncate pe jos.

Baxter se îndreptă spre pat. Tricoul se ridicase peste şoldurile femeii. Cliff îi privi părul pubian, apoi sânii mari şi sfârcurile reliefate prin tricoul roz pe care scria „Park’n Eat – echipa de baseball”.

Avea un corp frumos, cu un tonus muscular bun şi piele frumoasă, dacă treceai cu vederea câteva coşuri şi ciupituri de ţânţar. Părul scurt, care-i cădea pe faţă, era blond, însă cel pubian era negru.

Femeia se mişcă şi se întoarse pe burtă. Cliff îi privi fundul bombat şi simţi că se excită. Se întinse şi cu toată mâna o apucă de fund. Ea murmură ceva, se întoarse şi deschise ochii. Cliff Baxter zâmbi.

— Hei, frumoaso.

— A… Ea îşi drese vocea şi se sili să zâmbească. Tu eşti.

— Cine credeai că e?

— Nimeni… Se ridică să-şi limpezească mintea, apoi trase-n jos tricoul ca să se acopere. Nu ştiam că o să termini.

— Încă n-am terminat, iubito. De aia sunt aici.

Ea se forţă să zâmbească. Cliff se aşeză pe pat lângă ea, îşi puse mâna între picioarele ei şi o pătrunse cu degetele.

— Ai avut un vis umed?

— Mda… despre tine.

— Ar fi bine să fie aşa.

Îi găsi clitorisul şi-l masă. Ea se agită puţin, în mod clar nefăcându-i plăcere ca în şaizeci de secunde să treacă de la un somn profund la senzaţia produsă de degetele unui bărbat în ea.

— Ce-i cu tine?

— Nimic. Trebuie să mă duc la baie.

Se strecură afară din pat pe partea opusă şi ieşi pe hol. Cliff îşi şterse degetele de cearşafuri şi se lungi în pat complet îmbrăcat, aşteptând. Auzi apa de la closet, apă curgând, gargară.

Sherry Kolarik era ultima dintr-un lung şir de femei care începuse înainte de căsătorie, continuase în timpul cât îi făcuse curte lui Annie, apoi pe perioada logodnei şi a căsătoriei. Aventurile nu duraseră niciodată prea mult şi Cliff nu avusese niciodată o pasiune adevărată, o prietenă sau o amantă în adevăratul sens al cuvântului – toate erau doar distracţii de scurtă durată. De fapt, undeva în fundul minţii, ştia că era incapabil de o relaţie adevărată cu o femeie şi doamnele lui erau, pur şi simplu, „de ocazie” –

târfele oraşului, femei care încălcau legea, divorţate disperat de singure, ospătăriţe şi chelneriţe care aveau nevoie de ceva bani în plus – elemente de jos ale orăşelelor din societatea americană; toate erau ţinte uşoare pentru şeriful Baxter.

Din când în când, agăţa câte o femeie măritată cu un soţ fără importanţă, cum ar fi Janie Wilson, nevasta omului de serviciu de la staţia de poliţie, sau Beth Marlon, nevasta beţivului oraşului. Uneori obţinea femeia vreunuia care avea foarte mare nevoie de o favoare, ca de exemplu un puşcăriaş. Aceste cuceriri îi plăceau mai mult decât celelalte, căci să te culci cu o nevastă însemna să-ţi baţi joc şi de bărbat

Avea însă grijă să nu încerce ceva cu femeile ai căror soţi puteau deveni o problemă. Făcuse ochi dulci avocatelor, profesoarelor, doctoriţelor şi altor femei cu profesie, măritate şi nemăritate, care-l refuzaseră, dar ştia, fără s-o recunoască în sinea lui, că n-avea nicio şansă cu asemenea femei. Ştia, de asemenea, sau mai degrabă era vag conştient că, chiar dacă ar fi câştigat-o pe vreuna, aceasta l-ar fi respins după ce-ar fi ajuns să-l cunoască mai bine. Singura lui cucerire importantă la acest nivel fusese Annie Prentis. Dar pe vremea aceea, Cliff Baxter arăta mai bine, avea puţin mai mult farmec şi dădea ce avea mai bun în el. Şi adevărul e că pe atunci era război, în Spencerville nu prea aveai de unde alege, aşa că un poliţist neameninţat de recrutare părea o partidă bună pentru tinerele femei. Ştia toate astea, fără să le recunoască faţă de sine însuşi. Astfel, ego-ul lui Cliff Baxter era neatins, în timp ce simţurile sale de prădător erau mereu în alertă, un lup singuratic ce ştia care pradă e slabă şi vulnerabilă, şi care e periculoasă.

Totuşi, îşi închipuia că va seduce fie pe avocata afurisită de la biroul procurorului districtual, fie pe cele două doctoriţe de la spital, pe târfa încrezută de preşedintă a băncii, pe fetele venite în vacanţă

de la colegiu şi aşa mai departe. Ştia că, dacă s-ar culca cu una dintre aceste femei, ar înfrânge întreaga clasă de oameni care-l priveau de sus. Într-o zi, se gândi, o s-o facă. O să desprindă din turmă una dintre aceste doamne snoabe, o să o „aranjeze” şi o să o desfidă să zică ceva. Poate că îi va plăcea şi ei. Dar deocamdată se stabilise la Sherry Kolarik şi la femei ca ea.

Sherry intră în dormitor şi Cliff se uită la ceas.

— Hai că n-am prea mult timp.

— Am vrut să fiu curată pentru tine.

— Nu trebuie să fii curată pentru ceea ce trebuie să faci.

Se ridică din pat, trecu prin sufragerie şi ieşi pe uşa din faţă. Sună la sonerie; ea veni şi îi deschise îmbrăcată acum cu un capot.

— Domnişoara Kolarik?

— Da.

— Şeriful Baxter. Aş vrea să vorbesc cu dumneata. O dădu înapoi şi închise uşa. Domnişoară, trebuie să plăteşti o sută de dolari pentru tichete de parcare în oraş. Am venit după bani sau, dacă nu, te arestez.

Dacă Sherry Kolarik credea că era romantic ca şeriful Baxter să recreeze felul în care se întâlniseră prima oară, nu o spuse, nu râse şi nu-şi puse braţele în jurul lui, ci zise:

— Îmi pare rău, nu am bani.

— Atunci trebuie să te arestez, îmbracă-te, replică el.

— Nu, vă rog, trebuie să mă duc la serviciu. Pot să plătesc vineri când iau salariul.

— Ai avut trei luni ca să le achiţi. Aşa că acum eşti arestată. Vino de bunăvoie sau îţi pun cătuşe şi te iau aşa cum eşti.

De fapt, în urmă cu o lună, când avusese loc scena asta, ea purta uniforma de chelneriţă. Dar se simţise la fel de neajutorată şi de expusă ca şi acum, numai că acum nu-i mai datora ticălosului o sută de dolari. Dar mai era problema maşinii ei

care trebuia să treacă revizia tehnică şi Baxter Motors ar putea să treacă cu vederea unele defecţiuni. Zise:

— Uite, lucrez la Parks'n'Eat, ştii, m-ai văzut acolo şi dacă vii vineri pe la prânz, putem să mergem la bancă cu cecul. Nu poţi să aştepţi?

— Nu, doamnă, m-am cărat până aici şi mă întorc la sediu ori cu banii, ori cu tine. Nu te juca cu mine.

Zdrăngăni cătuşele de la centură.

— Îmi pare rău… N-am bani şi nu pot lipsi o zi de la serviciu… Uite… am vreo douăzeci de dolari.

Cliff clătină din cap.

— Un cec postdatat…

— Nu.

— Am nişte bijuterii, un ceas…

— Nu sunt un afurisit de cămătar. Sunt poliţist.

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce să fac…

Cliff scoase cătuşele de la brâu. Se uitară mult timp unul la celălalt şi amândoi îşi amintiră momentul când ea îşi dăduse seama. Sherry întrebă:

— Poţi să-mi împrumuţi tu banii?

— Şi eu cu ce m-aleg?

— Cu ce vrei.

— Am mâncat.

— Ascultă, tot ce am sunt eu. Mă vrei?

— Încerci să mă mituieşti cu sexul?

Ea aprobă din cap.

— Păi, să vedem ce garanţii oferi înainte să mă hotărăsc. Dezbracă-te.

Ea îşi desfăcu capotul, lăsându-l să cadă, apoi îşi scoase tricoul peste cap şi-l aruncă pe un fotoliu. Stătea în mijlocul camerei, dezbrăcată, în timp ce şeriful Baxter se învârtea în jurul ei. Cu coada ochiului îi văzu umflătura din pantaloni.

— Bine, domnişoară Kolarik, ai nişte garanţii foarte bune. Pentru împrumut, îngenunchează chiar aici. Parchează şi mănâncă, scumpo.

Ea îngenunche pe covor. Cliff îşi desfăcu centura şi o puse pe fotoliu, apoi cureaua, trase fermoarul şi-şi dădu jos pantalonii şi chiloţii.

— Dă-i drumu', iubito.

Ea inspiră adânc, închise ochii şi cu un deget ridică spre buze penisul lui erect. Când totul se termină, Cliff zise:

— Înghite.

Îşi ridică pantalonii, îşi puse centura şi aruncă douăzeci de dolari pe fotoliu.

— O să am grijă de chitanţe, dar îmi datorezi patru plăţi.

Sherry dădu din cap şi murmură:

— Mulţumesc.

Cliff spusese asta prima dată şi, în ultimele zece daţi, rămăseseră mereu încă patru.

Cliff, fără să fie deosebit de sensibil, văzu totuşi că era puţin supărată şi-o bătu uşor pe obraz.

— Hei, ne vedem mai târziu la cafea. Trebuie să plec.

Ieşi pe uşa din spate. Ea se ridică, intră în baie, scuipă în chiuvetă şi-şi clăti gura, apoi intră sub duş.

Cliff Baxter făcu turul Spencerville-ului simţindu-se foarte bine. Avea acum două femei, ceea ce era de ajuns deocamdată: Sherry, mai ales pentru sex oral, şi o femeie despărţită, cu doi copii, numită Jackie, care încerca să trăiască din ce-i trimitea soţul din Toledo. Jackie avea un dormitor drăguţ, un pat bun şi era bună la pat. Cliff aducea întotdeauna alimente – cadouri din partea supermagazinului. Mai avea şi o a treia femeie, îşi dădu el seama, pe nevastă-sa. Râse. „Eşti un adevărat *bărbat,* Cliff Baxter."

Sună telefonul mobil şi sergentul Blake zise:

— Şefu', l-am trimis pe Ward cu binoclul pe la Landry şi i-a luat numărul de înmatriculare.

— Bine.

— Aşa că i-am sunat iar pe clovnii ăia din Washington şi le-am dat numărul.

— Bine. Şi ce-ai obţinut?

— Ei bine… au zis că plăcuţa aia e ceva special şi, dacă vrem să ştim mai multe, trebuie să completăm un formular în care să scriem de ce şi pentru ce…

— Ce dracu' tot spui?

— Mi-au trimis formularul prin fax – două pagini.

— Ce fel de rahat e ăsta? Să-i suni pe ticăloşii ăia şi să le zici că avem nevoie acum de ceva despre plăcuţa asta de înmatriculare. Spune-le că tipul e un infractor sau ceva de genul ăsta, că nu poate să ne dea niciun act de înregistrare a maşinii…

— Şefule, ţi-am zis, am încercat tot. Mi-au spus că e ceva legat de securitatea naţională.

— Securitatea… ce?

— Ştii, chestii secrete.

Cliff Baxter conduse în tăcere. Cu un minut în urmă era stăpânul lumii, cu ţevile curăţate, simţindu-se bine şi fiind la conducere. Acum, tipul ăsta, Landry, apare din afară, din Washington, D.C. După câţi ani…? Poate douăzeci şi cinci şi Cliff nu ştie nimic despre el, doar descoperă că nu poate obţine nici măcar o copie după actul de înmatriculare sau după permisul de conducere. „Cine dracu' e tipu' ăsta?'

— Şefule?

— Bine, vreau să-l urmăriţi pe ticălosul ăsta. Vreau ca de două ori pe zi să treacă cineva pe lângă casa lui şi vreau să ştiu de fiecare dată când vine în oraş.

— Am înţeles… şi ce căutăm? Vreau să spun, de ce…

— Tu fă dracului ce ţi-am zis!

— Da, să trăiţi.

Cliff închise. „Fiindcă s-a culcat cu nevasta mea, de asta." Şi oamenii din oraş ştiau sau or să-şi

amintească, sau vor auzi cât de curând. „Nu suport asta. Nu, dom'le, asta n-o suport." În minte începură să se formeze câteva planuri de acţiune şi-şi aminti ce-i spusese odată bătrânul judecător Thornsby: „Uneori o problemă e o ocazie deghizată". „Asta e. Ticălosul ăsta idiot a venit exact pe terenul meu. Şi ce n-am putut să fac acum douăzeci şi cinci de ani pot să fac acum. O să-l omor… nu, o să-i tai testiculele. Asta e. O să i le tai şi-o să le pun într-un borcan pe poliţa căminului, iar Annie o să-l poată şterge de praf o dată pe săptămână."

Râse.

Capitolul 7

Dinspre sud-vest sufla un vânt fierbinte şi uscat, reminiscenţa din timpurile străvechi a vânturilor ce odinioară măturau focurile peste câmpiile ierboase şi goneau turmele nesfârşite de bivoli, orbiţi de panică, în Marea Mlaştină Neagră unde oasele lor încă erau întoarse de pluguri. Dar acum vântul bătea printre un milion de şiruri de porumb şi un milion de acri de grâu unduios, prin micile orăşele şi ferme singuratice, peste păşunile şi pajiştile unde păşteau vitele. Gonea peste Indiana, Ohio şi peste Marile Lacuri, unde întâlnea masa arctică ce se deplasa spre sud.

Pe la mijlocul lui septembrie, îşi aminti Keith Landry, când vânturile de vest se stingeau, puteai să simţi o adiere din nord, mirosul pinilor şi al aerului de lac, iar cerul era plin de gâşte canadiene, într-o zi de septembrie, George Landry îi zisese soţiei lui, Alma: „E timpul să fim şi noi deştepţi, ca gâştele astea”. Şi au plecat.

Dar istoria celor mai multe migraţii umane era mai complexă. Oamenii se adaptaseră oricărui climat de pe Pământ şi în vremurile de demult populaseră lumea prin peregrinările lor. Spre deosebire de somoni, ei nu trebuia să se întoarcă la locul lor de naştere pentru a se înmulţi – deşi Keith credea că n-ar fi fost o idee rea

Keith se adapta uscăciunii aproape sufocante, prafului fin, vântului constant, deshidratant şi, ca majoritatea locuitorilor din Ohio de Nord, se gândea la iarnă cu mult înainte ca ea să sosească. Adaptarea la climat era uşoară; adaptarea la mediul social avea să fie ceva mai dificilă.

Se întorsese de o săptămână şi se decise că era timpul să meargă în oraş. Plecă pe la prânz şi se îndreptă direct spre Baxter Motors, o reprezentanţă a firmei Ford, situată la capătul de est pe Main Street. Familia lui făcuse afaceri acolo de ani de

zile şi Keith îşi amintea vag că tatălui său nu-i plăcea prea mult de oamenii ăştia. Dar bătrânul era capricios şi credea că putea să facă afaceri mai bune cu oamenii care-i displăceau, simţind o adevărată plăcere în asta.

Keith ştia că Baxter Motors era proprietatea familiei soţului lui Annie şi poate că asta îi influenţase decizia, deşi n-ar fi putut să găsească o explicaţie pentru acest raţionament.

Ieşi din Saab şi privi în jur. Reprezentanţa era numai pentru Ford, fără concesiune pentru maşinile străine, aşa cum se obişnuia în est. Un vânzător veni drept spre el prin parcare şi întrebă:

— Ce mai faceţi?

— Foarte bine. Mulţumesc de întrebare.

Pe moment, vânzătorul păru zăpăcit, apoi întinse mâna.

— Phil Baxter.

— Keith Landry.

Se uită la domnul Baxter, un bărbat grăsuliu de vreo patruzeci de ani, cu mai multe bărbii decât grumazul unei vaci. Phil Baxter părea un om destul de plăcut, dar asta venea o dată cu meseria.

— Dumneata eşti proprietarul? întrebă Keith.

— Nu încă, râse Phil. Aştept să iasă bătrânu' la pensie.

Keith încercă să şi-o imagineze pe Annie măritată cu unul dintre aceşti neciopliţi înnăscuţi, apoi îşi zise că era nemilos şi meschin. Trecu la subiect, poate prea repede pentru gustul local, şi zise:

— Vreau să schimb acest Ford făcut de comandă cu unul nou. Phil Baxter aruncă o privire Saabului şi râse iarăşi.

— Ăsta nu e un Ford, amice. Deveni serios şi adăugă: Încercam să nu acceptăm maşini străine. Cred că ştii asta.

— De ce?

— E greu să le dai. Oamenii de aici conduc maşini americane. Privi chiorâş la numărul de

înmatriculare. De unde este?

— Washington.

— Eşti în trecere sau ce?

— Sunt de pe aici. Tocmai am revenit

— Mda, numele îmi sună familiar. Am mai făcut afaceri împreună?

— Desigur. Vrei să-mi vinzi o maşină nouă?

— Sigur… dar… trebuie să vorbesc cu şefu'.

— Tata?

— Da. Da' nu-i aici acum. Ce fel de Ford cauţi, Keith?

— Poate un Mustang GT.

Phil făcu ochii mari.

— Bună alegere. Avem două, una neagră şi una roşie. Dar pot să-ţi fac rost de orice culoare.

— Bine. Şi care-i oferta pentru a mea? E de anul trecut. Douăsprezece mii opt sute de kilometri.

— O să verific.

— O să iei Saab-ul?

— Te voi anunţa eu, Keith. Între timp, uite cartea mea de vizită. Dă-mi un telefon când eşti pregătit.

Keith zâmbi de apropierea familiară specifică micilor oraşe. În Washington, orice vânzător de maşini putea fi un negociator de armament sau un lobbyist în dealul Capitoliului. Aici nimeni nu forţa nota. Keith zise:

— Mulţumesc, Phil.

Se întoarse să plece, apoi un impuls pervers îl făcu să se întoarcă şi să spună:

— Îmi amintesc de un tip Cliff Baxter.

— Mda, fratele meu. E şeful poliţiei acum.

— Nu mai spune? S-a aranjat bine.

— Da, într-adevăr. O nevastă bună, doi copii grozavi, unul la Colegiu, unul pe cale să meargă acolo.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze.

— Amin.

— La revedere, Phil.

Ieşi cu maşina pe Main Street şi opri la stop.

„A fost o mişcare prostească, Landry”, îşi spuse. În mod sigur, nu fusese necesar să meargă la Baxter Motors; ştia că n-or să vrea Saab-ul, nici măcar nu ştia dacă voia un Ford şi, bineînţeles, n-ar fi trebuit să pomenească numele lui Cliff Baxter. Acţiona destul de prosteşte pentru un fost agent secret – să treacă pe lângă casa ei, să se ducă pe la firma socrului ei. Acum ce-o să mai facă? O va trage de codiţe? „Maturizează-te, Landry!”

Când se schimbă lumina semaforului, o luă spre vest, pe Main Street. Zona centrală a oraşului era formată din şiruri întunecate de clădiri din cărămidă, cu două sau trei etaje, cu spaţii comerciale la parter, şi apartamente, în majoritate goale, deasupra. Aproape toate fuseseră construite între sfârşitul Războiului Civil şi începutul Marii Depresiuni. Vechile lucrări în cărămidă şi ornamentaţia de lemn erau interesante, dar majoritatea faţadelor parterelor fuseseră modernizate în anii 1950 şi 1960 şi erau de prost gust.

Observă că traficul stradal şi pietonul era lejer şi că jumătate din magazine erau goale. Cele care rămăseseră deschise erau locuri în care se vindeau haine cu preţ redus, prăvălii ale bisericilor, cu produse de mâna a doua, pasaje cu aparatură video şi alte afaceri de doi bani. Îşi aminti că Annie, în câteva dintre scrisorile sale, pomenise că ea conducea magazinul de produse cu preţ redus al spitalului, din centru, dar el nu-l văzu.

Cele trei clădiri mari din oraş erau, de asemenea, închise - cinematograful, vechiul hotel şi Carter, magazinul universal. Lipseau şi două prăvălii cu articole de uz casnic, vreo şase băcănii, cele trei cofetării cu raioane de răcoritoare şi magazinul de articole sportive al lui Bob, unde Keith îşi petrecuse jumătate din timp şi cheltuise majoritatea banilor.

Rămăseseră câteva dintre vechile localuri – farmacia Grove, restaurantul Miller şi cele două

taverne denumite La John şi istorica Poştă. Fără îndoială că grupul de la judecătorie ţinea aceste clădiri pe linia de plutire.

Centrul oraşului Spencerville era clar diferit de ceea ce-şi amintea Keith din copilărie. Fusese centrul lumii lui şi, fără să fie romantic, i se păruse că reprezentase centrul vieţii şi al comerţului din districtul Spencer, explodând de prosperitatea anilor 1950 şi a familiilor numeroase. Desigur, cinematograful, magazinele de dulciuri şi cel de articole sportive îl făceau un loc atrăgător pentru copii.

Dar chiar şi pe vremea aceea acţionau factorii sociali şi economici care aveau să schimbe Main Street şi chiar SUA. Pe atunci, însă, el nu ştia acest lucru şi, pentru el, centrul Spencerville-ului era cel mai bun şi mai grozav loc din lume, plin de prieteni şi de distracţii. Îşi zise: „America ce ne-a trimis la război nu mai există, ca să ne ureze bun venit acasă”.

Nu trebuia să fii născut într-un orăşel, gândi Keith, ca să ai o slăbiciune pentru orăşelele Americii. Fusese – şi într-o oarecare măsură rămăsese – idealul, chiar dacă într-un mod abstract şi sentimental. Dar dincolo de nostalgie, orăşelul dominase mare parte din istoria experienţei americane; în mii de Spencerville-uri din întreaga ţară, înconjurate de ferme nesfârşite, se formaseră cultura şi ideile americane, prinsese rădăcini, înflorise şi crescuse o naţiune. Dar acum, rădăcinile mureau şi nimeni nu observa, deoarece copacul părea încă atât de impunător.

Se apropie de centrul oraşului şi văzu o clădire care nu se schimbase: vizavi de piaţa tribunalului se afla sediul impresionant al poliţiei, iar afară, printre maşinile de poliţie parcate, stătea un grup de poliţişti vorbind cu un om pe care Keith îl recunoscu instinctiv ca fiind şeriful Baxter. Observă, acum, la câteva clădiri distanţă de sediul

poliţiei, magazinul de articole cu preţ redus al spitalului.

Keith înconjură clădirea masivă a tribunalului care se întindea pe câţiva acri dintr-un parc public. Administrarea justiţiei, civile şi penale, şi proliferarea agenţiilor birocratice reprezenta încă o afacere înfloritoare pentru sfârşitul Secolului American, chiar şi în districtul Spencer. Clădirea tribunalului fusese considerată odinioară o gigantică absurditate în care oamenii îşi pierdeau vremea, dar vizionarii care o construiseră trebuia să fi anticipat tipul de societate pe care naţiunea urma s-o moştenească.

În afară de tribunal, clădirea găzduia biroul procurorului. Departamentul de Asistenţă Socială, o bibliotecă publică cu cărţi de drept, biroul inspectorului districtual, Biroul pentru Agricultură, Comisia pentru Alegeri şi o duzină de alte agenţii guvernamentale acronime – Ministerul pentru Orice, cu turnul său de şaisprezece etaje înălţându-se într-o manieră orwelliană deasupra oraşului ce decădea din jurul lui.

În parcul ce împrejmuia tribunalul se aflau oameni, copii pe biciclete, femei cu cărucioare, bătrâni pe bănci, salariaţi în pauză şi şomeri. Pentru o clipă, Keith îşi imagină că era iarăşi vara lui 1963, vară când o cunoscuse pe Annie Prentis şi că ultimele trei decenii trecuseră sau, şi mai bine, trecuseră în alt fel.

Făcu un cerc complet împrejurul tribunalului, întoarse pe Main Street, şi-şi continuă drumul spre partea de vest unde se aflau vechile case impunătoare. Aici fusese cândva o primă stradă rezidenţială, dar acum era dărăpănată, spaţiile mari fiind oferite pensiunilor, grădiniţelor fără pretenţii, birourilor de închiriere ieftine şi atelierelor meşteşugăreşti ocazionale care, în mod încurajator, îşi plăteau ipoteca şi taxele.

Main Street se despărţea în patru străduţe la un indicator care indica „Limita oraşului” şi se

transforma în autostrada care ducea spre graniţa cu Indiana. Keith văzu că nu mai era rurală, ci devenise un lanţ comercial de supermagazine, prăvălii cu de toate, magazine cu mărfuri cu preţ redus şi staţii de benzină.

Mari indicatoare de plastic erau plasate în vârful unor stâlpi înalţi cât vedeai cu ochii: Wendy, McDonald's, Burger King, Kentucky Fried Chicken, Roy Rogers, Domino's Pizza, Friendly şi alte localuri cu fast-food, unul după altul, tot drumul până în Indiana, după câte ştia el sau poate tot drumul până-n California - adevărata Main Street, SUA.

În orice caz, acest lucru ucisese centrul oraşului sau poate că centrul se sinucisese din cauza lipsei de perspectivă, a neînţelegerii şi a rupturii cu trecutul. Într-un mic orăşel perfect, ca acelea pe care le văzuse în Noua Anglie, trecutul şi prezentul erau împreună, iar viitorul era clădit cu grijă pe fundaţiile timpului deja existente.

Dar Keith presupunea că, dacă ar fi rămas aici şi ar fi văzut evoluţia schimbărilor, în loc să le asimileze în înghiţituri luate o dată la cinci ani, ar fi fost mai puţin nostalgic şi nu atât de uimit de transformarea fizică.

Nemaifiind nicio băcănie în centrul Spencerville-ului, Keith trebui să renunţe la acea obişnuinţă şi intră în parcarea unui mare supermarket.

Luă un cărucior şi se duse înăuntru. Intervalele erau largi, locul avea aer condiţionat şi era curat, iar produsele erau în majoritate aceleaşi ca în Washington. În ciuda dorului după băcănia haotică a domnului Erhart, modernul supermarket reprezenta într-adevăr cea mai valoroasă contribuţie a Americii la civilizaţia occidentală. Ironic, dar strada comercială urbană din Georgetown era mai asemănătoare ruralului Spencerville decât Spencerville. Acolo, Keith, în rarele sale ocazii când se ducea la cumpărături,

mergea de la un mic magazin de specialităţi la altul. Ideea de supermarket îi era străină, dar instantaneu inteligibilă. Împinse căruciorul încoace şi încolo pe intervale, luă ceea ce avea nevoie, întâlni privirile gospodinelor şi localnicilor, zâmbi, zise: „Scuzaţi-mă” şi nu se uită la preţuri.

Fu surprins de numărul mare de oameni necunoscuţi şi-şi aminti de vremea când ar fi salutat jumătate din oamenii din oraş.

Oricum, din când în când apărea câte o faţă familiară şi unii oameni păreau să-l recunoască, dar probabil că nu ştiau de unde să-l ia şi nici nu-şi aminteau numele lui. Văzu cel puţin zece femei de vârsta lui, pe care le cunoştea odinioară, şi un om cu care jucase odată fotbal. Dar fiind ca picat din cer, nu era pregătit să se oprească şi să-şi spună numele.

Nu văzu pe niciunul dintre foştii lui buni prieteni şi, chiar dacă i-ar fi văzut, ar fi fost puţin stânjenit, căci nu păstrase legătura cu niciunul dintre ei şi nu participase la nicio reuniune a clasei. În afară de familie, singurul lui contact cu Spencerville fusese Annie.

O văzu pe Annie dând colţul şi împinse căruciorul mai repede, îl abandonă şi o prinse din urmă. Dar nu era ea şi, de fapt, nu semăna deloc cu ea. Îşi dădu seama că avusese o mică halucinaţie de după-amiază.

Se întoarse la cărucior şi, fără să-şi termine cumpărăturile, plăti şi-şi duse pungile la maşină.

O maşină a poliţiei din Spencerville, cu doi poliţişti, îi blocau drumul. Keith puse cumpărăturile înăuntru, intră în maşină şi porni motorul, dar ei nu se mişcară. Ieşi şi se duse la şofer.

— Scuzaţi-mă, vreau să ies.

Poliţistul îl privi mult timp, apoi se întoarse şi-i zise partenerului:

— Am crezut că toţi muncitorii imigranţi au plecat până acum.

Amândoi râseră.

Era unul dintre acele momente, gândi Keith, când cetăţeanul american de rând, Dumnezeu să-l binecuvânteze, i-ar fi zis poliţistului să se ducă-n mă-sa. Dar Keith nu era un american de rând şi trăise destul timp în state poliţiste ca să recunoască faptul că ceea ce se-ntâmpla era o provocare deliberată. În Somalia sau Haiti, sau în altă duzină de state în care fusese, ceea ce s-ar fi întâmplat imediat ar fi fost moartea unui cetăţean prost. În vechiul imperiu sovietic, rareori te împuşcau pe stradă, dar te arestau, şi acest incident se îndrepta spre acelaşi punct, dacă Keith nu dădea înapoi. Zise:

— Oricând doriţi.

Intră înapoi în maşină, o puse în marşarier ca luminile din spate să rămână aprinse şi aşteptă. După aproape cinci minute, un mare număr de cumpărători trecuseră şi observaseră, şi câţiva dintre ei le spuseseră celor doi poliţişti că blochează drumul domnului. De fapt, scena atrăgea atenţia, şi poliţiştii se hotărâtă că era momentul să plece.

Keith dădu înapoi şi intră pe autostradă. Ar fi putut să se ducă până acasă numai pe drumurile rurale, dar se îndreptă înapoi spre oraş, în caz că gestapovişti mai aveau şi alte gânduri. Tot drumul fu cu un ochi în oglinda retrovizoare.

Acesta nu era un incident întâmplător de comportament fascist îndreptat împotriva unui om cu o maşină ciudată, înmatriculată în afara statului, iar Spencerville nu era un oraş sudist agitat, unde poliţiştii sunt uneori nesuferiţi cu străinii. Era un oraş drăguţ, civilizat şi prietenos din vestul mijlociu al ţării, unde străinii erau trataţi de obicei cu o anumită curtoazie. Deci, fusese ceva plănuit şi nu trebuia să fii fost un agent secret ca să-ţi dai seama cine-l pusese la cale.

Aşa că, cel puţin, una dintre întrebările din mintea lui Keith îşi găsise răspuns: şeriful Baxter

ştia că el se află în Spencerville. Dar oare doamna Baxter ştia?

Se gândise la reacţia lui Cliff Baxter când aflase că fostul iubit al nevestei lui se întorsese în oraş. Marile oraşe erau pline de foşti iubiţi şi de obicei nu era nicio problemă. Chiar aici în Spencerville, se aflau fără îndoială multe femei şi bărbaţi căsătoriţi care o făcuseră cu alte persoane înainte de căsătorie şi încă locuiau în oraş. Problema în cazul acesta era Cliff Baxter căruia, dacă Keith ghicea bine, îi lipsea o anumită sofisticare şi un anumit tact.

În scrisorile ei, Annie nu scrisese niciodată vreun cuvânt împotriva lui nici în rânduri, nici printre rânduri. Dar era mai mult decât ceea ce nu fusese spus, cuplat cu ce-şi amintea Keith despre Cliff Baxter şi cu ceea ce auzise el personal de la familia lui de-a lungul anilor.

Keith nu întrebase niciodată nimic despre Cliff Baxter, dar mama lui – Dumnezeu s-o binecuvânteze – întotdeauna scăpa câte un cuvânt sau două despre familia Baxter. Nu erau nişte remarci excesiv de subtile, ci mai mult în genul: „Pur şi simplu, nu ştiu ce vede femeia asta la el”. Sau, mai la obiect: „Am văzut-o pe Annie Baxter pe stradă deunăzi şi m-a întrebat de tine. Încă arată ca o fetişcană”.

Mama lui o plăcuse întotdeauna pe Annie şi dorise ca nepriceputul ei fiu să se însoare cu ea. Pe vremea ei, curtatul era preludiul căsătoriei şi un iubit reticent putea să fie dat în judecată pentru încălcarea promisiunii, dacă distrugea reputaţia unei fete ducând-o la picnicuri neînsoţită şi apoi nefăcând gestul decent de a se căsători cu ea. Keith zâmbi. Cum se schimbase lumea!

Tatăl său, un om destul de tăcut, vorbise, cu toate acestea, de rău pe actualul şerif, dar îşi limitase remarcile la zone de interes public. Nici sexul, dragostea, căsătoria, nici numele lui Annie nu fuseseră vreodată pomenite de el. Dar, în fond,

el simţea la fel ca şi nevastă-sa… puştiul o făcuse de oaie.

Ei însă nu puteau înţelege lumea sfârşitului deceniului al şaptelea, presiunile şi dislocările sociale fiind resimţite mai mult de tineri decât de bătrâni. Într-adevăr, ţara înnebunise, şi undeva în timpul acelei nebunii, Keith şi Annie rătăciseră drumul, apoi se pierduseră unul pe celălalt.

În ultimii cinci ani, de când părinţii lui se mutaseră, Keith nu mai aflase ştiri despre Spencerville, despre şeriful Baxter sau despre cum arăta drăguţa Annie într-o rochie de vară înflorată, plimbându-se prin parcul tribunalului.

Şi ăsta fusese un lucru foarte bun, căci mama lui, deşi bine intenţionată, îi provocase numai durere.

Keith conduse încet prin oraş, apoi o luă spre sud pe Chestnut Street, traversă şinele şi continuă prin partea săracă a oraşului, pe lângă depozite şi zona industrială şi ieşi în câmp.

Privi iar în oglinda retrovizoare, dar nu văzu nicio maşina de poliţie. N-avea idee care era planul şerifului Baxter, dar asta n-avea nicio importanţă câtă vreme amândoi rămâneau în limitele legii. Pe Keith nu-l deranja hărţuiala mărunţă şi, de fapt, chiar şi simţea nevoia. În fosta Uniune Sovietică şi în fostul bloc comunist, hărţuiala era cel mai mare compliment; însemna că îţi faci meseria, iar ei îşi făceau timp să-şi exprime neplăcerea.

Dar Cliff Baxter ar fi putut să arate puţin mai multă deşteptăciune, stând liniştit o vreme. Keith însă bănuia că Baxter nu era nici răbdător, nici subtil. Era, fără îndoială, viclean şi periculos, dar, asemenea poliţiei într-un stat totalitar, era prea obişnuit să obţină satisfacţie imediată.

Keith încercă să se pună în locul lui Baxter. Pe de-o parte, omul voia să-l gonească foarte repede pe Keith Landry din oraş. Dar latura vicleană din

el dorea să provoace un incident care să ducă spre orice, de la arestare la glonţ.

În ultimă instanţă, înţelese Keith, în oraş nu era loc şi pentru Keith Landry, şi pentru Cliff Baxter, iar dacă Keith rămânea, cineva, probabil, avea să sufere.

Capitolul 8

Următoarea săptămână trecu fără incidente, şi Keith folosi timpul să lucreze prin curte şi în casă. Curăţă grădina de legume de tufişuri şi buruieni, sapă pământul şi împrăştie paie, ca să împiedice buruienile să crească şi pământul de la suprafaţă să se împrăştie. Culese câţiva struguri din via părăginită şi reteză cârceii.

Strânse crengile căzute din jurul copacilor, le tăie cu fierăstrăul şi le sparse făcându-le lemne de foc, apoi le puse grămadă lângă uşa din spate. Două zile, repară gardurile şi începu procesul de curăţare a şopronului pentru unelte şi a hambarului. Era într-o formă bună, dar exista ceva ciudat de epuizant în munca la fermă şi-şi amintea de zilele copilăriei când de abia mai putea să se întâlnească cu prietenii după cină. Tatăl lui făcuse asta timp de cincizeci de ani şi bătrânul merita să stea în curtea lui din Florida şi să-şi privească portocalii. Keith nu-l învinuia pe fratele lui că nu dorise să continue tradiţia de o sută cincizeci de ani de muncă istovitoare pentru foarte puţini bani şi, firește, nu se învinuia pe sine însuşi sau pe sora lui. Cel puţin, tatăl lui nu vânduse pământul şi păstrase fermă în familie. Majoritatea fermierilor din ziua de azi vânduseră absolut tot şi, dacă regretau cumva asta, nu se auzise niciodată. Niciunul dintre cunoscuţii lui nu se întorsese din Florida sau de oriunde se dusese.

În şopronul pentru unelte văzu o nicovală veche pe un banc de lucru. Pe ea era înscris cuvântul Erfurt şi o dată, 1817. Îşi aminti că aceasta era nicovala pe care stră-străbunicul lui o adusese din Germania, călătorise cu un vapor, apoi probabil cu o serie de vase fluviale şi, în cele din urmă, cu o căruţă trasă de cai, ca să poposească aici în Lumea Nouă. Nouăzeci de kilograme de oţel târâte jumătate de glob spre o nouă frontieră, unde

locuiau indieni ostili şi creşteau o floră şi o faună ciudate. Desigur că strămoşii lui se gândiseră de două ori înainte să-şi părăsească familiile şi căminele, mediul lor civilizat, aşezat, pentru a veni pe un pământ pustiu şi neîndurător. Dar rămăseseră şi clădiseră o civilizaţie. Acum însă, ceea ce nu reuşiseră să facă indienii şi bolile lacustre făcuse însăşi civilizaţia, şi această fermă, ca şi altele, fusese abandonată.

În timp ce muncea, Keith îşi dădea seama că tăiatul lemnelor pentru iarnă reprezenta un fel de angajament, deşi ar fi putut să lase baltă lemnele de foc, să-şi vină în fire şi să plece. Dar deocamdată se simţea bine având grijă de ferma părinţilor săi, moştenire de la strămoşii lui. Muşchii îl dureau într-un mod plăcut; era în formă, bronzat şi prea obosit să se complacă în neliniştile de tip urban sau să se gândească la sex. Ei bine, se gândea la asta, dar încerca să n-o facă.

Îşi conectase telefonul şi-i sunase pe părinţi, pe frate-său şi pe soră-sa, ca să le spună că este acasă. În Washington, nu numai că numărul lui nu se afla în cartea de telefon, dar nici chiar compania de telefoane nu avea înregistrat acest nume. Aici, în Spencerville, se hotărâse să-şi înscrie numele şi numărul în carte, dar până acum nimeni nu-l sunase, ceea ce era foarte bine.

Corespondenţa expediată din Washington nu conţinea nimic important, în afară de câteva ultime note de plată pe care le putea achita acum, că-şi deschisese un cont la Banca Fermierilor şi a Comercianţilor din oraş. Poşta îi trimisese mărunţişurile, şi cutiile se aflau nedesfăcute în pivniţă.

Era interesant, se gândi, cât de repede se putea domoli o viaţă complicată. Fără faxuri sau telexuri acasă, fără telefon în maşină, fără birou, fără secretară, fără bilete de avion pe birou, fără mormane de foi roz cu mesaje, fără şedinţe lunare, fără rezumate de trimis la Casa Albă, fără

comunicate de citit şi nimic de descifrat, în afară de viaţă.

De fapt, deşi, în cele din urmă, înştiinţase Consiliul Naţional de Securitate despre domiciliul său, nu i se transmisese oficial nimic şi nici nu avea ştiri de la colegii şi prietenii săi din Washington. Acest lucru îi întări părerea că fosta lui viaţă era oricum lipsită de sens şi că jocul era numai pentru jucători, nu pentru foste vedete.

Muncind, medita la anii petrecuţi la Departamentul Apărării, apoi la Consiliul Naţional de Securitate şi-i trecu prin minte că Spencerville, ca şi restul ţării, era plin de monumente închinate bărbaţilor şi femeilor din forţele armate care serviseră patria şi-şi dăduseră viaţa; în Arlington, se afla un monument al soldatului necunoscut, al tuturor morţilor neidentificaţi, se făceau parade şi existau zile speciale dedicate armatei. Dar pentru morţii, invalizii şi veteranii liberaţi ai războiului secret nu erau decât monumente comemorative particulare în holurile şi grădinile câtorva clădiri în care publicul nu avea acces. Keith se gândi că venise timpul să se ridice un monument public în centrul oraşului, ca tribut luptătorilor în Războiul Rece care-şi făcuseră serviciul militar, care deveniseră infirmi, ale căror căsătorii se destrămaseră, care fuseseră prostiţi de talmeş-balmeşul birocratic şi care muriseră fizic, mental şi uneori spiritual. Îi scăpa natura exactă a acestui monument, dar uneori şi-l imagina că o gaură uriaşă în mijlocul Mall-ului, un fel de vârtej, cu o ceaţă perpetuă ridicându-se de la bază, şi dacă era să fie şi vreo inscripţie, ea ar fi trebuit să sune cam aşa: „Dedicat luptătorilor din Războiul Rece, 1945-1989? Mulţumesc”.

Dar războiul se sfârşise, nu cu un bubuit, ci cu un scâncet, şi tranziţia de la război la pace era mai mult liniştită şi neremarcată. Nu exista coeziune printre luptătorii Războiului Rece, niciun sentiment al victoriei, nici pompă, nici ceremonie

când diviziile erau trecute în rezervă, navele dezactivate, escadroanele de bombardiere retrase în deşert. Era doar o plecare, o bucată de hârtie, un cec de pensie în cutia poştală. De fapt, gândi Keith, nimeni din Washington sau în altă parte n-a spus nici măcar „mulţumesc”. Dar Keith nu era înverşunat şi, de fapt, era foarte fericit să vadă aceste evenimente petrecându-se în timpul vieţii lui. Se gândi însă că guvernul şi oamenii ar trebui să se preocupe mai mult de asta, dar îşi înţelegea propria ţară şi înţelegea tendinţa înnăscută a poporului american de a trata războiul şi istoria ca pe ceva ce se întâmpla de obicei în altă parte şi altcuiva şi care reprezenta, în cel mai bun caz, o bătaie de cap. Înapoi la normalitate. Era timpul să taie lemnele. Doborâse stejarii bătrâni din jurul casei, adunase crengile într-un cărucior de transport şi le dusese la capra. Tăie, despică şi le aranja în stivă.

Mătuşa Betty trecuse pe la el, ca şi câteva dintre rudele sale îndepărtate. Familia Muller de la ferma vecină dinspre sud îi făcuse o vizită, la fel şi Martin şi Sue Jenkins de la ferma de peste drum. Toţi aduseseră câte ceva de mâncare, toţi păreau puţin stânjeniţi şi toţi întrebaseră aceleaşi lucruri:

„Deci, stai pentru o vreme? Îţi lipseşte marele oraş? Ai fost în centru? Te-ai întâlnit cu cineva?” Şi aşa mai departe. Niciunul nu-i spusese ceea ce gândea, şi anume: „Ai înnebunit?”

Luă o bere rece şi făcu o pauză pe verandă. Privi ferma pustie, câmpurile şi copacii mişcându-se în vânt. Fluturi, bondari şi păsări. Apoi trecu o maşina de patrulare albastru cu alb. Treceau pe acolo o dată sau de două ori pe zi, credea el, poate mai des. Îi trecu prin minte că, dacă printr-un miracol, Annie ar veni pe acolo ar putea exista probleme. Se gândise să-i transmită un mesaj prin sora ei, dar s-ar simţi stupid făcând asta şi n-ar şti ce să-i spună, „Bună, m-am întors şi sunt urmărit de soţul tău. Stai deoparte.”

Evident, bărbatul ei o urmărea şi pe *ea.* Dar, mai probabil, Annie n-avea de gând să treacă pe acolo, aşa că de ce să-şi facă griji? Orice urma să se întâmple, avea să se întâmple. Petrecuse prea mulţi ani manipulând evenimentele, apoi îngrijorându-se pentru manipulări, apoi încercând să descopere dacă manipulările lui funcţionează, apoi un control al pagubelor când lucrurile săreau în aer şi aşa mai departe. „Fii în alertă, fii în gardă, fii pregătit. Nu face nimic.” Părea un sfat foarte bun. Dar devenea nerăbdător.

În dimineaţa următoare, Keith se duse cu maşina la Toledo şi schimbă Saab-ul cu un Chevy Blazer de culoare verde-închis, ca jumătate din maşinile din jur, şi se pierdea printre ele. Vânzătorul îi puse plăcuţele de Ohio, iar Keith le aşeză sub scaun pe cele de Washington. Trebuia să le trimită înapoi de unde veneau, şi asta nu era la Biroul de Autovehicule.

După-amiaza târziu, începu drumul spre casă. Când ajunse la periferia Spencerville-ului, era amurg, iar până sosi la fermă, lungi umbre purpurii domneau peste curte. Trecu de cutia poştală şi intră pe alee, apoi se opri. Dădu înapoi şi văzu că steguleţul roşu era înălţat, lucru neobişnuit, căci ridicase corespondenţa dimineaţa. Deschise cutia şi scoase un plic netimbrat adresat simplu „Keith”. Scrisul era inconfundabil.

Parcă Blazer-ul în spatele casei, ca să nu poată fi văzut, ieşi şi intră în casă. Aşeză plicul pe masa din bucătărie, luă o bere, o puse înapoi şi, în schimb, îşi prepară un scotch tare cu sifon.

Se aşeză la masă, sorbi din băutură, mai turnă nişte scotch şi făcu asta de câteva ori, până când se uită iar la plic. „Bun.”

Se gândi la diverse, la ea.

Avuseseră o relaţie intensă şi monogamă timp de doi ani în liceu, apoi patru ani la colegiu, şi absolviseră împreună Universitatea Bowling Green

State. Annie, o studentă strălucită şi entuziastă, acceptase o bursă în statul Ohio. El, plictisit de şcoală, fără astâmpăr şi, în orice caz, fără posibilitatea financiară de a face studii postuniversitare, nu făcuse o cerere pentru Ohio. O urmase la Columbus, dar, înainte să se sfârşească vara, fusese luat în armată imediat ce comisia de recrutare aflase de statutul lui Keith.

Deschise plicul şi citi primul rând.

„Dragă Keith, am aflat că te-ai întors şi locuieşti la părinţii tăi".

Privi pe fereastră în curtea întunecată şi ascultă greierii.

Petrecuseră împreună acea vară, două luni de vis la Columbus, locuind în noul ei apartament, explorând oraşul şi universitatea. În septembrie, el trebuise să plece. Spusese că o să se întoarcă; ea îi zisese că o să aştepte. Dar nimic din asta nu se întâmplase şi nici nu era probabil să se petreacă în America anului 1968.

Keith inspiră adânc şi se concentră din nou asupra scrisorii.

Citi: „Bârfa locală zice că o să mai stai o vreme. E adevărat?"

„Poate." Îşi turnă încă puţin Scotch şi se gândi la trecut. Se dusese la Fort Dix, New Jersey, pentru pregătirea de bază şi cea avansată, apoi la Şcoala de Ofiţeri Candidaţi de la Fort Benning, Georgia, iar după un an fusese făcut sublocotenent. Destul de bine pentru un băiat de ţăran. Îşi scriseseră, des la început, apoi mai puţin frecvent, dar scrisorile nu erau încurajatoare. Annie găsise tot mai dificil să apere sau să-şi justifice monogamia şi-l anunţase că se întâlnea cu un bărbat. Keith înţelesese. Nu mai înţelegea. Îşi petrecuse permisia dinaintea îmbarcării în Spencerville, nu în Columbus. Vorbiseră la telefon. Ea era foarte ocupată cu cursuri grele. El era foarte preocupat că pleacă într-o zonă de luptă şi nu-i prea păsa de cursurile ei. O întrebase dacă se vedea cu cineva.

Se întâlnea, dar nu era ceva serios. După vreo zece minute de asemenea conversaţie, el aştepta cu nerăbdare lupta. Îi zisese:

— Te-ai schimbat.

Ea replicase:

— Toţi ne-am schimbat, Keith. Uită-te în jurul tău.

— Ei, trebuie să plec. Succes la şcoală, zisese el.

— Mulţumesc. Ai grijă, Keith. Vino sănătos.

— Mda.

— Pa.

— Pa.

Dar nu puteau să închidă şi ea spusese:

— Înţelegi. Fac situaţia mai uşoară pentru amândoi.

— Înţeleg. Mulţumesc.

Închisese. Continuaseră să-şi scrie, niciunul nefiind în stare să înţeleagă că se terminase.

Keith puse de-o parte paharul cu scotch. Alcoolul nu-şi făcea efectul, mâinile îi tremurau şi mintea nu îi amorţea plăcut. Citi:

„Ei bine, bun venit acasă, Keith, şi noroc”.

„Mulţumesc, Annie.”

Fusese şef de pluton de infanterie, văzuse prea mulţi morţi zăcând pe pământ, cu sângele proaspăt curgând sau umflându-se în soarele fierbinte. N-avusese niciun cadru de referinţă pentru asta, în afară de curţile de vite din Maumee. Sate şi ferme frumoase erau trimise la dracu’, saci de nisip şi sârmă ghimpată erau pretutindeni, iar el plânsese pentru fermieri şi familiile lor. Îşi terminase perioada de serviciu şi se întorsese la Spencerville în permisie.

Keith îşi şterse sudoarea de pe buză şi se concentra asupra scrisorii, o reciti de la început, apoi continuă:

„Mâine plec s-o duc cu maşina pe Wendy la şcoală. Începe ca boboc la bătrâna noastră alma

mater. Abia aştept s-o revăd. Voi fi plecată cam o săptămână”.

Dădu din cap şi inspiră adânc.

Petrecuse permisia de treizeci de zile de după luptă în Spencerville şi nu făcuse nimic, în afară să mănânce, să bea şi facă lungi plimbări călare. Mama lui îi sugerase să se ducă la Columbus, la Annie. În loc de asta, el o sunase; ea lucra pe atunci la doctorat. Fusese o conversaţie foarte încordată. N-o întrebase despre alţi bărbaţi, fiindcă ajunsese să accepte acest lucru. Şi el avusese alte femei. Nu conta. Dar în ultimul an ea se schimbase într-un mod mai profund. Devenise mai activă din punct de vedere politic, avea sentimente împărţite în legătură cu un om în uniformă şi-i ţinuse un discurs despre război.

El era furios, ea rece; el de-abia reuşise să-şi stăpânească furia, iar ea continuase pe un ton îngheţat. El fusese pe punctul de a închide când ea zisese: „Trebuie să plec”, şi Keith îşi dăduse seama că plângea sau că era gata s-o facă. Se oferise s-o viziteze şi ea acceptase. Dar el nu se dusese la Columbus, ea nu venise la Spencerville şi nici nu se întâlniseră la mijlocul drumului.

Keith citi ultimele rânduri din scrisoare.

„Mătuşa mea Louise locuieşte încă lângă tine şi data viitoare când am drum pe acolo o să mă opresc să te salut. Ai grijă. Annie.”

Puse scrisoarea în buzunar, se ridică şi ieşi pe uşa din spate. Vântul fierbinte se liniştise şi acum era mai răcoare. La apus, se mai vedea soarele, dar la răsărit apăruseră stelele.

Se duse până unde începea porumbul, apoi câţiva zeci de metri printre şirurile înalte, până la o mică colină ce se credea că reprezintă o movilă mortuară indiană. Ridicătura era lină şi arabilă, dar nimeni din familia sa nu cultivase nimic niciodată acolo, iar familiei Muller i se ceruse acelaşi lucru. Iarba creştea înaltă şi un mesteacăn singuratic

fusese plantat sau prinsese singur rădăcini aproape de vârful dealului.

Keith rămase lângă mesteacăn şi privi peste porumb. Aici se jucase în copilărie şi aici venise să se gândească în adolescenţă.

Nici nu se întâlniseră la jumătatea drumului. Fusese mândria, ego-ul lui sau ceva de genul ăsta. Pur şi simplu, nu putea accepta că ea fusese încurcată sexual cu alţi bărbaţi când se presupunea că or să fie împreună. Dar el nu o ceruse de nevastă, poate fiindcă nu voia s-o facă o tânără văduvă. Era dilema clasică din timpul războiului: să se căsătorească sau să nu se căsătorească? Nu putea să-şi aducă aminte cu exactitate ce se întâmplase între ei privitor la acest subiect, dar era sigur că ea îşi amintea.

Se aşeză la rădăcina copacului şi căută stelele. În Washington, de-abia putea să le vadă, dar aici, la ţară, cerul nopţii îţi tăia respiraţia şi era uluitor. Privi ţintă universul, recunoscând constelaţiile pe care le cunoştea şi-şi aminti că făcuse acest lucru şi cu ea.

După permisia post-Vietnam, îi mai rămăsese mai puţin de un an de armată, dar se hotărâse să mai stea o vreme, ceruse şi fusese admis la Institutul de Servicii Secrete al Armatei din Fort Holabird, Maryland. Era un domeniu interesant şi munca îi făcea plăcere. Primise oferte pentru o a doua plecare în războiul fără de sfârşit, dar de data asta ca analist în spionaj. Fusese avansat căpitan - leafa era rezonabilă, iar slujba nu era rea. Mai bine decât soldat, mai bine decât în Spencerville, mai bine decât să se întoarcă la o naţiune ce înnebunea.

Încetaseră să-şi mai scrie, dar auzise că ea abandonase programul de doctorat, călătorise prin Europa, apoi se întorsese în Spencerville pentru nunta unei verişoare. După spusele unui prieten, care se aflase acolo, la acea nuntă, ea îl cunoscuse pe Cliff Baxter. După câte se pare, se distraseră bine la sau după nuntă, fiindcă se căsătoriseră

câteva luni mai târziu. În orice caz, asta era ce auzise el, dar pe vremea aceea era un subiect despre care nu mai voia să fie informat.

Scoase scrisoarea din buzunar, dar n-o putu citi la lumina slabă. Totuşi, se uită la ea şi şi-o aminti în cea mai mare parte. Propoziţiile, cuvintele erau nevinovate, dar, ca rezultat a tot ceea ce fusese înainte, era tot ce dorea să audă. Ştia ce însemnase pentru ea să scrie acea scrisoare, ştia că existase un element de pericol pentru ea să i-o pună la cutie şi să-i spună că o să-i facă o vizită. Şi pericolul nu era doar fizic, sub forma lui Cliff Baxter, ci şi emoţional. Niciunul din ei nu avea nevoie de o altă dezamăgire sau de o inimă zdrobită. Dar ea se hotărâse să rişte, de fapt, luase iniţiativa şi asta îi plăcea lui Keith.

Puse scrisoarea în buzunar şi smulse fire de iarbă din jurul lui.

După ce auzise de căsătoria ei, Keith şi-o scosese din minte. Asta ţinuse cam o săptămână şi, în ciuda raţiunii, îi scrisese un scurt bilet de felicitare, pe adresa părinţilor ei. Ea îi scrisese un bilet şi mai scurt, mulţumindu-i pentru urări şi cerându-i să nu-i mai scrie niciodată.

Keith se gândise mereu, poate şi ea se gândise, că o să se reîntâlnească în vreun fel. Adevărul e că niciunul nu-l putea uita pe celălalt. Timp de şase ani fuseseră amici, prieteni de suflet şi amanţi, îşi formaseră reciproc vieţile şi personalităţile, împărţiseră durerile şi fericirea maturizării şi nu se imaginaseră niciodată despărţiţi. Dar, în cele din urmă, lumea intervenise între ei, şi scrisoarea ei făcea evident faptul că, într-adevăr, totul se terminase, pentru totdeauna, însă el nu crezuse niciodată acest lucru.

După ce fusese trimis în Europa, la câteva luni după nuntă ei, Annie îi scrisese din nou, scuzându-se pentru tonul din ultima scrisoare şi sugerându-i că putea să-i scrie, numai că-l ruga s-o facă pe adresa surorii ei, Terry, din celălalt district.

Keith aşteptase până la întoarcerea în America, apoi îi scrisese din Washington, spunând puţine, în afară de faptul că venise înapoi şi că va fi la Pentagon cam un an. Astfel, începuse o corespondenţă de două decenii, câteva scrisori pe an, punându-se la curent cu noutăţile, naşterea copiilor ei, transferul lui la Departamentul Apărării, ştirile locale din Spencerville, misiunile lui în întreaga lume.

Nu-şi trimiseseră niciodată fotografii; nici el nu-i ceruse una şi nici ea nu se oferise să-i dea. Era ca şi cum fiecare dorea să se agaţe de amintirea vie, emoţionantă a celuilalt, necomplicată de o succesiune rigidă de instantanee.

Nu existase niciodată vreo aluzie privitoare la altceva decât o prietenie veche şi matură – poate, din când în când, o scrisoare scrisă noaptea târziu, cu un rând sau două care puteau fi considerate mai mult decât un „Bună, ce mai faci?" Îi scrisese o dată din Italia: „Am văzut Colosseum-ul noaptea pentru prima dată şi aş fi vrut să-l vezi şi tu". Ea îi răspunsese: „L-am văzut, Keith, când am fost în Europa şi, ciudat, am avut acelaşi gând".

Dar scrisorile de felul acesta erau rare şi niciunul nu depăşea prea mult limitele.

Ori de câte ori Keith îşi schimba adresa, ducându-se într-un loc exotic, ea-i scria: „Cât de mult te invidiez pentru toate călătoriile şi emoţiile tale. Întotdeauna am crezut că eu voi fi cea care va duce o viaţă aventuroasă şi tu vei rămâne aici în Spencerville". De obicei, el răspundea cu: „Cât te invidiez pentru stabilitatea, copiii şi comunitatea ta".

Keith nu se însurase niciodată. Annie nu divorţase niciodată, iar Cliff Baxter nu murise în mod convenabil. Viaţa continua, lumea mergea înainte. Se afla în Saigon pentru a treia oară, când sosiseră vietnamezii de nord în 1975, şi luase unul dintre ultimele elicoptere ce plecau de acolo. Îi scrisese lui Annie din Tokio: „Ştiam de acum cinci

ani că războiul acesta era pierdut. Ce proşti am fost cu toţii. Unii din personalul meu au demisionat. Mă gândesc să fac la fel". Ea îi răspunsese: „Când am jucat cu Highland, scorul era 36-0 pentru ei după prima repriză. Tu ai intrat în a doua jumătate şi ai jucat cum nu te-am mai văzut niciodată. Am pierdut, dar ce-ţi aminteşti cel mai bine, scorul sau meciul?"

Keith ascultă o privighetoare ce cânta în şirul îndepărtat de copaci, apoi privi spre ferma familiei Muller. Lumina era aprinsă la bucătărie şi probabil că se aflau la cină. Se gândi că el jucase un joc mai interesant decât familia Muller, dar la sfârşitul zilei ei se strângeau împreună la masă. Keith simţea cu adevărat lipsa propriilor copii şi, ciudat, se bucura că Annie avea. Închise ochii şi ascultă noaptea.

În următorii cinci sau şase ani aproape că se căsătorise, de fapt, de două ori, o dată, cu o colegă cu care fusese în misiune la Moscova, şi o dată, cu o vecină din Georgetown. De fiecare dată, el rupsese legătura, ştiind că nu era pregătit. De fapt, niciodată n-avea să fie pregătit, şi ştia asta.

Hotărâse să înceteze cu scrisorile, dar nu fusese în stare să termine definitiv. În schimb, lăsa să treacă luni întregi înainte să-i răspundă, iar scrisorile lui erau întotdeauna scurte şi reci.

Annie nu comentase niciodată schimbarea de ton sau întârzierea scrisorilor lui, ci continuase să-i scrie două, trei pagini de noutăţi şi, din când în când, de amintiri. În cele din urmă, ea îi urmase exemplul şi-şi scriseseră mai rar, iar pe la mijlocul anilor '980 părea că relaţia prin corespondenţă se sfârşise, cu excepţia felicitărilor de Crăciun şi de zilele de naştere.

Desigur, Keith mai venise din când în când în Spencerville dar nu-i spusese niciodată dinainte, având de gând s-o vadă, dar nefăcând-o niciodată.

După una dintre vizitele lui acolo, prin 1985, ea-i scrisese; „Când am auzit c-ai fost în oraş la înmormântarea mătuşii tale, tu deja plecaseşi. Mi-

ar fi făcut plăcere să bem împreună o ceaşcă de cafea; sau poate că nu. Înainte să aflu cu siguranţă c-ai plecat, eram teribil de nervoasă gândindu-mă că te afli în oraş. După ce am fost sigură c-ai plecat, m-am simţit uşurată. Ce laşă sunt”

El răspunsese: „Mi-e teamă că eu sunt un laş. Mai degrabă m-aş duce iarăşi în luptă decât să mă-ntâlnesc cu tine pe stradă. Am trecut pe lângă casa ta. Mi-aduc aminte când bătrâna doamnă Wallace locuia acolo. Ai restaurat-o bine. Florile sunt foarte drăguţe. Sunt foarte fericit pentru tine”. Adăugase: „Vieţile noastre s-au despărţit în 1968 şi nu se vor mai încrucişa. Să ne întâlnim ar însemna să ne abatem de la drum într-un teritoriu periculos. Când mă aflu în Spencerville, sunt doar în trecere şi n-am de gând să rănesc pe nimeni în timp ce sunt acolo. Dacă, pe de altă parte, o să te afli vreodată prin Washington, m-aş bucura să bem împreună acea ceaşcă de cafea. Peste două luni plec la Londra”.

Annie nu-i răspunsese imediat, ci îi scrisese la Londra şi nu pomenise nimic de ultimul schimb de scrisori, însă el îşi amintea răspunsul. Îi scrisese: „Fiul meu, Tom, joacă primul său meci de fotbal duminică şi mi-am amintit când am fost prima dată la stadion şi te-am văzut ieşind echipat pe teren. Tu nu ai în jur toate aceste locuri şi lucruri familiare, dar eu le am şi, uneori, ceva, un meci de fotbal, mă face să-mi aduc aminte şi-mi vine să plâng. Îmi pare rău”.

Îi răspunsese imediat şi fără să se prefacă distant: „Nu. Nu am locurile şi lucrurile acelea familiare în jurul meu, ca să-mi amintească de tine, dar, când sunt singur şi înspăimântat, mă gândesc la tine”.

După asta, corespondenţa lor se intensificase şi, mai la obiect, optase un ton mai intim. Nu mai erau copii, ci se apropiau de vârsta mijlocie şi de tot ce implica ea. Annie îi scrisese: „Nu-mi pot imagina că n-o să te mai văd măcar o dată”. El

răspunsese: „Îţi promit, dacă vrea Dumnezeu, să ne reîntâlnim”.

După câte se părea, Dumnezeu voise.

Totuşi, următorii aproximativ şase ani trecuseră fără întâlnirea promisă şi poate Keith aşteptase să se întâmple ceva ca, de exemplu, un divorţ sau ca ea să se îmbolnăvească. Dar nu se întâmplase aşa ceva. Părinţii lui se mutaseră din Spencerville şi el n-avea niciun motiv să se întoarcă.

În 1989, Zidul Berlinului căzu, şi el fu acolo să vadă, apoi fu trimis la Moscova şi asistă la încercarea de lovitură de stat din august 1991. Se afla pe culmile carierei şi ajuta la elaborarea politicii în Washington. Din când în când, numele lui era pomenit în ziare şi se simţea oarecum împlinit profesional; personal însă, ştia foarte bine că-i lipsea ceva.

Euforia sfârşitului anilor 1980 deveni prăbuşirea începutului anilor 1990. O parafrază din Churchill circula printre colegii lui – Războiul giganţilor s-a încheiat, începe războiul piticilor. Având nevoie de mai puţini oameni pentru războaiele piticilor, colegilor săi li se spusese să se ducă acasă; în cele din urmă, i se ceruse şi lui acelaşi lucru şi… iată-l.

Keith deschise ochii şi se ridică. „Iată-mă.” Privi împrejur la movila funerară şi, pentru prima oară, făcu legătura între această movilă şi cele similare pe care le văzuse în Vietnam. Movilele funerare reprezentau singurele ridicături de teren pe altfel platele lanuri de orez, şi plutonul lui săpa deseori în ele şanţuri de apărare pentru noapte. Desigur, asta era profanare, dar reprezenta o tactică bună. Odată, un călugăr budist bătrân venise la el în timp ce plutonul lui săpa şi-i spusese: „Fie să trăieşti în vremuri interesante”. Tânărul locotenent Landry o luase ca un fel binecuvântare, dar numai după aceea aflase că era un blestem. Îi mult timp după aceea ajunsese să-l înţeleagă.

Soarele apusese, dar luna lumina câmpurile cât vedea cu ochii. Era linişte aici şi aerul mirosea a pământ bun şi a recolte. Era una dintre acele seri minunate care îţi rămân în minte ani de-a rândul.

Coborî de pe movilă şi merse printre şirurile de porumb. Îşi aminti de prima oară când tatăl său plantase patruzeci de acri de probă şi Keith fusese fascinat când porumbul începuse să crească. Forma un labirint incredibil, acri de ziduri verzi, înalte, o lume încântătoare pentru el şi prietenii lui. Se jucau „de-a v-aţi ascunselea", inventau jocuri noi, petreceau ore întregi pierzându-se şi prefăcându-se că pericolul îi pândeşte din labirint. Câmpurile erau delicios de înspăimântătoare noaptea, şi deseori dormeau afară, sub cerul liber, printre şiruri, înarmaţi cu pistoale cu aer comprimat, postând gărzi în timpul nopţii şi creându-şi singuri o stare de adevărată teroare. „Toţi eram mici infanterişti la antrenament", gândi. Nu ştia dacă asta era o amintire biologică sau poate culturală din zilele când acest loc era frontiera de vest „Lipsind pericolul real, trebuia să creăm noi unul, reînviam indieni morţi demult, transportam fiare sălbatice în câmpiile de porumb şi ne imaginăm sperietori. Apoi, când a venit cel adevărat – războiul – cei mai mulţi dintre noi eram pregătiţi". În realitate, asta se întâmplase cu el şi Annie în 1968. Ştia că ar fi putut să meargă cu ea la şcoala postuniversitară, ar fi putut să se căsătorească şi să aibă copii, să fie împreună ca atât de mulţi dintre prietenii lor de la colegiu. Dar el era deja programat pentru altceva, şi ea înţelesese asta. Îl lăsase să plece, fiindcă ştia că el avea nevoie să ucidă balauri o vreme. Ceea ce se întâmplase după aceea fusese o serie de ocazii ratate, mândrie masculină, rezervă feminină, eşecuri de comunicare sau, pur şi simplu ghinion şi sincronizare proastă. „Într-adevăr, am fost nişte îndrăgostiţi fără noroc."

Capitolul 9

Plouase toată ziua, dar nu era una dintre acele furtuni de vară dinspre vest sau sud-vest care vin şi pleacă. Era o ploaie rece, constantă dinspre lacul Erie, o dovadă a toamnei. Era binevenită, căci porumbul nu era copt şi nici nu avea să fie până cândva între Halloween şi Ziua Recunoştinţei. Keith îşi zise că, dacă va mai fi aici până atunci, o să le dea celor din familia Muller şi Jenkins o mână de ajutor la recoltat. În ziua de azi, maşinile făceau cea mai mare parte din muncă, dar un bărbat valid care să stea degeaba în timpul recoltării încă era considerat un păcătos leneş, predestinat iadului. Dimpotrivă, cei care se ocupau zdravăn de treabă erau, evident, printre cei mântuiţi. Lui nu prea îi păsa de predestinarea protestantă şi bănuia că cei mai mulţi vecini de-ai lui – în afară de familia Amish – nu mai erau prea siguri de asta. Dar, ca să nu rişte, cei mai mulţi se purtau ca şi cum erau printre cei mântuiţi şi, în orice caz, Keith dorea să mai adune o dată recolta.

Era ceva de lucru în casă, aşa că ploaia nu-l deranja. Avea o listă de treburi pentru un om bun la toate – ţevărie, electricitate, perdele rupte, lucruri care erau prea strânse sau prea desfăcute. Tatăl lui lăsase tot atelierul cu scule în pivniţă, completat cu unelte şi articole de fierărie.

Keith descoperi că-i fac plăcere micile treburi casnice, dându-i un sentiment de împlinire pe care nu-l mai simţise de câtva timp.

Începu să schimbe toate garniturile de cauciuc de la toate robinetele din casă. Asta putea să nu fie ceea ce făceau alţi foşti ofiţeri în spionaj, în acel moment, dar era un lucru care nu-i solicita foarte mult atenţia şi îi permitea să gândească.

Săptămâna trecuse fără incidente şi observase că maşinile de poliţie încetaseră să mai patruleze pe lângă casă, ceea ce coincidea cu absenţa lui Annie.

După câte ştia, şi Cliff Baxter se dusese la Bowling Green, deşi se îndoia de acest lucru. Se îndoia, fiindcă îl înţelegea pe un bărbat ca Baxter. Nu numai că Cliff Baxter era un antiintelectual, în cea mai proastă tradiţie a orăşelului american, dar ca persoană particulară, Baxter nu s-ar duce într-un loc unde nevastă-sa petrecuse patru ani fericiţi înainte de căsătorie.

Un alt gen de bărbat s-ar fi putut simţi liniştit ştiind că soţia lui avusese doar un singur iubit în patru ani de colegiu şi că nu se culcase cu o întreagă echipă de fotbal. Dar probabil că Cliff Baxter considera faptul că nevastă-sa făcuse sex înainte de căsătorie drept un lucru de care trebuia să fie ofticat. Desigur, femeia n-a avut nicio viaţă înainte de Făt-Frumos.

Keith se gândise să se ducă la Bowling Green. Ce alt loc mai potrivit ca să se întâlnească? Dar Annie îi spusese că o să se oprească pe la el la întoarcere. Exista şi posibilitatea ca Cliff să se fi dus cu ea, ca s-o supravegheze şi să se asigure că era nefericită în timp ce-i arăta fiicei ei universitatea. Keith îşi putea imagina ce discuţii avuseseră loc în casa Baxter când Wendy Baxter anunţase că solicitase şi fusese acceptată la universitatea mamei ei.

Keith înţelegea şi că, acum, cu ambii copii la şcoală, Annie Baxter trebuia să se gândească destul de mult. Annie făcuse aluzie la asta în una dintre ultimele ei scrisori, dar se referise numai la: „Să iau câteva hotărâri dacă să-mi termin doctoratul sau să-mi iau o slujbă plătită cu normă întreagă, sau să fac unele lucruri pe care le-am amânat prea mult timp”.

Poate, gândi Keith, acţiona un fel de destin, aşa cum predică pastorul Wilkes, şi viaţa nu era haosul care părea să fie. În definitiv, nu coincisese sosirea lui Keith Landry în Spencerville cu cuibul gol acum al lui Annie Baxter? Dar această confluenţă de evenimente nu era foarte semnificativă: Keith

ştia din scrisorile ei că Wendy pleca la colegiu, ceea ce poate că-i influenţase în subconştient hotărârea lui de a se întoarce. Pe de altă parte, pensionarea lui forţată ar fi putut interveni cu doi, trei ani înainte sau după doi sau trei ani. Dar, mai important, Keith era gata să-şi schimbe viaţa şi, după tonul ultimelor ei scrisori, ea întârziase cu mult acest lucru. Deci, coincidenţă, planificare subconştientă sau miracol? Fără îndoială, puţin din fiecare.

Keith era sfâşiat între activitate şi inactivitate, între aşteptare şi acţiune. Antrenamentul lui din armată îl învăţase să acţioneze, antrenamentul lui de spion îl învăţase să aibă răbdare. „E un timp să semeni şi un timp să culegi", zicea profesorul lui de la şcoala de duminică. Unul dintre instructorii de la şcoala de spionaj adăugase: „Ratează vreunul din aceste momente şi te-ai ars."

„Amin."

Keith termină cu ultimul robinet şi făcu o pauză, ca să se spele pe mâini la chiuveta din bucătărie.

Acceptase o invitaţie la o petrecere în aer liber de Ziua Muncii, acasă la mătuşa Betty, la câţiva kilometri depărtare. Vremea fusese frumoasă, fripturile grozave, salatele – făcute în casă, porumbul dulce, care se cocea cu mult înainte de porumbul de câmp, era proaspăt cules.

Veniseră vreo douăzeci de oameni, şi Keith îi cunoştea pe majoritatea. Bărbaţi de vârsta lui care nu împliniseră încă cincizeci de ani, dar care arătau bătrâni, şi asta îl sperie. Mai erau şi copii, iar adolescenţii păreau interesaţi de viaţa lui din Washington şi toţi doreau să ştie dacă fusese la New York. Anii petrecuţi la Paris, Londra, Roma, Moscova şi în alte zone din lume erau atât de departe de punctele lor de referinţă, încât niciunul nu era curios în legătură cu acele locuri. În ceea ce privea munca lui, aproape toţi îi auziseră pe părinţii lor spunând că lucra în Corpul Diplomatic. Nu toată lumea înţelesese ce înseamnă asta şi nici

n-ar fi înţeles ultima lui slujbă la Consiliul Naţional de Securitate; de fapt, după douăzeci de ani în Serviciul de Spionaj al Armatei, la Agenţia de Spionaj a Apărării şi la Consiliul Naţional de Securitate, Keith înţelegea tot mai puţin din slujba sa cu fiecare transfer şi avansare. Când fusese în serviciul operativ, ca spion, totul era clar ca un cristal. Mai sus, pe scară, totul devenea ceţos. Participa la conferinţele de la Casa Albă împreună cu oamenii de la Comitetul Consultativ al Serviciului de Spionaj din străinătate, CIA, Biroul de Spionaj şi Cercetare, Grupul de Evaluare Netă, Agenţia de Securitate Naţională – a nu se confunda cu Consiliul Naţional de Securitate – şi alte zece grupuri de spionaj, incluzându-i pe foştii lui patroni, Agenţia de Spionaj a Apărării. Cum ar putea cincisprezece sau douăzeci de agenţii şi subagenţii diferite să scape din vedere ceva important? Cu uşurinţă.

Apele poate că erau tulburi în anii 1970 şi 1980, dar, cel puţin, toate curgeau în aceeaşi direcţie. Cam după 1990, lucrurile nu numai că se tulburaseră mai mult, ci stagnaseră. Keith presupunea că fusese scutit de aproape cinci ani de stânjeneală confuză. Ultima lui misiune fusese la o comisie care se gândea serios la implementarea unui plan secret de pensionare pentru foştii oficiali de rang înalt din KGB. Unul dintre colegii săi îl descrisese ca „un fel de Plan Marshall pentru foştii noştri inamici”. Numai în America.

Oricum, petrecerea de Ziua Muncii se sfârşise în amurg cu un joc de baseball într-un careu construit stângaci în curtea mătuşii Betty. Keith se distra mai bine decât se aşteptase.

Singura situaţie jenantă se datorase prezenţei a trei femei singure: o verişoară de gradul trei, Sally, nemăritată la treizeci de ani şi de vreo optzeci de kilograme, dar simpatică, şi două femei divorţate, Jenny cu doi copii, şi una cu nefericitul nume de Anne, fără copii, amândouă spre patruzeci de ani,

amândouă drăguţe. Keith avu impresia certă că nu se aflau acolo pentru salatele făcute în casă.

În realitate Jenny era drăguţă, juca bine baseball şi era foarte pricepută cu copii. Copii şi câinii erau deseori mai buni judecători ai caracterului decât oamenii maturi, aşa cum învăţase Keith.

Jenny îi spusese că face curat în casă pentru câţiva bani în plus, aşa că, dacă el are nevoie, poate s-o sune. Keith îi răspunsese că aşa o să facă. De fapt, prin părţile astea, un om de peste patruzeci de ani care nu fusese niciodată căsătorit era centrul unei oarecare atenţii, cât şi subiect de speculaţii în legătură cu calităţile şi orientarea lui. Keith nu avea nici o idee ce credea Jenny despre acest lucru, dar aprecie faptul că ea îşi dorea să afle.

Într-un fel ciudat, cu toate acestea, din moment ce se întorsese, Keith simțea că trebuia să-i fie credincios lui Annie Baxter. Pe de altă parte, simțea că era mai prudent să arate un oarecare interes altor femei ca nu cumva oamenii să înceapă să se gândească la el și Annie Baxter. Deci, luă numărul de telefon lui Jenny, îi mulțumi mătuşii, spuse la revedere, și îi lăsă cu speculațiile lor. Se distrase bine de Ziua Muncii.

Keith era pe cale să urce în dormitor, atunci când se auzi soneria. Se uită pe fereastră și văzu o mașină necunoscută, de un gri banal. Se duse la ușă și o deschise. Un bărbat de vârstă mijlocie, cu o mustață groasă, stătea pe verandă, cu o umbrelă închisă în mână. Era slab, purta ochelari cu ramă subţire și avea părul lung în jurul cheliei.

— Războiul a fost obscen și imoral, dar îmi pare rău că ţi-am zis că eşti un ucigaş de copii, spuse omul.

Keith zâmbi, recunoscând

— Bună ziua, Jeffrey.

— Am auzit te-ai întors. Niciodată nu-i prea târziu pentru a-mi cer scuze.

Întinse mâna şi Keith o strânse.

— Intră.

Jeffrey Porter îşi scoase haina de ploaie şi o agăţă în cuierul din holul spaţios.

— De unde să începem după toţi aceşti ani? zise el.

— O să-ncepem cu mine, spunându-ţi că ai chelit.

— Dar nu m-am îngrăşat

— Nu, nu te-ai îngrăşat. Cei de stânga, bolşevicii, simpatizanţii pişăcioşi ai comuniştilor sunt întotdeauna piele şi os.

Jeffrey râse.

— N-am mai auzit de două decenii vorbele astea dulci.

— Păi, ai venit unde trebuie, radicalule.

Amândoi râseră şi, tardiv, se îmbrăţişară.

— Arăţi bine, Keith.

— Mulţumesc. Hai să bem o bere.

Intrară în bucătărie, umplură frapiera cu bere, o duseră pe verandă şi se aşezară în balansoare, privind ploaia, bând fiecare cu gândurile lui. În cele din urmă, Jeffrey zise:

— Unde s-au dus anii, Keith? Am spus ceva banal?

— Da şi nu. E o întrebare bună şi amândoi ştim unde s-au dus.

— Da. Hei, am fost cam bădăran cu tine atunci.

— Toţi eram puţin cam bădărani pe atunci, rosti Keith. Eram tineri, aveam pasiuni şi convingeri. Aveam toate răspunsurile.

— Nu ştiam niciun rahat, zise Jeffrey şi deschise o altă bere. Tu erai singurul tip din liceu şi de la Bowling Green pe care-l considerăm aproape la fel de deştept ca mine.

— Eram deştept. De fapt, chiar mai deştept.

— În orice caz, de aceea am fost atât de ofticat că ai fost un asemenea idiot.

— Iar eu n-am înţeles cum un tip deştept ca tine credea tot rahatul radical, fără să gândească de

unul singur.

— Niciodată n-am crezut în întregime, Keith, dar o declaram.

— Groaznic. Am văzut ţări întregi aşa.

— Mda. Dar şi tu ai crezut tot rahatul patriotic cu fluturarea steagurilor, fără să te gândeşti prea mult.

— Am învăţat multe de atunci. Dar tu?

Jeffrey aprobă dând din cap.

— Am învăţat multe. Hai, destul cu politica O să terminăm cu o altă bătaie. Care-i povestea? De ce eşti aici?

— Păi, am fost dat afară.

— De unde? Erai tot în armată?

— Nu.

— Atunci cine te-a dat afară?

— Guvernul.

Jeffrey îi aruncă o privire, apoi se aşternu tăcerea. Keith privi ploaia căzând pe câmpuri. Era ceva foarte deosebit să priveşti ploaia de pe marea verandă deschisă şi acest lucru îi lipsise.

— Te-ai însurat? întrebă Jeffrey.

— Nu. Tu te-ai însurat cu fata aceea…? *Hipp*y, cu părul până la fund, cu care erai în ultimul an?

— Gail. Da, ne-am căsătorit, încă suntem împreună.

— Bravo vouă. Copii?

— Nu, sunt prea mulţi oameni pe lume. Noi ne îndeplinim propriile obligaţii.

— Şi eu la fel. Unde staţi?

— Aici. De fapt, ne-am întors acum vreo doi ani. Câţiva ani am locuit la Bowling Green.

— Am auzit. Şi apoi?

— Păi, amândoi am obţinut burse la Antioch, amândoi am avut slujbe şi am predat acolo până am ieşit la pensie.

— Cred că, dacă mai petreceam încă un an într-un campus, mi-aş fi zburat creierii.

— Nu-i ceva potrivit pentru toată lumea, admise Jeffrey. Şi nici guvernul.

— Aşa-i.

— Hei, ai văzut-o pe Annie de când te-ai întors?

— Nu.

Keith deschise altă bere. Jeffrey îl privi pe fostul lui prieten şi coleg de clasă, şi Keith era conştient de ochii aţintiţi asupra lui. În cele din urmă, Jeffrey zise:

— Încă te mai tulbură povestea asta, nu-i aşa?

— Nu.

— M-am întâlnit cu ea de câteva ori. Am tot întrebat-o dacă mai are veşti de la tine şi mi-a zis că n-a avut niciodată. Ciudat. Cât eram de aproape cu toţii… Acelea erau zile, prietene, care credeam că n-or să se sfârşească niciodată…

— Ştiam că se vor termina.

Jeffrey dădu din cap şi continuă:

— Am invitat-o să treacă pe la noi şi să bea un pahar cu mine şi cu Gail, dar mă tot amână. La început am fost jignit, dar apoi am ajuns să aflu câte ceva despre bărbat-său. E copoiul, führerul… ştiai asta? I-am văzut o dată la o chestie de caritate a spitalului, la Elks Lodge. Annie era încântătoare, cum poate ea să fie, şi nazistul de bărbatu-său o urmărea de parcă era gata s-o înhaţe pentru vânzare de droguri… Înţelegi ce vreau să spun? Omul ăsta de Neanderthal se ambala, fiindcă ea vorbea cu bărbaţi… însuraţi, pentru numele lui Dumnezeu, doctori, avocaţi etc. Ea practic nu făcea nimic, şi el ar fi trebuit să fie entuziasmat că jumătatea lui mai bună îi încânta pe cei din încăpere, căci Numai Dumnezeu ştie cât are nevoie de toate relaţiile publice pe care le poate obţine. În orice caz, a luat-o de braţ şi au plecat pur şi simplu. Hei, oi fi eu socialist şi egalitarist, dar sunt şi un afurisit de snob şi când văd o femeie de familie bună, cu educaţie, tolerându-l pe rahatul ăla din… unde te duci?

— La baie.

Keith intră în baie şi se spălă pe faţă. Se uită în oglindă. Într-adevăr, fusese binecuvântat să aibă o

zestre genetică bună şi nu arăta foarte diferit de pozele din colegiu. Pe de altă parte, Jeffrey abia putea fi recunoscut. Se întreba cum arăta Annie. Jeffrey ştia, dar Keith n-avea de gând să-l întrebe. Dar n-avea importanţă cum arăta. Se întoarse pe verandă şi zise:

— Cum ai aflat că m-am întors?

— A… Gail a auzit de la cineva. Nu-mi amintesc de la cine. Se întoarse la celălalt subiect. Arată bine.

— Gail?

— Annie. Jeffrey chicoti. Te-aş încuraja să-i dai bătaie, Keith, dar ticălosul ăla o să te omoare. Adăugă: Ştie că a avut noroc şi n-are de gând să o piardă.

— Deci, Antioch, căminul mulţimii cu o politică corectă. Te-ai potrivit perfect acolo.

— Ei… bănuiesc că da. Eu şi Gail am petrecut câţiva ani buni acolo. Am organizat proteste, greve, am murdărit punctul de recrutare al armatei din oraş. Minunat.

Keith zâmbi.

— Grozav. Eu îmi pun pielea la bătaie şi voi îmi speriaţi înlocuitorii.

Râse şi Jeffrey.

— Au fost clipe de neuitat. Păcat că n-ai fost cu noi. Doamne, am fumat marijuana cât să dea gata o turmă de elefanţi, ne-am culcat cu jumătate din facultate şi din absolvenţi, şi…

— Vrei să spui că aţi făcut-o cu alţii?

— Sigur. Ai pierdut toată distracţia acolo în junglă.

— Dar… hei, eu sunt un biet băiat de fermă… eraţi căsătoriţi?!

— Mda, într-un fel. Ei bine, trebuia s-o facem dintr-o mulţime de motive: locuinţă, câştiguri, genul ăsta. Era o adevărată goană… Îţi aminteşti expresia? Dar credeam în dragostea liberă. Gail încă pretinde că ea a inventat expresia „Faceţi dragoste, nu război”. O mie nouă sute şaizeci şi

patru, zice ea. I-a venit în minte în vis. Probabil provocată de drog.

— Ia o împuternicire pentru drepturi de autor.

— Mda. În orice caz, respingeam toate valorile şi sentimentele burgheze ale clasei de mijloc, am întors spatele religiei, patriotismului, părinţilor, tuturor. Se aplecă spre Keith. În esenţă, toţi eram rataţi, dar fericiţi, şi chiar *credeam.* Nu în întregime, dar destul. Uram cu adevărat războiul. Cu adevărat.

— Mda, nici mie nu prea îmi plăcea

— Ei, haide, Keith. Nu te minţi singur.

— Pentru mine nu era politică. Doar ceva gen Huckleberry Finn, cu arme şi artilerie.

— Au murit oameni.

— Într-adevăr, Jeffrey. Încă îi plâng. Tu nu?

— Nu, dar eu n-am vrut de la început să moară. Dădu amical un pumn în braţul lui Keith. Hei, hai să uităm. Nimeni nu mai dă doi bani pe asta acum.

— Cred că nu.

Îşi mai luară fiecare câte o bere şi se legănară. Keith îşi imagină că peste douăzeci de ani o să aibă păturI în poală, o să bea suc de mere şi-o să discute despre sănătate şi copilărie. Anii dintre început şi sfârşit, anii de sex, pasiune, femei, politică şi lupte vor fi estompaţi şi aproape uitaţi. Spera însă că nu. Zise:

— Câţi dintre noi, din Spencerville, am mers la Bowling Green? Eu, tu, Annie, puştiul ăla ciudat care era mai mare ca noi. Jake, nu?

— Da. A plecat în California. N-am mai auzit de el. Era şi fata aceea, Barbara Evans, bună bucăţică. S-a dus la New York şi s-a măritat cu un tip cu bani. Am văzut-o la cea de-a douăzecea aniversare a absolvirii.

— A liceului din Spencerville sau a colegiului de la Bowling Green?

— A colegiului de la Bowling Green. N-am fost niciodată la o reuniune a liceului. Tu ai fost?

— Nu.

— Vara asta tocmai am ratat una. Hei, o să mă duc la anul, dacă vii şi tu.

— Mergem.

— Mai era un tip din liceul nostru la Bowling Green. Jed Powell, cu doi ani mai mic decât noi. Ţi-l aminteşti? întrebă Jeffrey.

— Desigur. Părinţii lui aveau un magazin de mărunţişuri în oraş. Ce mai face?

— A fost rănit la cap în Vietnam. S-a întors aici, a avut câţiva ani proşti şi a murit. Părinţii mei şi ai lui erau apropiaţi. Am fost cu Gail la înmormântare şi am împărţit nişte articole antirăzboi. O porcărie.

— Poate.

— Te-ai muiat sau te-ai îmbătat?

— Amândouă.

— Şi eu la fel, zise Jeffrey.

Stătură o vreme amintindu-şi de familie, apoi puţin de Spencerville şi Bowling Green. Povestiră întâmplări şi vorbiră de vechi prieteni aduşi la suprafaţă din subsolul timpului. Se întunecase şi ploaia continua să cadă. Keith zise:

— Aproape toţi cunoscuţii mei au stat cândva pe veranda asta.

— Ştii, Keith, nu suntem nici măcar bătrâni şi mă simt de parcă suntem înconjuraţi de fantome.

— Ştiu ce vrei să spui. Poate că n-ar fi trebuit să ne întoarcem Jeffrey. De ce te-ai întors?

— Nu ştiu. Viaţa-i mai ieftină decât la Antioch. Nu stăm prea bine cu banii. Am uitat de bani în zelul nostru de a produce mici radicali. Râse. Ar fi trebuit să cumpăr stocurile de apărare.

— Nu-i o investiţie bună pentru moment. Lucrezi?

— Dau meditaţii copiilor de liceu. La fel şi Gail. De asemenea, ea e în consiliul municipal pentru un dolar pe an.

— Nu zău? Cine naiba a votat pentru o extremistă?

— Oponentul ei a fost prins în toaleta bărbaţilor.

Keith zâmbi.

— Ce mai posibilităţi de alegere pentru Spencerville.

— Mda. Îşi termină mandatul în noiembrie. Baxter n-o are la inimă.

— Nu mă mir.

— Vezi, ai grijă de tipul ăsta, Keith. E periculos.

— Eu respect legea.

— Nu contează, prietene.

— Atunci fă ceva în legătură cu asta.

— Încercăm.

— Încercaţi? Nu eşti tu individul care a încercat să răstoarne guvernul odată?

— Atunci era uşor. Râse. Asta era atunci.

Fluturii se izbeau de ferestrele cu plasă ale casei şi balansoarele scârţâiau. Keith desfăcu ultimele două beri şi-i întinse una lui Jeffrey.

— Nu înţeleg de ce v-aţi abandonat amândoi slujbele lejere de profesori.

— Ei bine, devenise ciudat.

— Ce devenise ciudat?

— Totul. Gail preda sociologia, iar eu predam pe Marx, Engels şi alţi europeni albi, răposaţi, care acum au murit de-a binelea, Ştii, mă închisesem în turnul meu de fildeş şi nu puteam să văd ce se petrece în lumea reală. Prăbuşirea comunismului m-a luat într-un fel prin surprindere.

— Şi pe mine. Iar eu eram plătit pentru a evita surprizele.

— Zău? Ai fost vreun fel de spion?

— Spune mai departe. Eroii tăi aveau picioare de lut şi apoi?

— Mda, zâmbi el, aşa că nu ştiam dacă să-mi rescriu cursurile sau să-mi regândesc viaţa.

— Te ascult.

— În orice caz, la orele mele nu veneau prea mulţi şi, cu toate că am fost în avangarda gândirii sociale, m-am găsit în coada plutonului. Doamne, nici nu mai puteam să mă culc cu vreo femeie.

Vreau să zic, poate că sunt prea bătrân pentru studente dar… e mai mult ceva psihic decât fizic, înţelegi? De asemenea acum există regulile astea, pagini întregi de reguli despre comportamentul sexual… Isuse, îţi spun că trebuie să obţii un accept verbal la fiecare pas. „Pot să-ţi deschei bluza? Pot să-ţi desfac sutienul? Pot să-ţi pipăi sânii?” Râse. Nu glumesc, îţi poţi imagina asta când eram noi studenţi? Doamne, noi fumam marijuana și făceam amor. Ei bine, *tu* nu, dar… oricum. Şi Gail devenise puţin anacronică. Studenţii ei potenţiali se înscriau cu toţii la studii feministe. Istoria Afroamericană, Filosofia Americană, sociologie. Se simţea… ca un fel de relicvă. Iisuse, s-a schimbat ţara, sau ce?

— S-ar putea ca Antioch să nu fie reprezentativ pentru toată ţara, Jeffrey.

— Bănuiesc că nu. Dar, fir-ar să fie, nimic nu-i mai patetic decât un revoluţionar bătrân care nu mai înţelege nimic. Revoluţia întotdeauna se autodevoră. Ştiam asta acum treizeci de ani. Pur şi simplu, nu m-am aşteptat să fiu atât de repede pe meniul preparate vechi.

— Te-au dat afară?

— Nu. Ei nu fac asta. Eu şi Gail ne-am trezit, pur şi simplu, într-o dimineaţa şi am luat o hotărâre. Ne-am dat demisia din principiu. Stupid.

— Nu. Inteligent. Bine. Eu nu pot să spun acelaşi lucru despre mine. Aş vrea să fi făcut ce-ai făcut tu. Dar am fost concediat.

— De ce? Reduceri?

— Da. Preţul victoriei este şomajul. Ironic.

— Da, dar tu ai câştigat. Acum, eu nu pot să mai aştept un paradis socialist pe pământ. Îşi termină berea şi strivi cutia. Politica înşală; dezbină oamenii.

— Ţi-am spus eu.

Keith rămase tăcut o vreme şi se gândi la ce spusese Jeffrey. El şi prietenul său din copilărie trăiseră vieţi diferite, crescuseră în locuri diferite

şi, aparent, n-aveau nimic în comun după ani de colegiu. În realitate, aveau mai multe în comun decât îşi dădeau seama.

Împreună fuseseră puşti, se jucaseră în aceeaşi curte şi plecaseră în aceeaşi zi la acelaşi colegiu. Fiecare se considerase un om cinstit şi poate un idealist şi probabil fiecare crezuse că face mai bine pentru omenire. Luptaseră în armate diferite, în timp ce alţii stătuseră de-o parte. Dar, în cele din urmă, fuseseră înşelaţi, folosiţi şi maltrataţi de sisteme diferite. Totuşi, erau aici, băieţii din bătrânul Spencerville, bând împreună prea multe beri pe verandă.

Keith îi zise lui Jeffrey:

— Amândoi am fost aruncaţi la coşul de gunoi al istoriei, prietene. Suntem relicve nefolositoare şi amândoi am pierdut războiul.

Jeffrey aprobă din cap.

— Mda. Putem să trăim cum trebuie următorii treizeci de ani.

— Probabil că nu. Dar n-o să facem aceleaşi greşeli.

— Nu, dar trecutul se agaţă de noi, Keith. Merge vorba că eu şi Gail suntem „roşii”, ceea ce nu e cu totul adevărat şi nu ne-a ajutat în treaba cu meditaţiile. Vreau să zic, ce trebuie să facem? Să intrăm într-o biserică? Să mergem la picnicurile de Patru Iulie îmbrăcaţi în roşu, alb, albastru? Să ne înscriem la republicani?

— Doamne fereşte!

— Da. Suntem tot radicali. Nu putem fi altfel.

— Nu, şi vă place. De asta vă aflaţi aici. Modul vostru de comportament la Antioch este de domeniul trecutului. Aici sunteţi ciudaţi şi periculoşi.

Jeffrey îşi pocni genunchiul.

— Aşa e! Locul ăsta se află într-o buclă a timpului. Îmi place. Se uită la Keith. Şi tu? Ştii de ce te afli aici?

— Cred că da.

— De ce?

— Păi… sunt un cinic epuizat Cred că aici cinismul nici măcar nu e înţeles, aşa că mă aflu aici ca să mă refac.

— Mda. Cinismul e umorul în boală. H.G. Wells. Sper să-ţi revii.

— Şi eu.

— Poate că o să mă vindec de idealism. Ştii ce e un idealist? E un om care observă că un trandafir miroase mai bine deci o varză, deci crede că va face o supă mai bună cu el. Asta-i problema. De asta sunt falit, şomer şi un paria social. Dar nu sunt cinic. Există speranţe.

— Dumnezeu să te binecuvânteze. Pot să spun asta unui ateu?

— Oricând. Aparţii unei biserici?

— Nu.

— Ar trebui.

— Ăsta eşti tu, Jeffrey?

— Mda… Am văzut puterea religiei în Polonia, Rusia… Nu sunt de acord cu ea, dar am văzut ce poate face pentru minţile rătăcite. Ai nevoie de o doză.

— Poate.

Jeffrey se ridică, nesigur pe picioare.

— Hei, trebuie să plec, amice. E vremea cinei. Vino mâine la masă. Gail vrea să te vadă. Suntem tot vegetarieni, dar poţi să-ţi aduci singur carne sau ceva. Avem vin şi bere. De băut, bem.

— Te cred. Keith se ridică, şi el nesigur. La ce oră?

— Ce contează? Şase, şapte. Am şi ceva pus de-o parte.

Jeffrey se duse spre scări şi se sprijini de stâlpul verandei. Zise:

— Vrei să-ţi aduci o prietenă? O femeie?

— Nu.

— Şi ce faci cu sexul? Nu refuza puicuţele. Oraşul e plin de femei divorţate. Le-ar plăcea unul ca tine.

— Poţi să conduci?

— Sigur. E drum drept. Am închiriat o casă şi câţiva acri pentru legume, fără îngrăşăminte. La trei kilometri de aici. Fostă Proprietate a lui Bauer.

— Lasă-mă să te duc eu.

— Nu… dacă o să fiu oprit, pot să aranjez totul prin Gail. Dacă te prind pe tine o să te bage la răcoare.

— De ce spui asta?

Jeffrey se întoarse spre Keith, îi puse mâna pe umăr şi zise încet:

— Asta am venit să-ţi spun… chiar dacă nu ne înţelegeam, tot ţi-aş fi spus. Gail are o sursă chiar la poliţie… de fapt, la sediul Poliţiei, dar nu contează. Umblă vorba că Baxter îţi vrea capul şi cred că ştim amândoi de ce. Fii foarte atent, prietene.

— Mulţumesc.

Jeffrey ezită, apoi zise:

— Nu ştiu dacă voi aţi păstrat legătura, dar am sentimentul că voi doi… ce vreau să spun? Niciodată nu am putut să vă văd despărţiţi… ori de câte ori o văd pe Annie, mă gândesc la Keith şi când te-am văzut aici m-am gândit la Annie, ca şi cum ar fi trebuit să apăreţi amândoi la uşă, aşa cum făceaţi întotdeauna la Bowling Green… Doamne, ce trăncănesc.

Se întoarse, coborî scările verandei, merse prin ploaie fără umbrelă, se sui în maşină şi plecă. Keith urmări cum dispar luminile din spate ale maşinii pe drumul întunecat şi ud.

Capitolul 10

Dimineaţa următoare, în zori, era senin. Keith voia să lucreze la fermă, însă totul era ud de la ploaie, aşa că-şi puse blugi curaţi, un tricou cu mâneci scurte, nou, şi plecă în oraş, ca să-şi rezolve câteva treburi.

Fuse tentat să treacă pe lângă casa familiei Baxter, dar s-ar fi putut ca poliţia să-i fi descoperit până acum noua maşină. În orice caz, n-avea niciun rost să vadă dacă Annie se întorsese sau nu; la timpul potrivit, ea se va duce la mătuşa Louise şi va trece pe la el.

Merse cu maşina până în centrul oraşului şi găsi un loc de parcare lângă magazinul de băuturi. Intră şi se uită la sortimentele de vinuri, dominante fiind soiurile locale, necunoscute. Îşi aminti că Jeffrey şi Gail, ca de altfel toţi cunoscuţii de la Bowling Green, obişnuiau să bea vinuri dulci, ieftine, pe care azi ar nega că le-ar fi gustat vreodată. Cu toate acestea, ca o glumă, Keith găsi o sticlă de vin de mere şi una de ceva numit „vin de şiraguri” care era de fapt suc de struguri şi alcool, fabricat local. Găsi şi o sticlă decentă de Chianti italienesc veritabil, care le va trezi amintiri.

Plăti vinul, se întoarse la Blazer şi puse sticlele în portbagaj. Luă plăcuţele de înmatriculare din Washington, băgate într-un plic maro din hârtie, şi se îndreptă spre poşta aflată pe partea de vest a scuarului tribunalului.

Poşta era una dintre acele clădiri vechi, de pe timpul federaliştilor, cu coloane în stil clasic şi, în copilărie, Keith avusese un sentiment de evlavie pentru acest loc. O dată îl întrebase pe tatăl sau dacă fusese construită de romani şi i se dăduseră asigurări că da. Cunoştinţele sale despre istorie erau mai bune acum şi zâmbi aducându-şi aminte. Apoi înţelese ce voise Annie să spună când îi scrisese de amintiri. Îşi aduse aminte că o însoţise

de câteva ori la poştă, ca să cumpere timbre şi să trimită scrisori.

La unul dintre ghişee nu era coadă, aşa că dădu funcţionarului plicul care fu cântărit şi francat. Keith ceru o chitanţă pentru recomandată şi când completa bonul, auzi un funcţionar, la câteva ghişee depărtare, zicând:

— Vă doresc o zi bună, doamnă Baxter.

Keith se întoarse spre dreapta şi văzu o femeie cu părul până la umeri, roşcat, îmbrăcată într-o rochie simplă, de bumbac, roz cu alb, îndreptându-se spre uşă, apoi ieşind din clădire. Keith rămase o clipă nemişcat şi funcţionarul îl întrebă:

— Aţi terminat?

— Da. Nu… nu mai are importanţă.

Mototoli formularul şi plecă în grabă. Pe scări se uită în sus şi-n jos, pe trotuar, dar n-o văzu, apoi o zări îndreptându-se spre intersecţie cu alte trei femei. Ezită, după care coborî sărind treptele şi o urmă.

Imaginea lui mentală despre Annie era de acum douăzeci şi cinci de ani, când o văzuse ultima oară în ziua în care plecase să se înroleze. Făcuseră dragoste în apartamentul ei din Columbus, iar în zori el o sărutase şi plecase. Acum, la patruzeci şi cinci de ani, silueta ei era tot tinerească şi mersul acelaşi pas de plimbare, copilăresc, pe care şi-l amintea. Râdea şi glumea cu prietenele ei, şi Keith nu-i putea vedea bine faţa, cu excepţia profilului când se întorcea să vorbească.

Keith descoperi că inima îi bătea nebuneşte. Se opri şi se uită la cele patru femei care se opriseră la colţ şi aşteptau să se schimbe culoarea semaforului. Keith făcu un pas, ezită, făcu un pas şi se opri iar. „Du-te, idiotule. Du-te.”

Se făcu verde şi cele patru femei coborâră de pe trotuar pe stradă. Keith continuă să le privească. Apoi Annie le zise ceva şi ele îşi continuară drumul, fără ea, spre parcul tribunalului. Annie rămase un moment nemişcată, după care se

întoarse. Se îndreptă direct spre el. Îi zâmbi şi-i întinse mâna.

— Bună, Keith. A trecut mult timp.

El îi luă mâna.

— Bună, Annie.

— Sunt tulburată, zise ea.

— Tu arăţi bine. Eu sunt gata să leşin.

Annie zâmbi.

— Mă îndoiesc. Se dădu un pas înapoi. Lasă-mă să te privesc. N-ai îmbătrânit nici cu o zi.

— Am îmbătrânit cu douăzeci şi cinci de ani. Tu arăţi bine.

— Mulţumesc, domnule.

Ochii li se întâlniră şi-şi susţinură privirile. Ochii ei erau la fel de mari şi de scânteietori ca întotdeauna, observă el, şi avea încă acelaşi ruj roz-deschis pe care şi-l amintea. Pielea ei avea o strălucire sănătoasă, dar Keith era surprins că nu era bronzată, căci înainte iubea soarele. Existau, desigur, câteva riduri, dar ele dădeau puţină maturitate chipului ei altfel copilăresc. Atunci, fusese drăguţă; acum, era frumoasă.

Încercă să-şi găsească cuvintele, apoi zise:

— Deci, am primit scrisoarea ta. În cutia poştală.

— Bine.

— Cum a fost la Bowling Green?

— A fost… drăguţ. Trist.

— Am vrut să… Nu ştiam dacă te-ai dus singură sau…

— Da, am fost singură. Eu cu fiica mea. Adăugă: Te-am căutat acolo. Ei bine, nu fizic, dar ştii…

Keith dădu din cap, apoi o privi.

— Îţi vine să crezi asta?

— Nu. Visez.

— Sunt… Nu pot să-mi găsesc cuvintele.

Annie privi în jur.

— Încă un minut sau două, apoi trebuie să plec.

— Înţeleg.

— Ţi-am trimis o scrisoare. Mi-a fost returnată. Am crezut că ai murit.

— Nu… vreau să spun, n-am lăsat la birou noua adresă…

— Am fost supărată zile întregi. Îşi drese vocea. Îmi pierdusem prietenul de corespondenţă.

Keith fu surprins să vadă că ea avea ochii umezi. Voia să-i dea o batistă, dar ştia că nu trebuia. Annie scoase un şerveţel din geantă şi se prefăcu că-şi tamponează faţa, dar îşi şterse ochii.

— Deci… inspiră adânc. Cât timp stai aici?

— Nu ştiu.

— De ce te-ai întors?

Lui Keith îi trecură prin minte câteva răspunsuri evazive, apoi zise:

— Ca să te văd.

O văzu muşcându-şi buza inferioară şi privind în pământ, în mod evident venindu-i să plângă. Nici Keith nu se simţea complet stăpân pe sine, aşa că nu spuse nimic. În cele din urmă, ea ridică privirea.

— Ai fi putut să mă vezi ori de câte ori ai fost aici.

— Nu, nu puteam… Nu ştiu ce să zic… vreau să spun… tu te-ai.. Eşti încă…?

— Da.

Îşi şterse iar uşor ochii, după care aruncă o privire spre parc unde prietenele ei, care stăteau lângă căruciorul vânzătorului de îngheţată, se uitau la ei. Îi spuse:

— Mai am vreo treizeci de secunde şi o să fac o greşeală.

Keith se forţă să zâmbească.

— E încă un oraş mic, nu-i aşa?

— Mic, într-adevăr.

— Vreau să ştii că scrisorile tale m-au făcut să trec prin momente dificile.

— La fel şi aici. Trebuie să plec.

— Când putem să bem acea ceaşcă de cafea?

Annie zâmbi.

— Am să trec eu pe la tine. Când mă duc în vizită la mătuşă-mea. Dar nu ştiu când o să fie asta.

— De obicei, sunt acasă.

— Ştiu asta.

— Soţul tău…

— Ştiu şi asta. Ştiu când o să vin.

— Bine.

Annie îi întinse mâna şi el i-o luă zicându-i cu un zâmbet:

— În Europa, Washington sau New York ne-am fi sărutat la despărţire.

— În Spencerville spunem doar: Să aveţi o zi bună, domnule Landry. Mă bucur că v-am revăzut

Îi strânse mâna şi se întoarse. Keith o privi traversând strada şi observă că femeile văzuseră tot.

Mai rămase o clipă, neamintindu-şi unde se află, unde îi era maşina sau ce trebuia să facă în continuare. Avea un nod în gât şi privea încă spre parcul de dincolo de stradă, dar ele plecaseră. Voia să se ducă s-o găsească, s-o ia de braţ şi să le spună prietenelor ei: „Scuzaţi-mă, suntem îndrăgostiţi şi plecăm”.

Dar poate ea avea nevoie de ceva timp ca să se gândească. Poate că nu-i plăcuse ceea ce văzuse. Se gândi la conversaţia lor, o reluă ca să n-o uite. Încercă să-şi amintească expresia de pe faţa ei şi se gândi la ce observase în ochii ei. După câte intuise, n-o ducea prea bine, dar nu puteai să-ţi dai seama după ochii, chipul sau mersul ei. Unii oameni arată orice cicatrice, orice dezamăgire, orice regret. Annie Prentis era eterna optimistă, fericită, vioaie şi nesupusă de viaţă.

Pe de altă parte, el se descurcase bine în viaţă şi poate că nu era epuizat, dar purta în inimă orice regret, dezamăgire şi tragedie umană pe care o văzuse şi o trăise. N-avea niciun să se întrebe cum ar fi fost viaţa dacă s-ar fi căsătorit şi ar fi avut copii. Ar fi fost minunat, întotdeauna spuseseră că

erau făcuţi numai unul pentru celălalt. Acum era mai important să vadă dacă era posibil cu adevărat să reia de unde întrerupseseră.

Cinicul din el zicea că nu. Tânărul Keith Landry, cel care iubise total şi necondiţionat, zicea că da. Ge totul. Credea că ştie ce simte pentru ea dar în afară de

Găsi maşina, se sui şi porni motorul. Era vag conştiente că avea o listă de treburi de făcut, dar porni spre casă.

Conducând, îşi aminti acea zi, acum douăzeci şi cinci de ani în dormitorul ei din Columbus. Se iveau zorii, iar el se trezise se îmbrăcase de ore întregi. Stătuse privind-o cum dormea goală pe spate, în camera încălzită, trăsăturile de neuitat ale chipul şi trupului ei, părul lung răsfirat pe pernă.

Desigur, ştiuse că va trece mult timp până să se revadă. Dar niciodată nu-şi imaginase că o să fie un sfert de secol şi că lumea pe care o cunoşteau va dispărea atât de complet. Stând în dormitorul ei, se gândise la războiul din Asia, la posibilitatea de a muri, dar atunci totul părea prea îndepărtat. Erau nişte puşti dintr-un oraş mic, care petrecuseră patru ani idilici la colegiu, şi aceşti ani de armată nu erau decât un hop pe drum. Singura lui grijă era că, după ce fuseseră nedespărţiţi în liceu şi în colegiu, ea să se simtă singură fără el.

Îşi terminase pregătirea la Fort Dix, dar, în loc să obţină permisie, batalionul lui urmase un curs intensiv de reprimarea revoltelor şi fusese trimis în Philadelphia din cauza protestelor antirăzboi ce luaseră o întorsătură urâtă. Din nou viaţa intervenise, cum o făcuse şi în timpul războiului, dar pentru el era o nouă experienţă.

Reuşise s-o sune de la un telefon public, dar ea nu era acasă şi pe vremea aceea nu existau telefoane cu robot. Mai avusese o scurtă ocazie să sune, noaptea târziu, dar linia era ocupată. În cel din urmă, îi scrisese, dar trecuseră câteva săptămâni înainte ca răspunsul ei să-l găsească

înapoi la Fort Dix. Comunicaţiile nu erau facile pe vremea aceea şi deveniseră şi mai dificile, într-un sens mai larg, în următoarele luni.

Keith descoperi că ajunsese la fermă şi o luă pe aleea ce ducea spre casă. Parcă Blazer-ul în spate, lângă grădină, şi rămase la volan.

Voia să-şi spună că totul va fi bine acum că dragostea învinge totul. Credea că ştie ce simte pentru ea, dar, în afară de amintiri şi scrisori şi de acest moment în care o văzuse, n-o cunoştea. Ce simţea pentru el? Şi ce puteau să facă? Dar soţul ei?

Capitolul 11

Era ora şapte când Keith Landry ajunse la casa lui Gail şi Jeffrey Porter, la ferma bătrânului Bauer. Serile deveneau mai scurte şi mai reci, iar cerul avea o culoare purpuriu-închis pe care Keith o asocia cu sfârşitul verii.

Fermă, o clădire din şindrilă albă ce avea nevoie să fie vopsită, se afla lângă drum.

Gail ieşi pe uşa din faţă şi traversă pajiştea cu iarbă, ca să-l întâmpine pe Keith care ieşea din Blazer cu sticlele de vin şi umbrela lui Jeffrey. Îl îmbrăţişa, îl sărută şi-i zise:

— Keith Landry, arăţi grozav.

— Sunt comisionarul, doamnă, răspunse el. Dar şi tu arăţi destul de bine şi săruţi bine.

— Ai rămas acelaşi, râse ea.

— Am vrea noi.

De fapt, o cunoscuse doar în ultimul an, când Jeffrey începuse să se întâlnească cu ea, şi de-abia îşi amintea cum arăta atunci, fiindcă semăna cu o mulţime de fete din acea vreme, cu feţe slabe, trupuri mlădioase, ochelari de bunicuţă, păr lung, fără machiaj, îmbrăcăminte ţărănească şi desculţe mereu. De fapt încă purta o îmbrăcăminte ţărănească, probabil una originală, avea încă părul lung şi într-adevăr era desculţă. Keith se întrebă dacă ar fi trebuit să se îmbrace ca în anii 1960 pentru această ocazie. Era încă subţire şi tot nu purta sutien, după cum văzu Keith prin rochia cu croială adâncă. Atunci nu era drăguţă şi nici acum nu era, dar fusese şi încă era sexy. Îi dădu umbrela.

— Jeffrey a uitat asta.

— E o minune că şi-a amintit unde locuia. Bănuiesc că v-aţi distrat, nu glumă.

— Aşa e.

Îl luă de braţ şi se îndreptară spre casă.

— Jeffrey mi-a spus că ai fost spion, zise ea.

— Am renunţat la capă şi spadă.

— Bine. Fără politică în seara asta. Numai vremurile de demult.

— E greu să le separi.

— Adevărat.

Intrară în casă prin uşa-paravan cu lemnul deteriorat şi Keith văzu că se aflau într-o cameră de zi abia mobilată, luminată doar de soarele care apunea. Din câte îşi putea da seama, mobila era un gen contemporan, european proletar şi probabil că sosise în cutii, cu instrucţiuni prost traduse din suedeză.

Gail aruncă umbrela într-un colţ, apoi trecură prin sufragerie, mobilată în acelaşi stil, în bucătăria spaţioasă, un amestec de bucătărie originală ţărănească şi piese specifice anilor 1950. Keith puse vinul pe masă, iar Gail scoase sticlele din pungă.

— A, vin de mere şi suc de struguri cu alcool! Îmi place!

— Un fel de glumă. Dar mai e şi un Chianti bun. Îţi aminteşti de Julio, micul restaurant italienesc de lângă campus?

— Cum aş putea să uit? Spaghete proaste înainte să se numească paste, feţe de masă în carouri şi lumânări topite, înfipte în sticle de Chianti învelite în paie… ce s-a întâmplat cu paiele?

— Bună întrebare.

Gail puse vinul de mere şi pe cel de struguri în frigider şi-i dădu lui Keith un tirbuşon ca să deschidă sticla de Chianti. Găsi două pahare de vin, şi el turnă. Ciocniră, şi ea toastă:

— Pentru Bowling Green.

— Noroc.

— Jeffrey e în spate, strânge nişte ierburi.

Keith văzu o oală mare fierbând pe sobă, masa din bucătărie pusă pentru trei persoane şi o pâine neagră în coş.

— Ţi-ai adus carnea? întrebă Caii.

— Nu, dar, venind încoace, m-am uitat după vreun animal mort pe şosea.

Ea râse.

— Dezgustător.

— Îţi place aici? o întrebă.

Gail ridică din umeri.

— E destul de bine. E linişte. Sunt de închiriat o mulţime de ferme goale pe care ni le putem permite. Familia lui Jeffrey se află încă aici, iar de doi ani el trăieşte din amintiri. Eu vin din Fort Recovery, aşa că nu-i o diferenţă prea mare. Dar tu? Te simţi bine aici?

— Până acum.

— Nostalgic? Trist? Plictisit? Fericit?

— Toate. Trebuie să le sortez.

Gail umplu iar paharele şi turnă unul şi pentru Jeffrey.

— Hai afară. Vreau să-ţi arăt grădina.

Ieşiră prin uşa din spate.

— Avem musafiri! strigă Gail.

La vreo patruzeci şi cinci de metri, în grădina, Keith îl văzu pe Jeffrey că se ridică şi le face cu mâna. Veni spre ei îmbrăcat într-un şorţ lăbărţat şi un tricou, cu un coş de răchită plin cu plante care, spera Keith, erau buruieni pentru aruncat şi nu ceva ce trebuia el să mănânce. Jeffrey îşi şterse mâna de pantaloni şi i-o întinse lui Keith.

— Mă bucur să te văd.

— Ai ajuns cu bine acasă? îl întrebă Keith.

— Sigur. Luă paharul de vin de la Gail. O să ajung la bătrâneţe un beţiv notoriu. Marijuana mai luăm la ocazii deosebite.

— Ascultăm muzică de pe vremuri, adăugă Gail, stingem luminile, ne dezbrăcăm, ne drogăm şi facem dragoste.

Keith nu comentă, dar se uită prin curte:

— Frumoase grădini.

— Mda, răspunse Jeffrey. Folosim patru acri şi porumbul pe câte putem să-l furam de pe câmp.

Slavă Domnului că tipul cultiva porumb zaharat, căci altfel am fi mâncat hrană pentru vite.

Keith privi cei patru acri de grădină. Era mai mult decât o gradină de legume ca aceea pe care o deţineau fermierii mijlocii, şi se gândi că hrana familiei Porter depinde destul de ea. Încetă să se mai autocompătimească, gândindu-se că avea o pensie acceptabilă de la guvern şi pământul era proprietatea familiei.

— Haide să vezi pe-aici, zise Jeffrey.

Făcură turul loturilor din grădină. O parcelă era în întregime destinată rădăcinoaselor, alta, plantelor căţărătoare ca roşiile şi dovleceii, iar într-o latură erau plantate mai multe soiuri de boabe decât Keith ştia că exista. Cele mai interesante erau loturile de ierburi, greu de găsit unele asemănătoare în districtul Spencer. Exista o suprafaţă cu plante culinare cu peste patruzeci de soiuri şi ceea ce Jeffrey numea „o grădină de plante istorice şi medicinale", plus alta cu ierburi folosite pentru vopsele şi diverse nevoi casnice ca săpunul şi colonia. Dincolo de grădină, întinzându-se până unde începea lanul de porumb, era o bogăţie de flori de câmp care n-aveau alt scop decât să încânte ochiul şi să liniştească mintea.

— Foarte drăguţ, zise Keith.

— Fac parfumuri, ceai, loţiuni de mâini, arome de baie, poţiuni, lucruri de genul ăsta, spuse Gail.

— Ceva de fumat?

Jeffrey râse.

— Doamne, am vrea noi. Nu putem risca aici.

— Cred că am putea, dar Jeffrey e fricos, adăugă Gail.

— Şeriful districtului e puţin mai deştept decât şeful poliţiei din Spencerville şi e cu ochii pe noi, se apără Jeffrey. Crede că toate astea sunt droguri halucinogene.

— Oh, Jeffrey, trebuie să-i tratezi pe copoi aşa cum cultivi ciupercile – să-i ţii în întuneric şi să-i hrăneşti cu rahat, zise Gail.

Toţi râseră. Jeffrey zise, apropo de subiect:

— Am o sursă în Antioch. Dau o fugă cam o dată pe lună. Adăugă făcându-i cu ochiul lui Keith: Doar dau o fugă.

Era aproape întuneric acum şi intrară în casă. Gail puse ierburile într-o strecurătoare şi le spălă în timp ce Jeffrey mesteca în oală al cărei conţinut semăna cu o tocană fără carne. Gail, turnă în oală nişte Chianti şi adăugă ierburile.

— Să mai fiarbă un pic.

Keith avea un sentiment straniu de deja vu, apoi îşi aminti de prima lui cină cu Jeffrey şi Gail în micul lor apartament din campus. Nu se schimbaseră prea multe. Gail turnă restul de Chianti în pahare şi-i zise lui Keith:

— Probabil crezi că am rămas în anii 1960.

— Nu. *Da.*

— De fapt, suntem oameni ai anilor 1960. În mod selectiv, în fiecare oră, în fiecare deceniu sunt lucruri bune şi lucruri rele. Am respins în totalitate noul feminism, de exemplu, în favoarea vechiului feminism. Totuşi, am adoptat noua ecologie radicală.

— Asta-i foarte abil, remarcă, sec, Keith.

— Am rămas aceiaşi deştepţi, râse Jeffrey.

— Suntem ciudaţi, zâmbi Gail.

Keith se simţi obligat să zică ceva drăguţ gazdelor sale şi încercă:

— Cred că putem să fim cât de ciudaţi vrem noi. O meritǎm.

— Tu ai zis-o, fu de acord Jeffrey.

— Şi aţi făcut bine demisionând din principiu, continuă Keith.

Gail dădu din cap.

— Parţial, din principiu. Parţial, din cauză că nu ne simţeam în largul nostru acolo. Doi radicali bătrâni de care se râdea pe la spate. Adăugă: Copiii ăştia n-au eroi, şi noi eram eroi. Eroi ai Revoluţiei. Ei însă cred că istoria lumii începe cu naşterea lor.

— Ei, nu era aşa rău, interveni Jeffrey. Dar, profesional, ne simţeam neîmpliniţi.

— Aseară n-ai spus chiar aşa, sublinie Keith.

— Mda, bine, eram beat aseară. Se gândi o clipă, apoi mărturisi; dar poate aseară eram mai aproape de adevăr. În sfârşit, iată-mă dând meditaţii unor liceeni normali şi proşti.

— Jeffrey mi-a spus că ai fost dat afară, îi zise Gail lui Keith.

— Da, şi nu prea de curând.

— Au râs de tine?

— Nu, nu cred. Luptătorii bătrâni sunt încă respectaţi în comunitatea imperialistă a spionajului militar.

— Atunci de ce-au făcut-o? întrebă ea.

— Reduceri de buget, sfârşitul Războiului Rece… Nu, acesta nu-i tot adevărul. Am fost dat afară, fiindcă mă clătinam între epuizare şi curiozitate. Puteau să miroasă asta de la o poştă şi nu le-a plăcut. Se gândi o clipă; începusem să pun întrebări.

— Ca de exemplu?

— Păi… o dată eram la Casa Albă la o discuţie… mă aflam acolo, ca să dau răspunsuri, nu să pun întrebări – Keith zâmbi amintindu-şi ceea ce avea să povestească – şi l-am întrebat pe Secretarul de Stat: „Domnule, aţi putea să-mi explicaţi politica externă – dacă există vreuna – a acestei ţări, ca să-mi pot da seama ce doriţi?” Keith adăugă: Ei bine, se putea auzi o notă de concediere plutind prin cameră.

— Şi ţi-a explicat? întrebă Jeffrey.

— De fapt, a fost destul de politicos ca s-o facă. Tot n-am priceput. Şase luni mai târziu, am găsit pe birou o scrisoare în care mi se explica despre reducerile de buget şi de bucuriile unei pensionări înainte de termen. Era un loc şi pentru semnătura mea. Am semnat.

Sorbiră din vin, Jeffrey îşi îndreptă atenţia spre tocană, pe care o amestecă, Gail scoase din frigider

o tavă cu legume tapete şi o cremă de fasole şi le puse pe masă. Toţi ciuguliră legume. În cele din urmă, Jeffrey zise:

— Se pare că şi tu ai demisionat din principiu.

— Nu, mie mi s-a cerut să accept o pensionare înainte de termen din motive bugetare. Asta spun comunicatul de presă şi memoriul intern. Deci, aşa a fost. Meseria mea era să descopăr adevăruri obiective, dar e nevoie de doi oameni ca să faci să funcţioneze adevărul: vorbitorul şi ascultătorul. Ascultătorii nu ascultau. De fapt, în ultimele două decenii rareori au făcut-o, şi mi-a trebuit ceva timp ca să-mi dau seama. Se gândi o clipă, apoi zise: Mă bucur că mă aflu aici.

— Ne putem alătura şi noi la asta, zise Gail încuviinţând din cap. Şi iată-ne pe toţi aici, înapoi la ferma unde rahatul e bun pentru grădina.

Deschise frigiderul şi scoase vinul de mere şi pe cel de struguri pe care-l adusese Keith, zicându-i lui Jeffrey:

— Îţi aminteşti? Optzeci şi nouă de cenţi sticla. Cât ai plătit pe astea, Keith?

— A, aproape patru dolari fiecare.

— Jaf, zise Jeffrey. Scoase dopul de la sticla cu vin de mere şi-l mirosi. E gata. Goli sticla în trei pahare mari de apă. Gail adăugă nişte mentă, apoi ciocniră. Pentru trecut, pentru prietenii absenţi ai tinereţii, pentru idealurile umanităţii, zise Jeffrey.

— Şi pentru un viitor luminos fără coşmarul distrugerii nucleare, adăugă Keith.

Goliră paharele, le puseră jos şi scoaseră sunete exagerate de plăcere, apoi râseră.

— De fapt, nu-i rău. Mai ai? îl întrebă Jeffrey pe Keith.

— Nu, dar am o sursă.

— Încep să mă ameţesc, zise Gail.

Se duse la masa din bucătărie cu vinul de struguri şi se aşeză. Jeffrey aduse platoul cu legume şi stinse lumina, apoi aprinse două lumânări aflate pe masă. Keith se aşeză şi le turnă

vin. Mâncară legume crude şi cremă de fasole, iar Keith le lăudă talentele grădinăreşti, lucru pe care ei îl luară ca pe un compliment deosebit din partea fiului unui fermier.

Pălăvrăgiră o vreme, Jeffrey şi Keith amintindu-şi de liceu. Gail le spuse că o plictiseau, aşa că schimbară subiectul, trecură la ultimul an de la Bowling Green. Gail găsi o cană de vin pe masă. Aparent, Jeffrey trebuia să se ocupe de mestecat din când în când, se ridică să-şi îndeplinească misiunea în timp Gail umplea mereu paharele.

Keith se distra destul de bine, în ciuda faptului că avea puţine lucruri în comun cu gazdele sale, în afară de experienţa împărtăşită din şcoală. Chiar şi atunci, n-avea multe în comun cu micuţul costeliv Jeffrey Porter, deşi întotdeauna se înţeleseseră bine în liceu, fiindcă erau colegi, iar ca adolescenţi niciunul n-avea nicio părere despre politică, război sau viaţă.

În colegiu, fuseseră atraşi unul de altul, la început fiindcă erau din acelaşi oraş şi aveau aceleaşi probleme cu adaptarea la noul mediu. De fapt, gândi Keith, deşi după aceea n-ar fi recunoscut acest lucru, deveniseră prieteni.

Dar războiul radicalizase şi polarizase campusul, descoperiseră că se aflau în tabere diferite în prea multe probleme. Ca şi Războiul Civil, Războiul din Vietnam şi transformările care-l însoţiseră asmuţiseră fratele contra fratelui, pe vecin contra vecinului şi pe prieten contra prietenului. Privind retrospectiv, oamenii inteligenţi şi de bună credinţă ar fi trebuit să găsească un teren comun. Dar Keith, ca mulţi alţii, îşi pierduse vechii prieteni la care ţinea şi-şi făcuse alţii noi pe care nu-i dorea în mod deosebit. El şi Jeffrey sfârşiseră printr-un schimb de pumni în mijlocul clădirii sindicatului studenţesc. Adevărul este că Jeffrey nu era prea bun bătăuş şi Keith îl dărâmase la pământ doar de atâtea ori de câte

Jeffrey insistase să se ridice. În cele din urmă, Keith plecase şi Jeffrey fusese dus de acolo.

După aproape un an şi jumătate, Jeffrey îi scrisese lui Keith în Vietnam obţinând adresa de la mama lui Keith, care fusese bucuroasă să o dea unuia dintre vechii prieteni ai fiului ei. Keith se aşteptase că scrisoarea să fie conciliantă şi îngrijorată de misiunea lui din prima linie şi îşi pregătise în minte un răspuns corespunzător în timp ce deschidea scrisoarea. Apoi citise „Dragă Keith. Ai omorât câţiva copii azi? Ţine socoteala câţi copii şi femei ucizi. Armata o să-ţi dea o medalie". Şi aşa mai departe.

Keith îşi amintea că nu fusese atât jignit, cât furios, şi dacă Jeffrey s-ar fi aflat acolo, Keith l-ar fi omorât. Acum, privind retrospectiv, îşi dădea seama ce mult merseseră toţi pe drumul spre nebunie. Dar trecuse un sfert de secol, Jeffrey îşi ceruse scuze, Keith le acceptase şi, din fericire, acum erau alţi oameni

La gândul acesta, Keith nu putea să nu-şi amintească de el şi Annie. Ea fusese la şcoala postuniversitară, în Europa, se măritase, avusese copii, trăise aproape douăzeci de ani cu un alt bărbat, avusese douăzeci de Crăciunuri, zile de naştere, aniversări şi mii de mic dejunuri şi cine cu altul. Keith Landry şi Annie Baxter, în mod sigur, nu aveau mai multe în comun decât avea el cu Jeffrey. Dar, pe de altă parte, Keith nu se culcase şase ani cu Jeffrey Porter. Medită la acest lucru.

— Hei, Keith! Ne-ai părăsit? zise Gail.

— Nu… eu…

Jeffrey se sculă şi se îndreptă spre sobă.

— Gata.

Puse tocana în trei castroane şi reuşi să le ducă la masă fără incidente. Gail tăie pâinea, precizând că este făcută în casă.

Mâncară. Pâinea mirosea ca mâncarea pe care Keith obişnuia s-o dea vitelor şi cailor, dar tocana era bună. Desertul fu o plăcintă de căpşuni făcută

în casă, bună şi ea, dar mirosind a ceaiuri de ierburi şi amintindu-i lui Keith de locuri din Asia pe care ar fi preferat să le uite.

— Ţi-a spus Jeffrey că sunt în consiliul municipal? zise Gail.

— Da. Felicitări.

— Sigur. Contracandidatul meu a fost prins făcând amor în closetul bărbaţilor.

Keith zâmbi.

— Şi asta a devenit o problemă publică?

— Şi eu m-am culcat cu mulţi bărbaţi, dar asta-i altceva, adăugă Gail.

În mod clar, toţi erau beţi, dar, cu toate acestea, Keith se simţi puţin stânjenit de această remarcă.

— N-am fost niciodată prinsă în closetul bărbaţilor, continuă Gail. Oricum, vine noiembrie şi o să mă confrunt cu vreo cucoană republicană, afectată, membră a unui club şi care are rahat în loc de creier. Cel mai grav e că ea se îmbracă întotdeauna în alb după Ziua Muncii.

— Ne-am adunat destui în încercarea de a schimba oraşul şi districtul ăsta, zise Jeffrey. Avem un plan pentru restaurarea centrului, să-i redăm înfăţişarea lui istorică, să atragem turişti, noi afaceri, să oprim, prin zonare, răspândirea fâşiei comerciale, să facem ca Amtrak să reinstaleze serviciul pentru călători, să punem între state un indicator care să marcheze ieşirea din Spencerville.

Jeffrey continuă cu prezentarea planurilor de renaştere a oraşului Spencerville şi a districtului Spencer. Keith ascultă, apoi comentă:

— Deci, aţi revenit la planurile de răsturnare a guvernului Statelor Unite?

Jeffrey zâmbi şi replică:

— Gândim global, acţionăm local. Ăştia-s anii 1990.

— Ei bine, observă Keith, asta sună a *boosterism*[2] demodat din vestul mijlociu. Îţi aminteşti de cuvântul ăsta?

— Desigur, zise Jeffrey. Dar e ceva dincolo de asta. Ne interesează ecologia, un guvern curat, grija pentru sănătate şi alte probleme privind calitatea vieţii, care depăşesc afacerile şi comerţul.

— Bine. Şi pe mine. De fapt, înţeleg ce vezi tu aici, şi eu gândeam la fel. Dar să nu-ţi închipui că toată lumea îţi împărtăşeşte viziunea, adăugă Keith. Am fost prin toată lumea şi dacă am învăţat ceva e că poporul are forma de guvernare şi societatea pe care le merită.

— Nu fi cinic, zise Jeffrey. Asta e o ţară unde un popor bun poate schimba situaţia.

— Voi doi, interveni Gail, vreţi să terminaţi cu dezbaterea filosofică? Iată problema cu care ne confruntăm. Conducerea oraşului şi a districtului a devenit letargică, în parte coruptă şi majoritatea stupidă. Se uită la Keith. De fapt, soţul fostei tale prietene, Cliff Baxter, e miezul celor mai multe probleme.

Keith nu răspunse.

— Ticălosul ăsta şantajează oamenii, continuă Gail. E o Nenorocită de copie a lui J. Edgar Hoover. Nenorocitul are dosare ilegale despre oameni, inclusiv despre mine. Mi-a arătat dosarul meu, cretinul, şi am de gând să-l acţionez în judecată pentru dosarele lui.

— Fii atentă cu tipul ăsta, spuse Keith, privind-o.

O clipă toţi rămaseră tăcuţi.

— E *o* brută şi, ca toate brutele, e esenţialmente laş, zise Jeffrey.

— Chiar şi laşii pot fi periculoşi când sunt înarmaţi, replică Keith.

— Da, dar nu ne este frică. Am stat în faţa soldaţilor înarmaţi cu baionete, Keith.

— Poate că ai stat în faţa mea, Jeffrey. Ai fost în Philadelphia în toamna anului 1968?

— Nu, şi nu eram în Kent State când au tras soldaţii, dar am avut prieteni care au fost acolo şi,

îţi spun, m-aş fi aflat acolo, dacă aş fi ştiut ce o să se întâmple.

Keith dădu din cap.

— Da, probabil că ai fi fost. Dar atunci erau alte vremuri şi poate exista o cauză mai bună. Doar n-o să te laşi omorât pentru decrete zonale.

Din nou, niciunul nu vorbi o vreme, doar băură vinul din pahare. Luminările pâlpâiau în briza uşoară ce venea prin fereastră şi Keith simţea mirosul florilor de câmp şi al caprifoiului, un amestec incredibil de parfumuri. Gail îl întrebă pe Keith:

— Ştii ceva despre el?

— Despre cine?

— J. Edgar Baxter.

— Nu. Cred că mi-l amintesc din liceu. Nu e ceea ce numim noi o inteligenţă.

— Eu, zise Jeffrey, mi-l amintesc destul de bine. Nu s-a schimbat prea mult. Acelaşi imbecil. Familia lui are ceva bani, dat toţi sunt proşti şi le lipseşte sociabilitatea. Copiii Baxter aveau întotdeauna probleme – ţi-aminteşti? Băieţii erau bătăuşi şi fetele gravide în faţa altarului. În jargonul micilor oraşe: „Familia aceea are sânge rău”.

Keith nu răspunse. În mod evident, Jeffrey şi Gail nu bârfeau sau nu se plângeau lui, pur şi simplu. Voiau să-l recruteze. Keith recunoştea metoda.

— E un om foarte gelos şi posesiv, spuse Gail. Acum vorbesc de căsătoria lui. Apropo, Annie e încă foarte atrăgătoare, ceea ce-l face pe domnul Baxter s-o supravegheze ca un şoim. Din câte am auzit, ea e un model de perfecţiune a virtuţii, dar el n-o crede. Oamenii pe care-i cunosc de pe strada lor spun că el ţine casa sub supraveghere constantă când e plecat. Acum câteva săptămâni, a avut loc un fel de incident cu focuri de armă la vreo cinci dimineaţa. El era acasă. Vecinilor li s-a spus că a fost un accident.

Keith nu comentă, şi pe faţa lui nu se vedea nimic, în afară poate de un amestec bine exersat de interes liniştit şi o undă de scepticism ori de câte ori monologul intra în zona de „am auzit că”. Avea sentimentul că şedea iarăşi în vreo cafenea europeană auzind una-alta despre câte ceva. Gail continuă:

— Nu e un tip amabil, dar oamenii din oraş trebuie să aibă de-a face cu el. Chiar şi câţiva dintre oamenii care lucrează pentru el găsesc că e brutal şi agresiv. Totuşi, într-un fel pervers, poate fi încântător. Face parte din vechea şcoală şi salută doamnele cu degetul la pălărie, le spune femeilor „doamnă” şi e deosebit de respectuos cu taţii, preoţii din oraş şi aşa mai departe. Se ştie că ciupeşte uşor bebeluşii de obraz şi ajută bătrânele să traverseze strada. Gail zâmbi. Dar ciupeşte şi chelneriţele de fund şi ajuta fetele nefericite să se dezbrace. E un tip foarte viril.

Gail turnă ultimele resturi de vin în pahare.

Keith ascultă păsările de noapte şi greierii. Într-un fel, toate astea nu reprezentau ceva nou pentru el, deşi era ceva diferit să le asculte el însuşi. Undeva în adâncul minţii, în locul unde se afla moralitatea învăţată de multă vreme, exista gândul că n-ar fi trebuit să se gândească la stricarea unei căsnicii, a unei case, a unei familii. De-a lungul anilor, fusese implicat într-o mulţime de situaţii care ar fi putut fi considerate într-un fel nedelicate, poate chiar grosolane şi lipsite de ruşine, dar fusese acolo şi atunci. Asta era aici şi acum. Asta era acasă. Totuşi, dacă era să-i creadă pe Gail şi Jeffrey, familia Baxter nu era chiar fericită, domnul Baxter era un sociopat, iar doamna Baxter avea nevoie de ajutor. Poate.

— Profesional, tipul e un om de Neanderthal, zise Jeffrey. Are probleme serioase cu puştii din oraş. Da, o mulţime dintre ei se îmbracă ciudat, poartă plete sau se rad în cap, radio-casetofoanele lor urlă prin parcuri, îşi pierd vremea etc. Şi noi

am făcut rahaturi ciudate. Dar Baxter îi hărţuieşte în loc să-i ajute. În forţele lui de poliţie nu există niciun tânăr, niciun program care să includă şcoala. Are numai maşini de patrulare, copoi şi o închisoare. Oraşul moare, dar Baxter nu vede. El e cu legea şi ordinea, şi doar atât.

— Legea şi ordinea reprezintă meseria lui, comentă Keith.

— Mda, fu de acord Jeffrey, dar să-ţi spun ceva… nici la asta nu-i prea bun. Încă avem aici infracţiuni mărunte, dar încep să se înrăutăţească. Acum exista droguri – nu „iarbă" bună, ci marfă serioasă – şi Baxter habar n-are de unde vine, cine o vinde sau cine o cumpără. Natura infracţiunilor şi a infractorilor s-a schimbat, dar nu şi Baxter. Avem mai multă violenţă casnică. Am avut câteva furturi de maşini şi două violuri până acum. Anul ăsta o bandă venită din Toledo cu maşina a jefuit Banca Comercianţilor. I-a prins poliţia statului, nu Baxter, în orice caz. Statul a oferit poliţiei din Spencerville o pregătire avansată, dar nefiind obligatorie, Baxter i-a trimis la naiba. Nu vrea ca cineva să afle cât de inapţi şi corupţi sunt el şi gestapoviştii lui.

Keith nu răspunse. De fapt, fusese destul de generos să se gândească la faptul că, poate, Cliff Baxter era un poliţist dur, dar eficient. Un om groaznic, dar un şerif bun, dedicat siguranţei publice. Pe de altă parte, incidentul din parcarea supermagazinului şi patrulările maşinilor de poliţie pe lângă casa lui îi spuseseră deja că avea de-a face cu o poliţie coruptă.

Jeffrey continuă:

— Baxter dă vina pe droguri pentru acest minival de infracţiuni şi, parţial, are dreptate. Dar el dă vina şi pe şcoli, părinţi, televiziune, MTV, filme, muzică, video, magazine porno şi toate astea. De acord, poate e adevărat în parte, dar el nu vede relaţia dintre infracţiune şi şomaj, plictiseala

adolescenţilor, lipsa de posibilităţi şi lipsa stimulării.

— Jeffrey, interveni Keith, când a fost altfel micul oraş american? Poate că o poliţie dură este ceea ce avem nevoie. Ascultă, poate soluţiile progresiste pot funcţiona în marile oraşe, dar aici nu-i Columbus sau Cleveland, prietene. Aici, avem nevoie de soluţii de oraş mic pentru probleme de oraş mic, iar voi aveţi nevoie de o verificare a realităţii.

— Da, suntem deschişi spre realitate, zise Gail. Nu suntem ideologii cu ochi sălbatici care eram odinioară. Dar problema rămâne aceeaşi. Îl întrebă: Îţi pasă?

Keith se gândi o clipă.

— Da, e oraşul meu natal. Am crezut că poate lucrurile nu s-au schimbat prea mult şi aş putea găsi puţină linişte şi pace aici. Văd însă că voi n-aveţi de gând să mă lăsaţi să merg la pescuit.

Gail zâmbi.

— Revoluţionarii vechi nu se pierd în ceaţă ca vechii soldaţi, Keith. Noi găsim doar o cauză nouă.

— Aşa se pare.

— Credeam că Baxter e vulnerabil, de aceea are nişte probleme de muncă pe care vrem să le exploatăm, continuă Gail.

— Poate că are nevoie doar de sfaturi şi o pregătire în sensul de a fi mai sensibil. Asta oferă progresiştii ca voi infractorilor. De ce nu şi poliţiştilor?

— Ştiu că ne încerci, şi te pricepi la asta, dar ştiu şi că eşti un om inteligent, zise Gail. Ştii sau o să afli în curând că Cliff Baxter nu mai poate fi salvat profesional, spiritual sau în alt fel. Doamne, *el* ştie lucrul ăsta. Şi devine nervos, ca un şobolan prins în cursă. Asta îl face şi mai periculos.

Keith dădu din cap şi gândi: „Şi în mod sigur nu un soţ mai bun."

— Credem că e momentul să fie dat afară, continuă Gail. Avem nevoie de o victorie morală,

ceva care să electrizeze opinia publică. Keith, cu pregătirea ta…

El o întrerupse:

— Nu ştii nimic despre trecutul meu. Orice vă spun, va rămâne între aceşti pereţi.

Gail dădu din cap.

— E-n regulă. Cu inteligenţa, înţelepciunea şi farmecul tău ne poţi ajuta. Am vrea să ni te alături.

— Care noi?

— Doar un grup de reformatori.

— Trebuie să devin democrat?

Jeffrey râse.

— Doamne, nu suntem înscrişi în niciun partid. Avem oameni din toate partidele şi din toate clasele. Avem miniştri, oameni de afaceri, profesori, fermieri, gospodine – la naiba. Majoritatea rudelor lui Annie sunt cu noi.

— Adevărat? Mă întreb cum e Ziua Recunoştinţei în familia Baxter?

— Ca mulţi dintre susţinătorii noştri, ei încă n-au făcut public acest lucru. Putem să contăm pe tine? întrebă Jeffrey.

— Ei bine…

Adevărul e că şi Keith avea propria pică pe Cliff Baxter şi anume că era însurat cu Annie Baxter. Zise:

— Ei bine… nu sunt sigur că o să rămân pe aici.

— Aveam impresia că o să rămâi, remarcă Jeffrey.

— Nu sunt sigur.

— Nu-ţi cerem să te întâlneşti cu el pe Main Street pentru duel în miezul zilei, zise Gail. Doar spune că eşti de acord să scăpăm de el.

— Da. În principiu, sunt de acord să scăpăm de orice funcţionar public corupt.

— Bine. Ăsta-i Cliff Baxter. Săptămâna viitoare, marţi noaptea, o să fie o întâlnire la biserica St. James. O ştii?

— Da, e vechea mea biserică. De ce vă întâlniţi în afară oraşului?

— Oamenii nu vor să fie văzuţi la această întâlnire, Keith. Înţelegi asta?

— Da. Dar s-ar putea să exageraţi melodrama revoluţionară. Aceasta e America. Folosiţi afurisita aia de primărie. E dreptul vostru.

— Nu putem. Nu încă.

Keith se întrebă cât din toate astea reprezenta încercarea familiei Porter de a regăsi farmecul revoluţiei şi cât era teama adevărată.

— O să mă gândesc dacă o să vin.

— Bine. Mai vrei o plăcintă? Ceai?

— Nu, mulţumesc. E timpul s-o-ntind.

— E devreme, zise Gail. Niciunul dintre noi n-are nimic de făcut mâine.

Se ridică, şi Keith crezu că are de gând să strângă masa, aşa că se ridică şi el şi-şi luă farfuria şi paharul.

— Lasă asta. Noi tot porci am rămas, zise Gail.

Îl lua de braţ şi-l conduse în camera de zi. Jeffrey îi urmă, cu borcanul de potpourri.

— Masa a fost grozavă, conversaţia stimulatoare, iar acum ne retragem în salon pentru o ţigară de după masă, zise el.

Gail aprinse două lămpi parfumate şi două lumânări aromate în camera întunecată. Jeffrey se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate, în faţa măsuţei de cafea şi, la lumina uneia din lumânări, transferă conţinutul borcanului de potpourri pe foiţele de ţigară întinse pe măsuţa joasă.

Keith îl privi în lumina luminărilor cum cu degete rapide, şi atingând cu limba, făcu cinci ţigări cu marijuana, frumos împachetate, mai repede decât ar fi putut un ţăran bătrân să facă o singură ţigară. Gail puse o bandă în casetofon, *Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band,* apoi se aşeză cu spatele sprijinit de un fotoliu.

Jeffrey aprinse o ţigară, trase un fum şi i-o întinse lui Keith. Acesta ezită o clipă, trase şi el un fum şi i-o întinse peste măsuţa de cafea lui Gail. Beatles-ii cântau, lumânările pâlpâiau, mirosul

acestora şi al ţigărilor umplea aerul. Era 1968, într-un fel.

Prima ţigară era acum ţinută cu un cleştişor, apoi mărunţită şi pusă cu grijă într-o scrumieră pentru a fi folosită mai târziu în pipa pe care Keith o observă pe masă. O a doua ţigară fu aprinsă şi dată din mână în mână. Keith îşi amintea protocolul şi ritualurile de parcă era ieri. Nimeni nu vorbea prea mult şi ceea ce se spunea nu prea avea sens.

Gail însă spuse cu o voce joasă, tainică, potrivită cu haşişul şi lumina lumânărilor:

— Ea are nevoie de ajutor.

Keith n-o luă în seamă. Gail adăugă, ca pentru sine:

— Înţeleg cum şi de ce o femeie rămâne într-o asemenea situaţie… Nu cred că el abuzează de ea fizic… dar o înnebuneşte de cap…

Keith îi dădu ţigara.

— Destul.

— Destul ce? Trase un fum şi zise: Tu, domnule Landry, ai putea să rezolvi şi problema ta şi a noastră în acelaşi timp… dădu fumul afară. Nu-i aşa?

Lui Keith îi venea greu să-şi formuleze gândurile, dar, după secunde sau câteva minute, se auzi spunând:

— Gail Porter… m-am confruntat cu persoane sus-puse… Am destulă experienţă cu femeile, cât să scriu o carte despre subiectul asta… nu încerca să mă înnebuneşti tu pe mine la cap…

Se gândi că asta dorise să-i spună. Era destul de aproape. Gail păru să-l ignore şi zise:

— Întotdeauna mi-a plăcut de ea… Vreau să zic, nu eram noi, bune prietene, dar… era genul de… întotdeauna zâmbitoare, întotdeauna făcând o faptă bună… vreau să spun, îmi venea să vărs, ştii… dar, undeva, în adânc, am invidiat-o… împăcată complet cu ea însăşi şi cu omul ei… ca, neimplicare în nimic…

— La Columbus ea s-a băgat în ceva antirăzboi.

— Zău? Mamă! Asta te-a ofticat?

Keith nu răspunse sau aşa crezu. Nu mai putea să-şi dea seama dacă spunea sau gândea. În cameră se lăsă tăcerea multă vreme.

— Vreau să zic, continuă Gail, dacă nu faci nimic aici, Keith, dacă nu faci nimic cu viaţa în după ce ai cucerit nenorocita asta de lume… ia-o pe femeia asta de la el.

Keith încercă să se ridice.

— Cred c-o să plec.

— Nici gând, amice, zise Jeffrey. Dormi aici. Nu poţi nici măcar să nimereşti uşa.

— Nu, trebuie să…

— Am închis subiectul, zise Gail. Am închis toate subiectele. Fără rahaturi complicate. Ameţiţi-vă, oameni buni.

Dădu ţigara lui Jeffrey, se ridică, schimbă banda şi începu să danseze pe melodia *Honky Tonk Woman.*

Keith o privea în lumina tremurătoare. E graţioasă, gândi el, subţire, se mişca bine pe muzică. Dansul nu era erotic în special, dar trecuse multă vreme de când nu mai fusese cu o femeie şi simţi în pantaloni un freamăt familiar. Jeffrey părea indiferent la dansul nevestei lui şi concentrat asupra flăcării lumânării.

Keith îşi luă ochii de la Gail şi se asocie lui Jeffrey să privească flacăra.

Nu ştia cât timp trecuse, dar îşi dădu seama că banda fusese iar schimbată şi acum cânta *Sounds of Silence.* Jeffrey declară că ăsta era ultimul acompaniament muzical pentru potpourri, iar Gail stătea în faţa lui Keith trăgând din ţigară. Ea vorbi, parcă pentru sine:

— Hei, îţi aminteşti, fără sutiene, bluze transparente, băile în pielea goală, sexul în grup, fără boli mortale, fără probleme nerezolvabile, fără reguli despre comportamentul sexual şi bărbaţii şi

femeile care chiar se plăceau? Îţi aduci aminte? Eu da. Doamne, ce s-a-ntâmplat cu noi?

Nimeni nu părea să ştie, aşa că nimeni nu răspunse.

Mintea lui Keith nu mai funcţiona foarte bine, dar îşi amintea de zilele mai bune, deşi probabil că ideea lui de „mai bine" era diferită de cea a lui Gail sau a lui Jeffrey. Important era că lucrurile erau mai bune odinioară, şi în inimă simţi brusc durerea unei pierderi, o nostalgie şi un dor produs parţial de marijuana, parţial de seară şi parţial fiindcă era adevărat

Gail nu i se oferi, ceea ce fu o uşurare, căci nu ştia ce-ar fi spus sau cum ar fi reacţionat, dacă ea ar fi făcut-o. Seara se termină, cu el culcându-se pe canapea în izmene, cu o pătură aruncată deasupra, iar familia Porter sus, în patul lor.

Parfumul se epuiza, lumânările se topiră şi se stinseră, albumul Simon and Garfunkel se sfârşi şi Keith rămase întins în întunericul tăcut.

În zori se sculă, se îmbrăcă şi plecă înainte ca familia Porter să se trezească.

Capitolul 12

Era la câteva zile după cina de la Porter, într-o vineri seara, când Keith Landry, răspunzând unui comportament al vieţii de ţară pe care şi-l amintise, se hotărî să se ducă în oraş. Îşi puse pantalonii şi o cămaşă sport, se urcă în Blazer şi se îndreptă spre Spencerville. În ultimele zile nu primise niciun semn de la Annie, dar asta nu se datora neatenţiei lui. Stătuse acasă, cu urechea ciulită spre telefon, verificase cutia poştală de câteva ori pe zi şi privise maşinile care treceau pe acolo. Pe scurt, redevenise un adolescent bolnav de dragoste şi sentimentul nu era cu totul neplăcut.

Cu o zi înainte, văzuse o maşină de patrulare albastru cu alb trecând pe la prânz dinspre Spencerville şi în dimineaţa aceea observase trecând pe-acolo maşina verde cu alb a şerifului districtului. Maşina şerifului ar fi putut să treacă întâmplător, însă maşina de poliţie a oraşului se afla cam departe de casă. În orice caz, Keith ţinuse Blazer-ul ascuns vederii şi nu ştia dacă îi descoperiseră noul automobil – numai dacă, desigur, nu-i căutaseră numele la Biroul de Autovehicule.

Până acum nu fusese decât un joc lipsit de importanţă de-a şoarecele şi pisica, dar Keith ştia că era posibilă o confruntare.

Merse pe Main Street, mai liniştită decât îşi aducea el aminte că era vineri seara. Pe vremuri, vinerea se numea zi de târg şi exista un uriaş târg al fermierilor pe strada blocată, aflată la nord de scuarul tribunalului. Acum, toată lumea, inclusiv fermierii, cumpără majoritatea produselor alimentare din supermarket, preambalate.

Zonă comercială din afara oraşului atrăgea probabil majoritatea cumpărătorilor de vineri seara, îşi zise Keith, dar există câteva magazine deschise în centru, iar banca era deschisă până

târziu. De asemenea, erau deschise – şi câteva maşini erau parcate în apropiere – restaurantul *Miller* şi cele două cârciumi, *La John* şi *Poşta*. Keith parcă lângă *La John* şi coborî din maşină. Era o seară caldă de vară indiană şi câţiva oameni se aflau pe trotuar. Intră în cârciumă.

Keith învăţase că, dacă vrei să cunoşti un oraş, trebuie să te duci la cel mai bun şi la cel mai prost bar, de preferat vineri sau sâmbătă seara. *La John* era, evident, din ultima categorie.

Cârciuma era întunecată, zgomotoasă, plină de fum, mirosea a bere stătută şi era populată mai ales de bărbaţi îmbrăcaţi cu blugi şi tricouri. Tricourile, observă Keith, făceau reclamă la mărci de bere, tractoare John Deere şi echipe locale sponsorizate. Câteva tricouri aveau zicale interesante ca: „Cine sapă bine, sapă adânc”.

Existau câteva jocuri video, un automat cu bile pentru jocuri de noroc şi, în centru, o masă de biliard. Un tonomat cânta cântece country-western triste. La bar erau câteva scaune libere şi Keith se aşează.

Barmanul îl privi o clipă, cântărindu-l profesional şi, dându-şi seama că nou-venitul nu reprezenta o ameninţare potenţială pentru pacea localului, îl întrebă:

— Cu ce să te servesc?

— Bere.

Barmanul îi puse o sticlă în faţă şi o deschise.

— Doi dolari.

Keith puse o bancnotă de zece pe tejghea. Primi restul, nu şi un pahar, aşa că bău din sticlă.

Privi în jur. Erau câteva femei tinere, toate însoţite de bărbaţi dar localul era mai ales un domeniu masculin. Televizorul, aşezat deasupra barului, transmitea meciul Yankee contra Blue Jay, o întrecere strânsă, comentatorul sportiv concurând cu un cântăreţ country care suspina în legătură cu infidelităţile soţiei.

Barbaţii aveau vârste între douăzeci şi şaizeci de ani, majoritatea băieţi buni care la fel de bine puteau să-ţi facă cinste cu o bere sau să-ţi spargă capul cu un scaun, fără ca asta să fie ceva personal. Femeile erau îmbrăcate ca bărbaţii – blugi, pantofi de sport şi tricouri – fumau şi beau bere din sticlă la fel ca bărbaţii. Într-un cuvânt, la ora aceea, era o mulţime destul de fericită şi de liniştită, deşi Keith ştia din experienţă că mai târziu situaţia putea să devină mai neplăcută.

Întoarse scaunul şi privi un timp jocul de biliard. Avusese puţine ocazii să-şi piardă vremea în vreuna dintre cele câteva cârciumi din oraş, fiindcă fusese încorporat şi se trăgea asupra lui cam în perioada când ar fi putut, legal, să voteze sau să bea. Acum puteai fi împuşcat şi puteai vota, dar tot trebuia să aştepţi până la douăzeci şi unu de ani ca să comanzi o bere. În orice caz, în permisii, trecuse din când în când pe la *La John* şi pe la *Poştă* şi-şi amintea că mulţi dintre bărbaţii de prin baruri erau proaspăt veterani cu ceva poveşti de istorisit şi unii, ca el însuşi, purtau uniformă şi n-aveau nevoie să-şi cumpere singuri băutura. Acum, bănuia Keith, majoritatea bărbaţilor din cârciuma asta nu fuseseră plecaţi prea departe de casă. I se păreau cuprinşi de un fel de plictiseală fără astâmpăr şi aveau înfăţişarea unor bărbaţi care nu trăiseră niciodată vreun ritual important de trecere spre bărbăţie.

Keith nu recunoscu pe niciunul dintre cei de vârsta lui, dar unul dintre ei, aflat la capătul barului, îl tot privea. Keith îl privi şi el cu coada ochiului. Omul se sculă de pe scaun şi veni agale, oprindu-se direct în faţa lui Keith.

— Te cunosc.

Keith se uită la el. Era înalt, costeliv, cu părul blond până la umeri, dinţi stricaţi, piele palidă şi ochi înfundaţi în orbite. Părul lung şi tricoul, gesturile şi vocea sugerau un bărbat de vreo

douăzeci de ani, însă faţa era mult mai matură. Acesta, spuse cu o voce tare, neclară:

— Ştiu cine eşti.

— Cine sunt?

— Keith Landry.

Câţiva din jur se uitară în direcţia lor, dar în rest păreau dezinteresaţi. Keith îl privi din nou, apoi îşi dădu seama că îl cunoştea. Zise:

— Da, tu eşti…

— Haide, Keith. Mă ştii.

Keith îşi scotoci memoria, o mulţime de chipuri din liceu trecându-i prin minte. În cele din urmă zise:

— Billy Marlon.

— Da! La naiba, omule, am fost prieteni buni. Marlon îl lovi cu palma pe umăr, apoi îi strânse mâna. Ce naiba mai faci?

Keith îşi zise că poate ar fi trebuit să se ducă la *Poştă*.

— Bine. Tu ce mai faci, Billy?

— Minunat! Totul s-a dus dracului.

— Te cinstesc cu o bere?

— Sigur.

Keith mai comandă încă două Budweiser. Billy se aşeza şi el la bar şi se înclină destul de mult spre Keith ca acesta să poată simţi mirosul berii şi al altor izuri de pe el.

— Hei, omule, e grozav, zise Billy.

— Sigur că este.

— Arăţi grozav, omule.

— Mulţumesc.

— Ce dracu’ faci aici?

— Sunt în vizită.

— Mda? E grozav, omule. Când te-ai întors?

— Acum câteva săptămâni.

— Nu zău? E grozav să te văd.

Evident, Billy Marlon se bucura că-l vede. Keith încercă să-şi amintească ce ştia despre el, ce avuseseră în comun, ca să aibă partea lui din ceea ce se anunţa a fi o conversaţie stupidă. În cele din

urmă, în timp ce Billy trăncănea în continuare, totul îi reveni în minte. Marlon fusese cu el în echipa de fotbal, jucase mijlocaş, dar nu foarte bine, stând mai mult pe banca de rezerve şi încurajând echipa. Marlon fusese genul de puşti care dorea să fie plăcut şi, sincer, nu avea ce să nu-ţi placă la el, dar majoritatea oamenilor găseau că e enervant.

— Ai făcut-o de oaie în Vietnam? întrebă Billy.

— Probabil.

— Şi eu. Ai fost la Batalionul l de blindate uşoare, nu?

— Da.

— Mda, îmi amintesc asta. Mama ta era bolnavă de îngrijorare. I-am spus că totul o să fie bine. La naiba, dacă un rahat ca mine poate supravieţui, un tip ca tine o să se descurce.

— Mulţumesc.

Keith îşi aminti că Billy fusese încorporat imediat după liceu. Keith se folosise de amânarea încorporării oferită de colegiu, ceea ce, privind retrospectiv, reprezentase o gafă monumentală a guvernului. Cei bogaţi, cei deştepţi, cei privilegiaţi şi toţi cei care puteau intra la colegiu obţineau patru ani buni ca să protesteze împotriva războiului sau să-l ignore, în timp ce săracii şi proştii erau omorâţi sau mutilaţi. Dar războiul, în loc să se sfârşească într-un interval de timp acceptabil din punct de vedere raţional, continuase, şi absolvenţii de colegiu, ca el însuşi, începuseră să fie chemaţi. Până ca el să ajungă în Vietnam, Billy Marlon şi majoritatea celor din clasa lui din liceu terminaseră deja cu armată sau erau morţi.

— Eu am fost în Divizia 25 – Fulgerul Junglei, adăugă Billy. Am „aranjat” câteva cururi de gălbejiţi pe-acolo.

— Bravo.

Dar nu destule cururi de gălbejiţi ca să se sfârşească nebunia.

— Şi tu ai văzut ceva rahat

— Da, am văzut.

După câte se părea, Billy urmărise cariera militară a lui Keith, desfătând probabil Spencerville-ul cu propriile fapte de vitejie.

— Ai omorât pe cineva? Întreba Billy. Vreau să spun de aproape.

— Cred că da.

— E un şoc.

— Nu, nu e.

Billy se gândi o clipă, apoi dădu din cap.

— Nu e… dar e greu să uiţi.

— Încearcă.

— Nu pot, omule. Ştii? Încă nu pot.

Keith îl privi pe fostul lui coleg de clasă. În mod clar, Billy Marlon decăzuse.

— Şi ce-ai mai făcut? îl întrebă.

— A, rahat, nu prea multe. M-am însurat de două ori, am divorţat de două ori. Am copii din prima căsătorie. Acum, toţi sunt mari şi locuiesc la Fort Wayne. Au plecat acolo când erau mici, cu mama lor. Ea s-a măritat cu un nenorocit, ştii, şi eu nu mi-am mai văzut niciodată pe copii. A doua nevastă… a plecat. Continuă relatându-i o viaţă searbădă lui Keith care nu fu surprins de nimic decât atunci când Billy spuse: La naiba, aş vrea s-o pot lua de la capăt.

— Hm, da, toată lumea simte ceva de genul ăsta. Dar poate e timpul să mergi mai departe.

— Da, vreau să merg mai departe.

— Unde lucrezi?

— Nicăieri. Fac munci de tot felul. Locuiesc la doi kilometri de oraş, spre vest, am o casă numai eu singur. Tot ce trebuie să fac e să am grijă de ea. De la nişte pensionari care locuiesc în California, cu unul din copii. Cowley. Îi ştii?

— Îmi sună familiar.

— Acum, vând casa, aşa că trebuie să găsesc altceva până în noiembrie.

— De ce nu-ţi faci un control într-un spital al veteranilor?

— De ce? Nu sunt bolnav.

— Nu arăţi prea bine.

— A, am dat pe gât prea multe beri de când am aflat că trebuie să mă mut. Devin nervos când n-am un loc unde să stau. O să mă descurc.

— Bine.

— Tu unde stai?

— La ai mei.

— Mda? Hei, dacă ai nevoie de companie, pot să-ţi plătesc o mică chirie, să fac treburile casei, să-ţi fiu partener când jucăm ceva.

— Eu plec până în noiembrie. Dar o să văd ce pot face pentru tine înainte de plecare.

— Hei, mulţumesc. Dar o să mă descurc.

Keith mai comandă două beri.

— Cu ce te ocupi? îl întrebă Billy.

— Sunt pensionar.

— Da? De unde?

— De la guvern.

— Nu zău? Te-ai întâlnit cu cineva de când te-ai întors?

— Nu. A, l-am văzut pe Jeffrey Porter. Ţi-aduci aminte de el?

— La dracu', da. L-am văzut de câteva ori. Nu e prea vorbăreţ.

Mai vorbiră o vreme, dar pentru Keith era evident că Billy era prea beat. Se uită la ceas şi zise:

— Hei, trebuie să plec. Puse o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejghea şi spuse barmanului: Dă-i încă o bere prietenului meu. Apoi poate ar trebui s-o pornească spre casă.

Barmanul împinse banii spre Keith şi zise:

— Pleacă chiar acum.

Billy scânci.

— Ei, hai, Al. Omul vrea să-mi cumpere o băutură.

— Termină ce ai acum şi şterge-o.

Keith lăsă bancnota pe tejghea şi-i zise lui Billy.

— Ia asta şi du-te acasă. Am să trec pe la tine într-o zi, înainte să plec.

— Hei, grozav, omule. Salut. Billy îl privi cum pleacă şi-i făcu cu mâna. Mi-a părut bine să te văd, Keith.

Keith ieşi la aer curat. *Poşta* se afla de cealaltă parte a scuarului tribunalului. Traversă strada şi începu să se plimbe prin parc.

Pe bănci se aflau câţiva oameni, aşezaţi sub lampadarele ornamentate, şi câteva perechi se plimbau. Văzu o bancă liberă şi se aşeză puţin. În faţa lui se găsea monumentul Războiului Civil, o imensă statuie de bronz reprezentând un soldat unionist cu muschetă, iar pe postamentul de granit erau sute de nume ale oamenilor din districtul Spencer morţi în acest război. Din locul în care se afla, la lumina felinarelor, Keith putea vedea şi celelalte monumente închinate războiului, pe care le ştia bine, începând cu monumentul istoric comemorativ, legat de războaiele cu indienii, continuând cu Războiul Mexican şi aşa mai departe, război după război până la Războiul din Vietnam, reprezentat doar de o placă simplă de bronz pe care erau înscrise numele morţilor. Era bine, îşi zise, că micile oraşe îşi aduceau aminte, dar nu-i scăpă faptul că monumentele păreau să-şi reducă mărimea şi grandoarea după Războiul Civil, ca şi cum oamenii se simţeau înşelaţi de toată afacerea asta.

Era o noapte plăcută, şi Keith mai zăbovi o vreme. Posibilităţile de petrecere a timpului într-un orăşel erau cam limitate. Zâmbi amintindu-şi de serile din Londra, Roma, Paris, Washington şi alte locuri. Se întrebă chiar dacă ar putea să locuiască iarăşi aici. Ar putea, îşi zise. Ar putea reveni la o viaţă simplă dacă ar avea pe cineva lângă el.

Privi în jur şi văzu căruciorul luminat al vânzătorului de îngheţată înconjurat de un grup de oameni. Îi trecuse prin minte că, dacă vine în oraş

vineri seara, ar putea s-o vadă pe Annie. Oare familia Baxter lua cina în oraş? Făceau împreună cumpărăturile vineri seara? N-avea idee.

Îşi aminti nopţile de vară, când stătea ore întregi de vorbă în parc. Îşi aminti în special vara dinainte de colegiu, de război, înainte de asasinarea lui Kennedy, înainte de droguri. Înainte să existe o lume în afara districtului Spencer, când el şi ţara erau încă tineri şi plini de speranţă, când un băiat se însura cu fata vecinului şi mergeau duminica la cină la rude.

Îşi aminti că parcul acesta era plin de prieteni; fetele purtau rochii, iar băieţii aveau părul scurt. Radiourile cu tranzistori, abia inventate, transmiteau muzică cu Peter, Paul and Mary, Joan Baez, Dion şi Elvis, iar volumul era dat încet. Ţigările preferate erau Newport mentolate, nu marijuana, iar Coca era băută nu prizată. Perechile se ţineau de mână şi, dacă erai prins îmbrăţişându-te prin tufişuri, trebuia să faci o excursie rapidă la sediul poliţiei de peste drum, unde căpătai o săpuneala verbală din partea bătrânului poliţist de serviciu. Lumea era pe punctul să explodeze, existau semne ale acestui lucru, dar nimeni n-ar fi putut prevedea ceea ce se întâmplase în cele din urmă. Vara anului 1963, reflectă Keith, fusese numită ultima vară a inocenţei americane şi în mod sigur reprezentase ultima *lui* vară de inocenţă, când îşi pierduse virginitatea în dormitorul lui Annie Prentis.

Nu mai văzuse niciodată o femeie goală înainte de Annie, nici măcar în poze sau în filme. Revista Playboy exista în 1963, dar nu şi în districtul Spencer, iar filmele decoltate erau cenzurate înainte să ajungă în Spencerville. Aşa că n-avea idee cum arăta o femeie goală, ca să nu mai vorbim de un vagin. Zâmbi amintindu-şi prima lor încercare bâjbâită de a consuma actul sexual. Ea era la fel de lipsită de experienţă ca şi el, dar avea instincte mai bune. Keith căpătase un prezervativ –

pe care-l avea în portofel fără un motiv anume – de la un băiat mai mare care avea o cutie întreagă cumpărată din Toledo, şi pe Keith îl costase doi dolari, o avere pe vremea aceea. Îşi zise: „Dacă am fi ştiut ce ne aşteaptă, am fi încercat să facem că vara aceea să nu se mai sfârşească”.

Se ridică şi începu să se plimbe. Un casetofon urla undeva muzică rap, câţiva adolescenţi, băieţi, erau aşezaţi în cerc pe iarbă, jucându-se cu jocuri electronice portabile, câţiva băieţi şedeau pe bancă. Doi ţineri erau întinşi unul lângă altul pe pajişte, încleştaţi zadarnic, cu toate hainele pe ei.

Keith se gândi iar la acea vară, apoi la toamnă acelui an. El şi Annie deveniseră amanţi perfect potriviţi, desfătându-se cu experimentările, descoperirile, entuziasmul şi vitalitatea lorde adolescenţi. Nu existau cărţi pe această temă, nici videocasete porno, niciun ghid în misterele sexului, dar printr-un instinct incredibil descoperiseră sexul oral, poziţia şaizeci şi nouă, zonele erogene, dezbrăcarea erotică, o duzină de poziţii diferite, discuţiile obscene şi jocurile. Keith nu ştia de unde veniseră toate acestea şi uneori se acuzau în glumă unul pe celălalt că aveau o experienţă sexuală îndelungată, că se uitau la filme sexy ilegale, făcute în Europa pe vremea aceea, sau că obţinuseră informaţii de la prieteni. În realitate, amândoi fuseseră virgini, fără experienţă, dar amândoi erau curioşi şi surprinzător de neinhibaţi.

Făceau dragoste de câte ori puteau, în orice loc puteau şi ţineau secret acest lucru, aşa cum trebuia s-o facă amanţii din vremurile acelea.

La colegiu putuseră să fie mai degajaţi, dar dormitoarele erau împărţite pe sexe şi foarte bine păzite. Motelurile refuzau genul ăsta de afaceri, aşa că, timp de doi ani, făcuseră dragoste într-un apartament al unor prieteni căsătoriţi aflat în afara campusului. În cele din urmă, Annie închiriase o

garsonieră deasupra unui magazin de fierărie, deşi încă locuiau în dormitoare.

Keith se întrebă iar de ce nu se căsătoriseră atunci. Poate, gândi, nu doriseră să distrugă romantismul, misticul, gustul fructului oprit şi părea că nu e nicio grabă, nicio nevoie, nici nesiguranţă cât timp se aflau în lumea izolată a colegiului.

Dar urmase absolvirea şi avizul de încorporare. Jumătate din bărbaţii pe care îi cunoştea pe atunci văzuseră în avizul de recrutare nu o chemare la arme, ci o chemare la altar. Asta nu-i scapă de armată, dar făcea viaţa mai uşoară dacă erai soldat căsătorit. După perioada de pregătire, puteai să locuieşti în afară, primeai bani în plus şi, căsătorit fiind, se reducea posibilitatea de a fi trimis la maşina de tocat carne.

Totuşi, ei niciodată nu vorbiseră de căsătorie. „În ultimă instanţă, se gândi, aveam visuri diferite. Ei îi plăcea viaţa de campus, eu doream cu ardoare aventura.”

Fuseseră prieteni de suflet, amici şi amanţi, îşi împărtăşiseră gânduri, sentimente şi emoţii, împărţiseră banii, maşinile şi viaţa timp de şase ani. Dar, cu toată deschiderea lor unul faţă de celălalt, niciunul nu putuse aborda subiectul despre viitor, niciunul nu voia să-l rănească pe celălalt, aşa că, în final, Keith se aplecase asupra patului ei, o sărutase şi plecase.

Ajunsese aproape în cealaltă parte a parcului şi putea să vadă *Poşta* de cealaltă parte a străzii.

Auzi voci în partea stângă şi se întoarse. Cam la vreo zece metri, pe o alee laterală, se aflau doi poliţişti în uniformă. Ţipau la un om întins pe o bancă, iar unul din ei îl lovea cu bastonul peste tălpile pantofilor.

— Ridică-te! În picioare! În picioare!

Omul se ridică nesigur şi, în lumina unui felinar, Keith văzu că era Billy Marlon.

— Ţi-am spus să nu dormi aici, zise unul din poliţişti.

Celălalt urlă:

— Eşti un beţiv nenorocit! Mi-e scârbă să te văd aici! Eşti un vagabond!

Keith vru să-i spună că Billy Marlon era un veteran de război, odinioară un fotbalist pentru Spencerville, un tată, un om. Dar rămase pe loc şi aşteptă să vadă dacă incidentul se va încheia.

Dar nu se încheie. Amândoi poliţiştii îl sprijiniră pe Billy cu spatele de un copac, strigându-i în faţă injurii:

— Ţi-am zis să nu intri în oraş! Nimeni nu vrea să te vadă! Nu asculţi cum trebuie! Auzi?

Şi aşa mai departe.

Billy stătea cu spatele lipit de copac, apoi brusc ţipă:

— Lăsaţi-mă în pace! Nu supăr pe nimeni! Lăsaţi-mă în pace!

Unul din poliţişti ridică bastonul şi Billy îşi acoperi faţa şi capul cu mâinile. Keith făcu un pas înainte, dar poliţistul lovi doar copacul de deasupra capului lui Billy. Amândoi poliţişti râseră. Unul din ei îi zise:

— Spune-ne din nou ce o să-i faci şerifului Baxter. Haide Rambo, spune-ne.

Râseră din nou. Billy părea mai puţin înspăimântat acum şi îi privi pe
amândoi. Zise:

— O să-l omor. Sunt un veteran de război şi o să-l omor. Să-i spuneţi că o să-l omor într-o zi. Spuneţi-i.

— De ce? Spune-ne de ce.

— Fiindcă… fiindcă…

— Haide. Fiindcă a regulat-o pe nevastă-ta. Aşa-i? Şeriful Baxter ţi-a regulat nevasta.

Billy se prăbuşi brusc în genunchi şi-şi acoperi faţa ca mâinile. Începu să plângă în hohote.

— Spuneţi-i să o lase în pace pe nevastă-mea. Spuneţi-i să înceteze. Să o lase în pace pe nevastă-

mea. Gata, gata…

Bărbaţii râseră.

— Ridică-te, zise unul din ei. Te ducem iar la secţie.

Dar Billy se făcuse ghem pe pământ şi plângea. Unul din poliţişti îl înşfacă de părul lung.

— Ridică-te.

Keith se duse spre ei.

— Lăsaţi-l în pace.

Aceştia se întoarseră spre el. Unul zise foarte rece şi profesional:

— Vă rog să plecaţi, domnule. Situaţia este sub control.

— Nu, nu este. Îl hărţuiţi pe omul acesta. Lăsaţi-l în pace.

— Domnule, trebuie să vă cer să…

Celălalt poliţist dădu un ghiont partenerului său şi-i spuse:

— Hei, ăsta-i…

Îi şopti ceva la ureche şi amândoi se uitară la Keith. Primul făcu un pas spre Keith şi zise:

— Dacă nu pleci, o să te arestez pentru obstrucţionarea justiţiei.

— N-am văzut nicio justiţie aici. Dacă mă arestaţi pe mine sau pe el, o să-i spun judecătorului exact ce-am văzut şi ce-am auzit aici, şi o să depun o plângere împotriva amândurora.

Poliţiştii şi Keith se priviră încă un minut lung. În cele din urmă, unul îi zise:

— Şi cine o să te creadă?

— Vom vedea.

Celălalt interveni:

— Ne ameninţi?

Keith îi ignoră şi se duse la Billy. Îl ajută să se ridice, puse braţul lui Billy pe după umărul lui şi începu să-l conducă spre stradă. Unul din poliţişti ţipă la Keith:

— O să plăteşti pentru seara asta, domnule. O să plăteşti, cu siguranţă.

Keith îl duse pe Billy pe trotuar şi înconjurară parcul până la maşină. Billy se poticnea, dar Keith îl ajută.

— Hei, ce se-ntâmplă? Unde mergem? întrebă Billy în cele din urmă.

— Acasă.

— Mda, bine, dar nu aşa de repede.

Se eliberă din mâinile lui Keith şi se deplasă singur pe trotuar. Keith mergea în spatele lui gata să-l prindă, dacă ar fi căzut. Billy mormăia pentru sine:

— Poliţişti ticăloşi, întotdeauna mă ridică. La dracu', n-am făcut niciodată rău nimănui… Au ceva cu mine… Îmi regulează nevasta, după aia…

— Taci din gură.

Oameni de pe trotuar îl priviră şi se dădură deoparte.

— Ticălosul ăla… apoi râde de mine… zice că ea nu e bun în pat şi că a terminat cu ea…

— Gura! La naiba, taci! zise Keith.

Îl apucă pe Billy de braţ, îl împinse pe stradă şi-l băga în Blazer. Ieşi din oraş şi se îndreptă spre vest.

— Unde-i locul ăla? Unde stai? îl întrebă Keith.

Billy era prăbuşit pe scaunul din faţă şi capul i se bălăbănea dintr-o parte în alta.

— Drumul număru' 8… oh, îmi vine să vomit.

Keith coborî geamul de la scaunul din dreapta şi-l împinse pe Billy cu capul afară.

— Vomită afară.

Billy scoase un sunet gâlgâit, dar nu putu să vomite.

— Oh… opreşte maşina…

Keith găsi ferma bătrânului Cowley cu numele de familie pictat pe hambar. Se opri la ferma neluminată şi parcă în spatele unei furgonete, apoi îl scoase cu greu pe Billy din maşină şi-l cară până la verandă. Uşa din faţă era descuiată, aşa cum bănuise. Îl duse pe Billy înăuntru, găsi prin întuneric camera de zi şi-l lăsă să cadă pe canapea.

Plecă, apoi se întoarse, îl aranjă puţin mai confortabil, îi scoase pantofii şi se întoarse să plece.

— Keith. Hei, Keith, îl strigă Billy.

Acesta se întoarse.

— Da?

— E grozav să te văd, omule. Hei, e grozav…

Keith îşi apropie faţa de cea a lui Billy şi zise cu o voce înceată, distinctă:

— Adună-ţi minţile, soldat.

Billy deschise ochii mari şi într-un moment de luciditate forţată răspunse:

— Da, să trăiţi.

Keith se îndreptă spre uşă şi, ieşind, îl auzi pe Billy strigând:

— Hei, omule, îţi rămân dator.

Se urcă în Blazer şi ieşi pe drumul districtual. Pe margine era parcată o maşină a poliţiei din Spencerville. Keith îşi continuă drumul aşteptând să vadă că farurile îl urmăresc, dar nu se întâmplă asta şi se întrebădacă poliţia avea de gând să-şi încheie socotelile cu Billy. Se gândi să se întoarcă, dar îşi zise că îşi forţase norocul destul pentru o noapte.

La jumătatea drumului spre casă întâlni o altă maşină de poliţie care-l urmări cu farurile aprinse.

Keith se apropie de cotitură înspre casa lui şi se opri. Maşina de poliţie se opri la câţiva metri în spatele lui. Keith aşteptă, poliţiştii aşteptară. Toţi rămaseră aşa cinci minute, apoi Keith intra pe alee, iar maşina poliţiştilor îşi continuă drumul.

Evident, jocul se încingea. Nu se mai obosi să-şi pună Blazer-ul în spatele casei, ci îl parcă lângă verandă şi intră înăuntru prin uşa din faţă.

Urcă direct la etaj şi-şi luă pistolul Glock de 9 milimetri din dulap, îl încărca şi-l puse pe noptieră. Se dezbrăcă şi se sui în pat. Adrenalina încă îi circula şi avu probleme până să adoarmă, dar, în cele din urmă, intră într-o stare de somn iepuresc pe care-l învăţase în Vietnam şi-l perfecţionase în

alte părţi; corpul se odihnea, dar toate simţurile erau la pândă.

Mintea îi zbură în direcţii pe care nu şi le-ar fi permis, dacă ar fi fost complet stăpân pe procesul de gândire. Ceea ce-i spunea mintea acum era că „acasă” devenise ultimul lui câmp de bătălie, cum ştiuse întotdeauna că va fi, dacă se va întoarce vreodată. Acesta era marele secret din subconştient pe care-l ascunsese faţă de sine însuşi în toţi aceşti ani. Amintirile despre Cliff Baxter nu erau aşa de vagi cum le sugerase celor doi Porter şi nici atât de trecătoare cum îşi spusese sieşi. De fapt, şi-l amintea foarte bine pe ticălosul bătăuş. Îşi amintea că acesta îl înghiontise nu numai o dată, îşi amintea obrăzniciile spuse din tribună de Baxter în timpul meciurilor de fotbal şi îşi amintea foarte clar cum Cliff o urmărea cu privirea pe Annie Prentis pe holuri, la petrecerile şcolare, la bazinul de înot, şi-şi amintea incidentul de la plimbarea în căruţa cu fân, când Baxter pusese mâna pe fundul lui Annie, ca s-o ajute să se suie în căruţă.

Ar fi trebuit să facă ceva atunci, dar Annie părea că aproape nici nu-i conştientă de prezenţa lui Cliff Baxter, iar Keith ştia că cea mai bună modalitate de-a înfuria o persoană ca Baxter era să te prefaci că nu exista. Şi, de fapt, furia lui Baxter crescuse lună de lună, iar Keith îşi dăduse seama de asta. Dar Cliff Baxter era destul de deştept ca să nu depăşească limita. Desigur, în cele din urmă, ar fi făcut-o, dar venise luna iunie, Keith şi Annie absolviseră şi plecaseră la colegiu.

Keith nu ştiuse niciodată dacă interesul lui Cliff pentru Annie era adevărat sau reprezenta doar un alt mod de a-l enerva pe el, deoarece Cliff Baxter părea să-l urască fără vreun motiv special. Când Keith auzise că Cliff Baxter şi Annie Prentis se căsătoriseră, nu fusese atât de furios pe ei, cât şocat de veste. I se păruse că iadul şi raiul îşi schimbaseră locurile, că tot ceea ce crezuse despre natura umană fusese greşit. Dar anii trecuseră, şi

Keith ajunsese să înţeleagă puţin mai bine dinamica relaţiilor bărbaţi şi femei şi credea că înţelege procesul care îi adusese împreună pe Cliff Baxter şi pe Annie Prentis. Totuşi, se întrebă dacă lucrurile n-ar fi stat altfel, dacă l-ar fi chemat afară pe Baxter şi i-ar fi tras o bătaie bună bătăuşului, lucru de care, fizic, era capabil. Se gândi să facă acum ceea ce nu făcuse în liceu. Dar, dacă alegea confruntarea, atunci o bătaie cu pumnii în curtea şcolii nu avea să rezolve situaţia.

La miezul nopţii sună telefonul, dar nu răspunse. Un pic mai târziu cineva claxona lung pe drum. Telefonul mai sună de câteva ori, dar Keith îl scoase din furcă. Restul nopţii fu liniştit şi dormi câteva ore.

În zori sună la departamentul de poliţie din Spencerville, îşi spuse numele şi ceru să vorbească cu Cliff Baxter.

Ofiţerul de serviciu păru surprins, apoi replică:

— Nu-i aici.

— Atunci transmite-i un mesaj. Spune-i că Keith Landry vrea să-l întâlnească.

— Da? Unde şi când?

— Diseară, la opt, în spatele liceului.

— Unde?

— N-ai auzit? Spune-i să vină singur.

— O să-i spun.

Keith închise.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

Capitolul 13

Keith Landry stinse farurile şi băgă Blazer-ul în parcarea din spatele liceului situat la periferia oraşului. Porţiunea asfaltată se întindea până în spatele vechii şcoli de cărămidă unde se găseau suporturi pentru biciclete, terenuri de baschet şi vestiarele. Keith văzu că becuri cu vapori de mercur luminau zona, dar în rest nimic nu se schimbase prea mult de când el şi prietenii lui se întâlneau aici în nopţile de vară.

Se opri lângă un coş de baschet, opri motorul şi ieşi din Blazer. Puse pistolul semiautomat Glock pe capotă, se dezbrăcă de cămaşă şi o aruncă peste pistol.

Scoase o minge de baschet din portbagaj şi la lumina lămpilor de mercur începu să tragă la coş şi să facă sărituri, stând în aerul liniştit al nopţii. Driblă spre coş, apoi sări şi băgă mingea prin inel.

În timp ce se antrena reflectă la celălalt joc pe care venise să-l joace şi realiză că nu era o mişcare foarte inteligentă. Îşi pierduse cumpătul şi azvârlise o provocare copilărească. „Ne vedem în spatele şcolii, bobocule”. Suna bine. Dar, asta se putea dovedi o greşeala fatală. Putea să se descurce cu derbedeul clasei, care, însă, putea să nu vină neînsoţit, cum i se spusese. Keith nu-şi luase nici puşca M-16, nici vestă antiglonţ dorind să nu aibă avantaje faţă de Baxter. Dar nu putea şti cu ce o să apară Baxter. Adevărul era că era posibil ca o jumătate de duzină de maşini de poliţie cu o duzină de oameni îl puteau încercui şi dacă Baxter le-ar da ordinul să tragă, nu mai conta ce purta sau ce arme avea Keith. Nu se îndoia că şeriful Baxter ar avea un scenariu legal, plauzibil construit, pentru moartea lui Keith Landry.

Făcu o scurtă pauză şi se uită la ceas. Era opt fără un sfert. Încercă să-şi închipuie reacţia lui Baxter la provocare. Dacă era adevărat că băiatul

este tatăl bărbatului, atunci Baxter va veni, dar nu singur. Oricum, portretul zugrăvit de familia Porter era acela al unei personalităţi egoiste şi încrezute care ar putea foarte bine să-şi subestimeze adversarul; tipul omului căruia i-ar plăcea să intre agale în sediul poliţiei cu vestea: „Tocmai am omorât un tip rău la liceu. Trimite-mi o ambulanţă”.

Îşi continuă jocul solitar în timp ce cerul se întuneca. Se hotărî că, dacă Baxter vine singur, s-ar putea ca acesta să nu se mai întoarcă niciodată la sediu. De-a lungul carierei lui profesionale, Keith avusese câteva accese de furie ucigaşă şi era surprins cât de mult dorea să-l omoare pe Cliff Baxter. Fără îndoială că această idee se conturase în mintea lui de multă vreme şi îi măcinase sufletul.

Îşi privi ceasul. Era ora opt. Se uită spre şcoală, apoi spre terenurile de sport şi spre străzile alăturate, dar nu văzu nici faruri, nici vreo mişcare. Făcu o serie de aruncări prin săritură.

Îi trecu prin minte că oamenii lui Baxter ştiau, mai mult sau mai puţin, care era problema dintre şerif şi Landry şi ştiau că Landry îi transmisese lui Baxter să vină singur. Deci, ce urma să le spună Baxter oamenilor lui? Că Landry n-o lăsa în pace pe doamna Baxter, dar că el nu voia să se întâlnească singur cu Landry? În lumea orgoliului masculin, acesta era lucrul cel mai laş pe care îl putea face un bărbat. Keith îşi dădu seama că, fie conştient, fie inconştient, îl pusese pe Baxter într-o situaţie în care nu putea cere ajutor, fără să pară un incapabil total, aşa că trebuia să vină singur sau să nu vină deloc, suportând astfel urmările laşităţii lui.

La ora opt şi cinci minute, Landry ştiu, după legile nescrise ale acestui joc, că putea să plece. Dar rămase, aruncând la coş, făcând driblinguri pe teren, însă neîndepărtându-se niciodată prea mult de pistolul aflat pe capota maşinii. La ora opt şi

zece minute era mulţumit că îşi îndeplinise partea lui din întâlnire.

În timp ce se îndrepta spre maşină, de după o latură a şcolii apărură nişte faruri, apoi o maşină veni încet şi întoarse spre el prinzându-l în raza de lumină. Keith, nepăsător, continuă să bată mingea în drum spre Blazer. Maşina – Keith putu să vadă acum că era una de poliţie – se opri la vreo cincisprezece metri de el cu farurile încă îndreptate asupra lui.

Uşa din dreapta se deschise şi o siluetă ieşi. Keith nu putu să-şi dea seama cine e, din cauza luminii orbitoare, dar omul părea mai înalt şi mai slab decât Cliff Baxter. Puse mingea jos, apoi luă de pe capotă cămaşa şi, o dată cu ea, pistolul, îşi şterse faţa transpirată cu bluză şi apucă mânerul pistolului cu degetul pe trăgaci. Bărbatul făcu câţiva paşi înspre el, apoi strigă:

— Keith Landry?

Deşi Keith nu mai auzise vocea lui Cliff Baxter de aproape treizeci de ani, ştiu că nu era el. Răspunse:

— Cine întreabă?

— Ofiţer Schenley, poliţia din Spencerville. Continuă să se apropie de Keith.

— Cine mai este în maşină?

— Partenerul meu.

— Unde e Baxter?

— Nu a putut veni.

Schenley era la aproximativ zece pași acum, și Keith văzut că ținea ceva în mână, dar nu era un pistol.

Schenley se opri la aproximativ trei metri de el și îl întrebă:

— Eşti singur?

— Poate. Unde e șeful tău? I-e frică pentru bilele lui?

Schenley a râs, apoi a spus:

— Hei, a vrut să vină, dar nu a putut.

— De ce nu?

Schenley întinse lucrul pe care-l ţinea în mâna dreaptă, care s-a dovedit a fi un ziar împăturit.

— De ce aş vrea asta? spuse Keith.

— E o poveste pe care ar trebui s-o citeşti.

— Citeşte-mi-o tu.

Schenley ridică din umeri.

— Cum vrei.

Îşi scoase lanterna de la curea şi o îndreptă spre ziar.

— E aici o rubrică mondenă… Iat-o. „La Elke Lodge, în această sâmbătă seara, şeriful Cliff Baxter va fi decorat de primar şi de consiliul municipal ca o recunoaştere a celor cincisprezece ani ca şef al poliţiei din Spencerville. Doamna Baxter, fostă Annie Prentis, va fi alături de prietenii şi de colegii de muncă ai lui Cliff Baxter în relatarea de incidente interesante sau amuzante din cariera şerifului.” Schenley stinse lanterna. E clar? Ar fi fost aici, dacă ar fi putut.

— Ştia de multă vreme de petrecerea asta. Ar fi putut să reprogrameze întâlnirea noastră, replică Keith.

— Hei, nu exagera, amice. N-ai nimic mai bun de făcut sâmbătă seara?

— Nu m-am gândit la nimic mai bun decât să-l pocnesc pe şeful vostru.

Poliţistul râse.

— Mda? Şi de ce ai vrea să faci o prostie ca asta?

— Spune-mi tu. Ca de la bărbat la bărbat, Schenley.

Schenley rânji.

— Păi… se zice că tu şi doamna Baxter eraţi cândva de nedespărţit.

— Poate. Crezi că asta îl înfurie pe şerif?

— Probabil.

— Crezi că o să treacă peste asta?

Poliţistul râse iarăşi şi zise:

— Hei, ştii cum sunt bărbaţii.

— Sigur că ştiu. Fă-mi o favoare, Schenley. Spune-i şerifului că data viitoare, când stabilesc o întâlnire cu el, să mă anunţe din timp când ştie că n-o să poată veni.

— Cred că a vrut să vadă dacă tu o să vii.

— Mi-am dat seama de asta. Nu trebuie să aibă îndoieli în această privinţă. Sunt aici şi voi fi aici sau oriunde vrea să ne întâlnim, oricând. E rândul lui să propună.

— Eşti un tip curajos. Îţi dau un sfat. Nu te juca cu el.

— Vă dau eu un sfat, ţie, lui Baxter şi tuturor – daţi-vă la o parte, m-am săturat de prostiile voastre.

— O să transmit.

Keith îl privi pe Schenley. Părea mai puţin agresiv decât cei doi din parc. De fapt, Schenley părea aproape stânjenit de toată povestea.

— Nu te băga în cearta personală a şerifului, îi zise Keith.

Puse mâna stângă pe cămaşa care încă acoperea arma, trase piedica şi-i dădu drumul, armând pistolul automat, cu un sunet: răsunător inconfundabil.

Zise:

— Nu merită.

Ochii lui Schenley se aţinti asupra cămăşii aruncate peste braţul drept a lui Keith, părând să se uite la ea mult timp, după care se uită la Keith.

— Ia-o uşor.

— Ia-o din loc.

Schenley se răsuci încet și se întoarse la mașină. Keith își luă mingea de baschet și intră în Blazer. Privi maşina poliţiei ce se întoarse în jurul școlii.

Keith conduse peste terenul de joc și ieși pe un drum care mărginea proprietatea școlii.

Se întoarse spre oraș şi trecu pe lângă Elks observând că parcarea era plină, apoi ieşi pe un drum care mărginea oraşul și se îndreptă spre casă.

Deci, doamna Baxter va spune povesti amuzante despre soțul ei. Poate că le va spune despre nevăstuică lui sălbatică.

Îşi controlă un pic emoțiile, și se gândi „Ei bine, ce te aştepţi de la un eveniment social?”

Nu-i venea să creadă că a simțit o tentă de gelozie. „Desigur, ea are o viață oficial ca soția unui cetățean din conducerea oraşului”

Îşi aminti iarăşi cum îl privise când vorbiseră pe stradă. „Da. Soţiile oamenilor importanţi şi ale politicienilor stau alături de bărbaţii lor şi zâmbesc chiar dacă tipul e un adulterin, laş sau total corupt. Asta vine împreună cu proprietatea.”

Alungă subiectul acesta şi se gândi la ceea ce tocmai se întâmplase. Evident, Cliff Baxter considerase că e important să-i arate lui Keith Landry de ce nu venise. Lui Baxter îi păsa de părerea lui Keith despre el. Asta nu era nimic nou; bătăuşul clasei era, în mod straniu, nesigur şi acesta era motivul pentru care-i persecuta şi-i minimaliza pe cei din jur scoţându-se pe sine în evidenţă.

Mai erau apoi oamenii lui Baxter, ca Schenley. Ei ştiau ceva şi voiau să vadă cum o să se descurce şeful. Keith bănuia că, dacă nu erau corupţi până în măduva oaselor, în secret îşi urau şeful. Dar se şi temeau de el şi, dacă şi până când cineva mai mare şi mai rău nu apărea să se ocupe de şerif, ei aveau să-i urmeze ordinele. Loialitatea faţă de un conducător rău era limitată, dar nu puteai să te bazezi că trupele o să se răzvrătească sau o să fugă. Oamenii erau în totalitate proşti şi asemenea oilor în faţa rangului şi a autorităţii – în special soldaţii, poliţiştii şi cei din serviciul guvernului. Asta aproape i se întâmplase şi lui în Washington.

Văzu luminile verandei de la casa lui şi intră pe aleea întunecată. Ei bine, în seara asta a fost meci nul. Dar, undeva pe parcursul drumului, unul din ei avea să marcheze un punct şi, în ce-l privea pe

Keith, jocul era deja în prelungiri şi avea să fie câştigat de cel care marca primul.

Capitolul 14

Următoarele câteva zile trecură fără evenimente, în ciuda incidentului din curtea şcolii. Nicio maşină de poliţie nu mai trecu, niciun telefon nu mai sună în mijlocul nopţii, Baxter nu telefonase ca să reprogrameze confruntarea şi totul era calm. Acest lucru era menit să fie descurajant, calmul dinaintea furtunii. Dar Keith nu era descurajat.

Dimineaţă, la ora şapte, Keith traversă drumul spre ferma lui Jenkins şi găsi familia la micul dejun, unde ştia că sunt la acea oră. La masa din bucătărie şedeau Martin şi Sue Jenkins, un cuplu înspre patruzeci de ani, şi doi adolescenţi, Martin Jr. şi Sandra, amândoi la liceu.

Îl invitară la micul dejun, dar Keith zise că nu vrea decât cafea. Vorbiră despre vreme, care acum era în mod clar rece, despre următoare recoltă, de posibilitatea ploii şi despre predicţiile pe care *Ghidul Fermierului* le avea în privinţa unei ierni aspre. Sue credea că *Ghidul* este idiot, dar Martin avea mare încredere în el.

Cei doi adolescenţi se scuzară pentru a se pregăti de școală și plecară.

— Știu că aveţi treburi, dașa că nu va reţin mult, zise Keith

— Ce putem face pentru tine? întrebă Martin.

— Ei bine, am vrut doar să vorbim despre claxoanele de acum câteva nopți.

— Am auzit. Am văzut.

— Am intrat într-un mic conflict cu poliţia din Spencerville şi îmi plăteau nota.

Martin dădu din cap.

— Ei n-au ce căuta aici, zise Sue. I-am sunat în noaptea aceea, dar ofiţerul de serviciu mi-a spus că nu ştie nimic, aşa că l-am sunat pe Don Finney, şeriful, care a zis că o să verifice. Nu m-a sunat, aşa că l-am sunat din nou şi mi-a zis că nimeni de la sediu nu ştie nimic despre asta.

— Aveam de gând să te sunăm şi să vedem dacă ştii ceva despre asta, dar mi-am închipuit că nu ştii, interveni Martin.

— Deci, v-am spus, s-au enervat pe ceva.

Ei nu întrebară despre ce e vorba şi nici n-ar fi făcut-o vreodată, dar Sue adăugă:

— Don e un fel de rudă cu Cliff Baxter aşa că, în ceea ce mă priveşte, seamănă ca două picături de apă.

— O să încerc să nu se mai repete, zise Keith.

— Nu-i vina ta. Oamenii ăştia sunt scăpaţi de sub control. Cetăţenii ar trebui să facă în privinţa asta ceva.

— Probabil. Hei, porumbul arată bine.

— Foarte bine, fu de acord Martin. Bine peste tot în statul ăsta afurisit. Iar o să fie supraproducţie. O să avem noroc dacă obţinem doi dolari pe baniţă!

Pe scurt, asta era problema fermierului, îşi zise Keith. Oferta întotdeauna depăşea cererea şi preţurile scădeau. Când era mic, aproape zece la sută din populaţia Americii o reprezentau fermierii. Acum proporţia era de aproape doi la sută şi fermierii erau o specie rară. Totuşi, producţia continua să crească. Era un fel de miracol, dar, dacă aveai patru sute de acri, ca familia Jenkins şi ca majoritatea fermelor de familie, cheltuielile de regie îţi înghiţeau vânzările. Într-un an foarte bogat, când preţurile erau mici, profitul era egal cu cheltuielile, iar într-un an cu o recoltă proastă, când preţurile erau mari, producţia era slabă şi iarăşi era aceeaşi situaţie. Era genul de muncă pentru care trebuia să faci economii.

— Câteodată mă gândesc să încerc şi viaţa de fermier, zise Keith.

Sue râse şi nimic nu mai trebuia spus.

— Vreţi să vindeţi sau să închiriaţi unul din cai? întrebă Keith.

— Nu ne-am gândit niciodată la asta, răspunse Martin. Ai nevoie de un cal?

— Cred că mi-ar plăcea să călăresc. Face timpul să treacă.

— La naiba, n-ai vrea să ai unul. Ai mai multă bătaie de cap decât să le dai nişte fân. Ia unul şi călăreşte-l când vrei. Copiii, călăresc doar la sfârşitul săptămânii şi în vacanţă.

— Mulţumesc, dar aş vrea să vă plătesc.

— La naiba, au nevoie de mişcare. Le face bine. Doar dă-le apă după ce-i călăreşti şi poate le dai şi nişte mâncare. Calul gri castrat e blând, dar iapa tânără e o afurisită. Râse. La fel ca aici.

— Dacă te mai uiţi la poştăriţa aia încă o dată, tu o să cel castrat, comentă ea.

Keith se ridică şi zise:

— Mulţumesc pentru cafea. Te superi dacă iau unul acum?

— Nicidecum. Numele calului e Willy, al iepei e Hilly. Hilly şi Willy. Copii i-au botezat.

Keith ieşi din casă şi găsi uşa grajdului. Înăuntru, cei doi cai erau în boxe, mâncând. Deschise ambele boxe şi caii nechezară. Îi lovi pe crupă şi caii ieşiră în padoc. Keith ieşi afară şi îi privi o vreme. Calul era cumva apatic, dar iapa era plină de energie. Găsi un căpăstru în încăperea de lângă padoc şi apropiindu-se de iapă îi puse frâul, apoi o legă de un gard în timp ce lua o pătură şi şaua. O înşeuă şi o scoase pe poartă. Keith încălecă şi porni spre ferma lui, peste drum, către un şir de copaci care delimita ferma lui de ferma dinspre vest. Intră printre copaci şi porni spre sud prin albia aproape uscată a pârâului, spre Reeves Pond.

Era linişte, cu excepţia clipocitului apei şi a ciripitului câtorva păsări. Era frumos. Tatăl lui nu avusese niciodată cai – ca majoritatea fermierilor – căci aceştia costau bani şi n-aveau o întrebuinţare practică. Acum, banii în plus, pe care-i avea fermierii, erau folosiţi pentru snowmobile şi motociclete, lucruri zgomotoase care mergeau prea repede ca să poţi gândi sau privi. Lui Keith îi

plăcea să simtă animalul sub el, căldura lui şi mişcarea vie, ca şi sforăitul şi nechezatul ocazional; în plus, mirosea mai bine decât fumul de eşapament.

El şi Annie închiriau cai din când în când şi călăreau spre locuri ferite unde puteau să facă dragoste. Glumeau că singurul loc unde nu făcuseră era pe spinarea calului şi Keith se întrebă dacă este posibil.

Lăsă calul în voia lui şi acesta păru mulţumit să urmeze pârâul mergând la pas.

Orice gând de a-şi petrece restul vieţii aici, îşi dădu seama, era imposibil cu Baxter prin preajmă. Îl lăsase pe Baxter să-l încolţească şi muşcase momeala. Aceasta era o strategie greşită.

Reflectă la obiectivul lui care nu era acela de a-l implica pe Cliff Baxter într-o competiţie, ci de a o implica pe doamna Baxter într-o conversaţie. Dacă nu şi altceva, ar fi vrut să mai vorbească cu ea încă o dată, o oră sau două şi să rezolve toate chestiunile rămase între ei. Nu făcuseră asta niciodată în scrisori şi Keith simţea că nu va putea să-şi continue viaţa până când nu va înţelege clar cum şi de ce se despărţiseră.

Desigur, următorul punct pe ordinea de zi era să vadă dacă ea voia să fie iarăşi împreună. Credea că ea voia, credea că el voia.

Evident, Cliff Baxter reprezenta un impediment, dar ar fi mai bine pentru toată lumea dacă Keith l-ar ocoli, pur şi simplu, în loc să-l ia drept adversar. Acesta ar fi sfatul lui pentru un tânăr spion trimis într-un mediu periculos.

Pârâul se lărgi, copacii se răriră şi după câteva minute Keith ajunse la marele heleşteu. Nimeni nu înota sau pescuia şi totul părea pustiu. Odinioară venea deseori aici, vara, cu prietenii, ca să dea drumul la corăbioare de hârtie, să pescuiască şi să înoate, iar iarna oamenii făceau focuri pe mal, patinau sau pescuiau la copcă.

Cârmi calul spre stânga şi începu să călărească de-a lungul malului noroios.

Dacă asta ar fi într-adevăr o misiune într-o ţară străină, îşi zise, ar fi relativ uşor să fugă cu trofeul inamicului. Dar nu era exact acelaşi lucru ca fuga dintr-o ţară străină, cu o carte de coduri sau cu un dezertor. Nu, exista o altă latură a problemei.

Annie. Aceasta nu era o acţiune de spionaj, era răpirea unei soţii, ca pe vremuri, nu foarte diferit de ceea ce făceau triburile şi clanurile în trecut. Dar, în această societate, întâi te asiguri că soţia vrea să meargă cu tine.

Îi trecu prin minte că nici el, nici Annie, despărţiţi sau împreună, nu ar putea să-l suporte toată viaţa pe Cliff Baxter pe urmele lor.

Desigur, o altă posibilitate era să împacheteze, să se urce în maşină şi să plece cât mai departe de aici. Dar se tot gândea la Annie cum stătea acolo pe trotuar, cu lacrimi în ochi, la toate acele scrisori de-a lungul anilor şi la durerea pe care o simţea încă în inimă. „Nu pot să plec, nu pot să stau…”. Şi nici nu putea să declare armistiţiu, deoarece Cliff Baxter ar fi considerat acest lucru un semn de slăbiciune şi ar fi accentuat presiunea asupra lui.

Keith ajunse în capătul îndepărtat al lacului şi se întoarse pe malul opus.

Poate, gândi el, *s-ar putea* discuta raţional cu Cliff Baxter. Să se aşeze toţi trei la o masă, să bea o bere şi să vorbească într-o manieră civilizată. „Acesta-i răspunsul la problemă, într-adevăr.” Fără scene urâte, fără vărsări de sânge, fără salvări sau răpiri. „Domnule Baxter, eu şi soţia ta ne iubim şi ne-am iubit întotdeauna. Ei nu-i pasă de tine. Aşa că fii băiat bun şi urează-ne noroc. Hârtiile pentru divorţ sunt în plic. Mulţumesc, Cliff. Dăm mâna?”

Cliff Baxter, desigur, ar pune mâna pe armă. Dar, dacă Cliff ar avea capacitatea unei vorbiri coerente, dacă ar fi un om civilizat şi inteligent, i-ar răspunde: „Domnule Landry, tu *crezi* că o iubeşti pe nevastă-mea, dar mai probabil eşti

obsedat de amintiri de demult care nu mai au acum o bază reala. De asemenea, eşti puţin plictisit de când te-au scos forţat la pensie şi cauţi aventura. Adaugă şi faptul că nu mă placi din cauza unor conflicte din copilărie şi să-mi iei nevasta este modul tău de a te răzbuna. Asta nu e sănătos, domnule Landry, şi nici nu e corect faţă de Annie, care acum trece printr-o perioadă dificilă, cu sindromul cuibului gol, a presiunilor muncii mele şi a conştientizării faptului că a sosit vârsta de mijloc. Eu şi Annie suntem fericiţi în felul nostru şi aşteptăm cu nerăbdare să ies la pensie şi să îmbătrânim împreună. Nu-i aşa, Annie?"

Lui Keith nu-i plăcură deloc cele spuse de Baxter, căci exista un sâmbure de adevăr în asta.

De fapt, o asemenea întâlnire nu va exista şi Keith Landry, Cliff Baxter şi Annie Prentis Baxter îşi vor croi drumul, împiedicându-se şi bâjbâind prin această situaţie, la fel cum procedează majoritatea oamenilor, provocând maximum de stricăciuni şi de suferinţă de-a lungul drumului. Când totul se va termina, vor exista remuşcări şi răni adânci, şi nicio viaţă fericită după aceea.

Cu gândul acesta, Keith intră în zona copacilor şi găsi pârâul. Se îndreptă înapoi spre fermă, hotărât să-şi facă bagajele şi să plece iar de acasă, aşa cum făcuse în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, dar de data asta cu mai puţine speranţe de întoarcere.

Capitolul 15

În aceeaşi seară, devreme, Keith şedea la masa din bucătărie încercând să compună o scrisoare de adio pentru Annie, dar nu-i era uşor. Să propună oare o ultimă întâlnire înainte de plecare? Să fie concis, fără explicaţii lungi, sau a datora o dezvăluire totală a gândurilor şi a sufletului lui? Nu, asta doar ar da posibilitatea unei suferinţe şi mai mari. Fără scrisori lungi de bun rămas, fără nicio ultimă întâlnire. Fii nobil, fii tare, fii curajos şi fii concis. Scrise: „Dragă Annie, nu putem să distrugem trecutul, nu putem să ne întoarcem la Spencerville-ul nostru sau la Bowling Green. Am dus vieţi separate şi, cum ţi-am scris o dată, sunt doar în trecere şi nu vreau să fac rău cât timp stat aici. Ai grijă şi te rog înţelege. Cu dragoste, Keith".

Aşa. Asta a fost. Puse scrisoarea într-un plic şi scrise adresa surorii ei.

Se ridică şi privi prin bucătărie. Împachetă câteva lucruri, dar fără tragere de inimă. Ştia c-ar trebui să pună scrisoarea la poştă după plecarea lui şi ştia c-ar trebui să plece foarte curând, înainte de a se întâmpla ceva care să-i schimbe hotărârea. Oricare zi petrecută aici deschidea posibilitatea unei confruntări cu Baxter sau posibilitatea de a o vedea pe Annie.

Te trezeşti la viaţă, reflectă el, într-un moment pe care nu-l alegi tu, apoi stai o vreme, de asemenea, nu la alegerea ta, şi, în cele din urmă, pleci şi singura posibilitate pe care o ai e să pleci mai devreme, dar nu mai târziu decât momentul care ţi-a fost destinat. Între sosire şi plecare, ai câteva opţiuni adevărate, însă ele sunt de patru feluri: bune şi rele, uşoare şi dificile. Cele bune sunt de obicei cele dificile.

„Alege! Împachetezi sau iei cina?" Alese cina şi deschise frigiderul. „Ce să mănânc la cină?" Nu

avea prea multe din care să aleagă. „Bere Coors sau Budweiser?” Alese Bud.

Telefonul sună şi se hotărî să nu răspundă; cum însă continua să sune, se răzgândi şi ridică receptorul.

— Landry.

— Bună, Landry. Aici e Porter. Ghiceşti care?

Keith zâmbi şi zise:

.

— Gail.

— Nu, Jeffrey. Mă strâng chiloţii.

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau să-ţi aduc aminte de întâlnirea din seara asta de la St. James. Ora opt.

— Nu pot să vin, amice.

— Sigur că poţi.

— Sigur că pot, dar nu vreau.

— Sigur că vrei.

— Nu, nu vreau.

— Vrei să înceapă revoluţia fără tine?

— Ar fi grozav. Trimite-mi procesele-verbale. Sunt la masă.

— Nu-ţi bate joc de mine, Keith. Trebuie să dau cincizeci de telefoane.

— Ascută, Jeffrey. Sunt… M-am hotărât…

— Stai puţin… Acoperi receptorul, dar Keith îi auzi vocea înăbuşita, apoi Jeffrey reveni şi zise: Gail spune că o să facă ce vrei tu dacă vii şi, oricum, îi eşti dator pentru marijuana.

— Ascultă… ah, bine…

— Bun. Vrei să spui câteva cuvinte?

— Da. La revedere.

— La întrunire. Vrei să vorbeşti despre impresiile tale despre Spencerville după o absenţă de douăzeci de ani? Speranţele de de viitor?

— Poate altă dată. Pe curând. Închise şi zise: Încă meditez Asupra trecutului.

În aceeaşi seară, joi, Keith se îndrepta spre biserica St James. În zonele de parcare, acoperite

cu iarbă, se găseau aproape cincizeci de maşini şi camionete, cu mult mai multe decât văzuse vreodată la St James, cu excepţia Crăciunului şi a Paştelui.

Parcă aproape de cimitir şi merse spre biserică. La uşă câţiva tineri, femei şi bărbaţi, împărţeau foi volante. În nartex, un grup de oameni îi întâmpina pe nou-veniţi. Keith îi văzu pe Gail şi pe Jeffrey şi încercă să se strecoare pe lângă ei, dar aceştia îl observară şi se grăbiră înspre el.

— Deci, ce-ţi datorez? zise Gail.

— Un sărut e de-ajuns.

Ea îl sărută şi spuse:

— Te mulţumeşti cu puţin. Eram gata să-ţi ofer mai mult

— Te rog, Gail, spuse Jeffrey, suntem în biserică. Mă mir că încă nu a căzut tavanul peste noi.

— Cu siguranţă, remarcă Keith, nu crezi în pedeapsa divină.

— Nu se ştie niciodată, răspunse Jeffrey.

— Deja sunt aici peste o sută de oameni, zise Gail. Stranele sunt pline, la fel şi spaţiul pentru cor. Ţi-am spus, oamenii s-au săturat şi vor o schimbare.

— Nu, Gail, interveni Keith, ei sunt aici tocmai *pentru că* lucrurile s-au schimbat. Ei vor să dea timpul înapoi şi asta nu se poate. Ar trebui să-i faci să înţeleagă lucrul ăsta.

Ea dădu din cap.

— Ai dreptate. Noi trei avem rădăcini rurale, dar am uitat cum gândesc oamenii de aici. Trebuie să schimbăm acest mod de gândire şi vechile atitudini.

Keith privi împrejur. Nu-i de mirare că revoluţionarii speriau de moarte pe toată lumea. Zise:

— Nu, ei nu vor să li se schimbe modul de gândire sau atitudinile. Ei vor ca valorile şi credinţele lor să fie sprijinite şi vor ca Guvernul şi

societatea să reflecte valorile şi credinţele *lor,* nu pe ale voastre.

— Atunci vor să dea timpul înapoi şi asta nu se poate.

— Nu, practic, nu, dar ar trebui să pictaţi un tablou al trecutului care să semene cu trecutul, în culori mai strălucitoare. Un fel de litografie Currier & Ives, curăţată.

Gail zâmbi.

— Te pricepi la manipulări la fel de bine ca şi noi. Cu asta îţi câştigai existenţa?

— Într-un fel, da, am lucrat odată în propagandă… Dar nu mi-a plăcut.

— Sună fascinant. Ai putea să foloseşti chestia asta în viaţa personală şi chiar să te descurci.

— Aş vrea eu. Keith schimbă subiectul. Apropo, cine-i pastorul ăsta destul de nebun să te lase să foloseşti biserica pentru activităţile tale de răzvrătire?

— Pastorul Wilkes, răspunse Jeffrey.

— Zău? Credeam că a ieşit la pensie sau a murit până acum.

— Ei bine, zise Jeffrey, puteau să i se întâmple amândouă. E foarte bătrân. Dar a fost înţelegător. Am impresia că nu-l prea place pe şeriful Baxter.

— Serios? Nu credeam că-l cunoaşte personal pe şerif. Familia Baxter s-a dus întotdeauna la St. John, în oraş, unde mergeau oamenii importanţi. Asta-i doar o biserică a fermierilor.

— Ei bine, se pare că-l cunoaşte pe Baxter după reputaţie şi se pare că este în legătură cu ceilalţi clerici din oraş. Aş vrea să fii avut genul ăsta de reţea de spionaj. În orice caz, în seara asta o să auzi că şeriful Baxter e un păcătos şi un adulterin.

— Asta nu face din el un tip rău.

— Eşti imposibil. Du-te la colţ.

— Da, doamnă.

Keith intră în biserică şi găsi loc în picioare în spatele ultimelor strane. Văzu că, într-adevăr, biserică era plină la maximum şi că fuseseră puse

paravane în faţa altarului, aşa că interiorul simplu, fără vitralii, părea mai degrabă un loc de întâlnire ai quakerilor sau anabaptiştilor decât o biserică luterană.

Oamenii din jurul lui şi din strane păreau să reprezinte o secţiune transversală prin districtul Spencer. Erau bărbaţi şi femei pe care, indiferent de îmbrăcăminte, Keith îi putea recunoaşte ca ţărani. De fapt, îi văzu pe Martin şi pe Sue Jenkins, se aflau şi oameni din oraş, muncitori şi intelectuali, şi toate categoriile de vârstă de la liceeni la foarte bătrâni.

Keith îşi aminti de vremea când, înainte ca televiziunea şi alte distracţii electronice să se împământenească, întâlnirile de diverse genuri erau profund integrate în viaţa rurală. Părinţii lui se duceau mereu la întruniri la club, la biserică, întruniri civice sau lucruri de felul acesta. Pentru femei existau cercuri de cusut şi de lucru manual, iar pentru bărbaţi întâlniri politice şi ale asociaţiei fermierilor. Keith îşi mai amintea cum se strângeau oamenii pe la casa cuiva ca să cânte la pian, să bea punci şi să joace jocuri de salon. Dar genul ăsta de viaţă trecuse şi adevărul e că un film bun sau un meci de fotbal şi o băutură erau de preferat unui cântat la pian, jocurilor de salon şi punciului. Totuşi, fusese o vreme când oamenii de la ţară se bazau pe ei înşişi pentru distracţii. Dar, mai important, multe dintre marile mişcări sociale ale naţiunii, ca abolirea sclaviei şi populismul, începuseră în micile biserici de ţară. Însă după cum observase deja, aceasta nu mai era o naţiune agrariană şi nu exista nici numărul, nici voinţa de a influenţa politică naţională. Aşa ca interiorul ţării cădea pe gânduri şi, simţindu-se probabil abandonat şi izolat de centrele de putere urbane, începea să acţioneze şi să gândească singur – poate cu puţin ajutor din partea refugiaţilor savanţi de la oraş, ca el şi familia Porter.

Privi oamenii care încă intrau şi o zări pe Jenny pe care n-o mai văzuse şi cu care nu mai vorbise de la Ziua Muncii. Îl văzu şi ea, zâmbi, îi făcu cu mâna, dar era cu un bărbat şi se înghesuiră amândoi într-o strană.

Keith privi mulţimea care se instala înăuntru. Fără îndoială, existau cel puţin doi spioni – oameni care vor da raportul şerifului Baxter după întrunire. Era un fapt clar şi era sigur că Jeffrey şi Gail, revoluţionari bătrâni, ştiau asta chiar dacă simplii cetăţeni din Spencerville nu bănuiau nimic. Keith spera că familia Porter alegea în ce-i implica pe aceşti oameni. Revoluţionarul de profesie, reflectă el, e de două feluri, romanticul şi pragmaticul. Romanticii şi cei din jurul lor ajung să fie arestaţi şi ucişi. Pragmaticii, ca naziştii şi bolşevicii de odinioară, sunt nişte tufe care fac şi spun orice ca să trăiască şi să câştige. Cei doi Porter, în ciuda longevităţii lor evidente, aveau o înclinaţie romantică şi supravieţuiseră de-a lungul anilor numai fiindcă guvernul era prea deştept să creeze martiri din oameni care nu reprezentau nicio ameninţare prin agitarea unei naţiuni ce se pregătea în permanenţă de culcare.

Totuşi, la nivel local, oamenii puteau fi treziţi şi chemaţi la acţiune. Evident, organizarea fortificată a oraşului şi a districtului viola paragraful I din contractul social, care a fost şi va fi întotdeauna: „Faceţi că cetăţenii să fie fericiţi sau zăpăciţi, sau şi una şi alta”.

Întrunirea începu cu jurământul de credinţă pe steag, lucru care, îşi zise Keith, trebuie să fi provocat familiei Porter arsuri la stomac. Urmă o rugăciune pentru călăuzire rostită de un preot tânăr pe care Keith nu-l cunoştea. Aruncă o privire celor doi Porter, aflaţi pe podium, şi văzu că aveau capetele plecate. Poate, gândi, învăţaseră puţin pragmatism de-a lungul anilor.

Toată lumea, în afară de cei fără locuri, se aşeză, iar Gail Porter se duse spre centrul podiumului şi

testă microfonul zicând:

— Keith Landry… mă auzi de acolo?

Aproape toată lumea se întoarse în direcţia lui, şi Keith simţi dorinţa s-o strângă de gât pe Gail. În schimb, dădu din cap, iar Gail zâmbi şi începu:

— Bine aţi venit la ceea ce sper că va fi prima dintre multele de genul acesta. Scopul şi obiectivul ei e simplu: să cercetăm modalităţile ce vor oferi oraşului şi districtului o conducere curată, responsabilă şi competentă. Îi aruncă o privire lui Keith. Aşa cum era cu ani în urmă. O conducere care să reflecteze valorile şi credinţele noastre.

Privirile lui Keith şi Gail se întâlniră şi ea continuă, fără să se refere mai clar la valori şi credinţe.

În timp ce Gail vorbea, lui Keith îi trecu prin minte că indiferent dacă era sau nu la putere, Cliff Baxter rămânea tot Cliff Baxter. Ştiind cum funcţionează micile oraşe, Keith era sigur că şeriful districtual, rudă cu Cliff Baxter, îl va împuternici pe ticălosul idiot pentru un dolar pe an, şi acesta îşi va păstra pistolul şi insigna.

Gail continuă:

— Ca membru al consiliului municipal şi, cred, singurul oficial ales de aici, vreau să vă spun că am înmânat invitaţii tuturor persoanelor oficiale alese din oraş şi din district, dar răspunsul lor a fost să se facă o întrunire comună a membrilor consiliului municipal şi districtual la tribunal. Deci, cred că niciunul dintre ei nu e aici. Privi în jur. Dacă vreunul se află aici, vă rog ridicaţi-vă şi veniţi în prezidiu. Avem loc.

Nimeni nu se ridică, şi Keith fu impresionat de spectacolul oferit de Gail.

— Am cerut ca *Gazeta de Spencerville* să trimită un reporter în seara asta. E aici? Gail privi prin biserică. Nu? Oare să fie aşa din cauză că ziarul e proprietatea familiei primarului sau fiindcă Baxter Motors plăteşte cel mai mult pentru reclame?

Câţiva râseră şi se auziră câteva aplauze. Keith văzu că lui Gail îi plăcea să ciupească câteva nasuri sus-puse şi era sigur că ea înţelegea că avea să-şi facă mai mulţi duşmani decât prieteni în comunitatea ei de adopţie. S-ar putea ca Gail să aprindă revoluţia, dar nici ea, nici Jeffrey nu o vor conduce şi nici nu vor avea un loc în vreun nou regim. De fapt, vor rămâne nişte paria, săraci şi fără prieteni, rupţi de rădăcinile originare ale oraşului natal, înstrăinaţi de lumea mai largă pe care o ajutaseră să apară, străini acum pe pământ străin. Într-un fel, ei îi reaminteau lui de sine însuşi.

Gail mai continuă un minut cu generalităţile, apoi puse în discuţie cazurile, începând cu şeful poliţiei, Cliff Baxter.

— În întâlnirile mele profesionale cu şeriful Baxter, am descoperit că e, după părerea mea, incompetent, ineficient şi dictatorial. Dar nu trebuie să vă bazaţi pe cuvântul meu. Avem aici în seara asta câţiva oameni care s-au oferit voluntar să-şi spună părerile proprii despre şeriful Baxter. Unele relatări o să vă şocheze, iar acestor oameni, vecinii noştri, le trebuie mult curaj să le spună. Majoritatea lucrurilor pe care o să le auziţi n-o să aducă nimic bun oamenilor care vor vorbi, dar ei s-au hotărât să facă ceva pozitiv pentru ei înşişi şi pentru comunitatea lor. Vă vor spune despre corupţie, mită, fixingul la licitaţie, neregularităţi în votare şi da, după cum ştiţi, comportare sexuală nepotrivită.

Gail ştia când să facă o pauză şi să asculte murmurele şi sunetele de uimire scoase de bunii cetăţeni din Spencerville. În ciuda faptului că tot ceea ce spunea şi avea să spună Gail – şi la fel, oamenii care urmau să vorbească – era probabil adevărat, Keith avea sentimentul că participă la un proces al vrăjitoarelor din secolul al şaptesprezecelea unde un martor se ridica şi aducea acuzaţii vecinilor lui. Singurul lucru care

lipsea era acuzatul. Gail mai făcu câteva remarci, apoi relată propriul caz despre dosarul ilegal întocmit ei de Cliff Baxter şi termină cu:

— O să intentez proces şi am să solicit ca acel dosar să fie făcut public. N-am nimic de ascuns sau de care să mă ruşinez. Mulţi dintre voi îmi cunoaşteţi trecutul şi vă las pe voi să mă judecaţi. Nu pot şi nu voi accepta să fiu şantajată. Mai mult, mă gândesc să aduc acuzaţii penale împotriva domnului Baxter şi am vorbit cu procurorul districtual despre asta. Dacă nu pot obţine dreptate în districtul Spencer, mă voi duce la Columbus şi voi vorbi cu procurorul general al statului. Fac asta nu pentru mine, ci pentru toţi cei din district care au fost subiectul investigaţiilor ilegale şi alcătuirii de dosare făcute de şeful poliţiei. Privi în auditoriu. Unele dintre victimele lui Baxter sunt aici în seara asta, unele nu vor să fie identificate şi le respect hotărârea. Unii s-au oferit voluntar să vină în faţă. Deci, fără să fiţi nevoiţi să mă ascultaţi pe mine, vă voi prezenta prima noastră voluntară şi vă va vorbi singură. Se uită în primul rând şi dădu din cap.

Ezitant, arătând de parcă ar fi vrut să fie oriunde în altă parte pe pământ, o femeie tânără şi atrăgătoare, se ridică şi-şi croi drum spre podium. Gail o întâmpină cu o îmbrăţişare călduroasă şi-i zise ceva în timp ce o conducea spre microfon. Femeia rămase câteva secunde şi Keith se gândi că arată palidă şi înspăimântată. Îşi drese vocea de câteva ori apoi zise:

— Mă numesc Sherry Kolarik şi sunt chelneriţă la Park'n'Eat în oraş.

Sherry Kolarik luă o înghiţitură de apă, apoi aruncă o privire lui Gail care stătea lângă ea şi continuă:

— L-am întâlnit pe şeriful Baxter pentru prima dată acum şase luni, când a venit acasă la mine ca să achit nişte amenzi de parcare la care întârziasem cu plata. Ştiam că datorăm bani, dar nu-i aveam şi

i-am spus asta. Am crezut că e cam ciudat ca şeful poliţiei în persoană să vină acasă la mine… vreau să spun că nu-l cunoscusem niciodată, dar ştiam cum arată, fiindcă venea des la Park'n'Eat pentru micul dejun. Eu nu l-am servit niciodată, căci întotdeauna şedea la masa de care răspundea o altă fată – nu-i spun numele –, dar şedea acolo, fiindcă se întâlnea cu ea.

Asta provocă câteva murmure în mulţimea care ştia că şeriful Baxter e însurat. Dar Keith ştia că totul va deveni chiar mai interesant – sau mai urât. Sherry continuă:

— Dar o dată, când fata aceasta nu era acolo, s-a aşezat la masa mea. N-a vorbit prea mult, doar a arătat cu degetul la ecusonul meu… ştiţi, de pe sânul stâng şi a zis: „Sherry. E un nume drăguţ. Pe celălalt cum îl cheamă?"

Câteva râsete involuntare se auziră din mulţime şi Sherry zâmbi stânjenită. Apoi toată lumea se potoli şi ea continuă:

— În orice caz, câteva săptămâni mai târziu, a venit la uşa mea pentru amenzile pentru parcare. L-am lăsat să intre şi am vorbit. Am încercat să-i spun că nu am banii, dar că voi plăti la salariu. Dar el a zis că îi vrea pe loc sau mă ia la poliţie. A zis că, dacă mă arestează, de-abia a doua zi o să-l pot vedea pe judecător şi că va trebui să-mi petrec noaptea în închisoare. A zis că fiecare prizonier trebuie să fie percheziţionat, trebuie să facă duş şi să-şi pună uniformă de închisoare. Mai târziu, am aflat că asta nu era valabil pentru ceva ca amenzile de parcare, dar atunci chiar am fost speriată.

Keith văzuse cazuri de folosire abuzivă a puterii peste tot în lume şi în special nu-i plăceau bărbaţii care-şi foloseau autoritatea sau armele, ca să intimideze femei fără apărare în scopuri sexuale, iar povestea lui Sherry spre asta se îndrepta.

Sherry îşi continuă povestirea şi după câteva minute ajunse la elementul esenţial. Zise:

— Aşa că… m-am oferit… m-am oferit să fac sex cu el…

Mulţimea era complet tăcută acum.

— Vreau să spun… nu pretind că el a propus… Dar am avut sentimentul că… ei bine, că într-un fel m-a condus înspre asta şi, cum am mai zis, eram speriată şi n-aveam niciun ban. Adică, eu nu pretind că sunt pură sau lucruri de genul ăsta, am avut câţiva prieteni, dar erau bărbaţi pe care îi plăceam şi n-am făcut-o niciodată pentru bani sau cu cineva care nu-mi plăcea… Dar n-am văzut altă ieşire din situaţia aceea. Aşa că… m-am oferit şi el a acceptat. Adăugă: Mi-a zis că o să-mi dea el banii, că împrumut, şi mi-a spus să-mi scot hainele ca să vadă ce garanţii ofer.

Această remarcă provocă un sunet colectiv de uimire profundă din partea auditoriului; Sherry lăsă capul în jos, apoi ridică privirea, inspiră adânc şi se uită curajoasă la mulţime. Keith simţi că nu juca teatru – femeia era cu adevărat umilită, înspăimântată şi curajoasă. Putea doar să ghicească motivele pentru care se expusese aşa în public, dar bănuia că era mai mult răzbunare şi datorie civică. Dar ce importanţă avea?

Keith auzise destul şi-şi făcu loc prin mulţime în timp ce Sherry începu un fel de descriere grafică a ceea ce urmase. Străbătu nartexul unde lumea se străduia să audă, ieşi pe uşa şi coborî treptele în aerul rece.

Observă oameni mişcându-se printre maşini, aprinzând lanterne şi, când se apropie, văzu că erau poliţişti. Notau numerele de înmatriculare ale maşinilor parcate. Într-un fel, acest lucru nu-l surprinse, totuşi îi veni greu să creadă că se petrecea. Se apropie de un poliţist care se întâmplă să fie mai degrabă adjunctul de şerif decât un poliţist din Spencerville. Keith zise:

— Ce dracu’ crezi că faci?

Omul păru stânjenit, ceea ce era un semn încurajator, şi răspunse:

— Îndeplinim ordinele.

— Ale cui ordine?

— Nu pot să spun.

— Cine e şeful aici?

Bărbatul privi împrejur.

— Nimeni. Nu-s şefi aici.

Keith zări un poliţist în uniforma poliţiei din Spencerville, se duse la el şi văzu că era cel care fusese la liceu. Îi zise:

— Poliţist Schenley, îţi dai seama că încalci legea?

Schenley privi în jur şi strigă la alţi doi poliţişti:

— Hei, Kevin. Pete. Veniţi încoace.

Cei doi se apropiară şi Keith văzu că erau aceiaşi care-l hărţuiseră pe Billy Marlon în parc. Existau doar vreo cincisprezece poliţişti în Spencerville şi Keith avea impresia că i-ar cunoaşte pe toţi dacă ar mai rămâne pe acolo. Numele de pe ecusoane erau Ward şi Krug. Ward, cel care îl lovise pe Billy peste tălpile pantofilor, zise:

— Ei, ia te uită cine-i aici. Îţi place baliga, nu-i aşa? Întotdeauna încurci lumea. Şterge-o cât mai poţi.

Keith li se adresă pe nume, spunându-le:

— Poliţist Ward, poliţist Krug şi poliţist Schenley, aceasta este întrunire legală, protejată de primul amendament al Constituţiei Statelor Unite şi, dacă nu plecaţi acum, chem poliţia federală ca să vă aresteze.

Cei trei se uitară unul la altul, apoi iarăşi la Keith.

— Eşti nebun? îl întrebă.

— Sunt enervat Plecaţi dracului de-aici, acum.

— Vai! Vai! Ia-o încet, amice.

— Aveţi şaizeci de secunde s-o ştergeţi sau mă duc înăuntru, în biserică, şi o să chem pe toată lumea aici.

Urmă o tăcere lungă timp în care toţi ceilalţi poliţişti, şapte la număr, li se alăturară celorlalţi

trei. Ward le zise:

— Tipul ăsta zice că o să cheme poliţia peste noi.

Fură câteva tentative de râs, dar niciunul nu părea vesel.

— Şi am să fac să se ţină adunarea aici, afară, adăugă Keith.

În mod clar, niciunul dintre poliţişti nu voia să-şi întâlnească prietenii şi vecinii în asemenea circumstanţe, dar nici nu voia să fugă din faţa unui singur cetăţean iritat. Era un fel de meci egal şi Keith se întrebă dacă să le ofere o modalitate elegantă de scăpare, apoi se decise că nu meritau.

— Mai aveţi cam zece secunde să plecaţi de aici, zise.

— Tu ai mai puţin înainte să-ţi pun cătuşele, replică Ward.

— Cinci secunde.

Nimeni nu se mişcă. Keith se întoarse ca să se ducă în biserică, dar îşi dădu seama că era înconjurat şi, ca să treacă prin cordon, ar fi trebuit să împingă sau să înghiontească pe unul dintre poliţişti, ceea ce aceştia şi voiau.

— Daţi-vă la o parte din drumul meu.

Nu o făcură. Keith se apropie de poliţiştii care îi blocau drumul spre biserică. Aceştia îşi scoaseră bastoanele şi-şi depărtară mâinile şi picioarele. Keith se gândi să o ia înainte cu capul prin cordon, stil fundaş, dar linia de apărare avea în acest caz bâte şi arme. Evident, era într-o situaţie la fel de dificilă ca şi ei şi nimeni nu dorea să facă prima mişcare. Ward, în spatele lui, zise:

— Eşti un nechibzuit. Mai eşti şi prost.

Keith se întoarse şi păşi spre Ward.

— Unde-i Baxter în seara asta? Mai primeşte o medalie la Elks Lodge?

— Nu te priveşte, răspunse Ward.

— Pun pariu că e la întrunirea consiliului municipal, ca să-şi apere fundul, în timp ce voi vă puneţi slujbele la bătaie. Şi unde sunt sergenţii

voştri? Ce fel de gloată de castraţi vă comandă? Spune-i lui Baxter că am zis asta.

Evident, Keith atinsese un punct sensibil, căci nimeni nu zise nimic, dar Ward se simţi obligat să răspundă:

— Poţi să-i spui chiar tu, deşteptule, când o să te ridicăm.

— Atunci, ridicaţi-mă. Arestaţi-mă sau daţi-vă din drum.

Dar ei nu părură tentaţi să facă niciuna, nici alta. Keith se întrebă cât timp o să mai dureze întrunirea. După câteva minute de expectativă, Keith se decise să acţioneze. Se întoarse spre biserică şi se pregătea să pătrundă prin linia albastră când o voce strigă:

— Ce se întâmplă aici?

Dinspre micuţa casă parohială venea un om, mergând în baston. Când se apropie, Keith văzu că era foarte bătrân şi, în cele din urmă, fi recunoscu pe pastorul Wilkes. Păstorul, îmbrăcat în pantaloni largi, cămaşă sport şi haină de tweed spuse iarăşi:

— Ce se întâmplă?

— Totul e sub control, domnule, răspunse Ward.

— Nu asta am întrebat. Ce se petrece aici?

Ward n-avea un răspuns anume şi nu zise nimic. Pastorul Wilkes trecu prin cordon şi se opri în faţa lui Keith.

— Tu cine eşti?

— Keith Landry.

— Numele îmi sună familiar. Eşti cu grupul dinăuntru?

— Da, domnule.

— De ce se află aici poliţiştii aceştia?

— Întrebaţi-i pe ei.

Pastorul Wilkes se întoarse spre Ward.

— V-a chemat cineva aici?

— Nu, domnule.

— Atunci ce căutaţi aici?

— Să… oferim protecţie şi siguranţă.

— Astea-s prostii, fiule. Vă rog plecaţi de pe proprietatea mea.

Ward se uită la ceilalţi şi le făcu semn din cap spre maşinile de poliţie. Aceştia plecară, dar Ward se îndreptă spre Keith şi spuse:

— Dac-aş fi în locul tău, m-aş căra înapoi la Washington. Rapid.

— Nu uita să-i spui lui Baxter ce-am zis.

— Fii sigur de asta, deşteptule.

Ward se întoarse şi plecă. Deci, gândi Keith, ştiu că am venit din Washington, ceea ce nu era de mirare. Se întrebă ce mai ştiau despre el. Dar nu conta foarte mult dacă pleca, deşi Cliff Baxter avea să se dea peste cap, în mod nechibzuit, ca să-l împiedice pe Keith Landry să facă asta.

— Poţi să vii o clipă? întrebă pastorul Wilkes.

Keith se gândi, apoi răspunse:

— Da.

Wilkes îi făcu semn să-l urmeze şi se îndreptară împreună înspre casa parohială. Keith îşi aminti de ultima dată când fusese acolo, când avea optsprezece ani şi primise o lecţie din partea pastorului Wilkes în legătură cu tentaţiile alcoolului şi ale sexului în colegiu. Îi prinsese foarte bine.

Capitolul 16

Casa parohiala era o clădire de şindrilă albă construită în acelaşi timp şi în acelaşi stil ca biserică veche de o sută de ani.

Înăuntru, Wilkes îl conduse pe Keith în salonul micuţ şi îi arătă un fotoliu deformat. Keith se aşeză şi Wilkes luă loc în faţa lui într-un balansoar.

— Am nişte vin de Xeres, zise Wilkes.

— Nu, mulţumesc.

Îl privi pe Wilkes în lumina slabă. De-a lungul anilor, Keith îl văzuse de câteva ori la nunţi şi înmormântări, dar de atunci trecuseră cel puţin şapte ani. Bătrânul părea să se fi împuţinat şi să se zbârcit puţin de fiecare dată. Wilkes întrebă:

— De ce era poliţia aici?

— Notau numerele de înmatriculare.

Wilkes dădu din cap. O vreme nu zise nimic, apoi îl privi pe Keith.

— Eşti fiul lui George şi Alma.

— Da, domnule.

— Eu te-am botezat?

— Aşa mi-au spus.

— Eu te-am cununat? întrebă Wilkes zâmbind.

— Nu, domnule. Nu m-am însurat.

— Aşa e. Ai plecat în armată, apoi ai lucrat pentru guvern.

— Întâi, am fost la colegiul Bowling Green. M-aţi prevenit în legătură cu femeile stricate de la colegiu.

— Şi ţi-a prins bine?

— Deloc.

Wilkes zâmbi iarăşi.

— Te-ai întors ca să rămâi?

— Nu cred.

— Atunci de ce-ai făcut-o?

— Ca să am grijă de casă.

— Doar din cauza asta?

Keith se gândi apoi răspunse:

— Prefer să nu mint, deci prefer să nu răspund.

— Ei bine, am auzit un zvon despre motivul întoarcerii tale, dar nu vreau să împrăştii bârfa, aşa că nu-ţi spun ce am auzit.

Keith nu răspunse.

— Ce fac ai tăi? întrebă Wilkes.

Keith îl informă despre familie, apoi adăugă:

— Ce face doamna Wilkes?

— Domnul a găsit de cuviinţă s-o cheme la El.

Keith îşi dădu seama că răspunsul standard „Îmi pare rău" nu e potrivit pentru acea afirmaţie, aşa că spuse:

— A fost o femeie minunată.

— Într-adevăr.

— De ce nu participaţi la întrunire? întrebă Keith.

— Nu amestec religia cu politica. Astăzi, prea mulţi preoţi tineri se ocupă de asta, făcând să turbeze jumătate de congregaţie.

— Da, dar *există* nedreptate socială pe lume şi bisericile pot să ajute.

— Dar ajutăm. Predicăm dragoste şi milă, clemenţă şi fapte bune. Dacă oamenii ar asculta, n-ar mai exista nedreptate socială.

— Dar ei nu pot să asculte dacă nu vin, şi chiar când vin, nu ascultă.

— Unii vin, alţii nu. Unii ascultă, alţii nu. Nu pot să fac mai mult.

— Ştiţi, părinte, am văzut că preoţii luterani din Dresda organizează acele marşuri pe care le-aţi văzut la televizor. Ei au ajutat la dărâmarea guvernelor comuniste. La fel preoţii catolici din Polonia.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze. Îşi urmează conştiinţa lor. Dacă te face să te simţi mai bine, pot să-ţi spun că aş muri fără ezitare pentru credinţa mea.

— Din fericire, nu e necesar.

— Nu se ştie niciodată.

— Dar i-aţi lăsat pe oamenii aceia să folosească biserica. Şi aţi alungat poliţia.

— Da, aşa e.

— Ştiţi pentru ce e întrunirea? întrebă Keith.

— Da.

— Sunteţi de acord?

— Da, atâta vreme cât nu se discută nimic ilegal sau violent. Ştii, e o veche tradiţie ţărănească să se folosească bisericile ca locuri de întrunire, din vremurile când biserică era singură clădire rurală destul de mare ca să adăpostească mulţi oameni, iar oraşul era prea departe ca să se meargă cu calul şi trăsura. St James a văzut toate tipurile de adunări politice şi patriotice de la războiul americano-spaniol încoace. Nu sunt eu stăpânul locului, eu sunt doar servitorul lui Dumnezeu.

— Da, dar nu sunt sigur că nu acceptaţi clanul local.

— Servitorul lui Dumnezeu nu e bigot sau idiot, domnule Landry. Nu te-am invitat aici ca să-mi pui întrebări. Vreau eu să-ţi spun *ţie* câteva. Dacă-mi dai voie.

— De acord.

— Mulţumesc. *Tu* eşti de acord cu această întrunire?

— În principiu.

— Ai descoperit că nu e totul bine în Spencerville?

— Da.

— Îl cunoşti cumva pe şeriful Baxter?

— Am fost împreună în liceu.

— Dar am simţit din cuvintele şi gesturile acelor poliţişti ca l-ai atras atenţia mult mai recent decât liceul.

— Nu… ei, poate că da. Dar cred că asta are mai mult de-a face cu faptul că în liceu am avut nişte neînţelegeri.

— Zău? Eraţi rivali?

— Ei bine, eu n-am considerat niciodată că am fost. Dar se pare că el crede asta.

Keith nu era sigur unde se va ajunge şi nu erau mulţi oameni cărora le-ar fi permis să-l chestioneze în felul acesta, dar pastorul Wilkes era unul dintre ei. Bătrânul păru să se gândească, apoi spuse:

— Memoria mea nu mai e la fel de bună ca altădată, dar îmi amintesc că-i făceai curte actualei lui soţii.

Keith nu răspunse.

— De fapt, cred că mama ta mi-a spus asta.

— Probabil.

— Deci, poate că domnul Baxter e supărat că fostul iubit al nevestei lui s-a hotărât să se întoarcă în Spencerville.

— Am fost amantul ei, domnule, în colegiu.

N-avea rost să pomenească de liceu ca să-l supere pe bătrân. Wilkes replică:

— Spune-i cum vrei. Înţeleg. Crezi că asta-l supără pe domnul Baxter?

— Ar fi foarte imatur din partea lui.

— Dumnezeu să mă ierte că spun asta, dar niciun Baxter n-a dovedit prea multă maturitate de-a lungul anilor.

Keith zâmbi.

— Numele ei de fată…? Prentis, nu?

— Da. Annie.

— Da. Annie Prentis. Bună familie. Pastorul Schenk de la St John vorbeşte foarte frumos de ei. Ştii, noi toţi vorbim între noi. Chiar şi preoţii de la Imaculata Concepţie. Consiliul ecumenic se întruneşte în fiecare lună şi, după ce se încheie treburile, bârfim teribil. Nu folosim niciodată nume decât dacă este absolut necesar şi totul rămâne între noi. Dar se mai află.

— Îmi închipui.

Keith îşi dădu seama că pastorul Wilkes făcea parte dintr-un consiliu asemănător celui pe care Keith îl părăsise de curând. De fapt, cum sugerase

şi Jeffrey, pastorul Wilkes avea acces la mare cantitate de informaţii confidenţiale care putea rivaliza cu orice avea şeriful Baxter în dosarele sale.

— Scopul nostru nu este bârfa inutilă, adăugă Wilkes. Noi vrem să ajutăm, să încercam să preîntâmpinăm divorţurile, să-i sfătuim pe tinerii care au luat-o pe căi greşite, să îndepărtăm bărbaţii şi femeile de tentaţii şi viceversa. Pe scurt, să salvăm suflete.

— E foarte demn de admiraţie.

— Asta-i meseria mea. A, ştiu ce gândeşti. Crezi că Spencerville a devenit un orăşel al damnaţilor. Majoritatea oamenilor de aici sunt buni creştini, cu frica lui Dumnezeu. Dar mulţi au luat-o razna. E la fel ca şi în alte comunităţi. Aş vrea să vii la biserică duminica asta şi să stai pe urmă cu noi la ceai şi la reuniune.

— Poate voi veni. Dar ştiţi, dumneavoastră predicaţi celor convertiţi. Ar trebui să ajungeţi şi la ceilalţi.

— Ei ştiu unde suntem noi.

Keith dorea să plece înainte de terminarea întrunirii, aşa că zise:

— Ei bine, mulţumesc că m-aţi scăpat de lege.

Pastorul Wilkes observă dorinţa lui Keith de a pleca şi zise:

— Domnul şi doamna Baxter au ceva probleme, după cum s-ar putea să ştii, iar pastorul Schenk e confesorul doamnei Baxter.

— Şi ce are a face asta cu mine?

— Cineva te-a văzut vorbind cu ea în oraş.

— Părinte, s-ar putea ca ăsta să fie un oraş mic, dar un bărbat neînsurat poate vorbi în public cu o femeie măritată.

— Nu-mi ţine predici, tinere, încerc să te ajut.

— Apreciez…

— Dă-mi voie să fiu direct. „Să nu râvneşti la nevasta vecinului.”

Asta nu-l luă cu totul prin surprindere pe Keith care replică:

— Şi v-aş sfătui, părinte, să-i spuneţi pastorului Schenk să-i reamintească domnului Baxter de porunca cu adulterul.

— Toţi ştim de domnul Baxter. Ceea ce vreau să-ţi spun… n-ar trebui să-ţi dezvălui această confidenţă, dar poate că ştii deja că doamna Baxter e foarte ataşată de tine.

Era cea mai bună veste pe care Keith o auzise după săptămâni întregi şi se gândi la câteva replici, inclusiv la a nu da nici una, dar zise:

— Am corespondat de-a lungul anilor şi nu mi-a sugerat niciodată asta. N-a făcut nimic rău.

— Asta depinde de cum vezi faptul că o femeie măritată îi scrie fostului ei… prieten.

— N-a făcut nimic râu. Dacă au existat câteva lucruri nelalocul lor, toate au venit de la mine.

— E foarte nobil din partea dumitale, domnule Landry. Ştiu, crezi că sunt foarte demodat şi-ţi mulţumesc că îmi faci concesii.

— Nu vă fac concesii, vă ascult şi vă înţeleg poziţia şi preocuparea. Vă asigur că relaţia mea cu doamna Baxter a fost pur platonică.

— Ei bine, să vedem dacă o să fii tu cel rezistent şi o să o menţii aşa.

Keith îl privi pe pastorul Wilkes şi, împotriva unei bune judecăţi sau poate fiindcă trebuia s-o spună cuiva, rosti:

— Ca să fiu cinstit, părinte, spiritul e într-adevăr plin de voinţă, dar trupul e slab.

Un moment pastorul Wilkes păru să rămână fără grai.

— Îţi apreciez sinceritatea. Şi, te rog, aminteşte-ţi Scriptura.

Keith se ridică.

— Trebuie să plec.

Pastorul Wilkes îşi luă bastonul şi se ridică şi el. Îl conduse până la uşă, ieşiră pe verandă şi Keith văzu că întrunirea nu se terminase încă. Se întrebă

câţi martori strânseseră Gail şi Jeffrey, ca să mărturisească afacerile şi legăturile cu diavolul. Se întoarse spre pastor.

— Se pare că ştiaţi mai mult despre mine decât m-aţi făcut înţeleg atunci când m-am aşezat.

— Da, dar nu ştiam dacă eşti genul de om cu care pot să vorbesc. Am văzut că eşti şi ţi-am dat benevol sfaturi şi informaţii. Sper că n-ai fost jignit de sfaturi şi că o să ţii informaţiile pentru tine.

— Nu sunt jignit şi o să ţin conversaţia asta pentru mine. Dar sunt îngrijorat că oamenii vorbesc despre mine.

— Domnule Landry, te-ai întors într-un oraş mic cu multe probleme şi, ironic, una dintre problemele noastre, cea a domnului Baxter ca funcţionar public şi ca soţ, a devenit şi problema ta. Dar n-o lăsa să fie.

— De ce nu? De ce-aş face mai puţin decât oamenii din biserică?

— Ştii foarte bine de ce. Cercetează-ţi motivele şi gândeşte-te la consecinţele acţiunilor tale.

— Părinte, de când am plecat din Spencerville, am servit ca ofiţer militar având diferite sarcini şi fiecare dintre ele avea urmări de viaţă şi de moarte pentru mine şi colegii mei şi, între noi fie spus, şi pentru naţiunea aceasta.

— Deci, n-ai nevoie de o predică de la un preot de ţară.

— Dar apreciez grija dumneavoastră.

Pastorul Wilkes puse mâna pe umărul lui Keith şi îl privi în ochi.

— Îmi placi. Nu vreau să păţeşti ceva.

— Nici eu. Dar, dacă se întâmplă ceva, o să aveţi grijă ca funeraliile să aibă loc aici, la St James.

— Da… desigur, spuse luându-l de braţ. Lasă-mă să te conduc la maşină. Ajută-mă să cobor scara. În timp ce mergeau, Wilkes spuse: Keith… pot să-ţi spun Keith?

— Desigur.

— Ştiu că e ceva între tine şi Annie Baxter şi, ca să fiu cinstit, nu sunt cu totul contra. Dar trebuie să o faceţi pe calea cea dreaptă, altfel nu va fi niciodată bine pentru niciunul din voi.

— Încă nu recunosc că râvnesc la nevasta vecinului meu, pastore. Dar ascult.

— Bine. Ascultă şi uită că ai auzit asta. Ea, femeia în chestiune are o căsnicie nefericită şi nesănătoasă, după câte spune confesorul ei. Soţul ei o înşală şi îi vorbeşte urât. Oi fi eu de şcoală veche, dar îi ascult pe pastorii tineri şi sunt convins că trebuie să părăsească această căsnicie înainte să devină periculoasă. El s-a înfuriat teribil la sugestia unei concilieri, dar nici confesorul, nici soţia în chestiune nu văd vreo speranţă de schimbare.

Keith nu răspunse, îşi găsi maşina şi rămase lângă ea. Pastorul Wilkes continuă:

— În aceste condiţii divorţul e acceptabil. După divorţ ea e liberă să facă ce doreşte. Tu, domnule Landry, trebuie să ai răbdare şi să nu devii o parte din problemă. E o femeie bună şi nu vreau să sufere.

Amândoi stătea în întuneric. O lumină slabă venea de la ferestrele bisericii, aruncând umbre peste pietrele funerare.

— Nici eu, zise Keith.

— Domnule Landry, sunt sigur că intenţiile tale sunt onorabile, dar singurul lucru onorabil pe care poţi să-l faci e să rupi orice legătură cu ea. Lucrurile o să se rezolve cu ajutorul lui Dumnezeu.

— Şi fără ajutorul meu.

— Exact. Ai sau nu de gând să locuieşti aici?

— Am avut, dar acum nu mai sunt sigur.

— Cred că prezenţa ta aici pune gaz pe foc. N-ai putea să te duci undeva o vreme? Fără îndoială, părinţilor tăi le-ar face plăcere să te vadă.

Keith zâmbi.

— Mă goniţi din oraş?

— Îţi sugerez că, dacă pleci, pot să prevăd un sfârşit fericit pentru voi amândoi. Dacă rămâi, prevăd numai dezastru.

Se părea că, independent unul de altul, el şi pastorul ajunseseră la aceeaşi concluzie.

— Nu mi-am închipuit că o să mă sfătuiţi cum să cuceresc nevasta altuia. Am crezut că mă aşteaptă flăcările iadului şi pucioasa.

— Asta-i biserica fundamentalistă din josul drumului, aici predicăm dragostea şi compasiunea. Ne vedem duminică?

— Poate. Noapte bună.

Capitolul 17

Keith se îndepărtă de biserică. Evident, îşi zise, nu era nimic simplu într-o comunitate rurală. De fapt, viaţa era mai simplă în marele oraş. Aici le păsa de sufletul tău, te făceau să te gândeşti şi tu la el şi asta chiar devenea complicat.

Conduse pe drumul de ţară întunecat. Ştia că poliţia putea să-l oprească oricând, oriunde şi sub orice pretext şi se resemnase cu gândul ăsta. Fusese în mâinile poliţiei altor ţări şi ştia procedura, ştia când voiau doar să te sperie sau când aveau de gând să te bată. Niciodată nu fusese torturat în adevăratul sens al cuvântului şi evident, nu se aflase în faţa plutonului de execuţie, deşi o dată, cu ani în urmă, în Burma, ştiuse că se vorbise despre asta.

Trecând prin câteva arestări, Keith îşi putea imagina că sediul poliţiei din Spencerville putea ascunde câteva lucruri înspăimântătoare, dar nu ştiai niciodată ce aveau în minte până când nu ajungeai acolo şi nu vedeai cum acţionează. Un scenariu mai neliniştitor decât posibilitatea cam improbabilă de a muri în custodia poliţiei era posibilitatea mai probabilă de a muri încercând să evadezi din arest, lucru mult mai obişnuit în ţările civilizate. Keith nu-şi închipuia că va exista o anchetă foarte detaliată, dacă ar fi împuşcat pe un drum de ţară, în special dacă poliţia îi punea o armă în mână după ce era omorât. Însă ei ar fi trebuit să-i pună o armă de-a lor, căci Keith nu o avea pe-a lui cu el, deşi şi-ar fi dorit s-o aibă.

Dar ajunsese oare poliţia de aici atât de departe pe calea criminalităţii şi al corupţiei? El nu credea, dar Cliff Baxter sigur ajunsese, în special după ce fusese aţâţat de Keith Landry.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare, dar nu văzu faruri urmărindu-l. Coti pe o serie de drumuri de fermă şi făcu un traseu ocolit până acasă. Deşi

exista doar un singur drum care trecea pe la ferma lui şi unul singur înspre fermă. Dacă ar avea ceva minte, l-ar aştepta, pur şi simplu, la fiecare capăt al acelui drum.

Conducând, se gândi la ceea ce auzise în biserică şi în casa parohială, ca să nu mai vorbim de ceea ce se întâmplase afară. Totul se datora lui Cliff Baxter care, ca un fel de ceaţă nefastă, acoperise acest ţinut odinioară fericit şi însorit.

Apare eroul, salvatorul. „Nu. Iese eroul. Toţi de aici vor căpăta ceea ce merită, în mai bine sau în mai rău." Wilkes avea dreptate. Lasă totul în mâna lui Dumnezeu, a lui Annie sau a celor doi Porter, oricare acţionează primul. „Nu te implică din vanitate".

„Aici e întrebarea, Landry – dacă Annie n-ar fi fost nevasta lui Cliff Baxter, ai fi acceptat această bătălie în interesul dreptăţii?"

Ei bine, îşi zise, făcuse acest lucru destul de des, deşi fusese plătit pentru asta, dar nu erau suficienţi bani faţă de riscurile pe care şi le asumase. Evident, avea motivaţia patriotismului şi a sentimentului dreptăţii. Dar când acestea păliseră, fusese stimulat de o dorinţă egoistă de aventură şi de avansare în carieră şi nu fusese îndeajuns. Aici, în Spencerville, descoperise că putea îndeplini mai multe scopuri printr-o singură acţiune: omorându-l pe Baxter, făcea oraşului şi sieşi o favoare, o elibera pe Annie şi poate, apoi, o avea. Dar ăsta nu părea lucrul potrivit pentru motivele potrivite, indiferent de cum diseca problema.

Descoperi că se afla pe drumul care ducea la Route 28, drumul său. În loc să o ia pe 28, preferă să întoarcă Blazer-ul pe o cărare neasfaltată de tractor care traversa ferma Muller printre lanurile de porumb. Băgă Blazer-ul în tracţiunea pe patru roţi şi se ghidă după busolă din tabloul de bord găsind în cele din urmă drumul spre proprietatea sa cultivată cu porumbul familiei Muller şi, după zece

minute, ieşi în zona necultivată a curţii lui, lângă hambar.

Stinse farurile, întoarse maşina spre casă şi parcă lângă uşa din spate. Ieşi, descuie uşa şi intră în bucătăria întunecată. Simţindu-se şi prost şi furios, lăsă luminile stinse şi ascultă. Ştia că n-o să mai meargă mult noaptea cu maşina şi, dacă o s-o facă, o să-şi ia pistolul sau arma M-16 cu el.

Se gândi să se ducă sus şi să-şi ia pistolul, dar instinctul îi spunea că era în siguranţă şi, dacă nu era, era mai sănătos să rămână aici în bucătărie, aproape de uşă. Deschise frigiderul şi luă o bere.

„Deci, să întorc şi celălalt obraz şi să plec, aşa cum zice Wilkes?"

Dar nu aşa fusese viaţa lui. Deschise berea şi, încă în picioare, bău.

„Sau să-l pândesc eu pe Baxter în loc să fie invers? Să-l prind când iese de la una dintre prietenele lui şi să-i tai gâtul. Încă o dată, treabă murdară. Mda, oamenii o să creadă că eu am făcut-o, dar există o mie de alţi suspecţi şi nimeni n-o să cerceteze problemă prea amănunţit"

Sună bine, dar asta lăsa în urmă o văduvă şi doi copii fără tată şi poate că nu omori un om fiindcă e un soţ rău, un poliţist corupt şi un bătăuş.

„Dar de ce nu? Am omorât oameni mai buni pentru mai puţin."

Termină berea şi-şi luă alta.

„Nu, nu pot să-l omor pe ticălos. Pur şi simplu, nu pot. Aşa că trebuie să plec."

Se duse la masa din bucătărie şi, la lumina slabă ce venea de la uşa din spate şi de la fereastră, căută scrisoarea pe care o lăsase pe masă, dar n-o văzu. Aprinse lampa deasupra mesei şi cercetă scaunele şi podeaua, dar scrisoarea dispăruse. Alertat acum, stinse lumina şi puse jos cutia cu bere. Ascultă, dar nu auzi nimic. Îi trecu prin minte că mătuşa Betty sau oricine altcineva venise să facă curat sau să-i aducă de mâncare văzuse scrisoarea, o luase şi-o pusese la poştă. Dar asta nu părea probabil.

Dacă era totuşi cineva în casă, ştia că el era acolo. Putea să nu se mai gândească la pistolul de la etaj, pentru că, chiar dacă s-ar fi dus până acolo, armele n-ar mai fi fost acolo.

Se mişcă încet înspre uşa din spate şi puse mâna pe clanţă.

Auzi un scârţâit familiar din direcţia camerei de zi, apoi îl auzi din nou. Se întoarse, intră în holul care era pustiu şi apoi în camera de zi de unde venea scârţâitul constant. Aprinse lampadarul şi zise:

— De când eşti aici?

— De vreo oră.

— Cum ai intrat?

— Cheia era în magazia de scule, sub banc, unde se află de o sută de ani.

O privi aşezată în balansoar, îmbrăcată în blugi şi pulover. Scrisoarea era în poala ei.

— Am crezut că o să fii acasă, dar nu erai, şi când să plec, mi-am adus aminte de cheie şi m-am hotărât să-ţi fac o surpriză.

— Mi-ai făcut.

Dar cumva ştiuse că ea se afla în camera de zi.

— Te supără că am intrat în casă?

— Nu.

— Încă o mai simt ca pe a doua casă a mea.

Keith avea sentimentul clar că nimic nu e real, că e doar un vis şi încercă să-şi aducă aminte când se culcase.

— Eşti singur? întrebă ea.

— Da.

— Mi s-a părut că te-am auzit vorbind în bucătărie, aşa că am stat aici tăcută, ca un şoricel.

— Sunt singur. Vorbeam cu mine însumi. Unde ţi-e maşina?

— În hambar.

— Bine gândit. Unde e domnul Baxter?

— La o întrunire a consiliului municipal.

— Şi tu unde eşti?

— La mătuşa Louise.

— Înţeleg… ai auzit ce vorbeam?

— N-am putut auzi decât tonul. Eşti supărat de ceva?

— Nu, discutam doar în contradictoriu cu mine.

— Cine a câştigat?

— Îngerul cel bun.

— Dar pari necăjit.

— Asta fiindcă a câştigat îngerul cel bun.

Ea zâmbi.

— Ei bine, şi eu am discutat cu mine însămi dacă să vin aici. Nu e o întâlnire întâmplătoare pe stradă.

— Nu, nu e.

Ridică scrisoarea.

— Îmi era adresată, aşa că…

— Da, e-n regulă. Am economisit un timbru.

Ea se sculă în picioare şi veni spre el.

— Şi, da, *chiar* înţeleg. Ai dreptate. Nu putem… îţi aminteşti poemul acela care ne plăcea amândurora? „Deşi nimic nu poate aduce înapoi ora de splendoare în iarbă, de strălucire a florii, îndureraţi noi nu vom fi, ci vom găsi putere în ceea ce rămâne-n urmă”. Cred că ne-a plăcut, fiindcă ştiam că o să fim nişte îndrăgostiţi fără noroc, iar poemul era alinarea noastră… Ezită, apoi se aplecă spre el şi-l sărută pe obraz zicând: La revedere, iubitule.

Trecu pe lângă el şi ieşi în hol. O auzi intrând în bucătărie, apoi uşa din spate deschizându-se şi închizându-se. „Fii tare, fii nobil, fii curajos. Dar nu fi total idiot.” Se întoarse şi fugi în bucătărie când uşa-paravan se închidea.

— Aşteaptă!

Ea se întoarse când el ieşi pe uşă şi-i spuse:

— Nu, Keith. Te rog. Ai dreptate. N-o să meargă. Nu putem… E prea complicat… ne-am amăgit singuri…

— Nu, ascultă… trebuie să… trebuie să înţelegem… trebuie să ştiu ce s-a întâmplat.. Vreau să zic… Nu putea găsi cuvintele pe care le voia şi

de care avea nevoie, apoi zise: Annie, n-o să ne despărţim iarăşi, pur şi simplu.

Ea inspiră adânc.

— Nu pot să rămân aici. Vreau să zic afară.

— Intră. Te rog.

Ea se gândi o clipă, apoi se întoarse în bucătărie.

— Poţi să stai puţin? întrebă Keith.

— Da, bine… În sfârşit, vom bea acea ceaşcă de cafea. Unde-i ibricul?

— Nu vreau cafea. Am nevoie de o băutură. Aprinse lumina mică de deasupra chiuvetei, se duse la dulap şi scoase sticla de scotch. Tu vrei unul?

— Nu şi nici tu nu vrei.

— Ai dreptate. Puse sticla înapoi. Mă faci nervos.

— *Tu eşti* nervos? Eu îmi aud inima cum bate şi îmi tremură genunchii.

— Şi mie. Vrei să stai jos?

— Nu.

— Ei… uite, ştiu ce risc ţi-ai asumat venind aici.

— Mi-am asumat două riscuri, Keith. Unul, să fiu urmărită. Celălalt, să mi se frângă inima. Nu, iartă-mă. Nu pot să-ţi pun asta în spate.

— Nu te scuza. Mă bucur că ai venit. Sunt mai mult decât bucuros. Ascultă, am scris scrisoarea aceea…

— Nu te explica, înţeleg. Serios. Se priviră de la distanţă.

— Nu aşa mi-am imaginat că o să fie, zise Keith.

— Dar cum?

El ezită, apoi se apropie de ea şi o luă în braţe.

— Aşa.

Se îmbrăţişară şi se sărutară, şi Keith îşi aminti exact cum se comporta ea în braţele lui, mirosul ei, gustul ei, gura şi trupul ei lipite de el.

Annie se dădu înapoi şi-şi îngropa faţa în umărul lui. Keith îşi dădu seama că plângea, trupul

îi tremură, apoi se scuturară convulsiv. Nu putea să se oprească din plâns; el nu ştia ce să facă, dar o ţinu strâns în braţe.

În cele din urmă, ea se dădu înapoi, scoase un şerveţel din buzunarul pantalonilor, îşi şterse ochii şi-şi suflă nasul, apoi zise:

— Oh, Doamne… uită-te la mine… ştiam că aşa o să se întâmple… să nu râzi de mine.

— Nu râd. Scoase o batistă din buzunar şi-i şterse obrajii. Doamne, eşti frumoasă.

— Sigur, îmi curge nasul. Îşi şterse nasul, apoi îl privi. Ei bine… îşi drese vocea. Ei bine, domnule Landry, mă bucur că te-am văzut. Mă conduci la maşină?

— Nu pleca.

— Trebuie.

— O să te sune la mătuşa ta după întrunire?

— Da.

— Ea ce-o să spună?

— Că sunt în drum spre casă. I-am zis lui Cliff că nu-mi funcţionează telefonul din maşină, aşa că n-o să mă sune. Mătuşa mea va telefona aici.

— Ştie unde eşti?

— Da. Te rog să răspunzi şi să-i spui că sunt în drum spre casă.

— De ce să nu aşteptăm până sună ea?

— Fiindcă vreau să plec acum.

— De ce?

— Fiindcă… adică, putem să vorbim altă dată… trebuie să vorbim, dar nu vreau să se întâmple nimic astă-seară.

Keith zâmbi.

— Exact asta mi-ai spus când aveai şaisprezece ani, în noaptea când ne-am pierdut virginitatea.

— Ei bine, de data asta vorbesc serios. Râse. Doamne, nu pot să nu pun mâna pe tine.

Se îmbrăţişară din nou şi se sărutară. Annie îşi puse obrazul pe pieptul lui.

— Ţine-mă în braţe.

Keith o strânse în braţe şi-şi trecu degetele prin părul ei. Cu faţa încă lipită de pieptul lui, Annie zise:

— Voiam să vin la tine în dormitor şi să-ţi fac cu adevărat o surpriză.

El nu răspunse.

— Apoi m-am gândit, dacă aduci pe cineva acasă? Dacă e cineva acolo sus?

— Nu. Nu-i nimeni acolo sus şi nu există nimeni de când m-am întors.

— Nu din lipsă de admiratoare, din câte am auzit.

— Ei, eu n-am auzit nimic şi-mi văd de treburile mele.

— Bine. Nu trebuie să… adică, e-n regulă dacă tu… e o prostie, ştii, fiindcă nu mă priveşte…

— Annie, eşti numai tu.

Ea îl strânse mai tare în braţe, apoi se ridică pe vârfuri şi începu să-l sărute pe obraji, pe buze, pe frunte şi pe gât.

— Cred că nu mă pricep să-mi ascund sentimentele. Ar trebui să nu fiu atât de transparentă. Cum ar trebui să fiu acum, Keith?

— Hai să fim sinceri de data asta.

— Bine. Te iubesc, întotdeauna te-am iubit

— Te iubesc şi te-am iubit mereu. De asta m-am întors. Nu pot să mi te scot din minte.

— Blestem ziua când te-am lăsat să pleci.

— Nu tu ai făcut-o. Eu am plecat. Ar fi trebuit să te cer de nevastă. O privi. Ce-ai fi răspuns?

— Aş fi refuzat.

— De ce?

— Fiindcă voiai să pleci. Erai plictisit, Keith. Ai văzut cum prietenii tăi pleacă la luptă şi erai obsedat de ştirile despre război de la televizor. Am văzut asta. Şi doreai alte femei.

— Nu.

— Keith.

— Ei… să doreşti şi s-o faci sunt două lucruri diferite.

— Ştiu, nu m-ai fi înşelat niciodată, dar ai fi urât o viaţă fără câteva aventuri amoroase. Doamne, Keith, toată lumea o făcea cu toată lumea, în afară de noi.

El încercă o glumă.

— Nu sunt prea sigur de tine.

— Pot să fiu cinstită? Voiam să încerc şi cu alţi bărbaţi. Amândoi doream să experimentăm, dar nu puteam, fiindcă aveam o înţelegere, un angajament. Eram doi puşti de la ţară, teribil de îndrăgostiţi, făcând dragoste şi simţindu-se vinovaţi de asta. Vreau să spun, în anumite privinţe eram mai mult decât căsătoriţi.

— Cred că ai dreptate. Zâmbi. Deci doreai alţi bărbaţi?

— Uneori. Am roşit?

— Puţin. Se gândi o clipă, apoi întrebă: Ce-ar fi trebuit să facem?

— N-a trebuit să facem nimic. Lumea a făcut pentru noi. Ne-a făcut nouă.

— Cred că aşa e. Dar de ce n-am mai fost împreună pe urmă?

— Tu nu puteai accepta ceilalţi bărbaţi.

— Nu, nu puteam. Şi tu?

— Femeile sunt altfel. Eu doar voiam să vezi cum e.

— Ei, am văzut.

— Şi eu. Niciodată n-am avut vreo aventură.

— Nu-mi pasă dacă ai avut. Meritai una.

— Nu, ascultă-mă. Sunt, incurabil, o persoană de modă veche. Dar în cazul tău, domnule Landry, o să fac o excepţie.

— Ei bine… acum nimic n-aş vrea mai mult. Dar… trebuie să înţelegem consecinţele dacă…

— Keith, nu dau doi bani pe consecinţe. Am lămurit trecutul şi asta-i tot ce a trebuit să facem. Fă dragoste cu mine acum şi ia naiba cu viitorul.

Keith o luă de braţ şi o conduse sus pe scări, cu inima bătându-i puternic, temându-se că telefonul va suna, temându-se că n-o va face. Nu-şi amintea

cum ajunsese în dormitor, dar erau acolo, cu lumina aprinsă. „Annie pare nervoasă”, gândi.

— Vrei ceva de băut?

— Nu, vreau s-o fac cu capul limpede. Privi în jur prin cameră. Am făcut-o aici, o dată, când ai tăi erau plecaţi în vizită.

— Aşa e. Eu m-am prefăcut că mi-e rău şi am rămas acasă.

Ea nu păru să-l audă şi continuă să privească împrejur, apoi se uită într-unul din dulapuri care, observă Keith, era deschis. Putea să vadă, la fel ca şi ea, tocul atârnat, vestă antiglonţ, sabia, uniformele şi puşca M-16. Se întoarse spre el, dar nu făcu nicio remarcă în afară de:

— Văd că ştii să ţii o cameră în ordine.

— Sunt un burlac ordonat.

Stăteau stânjeniţi, faţă în faţă, şi păreau să fi epuizat toată conversaţia măruntă.

Annie îşi scoase puloverul din blugi şi zise:

— Ei bine, o să sparg eu gheaţa.

Îl trase peste cap şi-l aruncă deoparte, apoi îşi desfăcu sutienul, îl scoase şi-l lăsă să cadă pe podea.

— Eşti mulţumit?

Întinse mâinile şi el i le luă. Ea i le puse pe sâni şi el îi mângâie, simţind cum se întăresc sfârcurile. Ea începu să-i descheie cămaşa, apoi îşi trecu mâinile peste pieptul lui.

— Eşti la fel, Keith.

— Şi tu.

Îşi apăsă sânii de pieptul lui şi se sărutară în timp ce îi dădea jos cămaşa. Încă sărutându-se, ea îşi descheie blugii şi-i lăsă în jos pe coapse o dată cu chiloţii. Îi conduse mâna între picioare, iar el îi pipăi părul pubian, apoi vaginul umed.

Annie se trase înapoi şi se aşeză pe pat. Îşi scoase pantofii, şosetele, blugii şi chiloţii. Complet goală acum, îl privi şi zâmbi.

— Chiar se întâmpla asta?

— Doamne, Annie, eşti frumoasă.

Brusc, ea se ridică şi-şi aruncă braţele după gâtul lui.

— Te iubesc.

Keith o ridică şi o purtă înapoi spre pat, aşezând-o pe cuvertură cu picioarele peste marginea patului. Se aplecă peste ea şi-i sărută sânii, stomacul, apoi îngenunche şi îşi trecu limba spre interiorul catifelat al coapsei, iar ea îşi desfăcu picioarele ca s-o poată săruta acolo. Îşi arcui spatele, şi el îşi puse mâinile sub fundul ei şi-şi împinse faţa mai adânc între picioarele ei.

Se ridică încet şi-şi desfăcu cureaua şi pantalonii.

Ea stătea întinsă pe pat, respirând greu, apoi se trase spre căpătâiul patului şi-şi puse capul pe pernă, privindu-l cum se dezbracă. îi urmări fiecare mişcare în timp ce venea spre el, şi când se apropie, îi luă mâinile în ale ei. El se urcă deasupra ei şi o sărută pe obraz.

— Eşti fericită?

Ea încuviinţă din cap. El se lăsă în jos şi ea îl conduse în ea. Se sărutară uşor şi se îmbrăţişară blând, mângâindu-se, mişcându-se lent, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

Stăteau întinşi în pat, pe-o parte, ea în spatele lui, cu braţele în jurul lui şi cu picioarele împletite după forma picioarelor lui. Îl sărută pe ceafă.

— Dormi?

— Nu. Visez.

— Şi eu.

Îl strânse mai tare şi-şi trecu tălpile peste gambele lui.

— Îmi place.

— Ştiu.

Se întoarse spre ea şi, tot pe-o coastă fiind, îşi strânseră mâinile şi picioarele unul în jurul celuilalt.

— Dacă ai şti de câte ori mi-am imaginat asta… zise ea.

— Nu de mai multe ori decât mine.

— Da?

— Da.

— Ţi-am spus că n-am avut niciodată nicio aventură. Nici măcar o tentativă, zise Annie.

— Oricum, nu contează.

— Pentru mine contează. Asta e ceva foarte deosebit pentru mine.

— Înţeleg.

— Nu-ţi spun asta ca să te gândeşti că trebuie să te însori cu mine. Sunt deja măritată. Spun doar că a fost foarte deosebit pentru mine. Şi dacă asta se dovedeşte a fi sfârşitul relaţiei noastre, voi înţelege. Asta-i tot ce mi-am dorit vreodată. Să facem dragoste încă o dată.

— Vorbeşti serios?

— Nu.

El râse. Ea îi răvăşi părul, apoi se ridică în coate.

— Spune-mi… au existat şi alte femei, ştiu, dar a existat o altă femeie?

— Nimic de care să scriu acasă. Se gândi o clipă. Cinstit să fiu, nu am putut să mi te scot din minte. Aşa că n-am putut… Adică, n-am avut motiv să mă însor.

Ea nu răspunse multă vreme.

— Poate, dacă n-aş fi avut copii, aş fi apărut într-o zi la uşa ta.

— Au fost timpuri şi locuri când nici măcar n-aveam uşă. N-ar fi fost o viaţă prea bună pentru noi.

— Asta n-o să ştim niciodată. Au fost momente când te-am invidiat, momente când am crezut că eşti mort…

— Şi momente când ai fi vrut să fiu.

Ea se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Nu. Am fost furioasă, dar m-am rugat pentru siguranţa ta. Dar au existat momente când *mi-am* dorit să fiu moartă.

— Îmi pare rău.

— Acum nu mai contează. Douăzeci de ani m-am culcat cu un om pe care nu-l iubesc. Ăsta-i un păcat. Dar nu voi mai păcătui.

Keith nu vru să întrebe, dar simţi că trebuia s-o facă.

— Annie, de ce ai rămas cu el?

— Asta mă întreb în fiecare zi. Cred că din cauza copiilor… a legăturilor de familie, a comunităţii…

— Vrei să spui că, dacă ai fi înaintat divorţul…?

— Ar fi trebuit să plec. El ar fi devenit…

— Violent?

— Nu ştiu. Oricum, speram să moară. Că cineva o să-l omoare. E groaznic. Mă urăsc pentru asta.

— Nu-ţi face probleme. Acum nu trebuie să mai aştepţi să-l omoare cineva.

Ea nu spuse nimic, şi el crezu că se gândeşte la răspunsul cu două înţelesuri pe care îl dăduse, aşa că zise:

— Poţi să-l părăseşti.

— O s-o fac. Nu-i ceru ajutorul şi niciun fel de asigurări. Poate că într-un fel te aşteptam. Am ştiut întotdeauna că o să te întorci. Dar nu vreau nimic de la tine, nicio promisiune că o să ai grijă de mine şi nici oferta că o să ai grijă de el. Vreau să fac asta singură. Acum, că fiica mea e la colegiu, pot să plec.

— Ei bine, ştii că o să te ajut, aşa că…

— Keith, e periculos.

— E din liga neprofesionistă.

Ea se ridică într-un cot şi-l privi.

— Dacă ţi se întâmplă ceva, jur că mă sinucid. Promite-mi că n-o să te confrunţi cu el.

Telefonul sună şi Annie zise:

— Asta-i mătuşa mea.

Keith ridică receptorul.

— Alo?

— Mi s-a părut că am văzut lumină la tine. Cum ai ajuns acasă?

— Cu cine vorbesc?

— Ward. Voiam să văd ce faci? Te-ai băgat în pat?

— Normal. M-am distrat destul pentru o seară.

— Eu nu. În seara ăsta nu-s un om fericit

— Eu nu sunt aici ca să te fac fericit pe tine.

Annie se aplecă şi-şi puse urechea lângă receptor. Keith se întoarse şi zise:

— Nu mai suna aici.

Închise.

— Cine era? întrebă ea.

— Vânzătorul de maşini.

Ea îl privi şi se pregătea să zică ceva când telefonul sună din nou. Keith răspunse:

— Da?

O voce feminină cu un accent demodat de locuitor al Vestului Mijlociu zise:

— Domnul Landry?

— La telefon.

— Aici e doamna Sinclair, mătuşa lui Annie Baxter.

— Da, doamnă.

— Annie mi-a spus că s-ar putea să treacă un minut pe acolo în drum spre casă.

Keith zâmbi auzind încordarea din glasul mătuşii Louise.

— A stat mai puţin de un minut, doamnă Sinclair. Nici n-a ieşit din maşină. Am pălăvrăgit cam cincisprezece secunde despre preţuri prin uşa-paravan…

Keith simţi un ghiont în braţ şi o auzi pe Annie râzând şi şoptind:

— Termină.

— Apoi a plecat acasă, cât ai clipi din ochi, continuă Keith.

— Mi-am închipuit că e în drum spre casă şi chiar asta i-am spus Domnului Baxter când a sunat aici căutând-o. Am zis că o ajungă curând acasă.

— Sunt sigur de asta, doamnă Sinclair.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneata, domnule Landry. Ai grijă.

— Mulţumesc, doamnă Sinclair. Mulţumesc pentru telefon.

Închise. Annie se rostogoli deasupra lui şi-şi turti nasul de al lui.

— Eşti amuzant

— Şi mătuşa ta la fel. Ştie de toate astea?

— Foarte vag. A trebuit să-i duc o sticlă de vin de păpădie când am trecut pe la ea. Râse şi-l sărută, apoi se dădu jos de pe el şi se ridică. Trebuie să plec.

Ieşi goală din cameră, şi Keith auzi apa curgând în baie. Se sculă din pat şi începu să se îmbrace băgându-şi pistolul sub cămaşă.

Ea se întoarse.

— Ştiu drumul şi singură. Îşi adună hainele şi le aruncă pe pat. Nu vreau să mă îmbrac. Vreau să stau goală pentru tine toată noaptea, toată săptămâna.

— Mi se pare grozav.

Annie îşi puse sutienul, apoi puloverul, se aşeză pe pat şi-şi puse chiloţii şi şosetele.

— Te îmbraci tot de sus în jos, observă el.

— Nu face toată lumea la fel? Îşi îmbrăcă blugii, apoi se încălţă. Se ridică. Gata. Mă conduci până jos?

— Aşa procedează un domn.

Coborâră împreună scările, mâna în mână; ea continuă să-l privească.

— Îţi vine să crezi? îl întrebă.

— Cu greu.

— Mă simt iar tânără. N-am mai avut astfel de senzaţii de când… De la tine.

— E foarte drăguţ din partea ta.

— Vorbesc serios. Inima îmi bate încă cu putere şi picioarele îmi sunt de cauciuc.

— Şi eşti îmbujorată, iar ochii îţi sunt în flăcări. Ai grijă când ajungi acasă.

— Oh… Îşi puse mâna pe obraz. Da, o să fiu. Doamne Crezi că…

— Compune în minte o seară cu mătuşa Louise. Până ajungi acasă, o să fie totul bine.

— Aşa voi face… Râse. Dar dacă o să mai îmi curgă sperma pe picior?

Keith zâmbi. Îşi aminti că unul dintre lucrurile care-i plăceau la ea erau vorbele din topor, cu totul neaşteptate, care ieşeau uneori din acea gură formală şi cuviincioasă. Merseră împreuna până la uşa din bucătărie şi ea o deschise.

— Keith, ce o să ne facem?

— Spune tu şi eu o să fac.

— Mă iubeşti?

— Ştii asta.

Ea zâmbi.

— Am fost bună la pat? Nu-mi vine să cred c-am spus asta. Pa! Te sun eu.

Keith o ţinu de braţ.

— Nu.

— Trebuie să plec.

— Ştiu. Dar… oamenii soţului tău îmi supraveghează uneori casa.

— Oh…

— Nu te-au văzut venind, fiindcă mai devreme nu mă ţineau sub observaţie sau dacă o făceau, m-au văzut şi m-au urmărit. O să plec eu primul şi, dacă mă supraveghează, vor veni după mine. Tu aşteaptă zece minute, apoi pleacă.

Ea rămase un moment tăcută.

— E groaznic… Îl privi. Keith, îmi pare rău. Nu te pot supune la asta…

— Nu e vina *ta. E* vina lui. Eu pot să mă descurc. Dar tu poţi?

Annie încuviinţă din cap.

— Pentru tine, da.

— Bine. Acum, ţine minte – ai fost la mătuşa Louise toată seara. Indiferent de ce se întâmplă, tu susţine povestea asta.

Ea dădu din cap.

— Ce maşină ai? întrebă Keith.

— Un Lincoln Continental. Alb.

— Zece minute.

— Ai grijă, Keith.

El ieşi pe uşă, se sui în Blazer. Îi făcu cu mâna şi porni pe aleea lungă până la drum. Coti spre oraş, merse câţiva kilometri până la o intersecţie şi se opri. Nu văzu faruri care să-l urmărească şi îşi continuă drumul. Zări un hambar pe jumătate dărâmat, stinse farurile, părăsi şoseaua luând-o pe drumul neasfaltat care ducea spre hambar şi strecură Blazer-ul printre scândurile prăbuşite.

Ieşi din maşină şi privi şoseaua. După vreo cinci minute văzu faruri apropiindu-se cu viteză mare dinspre ferma lui. Îngenunche în spatele unui tufiş şi aşteptă. Maşina goni pe lângă el, dar putu să distingă foarte bine un Lincoln Continental deschis la culoare. Aşteptă încă zece minute, apoi se întoarse la Blazer şi plecă spre casă.

Nu putea fi sigur că Annie era în afară de pericol, dar, dacă Baxter o lua la întrebări şi ea îşi menţinea povestea, totul avea să fie bine.

Keith avea sentimentul tulburător că asta îi făcea plăcere, că o secreţie bruscă de adrenalină. Şi ce dacă? La distracţie se pricepe omul cel mai bine.

N-avea nicio îndoială că şi lui Annie îi făcea plăcere intriga. Întotdeauna fusese aşa când încercau să găsească ocazii şi locuri ca să facă dragoste, întotdeauna o excită pericolul, idila, fructul interzis care avea mereu un gust mai bun.

Totuşi, în seara asta, văzuse în ochii ei spaimă adevărata. Era bravă, curajoasă şi dornică să-şi asume riscuri. Dar când să fii prins nu însemna să fii dat afară din şcoală sau să-ţi pierzi carnetul pentru totdeauna, ci să fii bătut sau omorât, atunci nu mai era nicio distracţie. Îşi dădu seama că trebuia să rezolve repede situaţia.

Se gândi la ea, la cum făcuseră dragoste şi la ce vorbiseră în pat şi ştiu că erau iar împreună. Călătoriseră kilometri şi ani întregi şi, în ciuda tuturor dificultăţilor şi a obstacolelor, ajunseseră în

vechiul lui dormitor, goi, unul în braţele celuilalt. Trupul şi sufletul erau satisfăcute, carnea tremura, spiritul plutea, inima cânta. Pentru prima dată după săptămâni şi luni de zile, Keith Landry descoperi că era fericit şi că zâmbea.

Capitolul 18

Cliff Baxter ajunse devreme la serviciu şi-l chemă pe Kevin Ward în biroul lui.

— Ei bine, ce s-a întâmplat aseară la St. James?

Ward îşi drese vocea înainte de a răspunde.

— De fapt… au fost foarte mulţi.

— Mda? Aţi luat numerele de înmatriculare?

— Păi… unele.

— *Unele?* Ce dracu' vrei să spui cu *unele?*

— Şefule… ăă… tipul ăla Landry…

— Da?

— Păi… era şi el acolo.

— Şi? Nu mă mir㠖.

— Mda… ne-a cam făcut probleme.

— Ce naiba vrei să spui?

Ward îşi drese iar vocea şi povesti ceea ce se întâmplase, încercând să prezinte situaţia într-o lumină cât mai favorabilă pentru ei, dar evident că şeriful Baxter nu era prea vesel. Îl ascultă pe Ward vorbind şi nu zise nimic. În cele din urmă, când Ward îşi termină raportul, spuse:

— Vrei să-mi spui, Ward, că tipul şi preotul cel bătrân v-au pus pe fugă?

— Ei bine… ei… adică era proprietatea preotului şi aşa mai departe şi, dacă ar fi fost numai Landry, l-am fi ridicat şi…

— Taci naibii din gură. Bine, dă-mi o copie după numerele pe care *ai* reuşit să le iei înainte să fii evacuat de la faţa locului.

— Imediat, şefu'.

— Şi, bagă-ţi minţile în cap. O să trecem mai târziu pe la Landry.

— Da, să trăiţi.

Ward se ridică şi se îndreptă spre uşa.

— Data viitoare, când îţi voi da ceva de făcut şi n-o s-o faci ar trebui să te gândeşti să intri în afacerile cu îngrăşăminte cu tăticu', zise Baxter.

Ward ezită înainte de a răspunde.

— Şefu', poate ar fi fost mai bine dacă erai cu noi. Vreau să zic, nu era legal ce făceam…

— Ieşi dracului de aici.

Ward plecă. Cliff Baxter se aşeză la birou şi un timp privi în gol zidul. Înţelegea că lucrurile începeau să se clatine. Se uită la fotografia înrămată a lui Annie de pe birou şi zise:

— Târfă.

Continuă s-o privească şi-şi aminti seara trecută. Ajunsese acasă după el şi el o aşteptase în bucătărie. Nu-şi vorbiseră prea mult şi se dusese direct la culcare zicând că o doare capul. El ieşise afară, se dusese la maşina ei şi încercase telefonul mobil. Annie nu răspunsese la niciun apel de-al lui, dar telefonul părea bun. Totuşi, nu poţi fi sigur niciodată de telefoanele astea de maşină. Pe de altă parte, Annie părea ciudată seara trecută, şi ar fi presat-o puţin, dar mai întâi avea de făcut nişte verificări – iar Cliff ştia să nu pună întrebări până nu avea deja răspunsurile.

Undeva, în adâncul minţii lui Cliff Baxter, exista faptul important că nevastă-sa era mai deşteaptă decât el. Dar oamenii deştepţi, descoperise, erau uneori prea deştepţi, prea încrezuţi, prea siguri pe ei înşişi şi credeau că rahatul nu pute. Dădu din cap şi zise:

— Mătuşa Louise. N-am mai văzut-o de mult pe mătuşa Louise.

Îşi privi ceasul şi văzu că era şapte dimineaţa. Ridică receptorul şi formă un număr. Tim Hodge, dirigintele poştei din Spencerville, răspunse cu o voce somnoroasă:

— Alo…

— Hei, Tim, te-am trezit?

— Mda… Cine-i acolo?

— Lasă scula şi ia scula, poşta trebuie să funcţioneze.

— A… hei, şerifule, ce mai faci?

— Spune-mi tu.

— Oh… Tim Hodge îşi drese vocea. Păi… mda, am fost seara trecută la St. James…

— Sper c-ai fost. Ce s-a întâmplat?

— Păi… să vedem… ei… a… era o mulţime.

— Asta ştiu. S-a vorbit şi de mine?

— Mda… Da, s-a vorbit. De fapt, s-a vorbit de multe ori.

Baxter dădu din cap.

— Haide, Tim, sunt un om ocupat. Spune-mi cine, ce, unde, când şi cum.

— Mda, bine. Păi, cucoana de la consiliul municipal, Gail Porter, a condus într-un fel întrunirea. Era acolo şi bărbatul ei şi aveau… o mulţime de martori.

— Martori? Ce dracu' a fost, întrunire sau proces?

Tim Hodge nu răspunse imediat, apoi continuă:

— Ei bine… au fost câţiva oameni care aveau… câteva plângeri împotriva ta.

— *Cine,* de exemplu?

— Nevasta lui Bob Arles, Mary, şi o femeie cu numele de Sherry… şi un nume de familie ciudat

— Kolarik?

— Da.

„Rahat"

— Ce-a spus?

— Cine?

— *Amândouă.* Ce-au spus ticăloasele mincinoase?

— Păi… Mary a zis că iei lucruri de la magazin, înţelegi, şi semnezi cecuri pentru mai multă benzină decât ţi se pune…

— S-o ia dracu'. Cealaltă târfă ce-a zis?

— Păi… ceva despre… într-un fel a zis că tu… că tu şi cu ea… Că între voi se petrece ceva.

„Isuse Hristoase."

— Vrei să spui că târfa a venit în faţa tuturor oamenilor de acolo din biserică… şi a minţi că… ce-a zis?

— A zis că te-ai culcat cu ea. Că o faci de câtva timp. Ca i-ai plătit nişte amenzi de parcare sau aşa ceva şi, ca să-ţi dea banii înapoi, a trebuit să o facă cu tine. A intrat şi în amănunte.

— Târfă mincinoasă.

— Mda.

— Şi oamenii au crezut-o?

— Ei bine… eu nu.

— Hei, de ce nu treci în după-amiaza asta pe aici ca să bem o cafea şi să-mi povesteşti ce-ai văzut şi-ai auzit seara trecută. Pe la ora trei. Între timp nu răspândi şi tu bârfa şi deschide-ţi bine urechile.

— S-a făcut, şefu'.

Baxter închise şi privi ţintă pe fereastră pe Main Street

— La dracu'! Lovi cu pumnul în birou. Târfe nenorocite. Nu poţi să mai ai încredere în niciuna să-şi ţină gura afurisită.

Se gândi cum o să-l afecteze această întâmplare şi concluzionă că poate să şină situaţia sub control. Sherry Kolarik era o curvă, cel mai rău tip de martor. Mary Arles era o altă problemă, dar o să-l facă pe bărbatu-său să-i pună lacăt la gura ei mare cât mai curând posibil. Baxter se întrebă ce se mai întâmplase la întrunirea aceea. Luă o foaie de hârtie şi începu o listă scriind numele lui Keith Landry, apoi Sherry Kolarik, Mary Arles, Gail Porter şi celălalt Porter al cărui prenume nu şi-l amintea, apoi, ezitant, scrise „pastorul Wilkes"; se gândi un moment şi adăugă şi numele lui Bob Arles, ca să fie sigur. Scrisese şi numele lui Annie, numai că ea avea un onorant loc întâi pe lista săptămânala a oamenilor care-l scoteau din sărite.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea dintr-un termos şi bău. În mod clar lucrurile scăpau de sub control. Asta nu era doar o săptămână proastă, era începutul unei vieţi proaste, dacă nu se apuca să dea câteva şuturi în câteva dosuri.

§e ridică şi se duse în biroul în care Ward băga pe calculator numerele de înmatriculare, ca să afle numele şi adresele.

— Închide porcăria aia, zise Baxter.

Ward scoase foaia cu date şi Baxter îl întrebă:

— Ai raportul mişcărilor lui Landry de seara trecută?

— Bineînţeles.

Îi dădu o foaie de hârtie dactilografiată şi acesta aruncă o privire pe ea, după care zise:

— Krug l-a văzut plecând de acasă la şapte şi jumătate, apoi tu, Krug şi ceilalţi l-aţi văzut în parcarea de la St. James la opt şi jumătate.

— Da. Întrunirea încă nu se terminase, dar bănuiesc că el a plecat mai devreme.

— Şi pe urmă?

— Păi, pe urmă Landry a intra în casa parohială cu pastorul Wilkes. Eu m-am dus la el acasă şi am aşteptat pe 28, la vreo două sute de metri de aleea lui, dar n-am văzut pe nimeni venind. Apoi am observat lumină sus. L-am sunat de la telefonul mobil şi el a răspuns. Nu ştiu cum a ajuns acolo, doar dacă n-a venit prin sud, pe drumul de tractoare. Trebuie să fi fost speriat închipuindu-şi că noi îl pândim. Totul e în raport.

Baxter privi lista din nou.

— L-ai sunat la zece şi treizeci şi opt de minute şi el a răspuns?

— Da.

— Putea să fie acasă de o oră.

— Putea. Depinde cât a stat cu Wilkes şi unde s-a dus după aceea. După cum am zis, cred că a luat-o pe ocolite până acasă. E speriat.

— Da. Chiar că l-aţi speriat. Ai văzut altă maşină intrând sau ieşind de la ferma lui?

— Nu.

— Ai mai stat pe acolo după ce l-ai sunat?

— Nu, însă se părea că se pregătea de culcare. Dar, după vreo oră, când am trecut iar pe acolo, lumina era încă aprinsă la etaj. Ce crezi, şefu'?

— Nimic. Mă duc la Park'n'Eat pentru micul dejun.

— Am înţeles.

Cliff Baxter părăsi sediul poliţiei şi o luă pe jos aproape un kilometru pe Main Street, spre partea de est a oraşului, şi ajunse la Park'n'Eat la ora şapte şi treizeci.

Se aşeză la masa lui obişnuită şi o chelneriţă mai în vârstă, Lanie, se apropie.

— Ce mai faci în dimineaţa asta, şerifule?

— Minunat.

— Cafea?

— Fireşte.

Ea îi turnă o ceaşca de cafea dintr-o carafă.

— Vrei să te uiţi pe meniu?

— Nu. Şuncă, două ouă nu foarte prăjite, carne prăjită, biscuiţi, fără pâine şi fără suc.

— Imediat.

Vru să se îndepărteze, dar Baxter zise:

— Hei, unde e Sherry în dimineaţa asta?

— A sunat şi a spus că-i bolnavă, răspunse Lanie.

— Zău? Un prieten de-al meu a văzut-o seara trecută.

Lanie zâmbi.

— Poate chefuieşte prea mult.

— Nu… Tipul a văzut-o la biserică. La St. James, lângă Overton.

Baxter cercetă faţa chelneriţei, dar era clar că nu ştia nimic.

— O să le spun să-ţi pregătească ouăle.

— Mda. Hei, dacă vine sau sună, spune-i că o caut. Trebuie să vorbim despre nişte amenzi de parcare.

Zâmbetul lui Lanie pieri; dădu din cap şi se îndepărtă.

Sosi micul dejun şi Cliff mâncă. Aproape toţi cei care intrau îl salutau şi el încerca să ghicească cine ce ştia la ora aceea matinală.

Unul dintre oamenii din consiliul municipal, Chet Coleman, care era şi farmacist, intră şi îl văzu. Se aşeză în faţa lui Baxter. Fără niciun preambul, zise:

— Hei, şerifule, ştii de întrunirea de la St. James?

— Am auzit.

— Mda. În timp ce noi eram la întâlnirea de consiliu, tipii aceia ne vorbeau de rău.

— Nu mai spune?

— Nu mi-a plăcut ce-am auzit.

— Cum ai auzit?

— Păi… un prieten de-al meu a fost acolo.

— Zău? Te-a sunat un prieten care a stat până târziu sau unul care s-a sculat devreme?

— Ăăă… azi-dimineaţă…

— Da? Nu cumva pe prieten îl chema doamna Coleman?

Chet Coleman nu răspunse, dar nu era nevoie s-o facă.

Baxter zise:

— Ştii, Chet, toată ţara asta afurisită o ia razna. Şi ştii de ce? Muierile. Când bărbaţii nu mai pot controla muierile, poţi să-ţi iei adio de la întreaga ţară.

— Mda… ei, au fost acolo şi o mulţime de bărbaţi şi din câte am auzit…

— Lasă-mă să-ţi dau un sfat, domnule consilier. Dacă nevasta-ta, în toată povestea asta, o să fie de partea cui nu trebuie, nu te văd bine în noiembrie şi n-o să fie în veci bine pentru afacerile tale.

Baxter se ridică, aruncă câţiva dolari pe masă şi ieşi. Era opt şi patruzeci şi cinci acum şi pe Main Street se aflau maşini şi oameni, nu atât de mulţi cât erau acum douăzeci de ani la această oră, dar destui ca Cliff Baxter să simtă că se plimba pe domeniul lui, întâmpinându-şi supuşii ca un prinţ care ieşise din palat să verifice starea de spirit a populaţiei. Majoritatea oamenilor păreau

neschimbaţi, dar, din când în când, câte unul părea să-l evite sau să-l privească ciudat.

Se opri şi vorbi cu câţiva cetăţeni, strânse o mulţime de mâini, pălăvrăgi cu negustorii care îşi deschideau magazinele, salută femeile ducând degetele la pălărie şi chiar o ajută pe bătrân, doamnă Graham să traverseze strada. Zăbovi un timp în faţa sediului poliţiei şi îi salută pe toţi cei care treceau pe acolo spunându-le pe nume celor mai mulţi, glumind cu Oliver Grebbs, preşedintele băncii, despre faptul că acesta delapida bani ca să-şi întreţină amanta, amândoi ştiind că delapidarea era glumă, dar că amanta nu era. Privi peste stradă la clădirea tribunalului, unde angajaţii oraşului treceau prin parc în drum spre serviciu. La un moment dat, azi sau mâine, ştia că trebuia să se ducă să-l vadă pe primar.

Cliff Baxter nu putea să simtă în ce direcţie bătea vântul în acea dimineaţă, dar avea senzaţia că era ca un vânt de nord, timpuriu, blând la început, aproape imperceptibil, aşa că îţi trebuie o vreme ca să-ţi dai seama că vântul cald din vest nu mai bate. De fapt, era calm, liniştit şi numai câţiva oameni observaseră că vântul îşi schimbase direcţia.

Şeriful Baxter se întoarse şi intră în sediul poliţiei, unde sergentul Blake, la biroul din faţă, îl salută cu o nonşalanţă forţată. Baxter intră în camera din interior şi-l chemă pe Ward.

— Plecăm la zece.

Intră în biroul său şi închise uşa. Se duse la fereastră şi privi afară pe Main Street, parcul, tribunalul, lumea lui. Un om mai neînsemnat, îşi zise, ar fi fost îngrijorat. Dar el simţea că era destul de stăpân pe situaţie ca să rămână pe poziţie, însă, dacă nu putea s-o facă, avea să tragă după sine o mulţime de oameni începând cu listă scurtă de pe birou şi continuând cu aceea mai lungă din dosarele sale. Într-un fel, asocia rahatul ăsta împuţit cu sosirea lui Keith Landry, deşi ştia că

totul se punea la cale de multă vreme. Totuşi, dacă putea să scape de Landry, cel puţin una dintre problemele lui va fi eliminată. Apoi o să aibă grijă de Gail Porter, ca să nu mai pomenească de Sherry Kolarik, târfa, şi de Mary Arles, şi de orice altă femeie care credea că este mai breaz decât Cliff Baxter. După care va avea grijă de bărbaţi, dacă va fi nevoie. Ştia că esenţialmente oamenii erau uşor de înspăimântat; nu mai existau eroi, ci numai laşi care se adunau împreună şi îşi închipuiau că sunt eroi. Nu credea că era necesar să omoare pe cineva, ci numai să-l înspăimânte de moarte pe jumătate – şi dacă de două ori înspăimântai de moarte pe jumătate pe cineva, era sută la sută înspăimântat de moarte.

Keith se trezi la şapte dimineaţa şi primul lucru care-i veni în minte fu Annie.

Acum totul era puţin mai clar: făcuseră dragoste, *erau* îndrăgostiţi. Nu mai pleca. Voia să stea, să-şi clădească o viaţă împreună cu ea, să stea cu ea pe veranda din faţă şi să privească cum apune soarele. Dar ştia că Annie nu va rămâne dacă Cliff Baxter se afla încă aici şi că nu dorea, într-adevăr, ca soţul ei să moară acum, că avea o altă alternativă. Dar acea alternativă era să fugă împreună, dar Keith nu voia să facă asta.

Rămase întins, privind ţintă tavanul. Îi trebui ceva timp ca să-şi dea seama că mirosea parfumul ei de pe cearşafuri.

Era o zi călduroasă, şi Keith muncea în hambar cu bustul gol. Se întrebă când şi cum se vor reîntâlni, când vor putea să facă iar dragoste. îşi dădu seama că ar putea pleca împreună probabil în câteva zile şi că ar lăsa în urmă toate grijile şi frica. Ar putea fi la Paris în mai puţin de o săptămână. Se întrebă dacă ea avea paşaport. Nicio problemă, îi putea face rost în douăzeci şi patru de ore. Existau oameni care-i erau datori. Apoi, după

vreun an se putea întoarce singur în Spencerville şi, dacă Baxter încă se va afla pe aici, vor putea să pună la punct lucrurile fără vărsare de sânge. După care el şi Annie se vor întoarce ca soţ şi soţie. „Bună soluţie. Asta este”

Pe la zece şi cincisprezece auzi o maşină scârţâind pe pietriş şi ieşi pe uşa hambarului. Pe alee se afla o maşină de poliţie albastru cu alb, cu însemnele aurii ale şefului poliţiei pictate pe uşă.

Maşina se găsea între el şi casă, şi Keith n-avea nicio asupra lui armă. Şoferul maşinii îl zări, întoarse maşina în curte şi veni spre el. Se opri cam la zece metri depărtare, şi Keith văzu doi oameni pe scaunele din faţă. Uşa din dreapta se deschise şi un bărbat vânjos, bronzat, cu ochelari de soare cu lentile-oglindă şi o pălărie Smokey Bear ieşi şi veni spre el.

Keith se îndreptă spre acel bărbat, văzând că era într-adevăr Cliff Baxter. Se opriră la câţiva metri unul de altul şi se priviră. Ochii lui Keith se mutară la maşină şi observă că şoferul coborâse din maşină. Era Ward, dar acesta nu făcu nicio mişcare, stătea doar lângă maşină, privind.

Se uită la Baxter, îl recunoscu după aproape treizeci de ani şi văzu că, în ciuda burţii, arăta încă bine şi avea încă acelaşi rânjet.

Îi studie chipul, dar, din cauza ochelarilor de soare şi a borului lat al pălăriei, care-i umbrea trăsăturile, nu putu să-şi dea seama exact de starea de spirit şi de intenţiile lui sau dacă acesta ştia ceva despre seara trecută. Keith îşi dădu seama că era îngrijorat pentru Annie, nu pentru sine însuşi.

— Începeam să cred că nu mai vii, zise Keith.

Gura lui Baxter se strâmbă, dar nu răspunse, ci continuă să-l privească ţintă prin ochelari. În cele din urmă, zise:

— Nu-mi placi.

— Asta-i bine.

— Nu mi-ai plăcut niciodată.

— Ştiu.

Privi peste umărul lui Baxter la Ward care stătea zâmbind pe capota maşinii.

— Şi n-o să-mi placi niciodată, spuse Baxter.

— E foarte nepoliticos să porţi ochelari de soare când vorbeşti cu cineva, îi răspunse Keith.

— Du-te-n mă-ta!

— Hei, şerifule, ceea ce faci tu se cheamă încălcare a proprietăţii particulare, dacă nu ai un motiv oficial ca să te afli aici.

Cliff Baxter aruncă o privire peste umăr spre Ward, apoi se apropie de Keith.

— Eşti un nenorocit

— Pleacă de pe proprietatea mea.

— De ce eşti aici?

— Asta-i casa mea.

— Pe dracu' e. N-ai ce căuta aici.

— Şerifule, în ţinutul ăsta sunt îngropate şase generaţii din familia mea. Nu-mi spune mie că n-am ce căuta aici.

— Şi *tu o* să fii îngropat aici mai devreme decât îţi închipui.

Keith făcu un pas înainte, astfel că acum se aflau faţă în faţă

— Mă ameninţi?

— Dă-te înapoi sau te omor.

Baxter puse mâna pe pistol, şi Keith văzu că Ward se dă jos de pe capotă şi duce mâna la pistol. Respiră adânc şi făcu un pas înapoi. Baxter zâmbi.

— Nu eşti aşa de prost cum pari.

Keith reuşi să se controleze.

— Spune ce vrei, Cliff, şi pleacă.

În mod evident lui Baxter nu-i plăcea să i se spună pe numele mic şi nu-i plăcea tot ce implică acest lucru. Îşi scoase ochelarii şi-l privi ţintă pe Keith multă vreme. În cele din urnă, zise:

— Ai făcut figuri cu băieţii mei.

Keith nu răspunse.

— Şi faci figuri şi cu mine.

Keith nu răspunse nici de data asta.

— În spatele şcolii. Să ne întâlnim în spatele şcolii. Asta ai zis?

— Da. Eu am fost acolo.

— Ai avut noroc că eu n-am fost. Acum ai fi fost întins la Gibbs, ţeapăn ca o scândură, cu rahatul ăla roz pe care-l folosesc ei în vene. Şi eu aş fi scuipat pe faţa ta, dacă ai mai fi avut o faţă după ce terminam cu tine.

Keith nu răspunse.

— Băieţii mi-au spus că la St. James te-ai ascuns după fusta preotului.

— Nu-l băga pe pastorul Wilkes în asta.

— Zău? De ce? Oricine face figuri cu mine sau cu băieţii mei e automat băgat în asta – până în urechi – chiar de-ar fi însuşi Dumnezeu Atotputernicul.

Keith nu răspunse nici de data asta, ci clătină din cap.

— Ce mă-ta făceai la Baxter Motors?

— Am vorbit cu fratele tău despre o maşină.

— Zău? Şi despre nevastă-mea. Dacă o să continui să pui întrebări despre mine şi familia mea, o să mori. Ai înţeles?

Keith observă că Baxter avea ochii apropiaţi, semn al prădătorului în lumea animalelor şi că, în timp ce vorbea, capul i se mişca dintr-o parte în alta, ca şi cum căuta o pradă sau o primejdie. Încerca să şi-o imagineze pe Annie cu tipul ăsta timp de douăzeci de ani, dar ştia că exista un Cliff Baxter, modelul de casă. Cliff Baxter probabil că o iubea, deşi Annie nu-i spusese niciodată asta lui Keith, iar Cliff Baxter îşi închipuia că e un soţ protector şi iubitor, deşi mulţi oameni ar spune posesiv şi abuziv.

— Ţi-ai înghiţit limba? întrebă Baxter.

— Nu.

— Pun pariu că acum îţi vine să te pişi.

— Nu.

— Nu, da, nu, da. Altceva nu ştii să spui…

— Ba da, ştiu. Cum ai scăpat de recrutare? Mental sau fizic?

— Hei, tâmpitule, eram poliţist, îmi făceam datoria aici.

— Aşa e. Asta făceau şi femeile, şi copiii care trimiteau scrisori şi pachete.

— Bă, ticălosule…

— Hei, şerifule, nu mai face pe grozavul. Vrei să dovedeşti că eşti tare? Mă duc înăuntru şi-mi iau armele sau ţi le scoţi tu pe-ale tale. Zi ce vrei. Pistoale, cuţite, topoare, pumni. Nu are importanţă pentru mine cum te omor.

Baxter inspiră adânc, şi Keith văzu după limbajul trupului că ar fi vrut să se dea un pas înapoi. Zis şi făcut, dar Baxter încă avea singurul pistol dintre ei doi şi nu-l reţineau prea multe ca să-l scoată, în afară de faptul că, îşi spuse Keith, probabil, Baxter avea alte planuri cu Keith Landry, ceva la care se gândise în ultimele câteva săptămâni. Totuşi, Keith nu putu să nu profite de ocazia de a-l enerva şi poate de a-l atrage într-o luptă cinstită. Spuse:

— Bun. Vrei să clarificăm problema? Eu tot aveam de gând să fac o pauză.

Baxter zâmbi.

— Da, o s-o clarificăm. Dar tu n-o să apuci s-o vezi.

— Tot bătăuşul clasei.

— Da, şi tu tot tâmpitul clasei ai rămas. Îţi aminteşti cum te înghionteam pe hol? Ai vrea să uiţi asta, nu-i aşa? O sorbeam din ochi pe prietena ta, şi tu nu făceai nimic. Am pipăit-o de câte ori am avut ocazia, şi tu m-ai văzut, şi n-ai zis nimic. Ştii ce? Ei îi plăcea. Voia un bărbat, nu o muiere proastă. Şi, apropo, dacă te văd vreodată vorbind cu ea, îţi tai testiculele şi le dau de mâncare câinilor. Nu glumesc.

Keith stătea perfect nemişcat. Nu mai era nimic de spus după asta, nimic de făcut, doar să-l lase să-şi sape propria groapă cu gura.

— Hei, muiereo, de ce-ai venit aici? continuă Baxter, acum pornit. Dacă te prind regulând animalele, te bag la răcoare. Voi băieţii de la fermă întotdeauna regulaţi animalele, de aia sunt ele aşa căcăcioase. Frate-tău regula gâştele lângă lac, a omorât aproape jumătate din ele. Era regulatorul de gâşte. Mi-l amintesc. Şi sora-ta…

— Termină. Te rog, termină.

— Ce-ai zis?

— Te rog, termină. Ascultă… într-o săptămână plec. M-am întors doar ca să văd de fermă. Nu rămân. Cam într-o săptămână am plecat.

Baxter îl privi de aproape, apoi zise:

— Nu zău? Poate că eu nu vreau să mai rămâi pe aici atât de mult.

— Am nevoie doar de o săptămână.

— Îţi zic eu ce facem – îţi dau şase zile. Dacă-mi faci figuri sau mă oftici, te bat de te omor şi te arunc într-un afurisit de camion de porci să te duc la Toledo. Ai înţeles?

— Da.

— Du-te înainte la rahatul tău de hambar.

Se întoarse să plece, apoi se răsuci şi-şi îngropa pumnul în stomacul lui Keith care se îndoi şi căzu în genunchi. Baxter puse vârful ghetei sub bărbia lui Keith şi-i înălţă capul.

— Ţine-te deoparte de oraş.

Se întoarse la maşină, şi Keith îl văzu făcându-şi cu Ward semne victorioase. Intrară în maşină, întoarseră, trecură peste un rând de tufe de zmeură, apoi plecară în goană pe aleea de pietriş.

Keith se ridică în picioare şi urmări maşina cotind spre şosea. Zâmbi şi zise:

— Mulţumesc.

Capitolul 19

Cliff Baxter şedea la masa din bucătărie şi tăia o bucată de carne din cotletul de porc.

— Chestiile astea afurisite sunt arse, zise.

— Îmi pare rău.

— Cartofii sunt reci.

— Îmi pare rău.

— Ai uitat cum se găteşte?

— Nu.

— Nu-i de mirare că nu mănânci.

— N-am poftă de mâncare.

— Cu sau fără poftă, astea nu se pot mânca.

— Îmi pare rău.

— Şi mulţumesc că te-ai oferit să-mi pregăteşti altceva.

— Ce-ai vrea?

— O să ies să-mi iau ceva.

— Bine.

Baxter puse jos cuţitul şi furculiţa şi o privi.

— Te supără ceva?

— Nu.

— Nu vorbeşti prea mult.

— Mă doare capul.

— Păcat, fiindcă eu am chef de ceva.

Annie se încorda, dar nu zise nimic.

— Ţi-a trecut ciclul?

— Nu… nu complet.

— Ei bine, dar gingiile nu-ţi sângerează, nu-i aşa?

Luă o gură de bere din cutie continuând s-o privească.

— Azi m-am oprit pe la mătuşa Louise.

Annie simţi că i se strânge stomacul. Cliff puse jos cutia de bem

— Hei, aia da femeie care ştie să gătească. Ce ţi-a pregătit aseară la cină?

— Nu… n-am mâncat acolo.

— Nu?

— Nu.

— Nu asta a zis şi ea, iubito.

Annie îl privi în ochi şi răspunse:

— Mătuşa Louise devine din ce în ce mai uitucă. La cină am fost acolo săptămâna trecută. Seara trecută am fost doar în vizită.

— Serios? Chestia cu uitarea trebuie să fie o trăsătură de familie. De când ai ajuns aseară acasă, umbli cu capul în nori.

— Nu mă simt bine.

— Cum aşa?

— Nu ştiu… poate că-mi lipsesc copiii. M-am gândit că poate săptămâna viitoare le fac o vizită.

— N-au nevoie să-i cocoloşeşti tu ca naiba. Dacă vor să ne vadă, pot să vină acasă la sfârşit de săptămână.

— Voiam să fiu sigură că Wendy s-a instalat bine. E prima dată când pleacă de acasă şi…

— Ştii, nu-mi place locul ăla. Nu-mi place Bowling Green şi cred că o s-o scot de acolo.

— Nu!

Baxter fu aproape uimit de tonul ei. Se înclină spre ea.

— Ai zis ceva?

— Ei îi place.

— Nu zău? Ceea ce-i place acolo e dormitorul ăla comun afurisit. Când erai tu acolo, aveau aşa ceva?

— Nu.

— Ce dracu' încearcă ăia să facă acolo? Să încurajeze prostiile?

— Cliff… lumea s-a schimbat…

— Nu şi aici. Asta e o casă creştinească şi o comunitate creştină, iar bărbaţii şi femeile nu locuiesc sub acelaşi acoperiş, dacă nu sunt căsătoriţi.

— Am încredere în ea că o să facă ceea ce a fost învăţată de Biserică… şi o să urmeze exemplul.

„Dumnezeu s-o ajute", gândi Annie. Cliff o privi multă vreme, apoi observă:

— Da, tu ai ceva în cap.

— Ţi-am spus doar ce mă supără. Lucrezi la noapte?

— Poate. Şi, apropo de colegiu, un vechi prieten de-al tău s-a întors în oraş.

Annie se sculă şi se duse cu paharul la frigider, îl deschise şi-şi turnă ceai rece. Mâinile îi tremurau.

— Ştii cine?

— Nu.

Cliff se ridică şi apucă uşa frigiderului înainte ca ea s-o închidă.

— Vreau o bere.

Scoase o cutie şi ea închise uşa. El rămase uitându-se la ea, apoi o întrebă din nou:

— Ştii cine?

Ea se hotărî şi răspunse:

— A, te referi la Keith Landry.

— Ştii la cine dracu' mă refer.

— Am auzit că s-a întors.

— Sunt sigur c-ai auzit. Altceva ce-ai mai auzit?

— Nimic. Vrei desert?

— Nici n-am mâncat. De ce-aş vrea desert?

— Mănânci în oraş?

— Nu-ţi bate joc de mine, cucoană. Cu tine vorbesc.

— Ascult, Cliff. Keith Landry s-a întors în oraş. Şi ce dacă? Mai e şi altceva?

— Ei bine, asta-i întrebarea.

— Ce vrei să spui?

— Isuse Hristoase, voi femeile astea afurisite ştiţi cum să scoateţi omul din minţi, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui, Cliff? S-a întors în oraş. Eu am auzit, tu ai auzit. De ce eşti atât de enervat pe mine?

Se uitară unul la altul şi, firește, amândoi ştiau exact de ce Cliff Baxter era enervat.

— De ce nu mi-ai spus că s-a întors? o întrebă.

— Nu mi-a trecut prin minte.

— Eşti plină de rahat.

— Nu vorbi aşa cu mine. Annie simţi ridicându-se în ea o furie adevărată care îi copleşi teama. Ridică vocea. Nu-ţi permit să vorbeşti aşa cu mine. Plec.

Aruncă paharul în chiuvetă şi se întoarse spre uşă. Baxter o apucă de umăr, o răsuci şi o luă de braţe.

— Nu te duci nicăieri.

— Termină! Încetează! Lasă-mă în pace!

El îşi luă mâinile de pe ea şi se dădu înapoi.

— Bine, calmează-te. Hei, stai jos. Vreau doar să vorbesc cu tine.

Annie nu-l credea deloc, dar, în silă, se aşeză. Baxter se aşeză în faţa ei jucându-se cu cutia de bere. În cele din urmă, zise:

— Ei bine… mă ştii cum sunt. Uneori devin gelos. Am ajuns să mă gândesc că vechiul tău prieten s-a întors în oraş, aflu că e necăsătorit, cred că m-am montat singur. Ar trebui să fii fericită că ţin atât de mult la tine. Nu-i aşa?

Lui Annie îi veniră în minte câteva replici sarcastice care l-ar fi făcut să turbeze, dar spuse:

— Înţeleg. Dar chiar nu vreau să vorbesc despre asta. Nu e nimic de discutat.

— Bine, dar vezi că asta o să mă enerveze.

— N-ar trebui.

— De ce nu? Adică un bărbat care s-a culcat cu nevasta lui locuieşte acum în apropiere şi ăsta să nu mă enerveze?

— Cliff… uite, orice aş spune, te face să te înfurii. Dacă îţi pun că nu-mi pasă că el se află în apropiere, o s-o interpretezi greşit; dacă-ţi spun că mă deranjează că-i aici, o să…

Baxter lovi cu palmă masa şi vasele, şi Annie tresări.

— Te-ai culcat cu tipul ăsta timp de şase ani afurisiţi. Şi tot ce ai de spus e că n-ar trebui să fiu ofticat că el locuieşte în apropiere. Ce-ar fi dacă

una dintre fostele mele prietene ar locui acolo? Cum ţi-ar plăcea?

Annie vru să-i reamintească faptul că uneori el îi arătase pe unele foste prietene de-ale lui şi că tot ceea ce simţise ea pentru ele fusese milă. În schimb, zise:

— Cred că m-ar fi deranjat.

— La dracu', sigur că te-ar fi deranjat.

— Te rog nu ţipa. Ştiu că eşti enervat, dar…

— Hei, ţi-o aminteşti pe Cindy North? Am trăit cu ea timp de un an înainte să încep să mă întâlnesc cu tine. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar muta alături şi nu ar fi măritată? Nu te-ai oftica?

— Normal.

— Mda. Deci, eu n-ar trebui să fiu ofticat?

— N-am spus asta. Numai că nu te enerva pe mine. Eu n-am făcut nimic.

— Dar poate că ţi-ar plăcea.

— Cliff, nu spune asta.

— Ţi-aduci aminte de vremurile bune cu el, nu-i aşa?

— Nu-mi amintesc nimic. S-a întâmplat acum douăzeci de ani.

Baxter păru aproape surprins, gândi ea, că trecuseră atât de mulţi ani.

— Dar când ai auzit că s-a întors, trebuie să te fi gândit la acele rostogoliri în fin. Unde te-ai culcat cu el? În hambar? Şi unde ţi-a dat-o în gură, în maşina ta?

Annie se ridică, dar se întinse peste masă, o apucă de curea şi o făcu să se aşeze la loc. Era înspăimântată, dar nu pentru ea. Putea să-l manevreze pe Baxter, dar trebuia să-l avertizeze pe Keith că Cliff se aţâţa de unul singur. Inspiră adânc şi zise:

— Cliff, iubitule, ştiu că eşti supărat, dar nu există nimeni pe lume în afară de tine în ceea ce mă priveşte.

El păru să se calmeze, dar, evident, încă fierbea.

— La dracu', ar fi mai bine să nu existe.

— Nu există. Ştiu că mă iubeşti şi de asta eşti enervat. Sunt foarte măgulită.

Annie ştia că trebuia s-o lase baltă cât timp se afla în avantaj. Dar îl ura atât de mult, încât nu se putu abţine să nu-i reaprindă mânia care izbucnea atât de uşor.

— Nu vreau să te gândeşti la ce-am făcut eu şi Keith timp de şase ani.

El o privi, dar nu zise nimic. Ea adăugă:

— Eram doar nişte puşti în liceu şi colegiu şi făceam ce făcea toată lumea pe atunci. Ar trebui să fii fericit că am făcut-o doar cu el şi nu…

— Gura!

— Îmi pare rău!

— Gura.

Annie lăsă capul în jos şi privi ţintă în farfurie, încercând să-şi înăbuşe un zâmbet. Trecu un minut.

— Nu vreau să vorbeşti cu el sau despre el, zise Cliff.

— N-o s-o fac.

— Te-a sunat?

Ea dădu din cap.

— De ce-ar fi…?

— Tu ai încercat să-l suni?

— Nici într-o mie de ani.

— Zău? Deci, voi doi n-aţi vorbit de când s-a întors?

Încă o dată, Annie luă o hotărâre, se ridică şi trecu în spatele scaunului lui.

— Cliff, nu pot să te mint… m-am întâlnit întâmplător cu el pe stradă.

Baxter nu zise nimic. Ea continuă:

— Eram cu Charlene Helms, cu bătrâna doamnă Whitney şi cu nevasta pastorului Schenk, Marge. Am ieşit de la poştă şi am dat peste el. Nici măcar nu l-am recunoscut, iar când a început să vorbească, nici n-am ştiut cine era. Vezi tu, când oamenii cred că îi recunoşti, încep să pălăvrăgească. Ţie ţi se întâmplă tot timpul. Apoi

mi-am dat seama cine este şi am spus doar: „O zi bună, domnule Landry”, după care am plecat cu fetele.

Annie continuă să-şi ţină mâinile pe umeri lui şi, deşi nu putea să-i vadă faţa, simţea cum i se încordau muşchii. Adăugă:

— Pur şi simplu, mi-a ieşit din minte, Cliff, şi când mi-am amintit, ca să-ţi spun, nu erai prin preajmă. Ştiam că s-ar putea să te superi, dar m-am gândit că ar trebui să ştii că m-am întâlnit cu el. Cred însă că îmi era puţin teamă să-ţi pomenesc de lucrul ăsta, aşa că probabil mi l-am îngropat în minte. Mi-am închipuit că se afla doar în vizită şi asta-i tot. Îmi pare rău că nu ţi-am spus. N-o să mai vorbesc niciodată cu el. Jur.

Baxter rămase nemişcat un minut întreg, apoi spuse:

— Nici n-o să poţi s-o faci.

Annie simţi că inima i se opreşte o clipă şi nu fu în stare să vorbească. Ştia că până la urmă trebuie să zică ceva. Dar nu putea să pună întrebarea evidentă.

— N-o s-o fac.

— N-o să poţi, n-o s-o faci. L-am alungat pe ticălos din oraş.

— Oh…

Baxter se ridică şi o privi cu un zâmbet.

— Am trecut pe la el în dimineaţa asta. Te miră?

— Nu.

— I-am spus să plece dracului din oraş. Mi-a zis că pleacă într-o săptămână.

— O săptămână…?

— E o muiere proastă, dacă vrei să ştii.

— Nu-mi pasă.

— M-a implorat să-l las să mai rămână câteva zile. I-am dat şase zile. I-am dat şi un şut în burtă şi s-a îndoit că o frunză. Ar fi trebuit să vezi asta. Nici măcar nu s-a apărat. La dracu’, m-am oferit să-mi scot pistolul şi insigna dacă voia să ne batem, dar era aşa de speriat, că aproape a făcut în

pantaloni. Nu-mi vine să cred că ai ieşit cu o asemenea muiere.

Annie îşi muşcă buza, ca să nu-i tremure, dar o lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Hei, plângi?

— Nu… Îşi şterse faţa. Sunt doar necăjită… că a trebuit să faci asta.

— Necăjită? De ce dracu' să fii necăjită? Din cauza mea?

— Nu.

— Isuse, nu te înţeleg… Plângi că l-am caftit?

— Nu. Femeile se necăjesc când soţii lor fac ceva periculos.

— Periculos? Tipul ăsta afurisit nu e periculos… ei, bănuiesc că ar fi putut să fie. Nu ştiam la ce să mă aştept când m-am dus acolo. Dar ştiam că trebuie să rezolv problema asta ca de la bărbat la bărbat.

— Te rog, promite-mi că n-o să te mai duci acolo.

— O să mă duc ca să mă asigur că m-a ascultat.

— Nu. Trimite pe cineva.

Baxter o ciupi de obraz.

— Nu-ţi face griji. Tipul trebuie să-şi fi pierdut boaşele în Vietnam. Noroc că nu te-ai măritat cu el.

— Nu m-a cerut niciodată.

— Ce dracu' îmi pasă mie?

Ea se întinse şi-i luă farfuria de pe masă.

— O să strâng pe-aici.

— Mai târziu. Du-te sus. O să vin şi eu. Să fii pregătită.

— Cliff…

— Da?

Annie voia să-i spună: „M-am culcat aseară cu Keith şi nu vreau să fii tu lângă mine". Voia acest lucru mai mult decât voia să-i înfigă un cuţit în inimă.

— Cliff… eu…

— Ce? Te doare capul? Ai ciclu? Care-i problema?

— Nimic.

Ieşi din bucătărie în hol. Voia să fugă pe uşa din faţă, dar n-ar fi ajuns departe. Voia să ţipe, să urce la etaj şi să-şi taie venele, să-i dea cu lampa în cap când venea sus, să facă orice, numai să nu facă sex cu Cliff Baxter. Se sprijini de balustradă şi încercă să gândească limpede. Singurul lucru pe care putea să-l fac era să pretindă că totul era în regulă. Făcuse acest lucru cu destulă uşurinţă când vorbise cu el, dar în pat n-ar putea niciodată să se prefacă. Lui Baxter nu părea să-i pese şi nu observa atâta vreme cât ea se supunea. Dar, de data asta, Annie nu putea să facă nici măcar acest lucru.

Intră înapoi în bucătărie. Baxter era la masă terminându-şi berea şi uitându-se prin ziar. Ridică privirea spre ea.

— Da?

— Aş vrea ceva de băut.

El râse.

— Nu zău? De ce? Nu poţi să te culci cu mine când eşti trează?

— Uneori o băutură mă ajută să-mi vină cheful.

— Atunci bea mai multe. Dumnezeu ştie că n-ai mai avut chef de câtva vreme.

Annie se duse la dulap, scoase o sticlă de rachiu de piersici, luă un pahar şi se îndreptă spre hol. Cliff îi aruncă o privire pe deasupra ziarului.

— Să-ţi faci chef pentru câteva chestii pe care nu le-ai mai făcut de câtva timp, scumpo.

Annie ieşi în hol, urcă scările şi intră în dormitor. Îşi turnă un pahar plin de rachiu, închise ochii şi-l bău. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Îşi turnă altul, bău jumătate, se aşeză pe pat şi plânse.

Aproape că nu-şi amintea cum se dezbrăcase, dar ţinea minte când el intrase în cameră. După aceea, nu-şi mai amintea nimic.

Capitolul 20

Sâmbătă dimineaţa, la opt şi douăzeci, sună telefonul la ferma Landry. Keith era în bucătărie făcându-şi cafeaua.

— Alo?

— Keith, trebuie să vorbesc cu tine.

El scoase ibricul din priză.

— Ai păţit ceva?

— Nu. Sun de la un telefon public din oraş. Ne putem întâlni undeva?

— Desigur. Unde?

— M-am gândit la terenul pentru târg. Azi n-o să fie nimeni acolo.

— Atunci, n-avem ce căuta în acel loc. Ascultă, îţi aminteşti de Reeves Pond, la sud de ferma mea?

— Unde obişnuiam să patinăm.

— Da. Ia nişte pâine sau ceva şi du-te să hrăneşti raţele. Voi fi acolo în douăzeci de minute. Totul e-n regulă?

— Da. Nu. Ai o puşcă. Am văzut-o…

— Da, bine. Acum eşti în siguranţă?

— Da, sunt bine. Îmi pare rău. Sunt doar îngrijorată pentru tine. El bănuieşte ceva…

— În douăzeci de minute. Chiar dacă o să fii urmărită, du-te oricum şi hrăneşte raţele, dar lasă portiera deschisă, ca semnal. Ai înţeles?

— Da.

— Ai grijă.

Keith închise, se duse sus şi deschise dulapul. Găsi binoclul, apoi luă două încărcătoare pline şi puse unul în buzunar. Pe celălalt îl introduse cu zgomot în puşca M-16, trase înapoi mânerul pe armare şi băgă un cartuş pe ţeava. Puse arma şi binoclul pe umăr, coborî şi ieşi pe uşa din fată. Traversă drumul şi alergă spre hambarul familiei Jenkins.

În cinci minute înşeuă iapa, încalecă şi, dându-i o palmă, ieşi pe poarta padocului, traversă drumul

înapoi şi intră în pădure, ferindu-se când iapa îşi croi drum printre copaci, în josul pantei, spre albia lipsită de adâncime a râului. Keith o făcu să se întoarcă şi se îndreptară în aval, spre sud, către heleşteu.

Cam la o sută de metri de locul unde râul ieşea dintre copaci, Keith opri calul, descălecă şi îl legă de un puiet.

Îşi continuă drumul de-a lungul malului şi rămase în umbra ultimilor copaci, la câţiva metri de ţărmul însorit al marelui heleşteu. Pe panta acoperită cu iarbă, care cobora spre celălalt mal al lacului, nu se găsea parcată nicio maşină şi, de fapt, nici nu se vedea vreuna.

Singurul drum se afla la câteva sute de metri spre sud, şi Keith nu putea să-l vadă, căci acesta era de cealaltă parte a dealului. Din când în când, se vedea trecând vârful unei căruţe înalte. Se uită la ceas. Era nouă fără un sfert. Se întrebă ce se întâmplase de când n-o mai văzuse pe Annie, în urmă cu două seri.

La nouă fără câteva minute, văzu botul unei maşini apărând pe deal, apoi coborând către lac prin iarba înaltă. Dar nu era un Lincoln, ci un Ford Fairlane, genul de maşină folosit de poliţia din Spencerville pentru vehiculele lor marcate sau nemarcate, şi cumpărate, fără îndoială, de la Baxter Motors. Maşina, fără însemnele poliţiei, se opri acolo unde se termina iarba şi începea malul noroios. Keith ridică binoclul. Portiera dinspre partea şoferului se deschise şi Annie coborî, îmbrăcată cu o fustă roşie şi o bluză albă. Ea rămase o clipă lângă uşa deschisă, privi împrejur, apoi o închise şi se îndreptă spre malul lacului, cu o pâine în mână. Keith o privi cum rupe absentă învelitoarea şi aruncă felii întregi în apă. Câteva duzini de raţe şi gâşte înotară spre pâinea care plutea. La fiecare câteva secunde Annie privea peste umăr.

Keith lăsă să se scurgă câteva minute, după care ieşi dintre copaci şi îi făcu semn cu mâna. Ea îl văzu, aruncă toată pâinea în apă şi se grăbi spre el de-a lungul malului în timp ce el îi venea în întâmpinare.

Când se apropiară unul de altul, Keith văzu după faţa ei că era îngrijorată, dar nu speriată. Annie îi zâmbi şi, fugind pe ultimii zece metri, îi sări, pur şi simplu, în braţe înconjurându-l cu braţele şi picioarele.

— Bună, domnule Landry. Se sărutară, apoi ea alunecă în jos şi îl luă de mână spunându-i: Mă bucur să te văd.

Aruncă o privire spre ţeava puştii ce apărea de după umărul lui

— Poate n-o să ai nevoie de asta.

— Am ieşit doar la vânătoare de dăunători. Hai să intrăm în pădure.

Merseră împreună de-a lungul malului, Annie privind de câteva ori înapoi.

— Nu cred c-am fost urmărită. Azi-dimineaţă mi-am dus Lincoln-ul la Baxter Motors şi am spus că se aude ceva la motor. Mi-au dat una împrumut. Afurisitul ăla de Lincoln se vede ca un cal breaz. Cred că ăsta-i motivul pentru care mi l-a dat tatăl lui Cliff.

Keith zâmbi.

— Mi se pare că *chiar* ai avut câteva aventuri amoroase.

— Nu, domnule, dar m-am gândit serios cum să procedez. Însă ce zici de tine, isteţule? „Lasă portiera deschisă, dacă ai fost urmărită.”

— Asta mi-a fost profesia. Pasiunea a fost tenisul. Mătuşa Louise s-a trădat?

— Într-un fel. Dar n-a fost vina ei. Cliff şi-a făcut drum pe la ea şi dintr-un motiv oarecare ea i-a spus că am cinat împreună, iar el m-a întrebat ce-am avut la masă.

— Diavolul intră în amănunte.

— Poţi s-o mai spui o dată. Pur şi simplu, nu mă pricep la aşa ceva, Keith. În orice caz, el bănuieşte ceva. Întotdeauna a fost suspicios. De data asta, pe bună dreptate.

Ajunseră la copaci şi merseră de-a lungul râului. Era mai răcoare aici, fără lumina soarelui, iar copacii, majoritatea mesteceni şi sălcii, începeau să îngălbenească. Lui Keith îi plăcuse întotdeauna toamna la ţară, copacii arzând de culori, castanii şi cidrul, sezonul de vânătoare şi timpul recoltei. Nu mai văzuse aşa ceva nicăieri în lume şi, poate mai mult decât vara, toamna era cea la care se gândea când se gândea la casă.

Annie îl bătu pe umăr şi-i arătă ceva înainte.

— E calul tău?

— E unul împrumutat. De la familia Jenkins, de peste drum.

— Deci, aşa ai ajuns aici. Încă te mai urmăresc?

— Poate. Azi n-am vrut să mă conving.

— Nu poţi să obţii un ordin de la tribunal sau ceva de genul ăsta?

— Într-un fel îmi face plăcere atenţia.

— Mie nu.

Annie se apropie de iapă şi o bătu uşor pe grumaz.

— E un animal drăguţ. Obişnuiam să călărim. Ţi-aduci aminte?

— Da. Tu mai călăreşti?

— Nu. Dar mi-ar plăcea.

Se descălţă, apoi îşi scoase ciorapii, dezlegă frâul şi lăsă calul liber ca să bea din râu.

— Îi e sete.

Keith dădu jos şi puşca şi binoclul şi le puse pe o buturugă. Se aşeză pe un trunchi căzut şi o privi.

— A mâncat? întrebă Annie.

— I-am dat de mâncare pe la şapte. Mie nu mi-a dat încă de mâncare.

Annie râse.

— Burlacii sunt atât de proşti. Dacă le muţi farfuria un centimetru mai la stânga, mor de

foame. Fără să se uite la el, îl întrebă: Cine a avut grijă de tine în toţi anii ăştia?

— Unchiul Şam şi guvernul.

Ea îi aruncă o privire, apoi aduse calul pe mal şi legă frâul.

— Ai avut o viaţă bună, Keith?

— Da.

— Şi eu, în ciuda căsniciei. Am învăţat cum să mă bucur de alte lucruri.

— Tu întotdeauna ai găsit ceva bun în orice situaţie. Eu întotdeauna căutam răul din spatele binelui.

— Nu întotdeauna. Te prefăceai că eşti mai cinic decât erai în realitate.

— Mă cunoşteai foarte bine.

— Destul de bine.

Încă desculţă, veni spre locul unde stătea el şi se culcă pe trunchi punându-şi picioarele în poala lui.

— Sunt reci.

Keith i le şterse cu batistă şi i le frecă.

— E bine.

— Ce facem acum?

— Cui îi pasă?

— Nouă.

— A, e-n regulă. Eu îmi îndeplinesc comisioanele de sâmbătă prin oraş. El pescuieşte la Grey Lake în Michigan cu amicii lui. Avem acolo o cabană de vânătoare. Nu se va întoarce decât după-amiază, târziu.

— Eşti sigură?

— Singurul lucru care-i place mai mult decât să mă enerveze e să vâneze şi să pescuiască cu prietenii lui. Se gândi o clipă. Doamne, urăsc locul ăla, dar mă bucur că lui îi place, îl ţine departe… şi noi putem fi împreună când el e acolo.

— Tu nu te duci cu el?

— Uneori. De cele mai multe ori când am fost acolo singur fără copii sau fără companie, a fost cu totul alt om. Nu neapărat mai bun şi, de fapt, nici mai rău… pur şi simplu, alt om… tăcut, distant, ca

şi cum… nu ştiu… se gândea la ceva. Nu-mi place să mă duc singură cu el acolo şi, de obicei, pot să scap de asta.

— Bine, deci ce s-a întâmplat?

Annie închise ochii şi, în timp ce el îi masa tălpile şi gambele, zise:

— Aseară a avut loc o mică scenă. La început despre faptul că cina era arsă. Râse. Am făcut-o înadins.

— Se pare că e amuzant să trăiască omul cu tine.

— Fără comentarii. În orice caz, după aceea el a încercat să mă prindă în capcană, cu masa de la mătuşa Louise, apoi am ajuns la subiectul cu Wendy şi cu dormitorul comun, apoi la Keith Landry, tipul cu care m-am culcat timp de şase ani – am deschis şi-am închis citatul – şi care acum locuieşte mai jos, pe şoseaua aia afurisită, după care a încercat să mă prindă în cursă întrebându-mă dacă te-am văzut. Mi-am închipuit că deja ştie, aşa că i-am spus că ne-am întâlnit întâmplător la poştă.

Keith dădu din cap.

— Bun raţionament.

— Ei bine, asta nu i-a îmbunătăţit prea mult starea de spirit. Încă e foarte furios şi suspicios. Asta am vrut să-ţi spun. Dar cred că ştiai deja. Mi-a zis că a trecut ieri pe la tine.

Keith nu răspunse. Annie îşi dădu picioarele jos, se ridică şi se strecură lângă el luându-l de mână.

— Îmi pare rău. N-ai nevoie de aşa ceva.

— Annie, când m-am suit în maşină la Washington şi am venit aici, ştiam că aşa se va întâmpla. Ştiam şi ce voiam de aici.

Annie îl strânse de mână.

— Dar nu cunoşteai întreaga situaţie.

— Singurul lucru pe care trebuia să-l aflu era ce simţi *tu.*

— Keith, ştiai. Trebuia să ştii ce simt eu.

El zâmbi.

— Mătuşa ta şi-a mea ar fi putut să citească fără să roşească scrisorile tale.

— Scrisorile *mele?* Tu le semnai pe ale tale „Cu sinceritate”

— Nu-i adevărat. Voiam să spun „Cu dragoste”.

Rămaseră un timp ascultând râul, forăitul calului, foşnetul frunzelor şi păsările. În cele din urmă, Annie spuse:

— Ai înţeles, nu-i aşa, că încă te iubeam şi te aşteptam?

— Am înţeles. Dar s-ar fi putut să nu vin niciodată.

— Întotdeauna am ştiut că o să vii. Luă de jos o crenguţa şi râcâi pământul cu ea. Dar, dacă n-ai fi făcut-o, n-ar mai fi existat un altul. Îşi şterse ochii şi, cu privirea încă în pământ, inspiră adânc. Oh, Doamne… am crezut că ai fost omorât, că te-ai însurat, că ai încetat să mă mai iubeşti.

— Nu.

— Atunci de ce ai aşteptat? De ce?

— Nu ştiu… vreau să spun, imediat după ce am plecat, amândoi eram furioşi pe ceva… apoi, înainte să plec peste hotare, mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fiu omorât, să-mi pierd o mână sau ceva…

— Dacă aş fi fost soţia ta, aş fi avut grijă de tine. Dacă eram văduva ta, ţi-aş fi cinstit amintirea.

— N-a fost nevoie de aşa ceva. Apoi, când am ajuns acasă… Nu ştiu… n-am putut să luăm legătura. După aceea tu te-ai măritat şi eu te-am urât, apoi m-am urât pe mine, apoi anii au trecut… scrisorile veneau, nu veneau… aveai copii, aveai o viaţă.. Mi te imaginăm aici cu prietenii şi familia… n-ai scris niciodată prea multe despre căsnicia ta.

— Tu n-ai scris niciodată niciun cuvânt despre ceea ce simţeai .

— Am făcut-o.

— N-ai scris niciodată niciun cuvânt despre *noi.*

— Nici tu.

— Am încercat… mi-a fost teamă. Teamă că n-o să ne mai scriem.

— Şi mie.

Annie îşi şterse iarăşi ochii şi încercă să zâmbească.

— Suntem nişte proşti. Înainte vorbeam despre orice, apoi, de douăzeci de ani, n-am putut nici măcar să spunem „Te iubesc” şi „Mi-e dor de tine”.

— Ştiu.

Keith se gândi o clipă.

— Ştii, luna asta se împlinesc douăzeci şi cinci de ani de când ne-am luat rămas-bun în apartamentul tău din Columbus.

— Aşa este. E greu de crezut. Annie puse o mână pe piciorul lui. După ce-ai plecat, am plâns săptămâni întregi. Apoi m-am adunat şi m-am cufundat în învăţătură. Nu m-am întâlnit cu…

— Bine. Te cred.

— Lasă-mă să vorbesc. Deci, am început să-mi dau seama că… Am început să mă înfurii pe tine… şi când femeile se înfurie, devin răzbunătoare.

— N-am ştiut.

Ea îi dădu un pumn în picior.

— Ascultă. Deci, m-am dus la psihiatrul campusului şi mi-a fost de ajutor. Mi-a zis că îmi cream furia împotriva ta, fiindcă era singura cale să fac faţă posibilităţii de a te pierde în favoarea altei femei sau de a fi omorât. Mi-a zis că te iubeam cu adevărat şi că ar fi trebuit să ţi-o spun.

— Nu-mi amintesc să o fi făcut

— Fiindcă n-ai primit niciodată acea scrisoare. Am rupt-o. Apoi am scris-o iarăşi şi iar am rupt-o. Am făcut asta de mai mult de zece ori. După care mi-am dat seama că eram încă furioasă, rănită, că mă simţeam trădată. Mi-am amintit de un vers pe care l-am citit undeva – bărbaţii care sunt fericiţi acasă, nu pleacă la război.

— Dar chiar şi oamenii fericiţi ajung să nu mai aibă astâmpăr.

— Da, dar tu nu erai acolo ca să-mi spui asta. Şi când ai sunat păreai distant.

— Şi tu la fel.

— Ştiu. Urăsc telefoanele. Aşa că m-am montat singură şi m-am hotărât să mă întâlnesc şi cu alţi bărbaţi. Vreau să ştii, Keith, că nu l-am iubit pe niciunul. Nu în felul în care te iubesc pe tine. De fapt, nu i-am iubit deloc. Râse. Toţi m-au părăsit. Toţi se plângeau de acelaşi lucru. Annie, eşti rece, încrezută, egoistă, egocentrică şi aşa mai departe. Nu eram deloc aşa. Dar iubeam un alt bărbat.

— Nu trebuie să-mi spui nimic din toate astea.

— Ba da. Aşa că am plecat în Europa ca să fug de toate astea. Am fost uluită de frumuseţe – adică, unde mai fusesem? Spencerville, Bowling Green şi Columbus. Şi, ori de câte ori vedeam ceva care mă mişca, ziceam: „Keith, ia uite! Keith, nu-i frumos?”

Annie îşi puse coatele pe genunchi şi-şi îngropa faţa în mâini.

— Îmi pare rău… N-am mai plâns de ani de zile şi acum de câteva săptămâni plâng întruna.

— Linişteşte-te.

Annie găsi un şerveţel în buzunar şi-şi suflă nasul.

— Bine… Deci, după aceea m-am întors acasă pentru nuntă verişoarei mele şi i-am fost domnişoară de onoare, iar la petrecere l-am cunoscut pe Cliff Baxter.

— Am aflat asta de la cineva care a fost acolo. Am mai auzit şi de la mama că te-ai logodit cu el şi că eu am fost un prost.

— A avut dreptate. La fel şi mama mea. Ea mi-a zis să mă mărit cu el. Ciudat e că tata l-a plăcut la început. Mulţi bărbaţi păreau să-l placă, la fel şi o mulţime de femei. Femeile îl plăceau, fiindcă avea o maşină nouă în fiecare an, că avea ceva farmec şi arăta bine. Încă mai are o maşină nouă.

— Annie…

— Taci. Eu, într-un fel, nu prea aveam experienţă cu bărbaţii şi n-am putut să judec… M-am gândit: ei bine, niciodată n-o să mai fie un alt Keith, Cliff e băiatul vecinilor, are o slujbă de răspundere, e scutit de armată, ceilalţi tipi sunt fie însuraţi, fie încorporaţi, iar Cliff m-a plăcut întotdeauna. Poţi să îţi imaginea o asemenea gândire îngustă, imatură şi provincială?

— Desigur. Aşa eram pe atunci, Annie.

— Da, într-adevăr. Deci… el m-a cerut de nevastă… într-un genunchi, dacă îţi vine să crezi… am fost măgulită, n-aveam o părere prea bună despre mine, eram proastă.

— Annie, de ce te-ai măritat cu el? Motivul adevărat. Trebuie să-l ştii şi trebuie să-l spui.

Ea îi aruncă o privire, apoi se ridică şi răspunse:

— Ca să mă răzbun pe tine.

Keith se sculă şi el în picioare şi se priviră.

— Ticălosule. Ştii ce mi-ai făcut? Te urăsc. Urăsc ce mi-ai făcut, în ce m-ai transformat, ce-am făcut din cauza ta.

— Ştiu. Te simţi mai bine?

Ea dădu din cap. Keith o luă de mână şi se aşezară pe malul râului, privind apa.

— Mulţumesc. Mă simt mai bine, spuse Annie.

— Şi eu.

— Nu te mai urăsc.

— Poate doar puţin.

— Nu, deloc. Sunt furioasă pe mine.

— Şi eu. Dar cred că putem să ne iertăm, dacă de data asta procedăm cum trebuie.

— Tu eşti sigur că nu mai eşti supărat pe mine? Vreau să zic pe modul cum te-am tratat când ai plecat în armată şi pentru că m-am măritat cu Cliff?

— Ei bine, am fost. Ştii asta. Dar am ajuns să înţeleg câte ceva. Adică, nu ne-am scris despre asta, dar chiar gestul de a ne scrie şi de a păstra legătura a fost un mod de a spune că amândoi am făcut greşeli, că amândoi regretăm ceea ce s-a

întâmplat şi, într-un fel ne ceream scuze, iertam şi încă ne iubeam – fără să spunem „Îmi pare rău, iartă-mă, te iubesc”. Mă bucur că te-ai hotărât să aduci în discuţie acest lucru. Mă bucur că simţi că încă poţi să vorbeşti cu mine.

— Şi eu. Eşti primul bărbat pe care l-am făcut ticălos de când… ei bine, de când tu… când ai luat masa la sindicatul studenţesc cu târfuliţa aia, cum o chema…

— Karen Rider.

— Ticăloşule. Râse.

Multă vreme priviră apa ce clipocea, fiecare cu gândurile lui.

— E linişte aici, zise Annie. Obişnuiam să-i aduc pe copii să pescuiască în lac. Acolo i-am învăţat să patineze. Cred că ţi-ar plăcea de ei. Seamănă cu mine.

— Asta-i bine.

— De fapt, nu mai sunt copii, nu-i aşa? Sunt deosebit de maturi.

— Atunci ei o duc mai bine decât noi. Noi nu vrem să creştem.

— Am crescut. Eu vreau să fiu iar copil.

— De ce nu? Alege ce vârstă vrei şi ţine-te de ea. Acesta-i mottoul meu.

Annie râse.

— De acord. Douăzeci şi unu.

— Ei bine, iubito, ai corpul potrivit pentru ea.

— Ai observat. Am aceleaşi măsuri ca la colegiu. Sunt foarte vanitoasă în ceea ce priveşte înfăţişarea mea. Foarte superficială.

— Foarte bine. Şi eu sunt la fel. Apropo, arătai bine în blugi deunăzi. Azi, pentru ce te-ai gătit?

— Păi… el vrea să fiu aranjată când merg în oraş. Nu pot nici măcar să mă duc la ştrand şi să fiu văzută în costum de baie. O dată a trecut pe la liceu, unde aveam ore de aerobică, a aruncat o privire la ceea ce purtam – acolo erau şi bărbaţi, şi femei – şi a înnebunit. Aşa că acum fac exerciţii acasă… iartă-mă. N-am vrut să auzi asta.

— Şi ai voie să faci dragoste cu orice călăreţ întâlnit în pădure?

— Asta se întâmplă să fie una dintre frecventele mele fantezii sexuale.

— Bine. Keith se aşeză şi privi în jur. E cam incomod aici.

— A, fii ingenios, Keith. Aici… o s-o facem pe buşteanul ăsta.

Îl luă de mână şi-l conduse înapoi spre masivul trunchi prăbuşit pe care stătuseră. Îi scoase cămaşa şi o întinse pe buştean.

— Aşază-te. Nu, mai întâi trebuie să-ţi scoţi pantalonii.

Keith se descălţă şi-şi dădu jos blugii în timp ce Annie îşi descheie bluza şi sutienul, îşi scoase chiloţii pe sub fustă şi zise:

— N-ar trebui să ne dezbrăcăm de tot în caz că apare cineva. Eu pot să zic că adunam ciuperci şi că nu te cunosc.

— Bine gândit. Ei bine…

Se aşeză pe trunchi având chiloţii încă pe el, iar Annie, îmbrăcată încă cu bluză, sutienul şi fusta, îl apucă de umeri, îşi trecu pe rând fiecare picior pe după buştean şi se lăsă în poala lui. Îşi duse mâna sub fustă, îi găsi penisul şi îl strecură înăuntru.

— Oooh… e bine…

Îl înconjură cu braţele, iar el îşi ţinu echilibrul punându-şi mâinile pe trunchi. Keith spuse:

— O să cădem pe spate.

— Şi ce dacă?

Îşi aşeză capul pe umărul lui în timp ce continua să se mişte în sus şi-n jos.

— Ah… e… diferit… tu cum te simţi?

— Grozav.

— O să cădem?

— Nu, mă ţin bine.

Annie îşi presă sânii de pieptul lui gol mişcându-se uşor în sus şi-n jos, apoi îşi înteţi mişcările şi începu să respire greu. Brusc, se încordă şi avu orgasmul, iar el ejaculă. Trupul ei se

lăsă moale în braţele lui şi îl îmbrăţişă uşor până când îşi recapătă respiraţia. După un minut, zise:

— Mă simt ca o târfă. E grozav. Cum ieşim din poziţia asta?

— Aşteptăm un pădurar.

Keith o înconjură cu braţele, se ridică şi se îndepărtă de buştean. Ea alunecă de pe el, se îmbrăţişară şi se sărutară.

— A fost foarte plăcut, zise el.

— *M-am* distrat. Îi puse mâna pe vintre şi adăugă: Trebuie să te spălăm.

— Îmi place să fiu aşa.

— Zău?

Luă chiloţii ei, îi umezi în râu, îl curăţă pe el, apoi pe sine.

— Aşa. Nu poţi să umbli şi să te tot lipeşti de lucruri.

— Eşti amuzantă.

— Mă simt ciudat. Ameţită. Aruncă chiloţii într-un tufiş. Mă simt ca o puştoaică. N-am mai făcut-o afară de pe vremea liceului. Data viitoare, o s-o facem la tine în hambar, apoi în maşina mea, în spate.

— Poate luăm o cameră la un motel.

— Şi asta.

Keith îşi ridică de jos blugii, dar ea interveni.

— Nu. Scoateţi chiloţii. N-am văzut niciodată un bărbat gol în pădure. Păcat că nu am un aparat de fotografiat. Şi şosetele, te rog.

El îşi scoase chiloţii şi şosetele.

— Mă faci să mă simt prost.

— Întoarce-te. Veni spre el şi-şi trecu mâna peste spatele şi peste fesele lui apucându-l de fund. Eşti numai muşchi.

— Ai făcut puşcărie sau ce? Pot să mă îmbrac?

— Nu, întoarce-te.

Keith se răsuci şi Annie îşi plimbă mâna pe pieptul lui şi în jos, spre abdomen.

— Ţi-am spus, nu pot să nu pun mâna pe… Îi privi burta. Ce-i asta?

— O vânătaie.

— Oh…

Îşi încheie sutienul şi bluza. El se îmbrăcă. Annie se duse înapoi la malul apei şi se aşeză într-un loc luminat de soare, cu spatele sprijinit de o salcie. Keith veni şi se aşeză lângă ea. Annie arunca crenguţe în râu privindu-le cum plutesc în josul apei, sărind peste pietre. Îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat când a venit la tine?

— Cam ce te-ai fi aşteptat.

— Spune-mi.

— Ei bine, era mult mai furios decât era cazul în acea situaţie, şi mi-a trecut prin minte că poate a aflat de vizita pe care mi-ai făcut-o şi am fost, pentru un minut, am fost cu adevărat îngrijorat pentru tine.

— Mulţumesc.

— Într-un fel a picat pe neaşteptate şi-am fost puţin îngrijorat şi pentru mine. Apoi mi-am dat seama că nu ştia nimic, ci era doar scos din minţi.

— Era singur?

— Nu. Unul dintre oamenii lui era cu el. Un tip pe nume Ward. Îl cunoşti?

— Da, e gardianul meu. Cliff m-a lăsat să cred că era singur.

Negândind, Keith replică:

— Dacă ar fi fost singur, acum era mort.

Un timp rămase tăcută, apoi spuse:

— E un laş şi-un mincinos.

— E şi periculos. Annie. Trebuie să fii atentă.

— Nu m-a lovit niciodată. Ştiu cum să-l manevrez.

— Copiii sunt plecaţi, are probleme cu slujba, eu sunt în oraş şi e gata să explodeze. Crede-mă.

— Cum de ştii că are probleme cu slujba?

— Am fost la întrunirea aceea de la St. James. Ştiai ceva despre asta?

— Da. De fapt, au fost şi părinţii mei acolo. De atunci se poartă ciudat. Bănuiesc că s-a discutat

subiectul Cliff Baxter, dar nimeni nu vrea să-mi spună nimic. Tu vrei?

— Nu.

Annie se gândi o clipă.

— Nu sunt complet naivă. Ştiu că mă înşală, dar nu-mi vine să cred că s-a vorbit despre asta la o întrunire publică.

— Să-ţi spun ceva – e disponibilă o stenogramă. Îl ţii minte pe Jeffrey Porter?

— Da. Mă întâlnesc cu el din când în când. Şi cu nevastă-sa, Gail. Fata cu care se întâlnea în timpul şcolii.

— Da. Ne-am amintit împreună de vremurile de odinioară De fapt, eu am încredere în ei şi, dacă vreodată ai nevoie de ceva şi nu poţi lua legătura cu mine, du-te la ei. O să vorbesc cu ei şi eu ca să aranjez asta.

— Keith… nu. Nu vreau să mai ştie cineva de noi. E prea periculos.

— Ascultă-mă, ştiu când să-mi încredinţez viaţa în mâinile cuiva. Sunt oameni demni de încredere. Dar, mai întâi, du-te şi vorbeşte cu ei şi spune-mi ce crezi.

— Bine… ei au stenograma întrunirii?

— Da. M-au sunat ieri. O vând în tot oraşul cu cinci dolari şi nu pot să facă faţă cererii. Dar pentru tine e gratis.

— Keith, ce conţine stenograma? O să fiu stânjenită, umilită sau şi una, şi alta?

— Îmi pare rău, Annie. S-au cam ambalat cu martorii împotriva soţului tău. Dar n-ar trebui să te simţi stânjenită sau umilită. Ai putea însă să fii furioasă.

— De fapt, nu-mi mai pasă.

— Du-te la familia Porter. S-ar putea să avem nevoie de ajutorul lor.

— Pentru ce?

— Pentru întâlniri. Pentru alibiuri.

— Şi cât timp o să mai avem nevoie de alibiuri?

El o luă de mână.

— Asta depinde de tine, Annie. Eşti gata să pleci?

Ea îl privi.

— Mă ceri de nevastă, domnule Landry?

— Da, domnişoară Prentis.

— Accept.

Keith o înconjură cu braţul şi se rostogoliră, ea ajungând deasupra lui. Annie îl sărută, apoi spuse:

— Ţi-a luat ceva timp să o faci.

— Sunt timid.

— Eşti, ştii bine. Oi fi tu un cetăţean al lumii, dar tot timid eşti.

— Nu mai spune nimănui.

— Te-ai schimbat, Keith. Normal că te-ai schimbat… dar eu încă te cunosc.

— Tu nu te-ai schimbat mult. Încă îmi placi.

Annie se cuibări în el şi rămaseră întinşi împreună pe malul în pantă. Keith avu impresia că ea se lăsase în voia gândurilor, dar îl întrebă:

— Când?

— Când ce?

— Când fugim împreună?

— A… păi, ce părere ai să te muţi la mine?

Annie se dădu jos şi îngenunche lângă el, privindu-l.

— Nu putem, Keith. Aici nu-i Washington. Aici oamenii nu schimbă, pur şi simplu, partenerii. Ei fug. Întotdeauna fug. Trebuie s-o facă. Ştii asta.

— Ştiu. Dar nu-mi place să fug, Annie.

— Altă cale nu există. Vin cu tine unde vrei. Dar nu aici.

— Bine… Dar, mai întâi, o să vorbesc cu el.

— Nu. O să devină violent.

Exact ceea ce dorea Keith.

— Ar trebui să vorbesc cu el, ca de la bărbat la bărbat.

Annie îl privi ţintă mult timp.

— Keith, uită-te la mine.

El se ridică în coate şi o privi.

— Da?

— Promite-mi că n-o să-i faci niciun rău.

Keith nu răspunse. Annie îi puse mâinile pe umeri.

— Ştiu că te-a lovit şi ştiu că nu eşti genul de om care să ierte sau să uite aşa ceva. Dar nu trebuie să i-o plăteşti. Lasă de la tine. Pentru mine.

Keith nu răspunse nici de data asta.

— Te rog, continuă Annie. Lasă-l pe Dumnezeu sau lasă oraşul Spencerville să se ocupe de el. Nu avem nevoie ca asta să fie o parte a poveştii noastre. E tatăl lui Tom şi-a lui Wendy.

— Îţi promit că n-o să-l omor.

Ea îl privi.

— Fără violenţă de niciun fel, Keith. Te rog. Nici măcar bătaia pe care o merită. Îi luă capul în mâini. Nu putem să-i facem un rău mai mare decât ceea ce ne pregătim să facem. Lasă lucrurile aşa.

— Bine. Promit.

— Te iubesc.

Se aplecă şi-l sărută. Keith se ridică.

— Lasă-mă să te conduc înapoi.

— Hai să mergem prin apă.

— De acord.

Keith îşi scoase pantofii şi şosetele şi le lăsă pe mal, îşi suflecă blugii şi îşi aruncă puşca pe umăr în timp ce Annie îşi aduna pantofii şi ciorapii. Merseră mână în mână prin râu, înspre lac.

— Am nevoie de o săptămână ca să-mi rezolv treburile, spuse Annie. E prea mult?

— Nu, după douăzeci de ani.

Ea îl strânse de mână.

— Unde o să mergem?

— Ai paşaport?

— Nu. Dar pot să fac o cerere.

— Nu la poşta de aici.

— Nu, într-adevăr. O să mă duc la Toledo.

— Întâi mergem la Washington. Să-ţi iei toate documentele personale.

— Bine. N-am fost niciodată la Washington.

— Care oraş din Europa ţi-a plăcut cel mai mult?

— Roma.

— Roma să fie.

— Vorbeşti serios?

— Dacă şi tu vorbeşti serios.

Annie îi aruncă o privire, după care Keith întrebă:

— Îţi dai seama ce înseamnă să pleci de acasă?

— Nu, dar, dacă sunt cu tine, sunt acasă. Ce-i asta pe lângă dorul din dragoste?

— Ştiu sentimentul. Dar te-ai gândit cum e să-ţi fie dor de copii, de familie, de comunitate?

— Da, m-am gândit. Dar e timpul să fac ceea ce voia să facă Annie Prentis.

— Şi munca ta? Conduci încă magazinul spitalului?

— Da, şi îmi place, dar nu e ceva foarte captivant. E slujbă aprobată de soţ. Fără bărbaţi, fără bani, fără weekenduri, ore flexibile şi pe aceeaşi stradă cu locul lui de muncă.

Keith dădu din cap.

— Am văzut când am fost în oraş.

— Te-ar deranja dacă aş lucra?

— Poţi să faci tot ce vrei.

— Pot să stau la birou peste program, să-mi aduc de lucru acasă la sfârşit de săptămână şi să merg cu bărbaţi în călătorii de afaceri?

— Nu exagera, Prentis.

Annie zâmbi şi-l strânse de mână. Continuară să meargă prin apa adâncă până la glezne, ocolind pietrele. Lui Keith făcându-i plăcere să simtă nămolul sub piciorul gol şi mâna ei într-a lui.

— Poate, într-o zi, o să venim aici în vizită, spuse Annie.

— Poate.

— Şi tu ce zici, Keith? Asta e şi casa ta. Voiai să rămâi?

— Da, dar ştiam că nu se poate. Poate însă, într-o zi…

Ea se gândi un timp, apoi zise:

— Dacă… el nu ar fi aici…

— Ce-ar face dacă ar fi concediat?

— N-ar rămâne. N-ar putea. Ar fi umilit. Şi prea mulţi oameni, în secret, îl urăsc. Se gândi o clipă. Ştii, dacă doamna Baxter fuge cu un alt bărbat, el s-ar putea să fie destul de stânjenit ca să-şi dea demisia şi să părăsească oraşul. Atunci putem să ne întoarcem, dacă vrem.

Keith dădu din cap.

— Unde s-ar duce?

— La Grey Lake. De fapt, acolo zicea el că o să mergem dacă şi când o să iasă la pensie. Zâmbi. Asta s-ar putea să se întâmple mai curând decât îşi închipuie. Numai că o să se ducă acolo singur. Ştie că nu poate să rămână în Spencerville ca ex-şef al poliţiei.

— Adică, n-o să mai fie festivităţi în cinstea lui la Elks Lodge?

Annie îi aruncă o privire.

— Bănuiesc că ai citit despre asta în ziare. Doamne, a fost una dintre cele mai groaznice seri din viaţa mea. Văzând că el nu spune nimic, îl întrebă: Ai fost gelos?

— Am simţit nişte emoţii cam nesănătoase. Nu-mi dau seama ce reprezentau.

— Eu, iubitule, m-am gândit toată seara la tine şi m-am întrebat ce făceai într-o sâmbătă noaptea. Ştii câte nopţi de sâmbătă m-am întrebat unde te afli, după despărţirea noastră?

— Mă distram la antrenamentul de bază pentru infanterişti. În serile de sâmbătă stăteam la nişte cozi lungi la telefoanele publice interurbane, ca să te sun. Nu erai acasă.

— Sigur că eram, dar n-aveam de gând să răspund. Mândria şi încăpăţânarea sunt păcate, şi eu am plătit pentru ele.

— Aşa.

— Şi gelozia e un păcat Nu sunt geloasă dar… ştii, te-am sunat de la Elks Lodge. În seara aceea

voiam doar să-ţi aud glasul. Dar *tu* nu erai acasă.

— Am fost la şcoală şi am aruncat câteva mingi la coş, după care am ajuns acasă pe la nouă, am făcut un duş foarte rece şi m-ambăgat în pat

— Bine. M-ai visat?

— Probabil. Ştiu că primul lucru care îmi vine în minte în fiecare dimineaţă eşti tu.

— Şi tu, mie.

Ajunseră la marginea zonei împădurite, unde râul se lărgea şi se vărsa în marele heleşteu. Se urcară pe mal şi priviră apa şi terenul acoperit cu iarbă. Acum, lângă maşina lui Annie se mai aflau altele, iar câteva biciclete erau trântite în iarba înaltă.

Keith se uită la câţiva puşti aflaţi pe o plută mare de cauciuc şi la doi bărbaţi mai în vârstă care pescuiau. Două mame cu copii lor se jucau la marginea apei cu bărcuţe de hârtie.

Era un lac liniştit, cu suprafaţa ca o oglindă şi, din când în când, câte un peştişor apărea deasupra făcând cercuri concentrice. Libelulele pluteau peste apă şi papura se legăna în adierea vântului. Lângă mal se găsea o tufă de crini de apă, ale căror rădăcini dulci puteau fi gătite şi mâncate, şi Keith se întrebă dacă acum copiii mai cunoşteau acest lucru. Reeves Pond nu era foarte diferit de cum şi-l amintea Keith că era în orice sâmbătă călduroasă, cu treizeci de ani în urmă, numai că atunci se aflau aici mai mulţi copii; generaţia activităţilor organizate, probabil, ultimii puşti gen Huckleberry Finn care coceau rădăcini de crin şi mestecau plante pipărate, pescuiau cu beţe de bambus şi foloseau camere de la cauciuc drept plute, sâcâiau animalele mici şi pe adulţi cu praştia şi se plimbau cu biciclete de fier care cântăreau mai mult decât ei înşişi.

— De ce zâmbeşti, îl întrebă Annie?

— Îmi aminteam cum noi, băieţii, obişnuiam să plonjăm aici, în pielea goală, în serile fierbinţi de

vară. Fumam ţigări, beam bere şi vorbeam despre fete.

— Ştiu. Iar noi stăteam întinse în iarba înaltă şi ne uitam la voi.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. De două ori am făcut-o. Nu puteam să vedem prea multe, dar toate ziceam c-am văzut tot.

— De ce nu veneaţi la noi?

— Probabil c-ar fi trebuit să venim. Într-o noapte, am vrut să vă furăm hainele, dar ne-a fost frică.

— Să-ţi zic eu ce facem… Într-o noapte de vară, o să venim împreună aici şi o să facem baie goi.

— S-a făcut.

Rămaseră tăcuţi o vreme, nedorind ca întâlnirea să se sfârşească.

— Probabil că e ultimul sfârşit de săptămână călduros, spuse Annie.

— Da, îmi miroase a toamnă.

— Şi mie.

Priviră oamenii din jurul lacului, apoi Keith zise:

— Îl ştii pe pastorul Wilkes de la St. James, nu-i aşa?

— Da.

— Am vorbit cu el în noaptea întrunirii de la St James.

— Ce mai face?

— E bătrân. Dar tot înţeapă.

— Şi pe cine înţeapă?

— Pe cei care nu merg pe drumul cel drept.

— Adică?

— M-a sfătuit să nu râvnesc la nevasta vecinului.

— Serios? Păi, dacă s-a referit la doamna Jenkins sau la doamna Muller, e un sfat bun. Dar cred că se referea la mine. Ce penibil.

— Te place. Nu părea să mă judece, ci m-a sfătuit să aştept până obţii divorţul. Apoi pot să râvnesc.

— Chiar a zis aşa ceva?

— Da. În fond, e un bătrân romantic.

Annie se gândi la asta, după care spuse:

— Nu credeam că o să te duci la cineva, nici măcar la un preot, pentru un sfat.

— De fapt, nici n-am făcut-o. El a abordat subiectul.

— Adică el ştie… Cum poate să ştie…?

— De la pastoral tău, reverendul Schenk. Îţi spun asta în caz că te-ai gândit să te duci la pastorul Schenk pentru un sfat, pentru dezlegarea de păcate sau ceva de genul ăsta.

— Am… am discutat cu el despre căsnicia mea. Ezită, apoi continuă: Ca să fiu sinceră, am vorbit cu el despre tine.

— Serios? I-ai spus că ai fantezii sexuale cu mine?

— Fireşte că nu. Râse. Nu cu atât de multe cuvinte.

— Ei bine, dacă mai vorbeşti cu el, o să-ţi spună ce mi-a zis şi mie Wilkes – obţine divorţul şi, între timp, nu comite adulter.

— E puţin cam târziu pentru asta.

— De asemenea, lucrurile astea se află.

Annie dădu din cap.

— Sunt prietenă cu nevasta pastorului Schenk, Marge… Ce ţi-a mai zis pastorul Wilkes?

— Nu pot să-ţi spun, dar, cu toate bunele lor intenţii, ei ştiu prea multe.

— O să fiu atentă. Îl privi. De azi într-o săptămână, Keith.

— De azi într-o săptămână.

Annie se aşeză jos şi-şi descâlci ciorapii.

— Poţi să mă ştergi?

Keith îngenunche lângă ea, îi şterse picioarele cu poalele cămăşii şi o ajută să-şi pună ciorapii şi pantofii.

— Unde îţi sunt chiloţii? o întrebă.

— I-am pierdut. Întinse mâna şi el o ridică. Doamne, uită-te la mine… sunt plină de frunze,

hainele îmi sunt murdare… Râse. Arăt de parcă tocmai am făcut dragoste în pădure. Se scutură şi zâmbi. Crezi c-ar trebui să trec pe acasă înainte să mă duc la cumpărături? „Bună, doamnă Smith, da, de fapt, *chiar* am făcut dragoste în pădure. Cu un necunoscut înalt, un călăreţ. Cum sunt morcovii astăzi?”

Keith zâmbi.

— Te distrezi, nu-i aşa?

— Da. Şi ştiu la ce te gândeşti. Cum o să fie când n-o să mai existe pericolul şi emoţia sexului ilicit. Da, asta *e* distractiv, dar sunt speriată, speriată cu adevărat. Vreau doar să mă aflu în siguranţa, cu tine şi, după douăzeci de ani, când o să intri în cameră, inima încă să mi se oprească de emoţie.

— Cred în asta.

— Aşa şi trebuie, altminteri procedezi greşit. Eu plec de aici, indiferent de situaţie, şi aş vrea să mă ajuţi. Dar nu trebuie să-mi promiţi nimic. Scoate-mă de aici şi după aceea poţi să faci ce vrei. Vorbesc serios.

— Nu, nu vorbeşti serios… O privi. Ei bine… poate că da. Dar nu ăsta-i planul. E ceva mai simplu: m-am întors ca să fiu cu tine.

— Şi dac-aş fi avut o sută cincizeci de kilograme?

— Aş fi trecut pe lângă tine pe trotuar, dacă aş fi putut să te ocolesc. Nu mă mai chinui.

— Ţi-a scris cineva despre mine?

— Da, câţiva. Mai ales mama. M-a ţinut la curent cu greutatea ta.

— A plecat acum cinci ani.

— Ăsta e un test?

— Nu, doar câteva lucruri pe care mi-am promis că o să ţi le spun.

— Asta-i tot?

— Da. Eşti prins. Ai vreun plan?

— Nu, dar cu cât e mai simplu, cu atât mai bine. Unde se duce de obicei sâmbăta?

— Sâmbătă e bine. Întotdeauna petrece sâmbăta cu prietenii, fie la cabana de la Grey Lake, fie la lacul Michigan, fie la lacul Erie. Merg cu barca, pescuiesc, vânează, în sezon. Tocmai s-a deschis sezonul pentru păsări.

— Şi dacă plouă?

— Oricum, se duc. De obicei, joacă o partidă de cărţi pe undeva – majoritatea au case în Michigan.

— Bine. Împachetează-ţi strictul necesar şi o să ne întâlnim undeva. Pe urmă mergem cu maşina până la aeroportul din Toledo şi plecăm.

— De acord… O să mă duc la sora mea, Terry. Orice maşină a poliţiei din Spencerville nu-şi are locul în districtul Chatham, aşa că vor fi uşor de zărit

— Bun plan.

— Te deranjează dacă ne întâlnim acolo?

— Nu. Odinioară ne înţelegeam bine. Mi-ar face plăcere s-o revăd şi să-i mulţumesc că ţi-a transmis scrisorile mele timp de douăzeci de ani. I-am trimis o felicitare de fiecare Crăciun.

— Ştiu. Eşti drăguţ, şi ea te place. În liceu ea mă acoperea când noi doi eram unde n-ar fi trebuit să fim.

— Îmi amintesc. Se gândi o clipă, apoi întrebă: Ea va fi de acord cu toate astea?

— Îl urăşte pe Cliff. Nu, îl *dispreţuieşte.* La fel şi soţul ei. Evident, ştie că nu ne-am trimis reţete timp de douăzeci de ani.

— Voi două n-aţi discutat niciodată despre această corespondenţă ciudată?

— Fireşte că nu. Ei bine, poate din când în când. Zâmbi. Doamne, ori de câte ori sosea o scrisoare de la tine, se emoţiona şi mă suna imediat. Aveam şi un cod, pentru orice eventualitate. Ea zicea: „Tocmai am primit prin poştă un catalog şi aş vrea să-l vezi”. Apoi aranjam să ne întâlnim la ea acasă, în Spencerville sau la jumătatea drumului, la mătuşa Louise. Eu îi dădeam o scrisoare, ca să ţi-o trimită prin poşta de la ea, căci niciodată n-am avut

încredere în cei de la poşta din Spencerville. Bârfesc.

— Am observat că toate scrisorile tale erau ştampilate în afară oraşului Spencerville. Zâmbi. Se pare că v-aţi distrat.

— Eram ca două şcolăriţe. În orice caz, în districtul Chatham nu există prea multă emoţie, iar acest lucru era aproape la fel de bun ca serialele siropoase.

— Da, dar… povestea cu scrisorile era una, iar să te ajute să fugi cu un bărbat e altceva.

— O să ne ureze drum bun.

— O să fie în siguranţă cu şeriful Baxter?

— Soţul ei, Larry, e destul de dur. Un tip drăguţ, dar care îl urăşte pe Cliff, iar lui Cliff îi e frică de el. Larry e şi adjunct onorific al şerifului din Chatham şi nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să se lege de Cliff Baxter.

— Bine, numai să fie de acord amândoi.

— O să vorbesc eu cu ei şi o să le spun că vin pe acolo sâmbătă pe la… la ce oră?

— La două şi un sfert, e o cursă directă spre Washington. Dacă plecăm de la sora ta pe la zece, o s-o prindem.

Annie încuviinţă din cap.

— Este perfect. Cliff va pleca devreme cu prietenii lui. O să împachetez şi o să plec la Terry… o să-mi pun lucrurile în pungi pentru cumpărături şi cutii de carton, aşa că, dacă gardianul meu o să mă vadă încărcând maşina, n-o să devină suspicios.

— Te uiţi la filme de spionaj?

— Eu am fost Phi Beta Kappa. Creierul meu încă funcţionează.

— Văd. Ştii, am fost în state totalitare unde poliţiştii nu reprezentau o asemenea bătaie de cap ca cei de aici.

— Erau proşti. Oricum, o să ajung la Terry pe la nouă. Dacă vrei, poţi să te duci acolo mai devreme. O să te aştepte. O să bem o ceaşcă de cafea, o să le

dau să pună la poştă scrisorile pentru Tom şi Wendy, o să ne luăm rămas-bun, iar Terry o să vorbească cu părinţii mei.

— Ai mai fugit vreodată?

— Keith, în imaginaţie am fugit de o mie de ori. Aş fi vrut să am curajul să o fac şi în realitate, dar mă bucur că am aşteptat. Se uită la el. Nu m-am gândit niciodată că o să fug *cu tine,* dar întotdeauna am visat că o să ne întâlnim undeva.

— Într-un fel, sunt copleşit.

— *Tu* eşti copleşit? Mie nu-mi vine să cred că se întâmplă. Mi se învârteşte capul, inima îmi bate nebuneşte şi sunt atât de îndrăgostită, că nici nu mai văd bine. Acum mă simt mai fericită decât m-am simţit vreodată înainte de ziua în care ai primit avizul de încorporare. Am ştiut că nimic n-o să mai fie la fel după aceea.

— Eu am crezut că o să fie. Tu ai înţeles mai bine.

— Dragule, amândoi am înţeles, dar am sperat în ce-i mai bine. Se gândi o clipă. La douăzeci de ani oamenii fac greşeli prosteşti, dar, după două decenii, ne putem judeca noi înşine. Am petrecut şase ani minunaţi, Keith, şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că am fost cu tine în acea perioadă. Şi, dacă dă Domnul, o să fim împreună tot restul vieţii.

Keith nu putu să spună nimic, dar îi luă mâna şi i-o sărută. Annie inspiră adânc.

— Trebuie să plec. Ne mai întâlnim înainte de sâmbătă?

— Nu, e riscant, şi nu folosi telefonul. Mă tem să nu fie supravegheat.

Ea dădu din cap.

— Eu pot să garantez că apelurile mele sunt înregistrate la sediul poliţiei. De aceea te-am sunat de la un telefon public. Crezi că şi telefonul tău…?

— Poate. Posibil şi cel al familiei Porter. Acasă o să fie totul bine?

— O să încerc. Da, o să fie. N-o să-i dau niciun motiv de suspiciune. Îl privi. Ai înţeles?

Keith aprobă din cap.

— Mai ai adresa lui Terry?

— Cred că, după ce-am trimis scrisori acolo timp de douăzeci de ani, s-ar putea să mi-o amintesc.

— Mai ai încă o urmă de sarcasm în tine. O să mă ocup eu de asta.

— Nu, iubito, o să înveţi să-l accepţi.

— Bine, eu devin foarte afurisită în perioada aceea din lună. În rest, am o limbă ascuţită.

— Abia aştept să văd.

Rămaseră tăcuţi o clipă, apoi Annie zise:

— Nu vreau să plec.

— Atunci, mai stai.

— Nu pot… am nişte comisioane de îndeplinit înainte să ajungă el acasă, altminteri se va întreba unde am fost toată ziua.

— Te ţine din scurt.

— Într-adevăr. Tu n-ai făcut-o niciodată.

— Şi nici n-am s-o fac vreodată.

— Nici n-ai de ce.

Annie întinse mâna şi Keith i-o luă.

— O zi bună, domnule Landry. Ne vedem sâmbăta viitoare, când o să fugim împreună.

El zâmbi, ochii li se întâlniră.

— Annie, dacă te răzgândeşti…

— Nu şi nici tu n-o s-o faci. Să fii acolo, Keith. O casă în stil victorian din cărămidă roşie. Pe County Road 6.

Îl sărută, se întoarse şi plecă în grabă. Keith o privi cum merge pe malul apei. Annie vorbi pe drum cu câţiva oameni, apoi se opri şi pălăvrăgi cu cei doi care pescuiau. Ei râseră la ceva ce spusese ea şi se uitară în urma ei în timp ce se îndepărta.

Annie ajunse la maşină, deschise portiera şi privi înapoi spre copaci. Deşi nu putea să-l vadă în umbră şi de la distanţa aceea, îi făcu cu mâna şi

Keith îi răspunse în acelaşi fel. Ea se sui în maşină, dădu înapoi până la pantă şi dispăru.

Keith rămase acolo un timp, apoi se întoarse în susul râului.

Capitolul 21

Keith Landry se duse la St. James pentru slujba de duminică, în principal, fiindcă fusese invitat în mod special de părintele Wilkes, dar în parte, şi din curiozitate şi nostalgie.

Micuţa biserică era aproape plină şi, în tradiţia oamenilor de la ţară, toţi erau îmbrăcaţi cu cele mai bune haine de duminică. Pastorul Wilkes ţinu o slujbă frumoasă despre moralitatea în guvernare, amintind în mod special că funcţionarii publici care încalcă cele Zece Porunci şi ignoră legile lui Dumnezeu nu sunt potriviţi să deţină funcţii de încredere în stat sau în comunitate. Keith îşi închipui că Wilkes citise o copie a stenogramei întrunirii de joi şi că se apucase imediat să-şi facă predică. Păstorul nu pomeni nume, desigur, dar Keith era destul de sigur că toată lumea din jurul lui înţelesese. Era bucuros că Wilkes nu profitase de ocazie ca să predice şi despre râvnire şi adulter.

La această mică biserică de ţară nu se ţinea decât o singură slujbă, lucru care exercita o presiune destul de neobişnuită asupra congregaţiei, oamenii neputând să chiulească şi să dea de înţeles vecinilor că o să vină la cealaltă slujbă. În adolescenţă, Keith constatase că asta era o problemă, dar, în ultimul an de liceu, începuse să meargă la St. John în Spencerville şi, cumva, nimerea întotdeauna lângă familia Prentis. Participarea lui la biserică se îmbunătăţise în mod spectaculos, şi doamna, şi domnul Prentis se bucurau să-l vadă acolo, dar Keith se simţea vinovat pentru motivele lui, ca să nu mai vorbească de gândurile ce-i treceau prin minte în timpul slujbei.

Privi prin biserică şi văzu câţiva oameni pe care îi cunoştea, inclusiv pe mătuşa Betty, familiile Muller şi Jenkins, Jenny, cu* prietenul de joi seara, dar cu cei doi copii mici şi, interesant poliţistul

Schenley, cel cu incidentele de la liceu şi din parcare împreună cu familia. Se mai afla acolo şi Sherry Kolarik care îşi imagină Keith, se întorsese la scena mărturisirii publice ca un prim pas înspre însănătoşirea spirituală. Ca şi el, domnişoara Kolarik era fără îndoială uşurată că pastorul Wilkes nu o privea. În orice caz, pastorul se referi indirect la situaţia ei neplăcută reamintindu-le tuturor că femeile sunt fiinţe mai slabe, mai condamnate decât păcătoşii înşişi. Keith se întrebă cum ar suna asta în Washington. Nu-i văzu pe cei doi Porter şi nici nu prea se aştepta să-i vadă, dar crezuse sau sperase că Annie o să-i facă o surpriză şi o să fie aici. Dar îşi imagină că acest lucru era imposibil, că se afla, probabil, la St. John, cu păcătosul ei soţ, şi se întrebă ce-ar fi să se ducă în oraş la slujba de la ora unsprezece de acolo. Reflectă la asta, dar decise că n-ar fi o mişcare prea inteligentă în această conjunctură.

Slujba se termină şi Keith coborî treptele bisericii, unde păstorul Wilkes strângea mâinile tuturor celor prezenţi şi le spunea pe nume. De obicei, Keith reuşea să evite această familiaritate, dar de data asta rămase la rând. Când ajunse în dreptul pastorului Wilkes, îşi strânseră mâinile, şi bătrânul păru că se bucură cu adevărat că-l vede.

— Bine ai venit acasă, domnule Landry. Sunt încântat că ai putut să vii.

— Mulţumesc pentru invitaţie. Mi-a plăcut slujba dumneavoastră.

— Sper că poţi veni şi săptămâna viitoare. Discuţia noastră mi-a dat o idee pentru predică.

— Despre întoarcerea fiului risipitor?

— Am altceva în minte, domnule Landry.

— S-ar putea să nu fiu în oraş duminica viitoare.

Wilkes zâmbi răutăcios.

— Păcat. Urma să vorbesc despre rolul bisericii în problemele publice.

— Bun subiect. Poate reuşiţi să-mi trimiteţi o copie.

— O să-ţi trimit.

Îşi strânseră iar mâinile şi Keith plecă. Era o dimineaţa rece, vântoasă, un vânt dinspre nord suflând printre lanurile de porumb şi printre copaci, împrăştiind primele frunze de toamnă pe iarbă şi printre mormintele din cimitir. Era, evident, o zi frumoasă, biserica şi casa parohială albe, ulmii înalţi legănându-se, gardul din ţăruşi al cimitirului, norii plutind pe cerul de culoarea cositorului, însă exista ceva prevestitor, îşi zise Keith, ceva de rău augur în vântul de toamnă care alungă vara şi transformă pământul în nuanţe de roşu şi auriu, soli amăgitor plăcuţi ai sezonului întunecat. Oricât ar fi vrut să stea, Keith era, într-un fel, bucuros că n-o să mai rămână mult timp aici.

În parcare se întâlni cu mătuşa lui care-i spuse cât se bucură ca el venise la biserică şi-l invită la prânz. Negăsind un mod politicos s-o refuze – doar să-i spună că ar prefera să vadă meciul celor de la Redskins şi să bea bere, lucru pe care ea nu l-ar fi considerat politicos – Keith acceptă.

La ora stabilită, cam pe la începutul meciului, Keith ajunse la mătuşa Betty cu o sticlă de vin roşu, franţuzesc, de Burgundia. Mătuşa Betty studie eticheta murmurând cuvintele franţuzeşti, apoi puse sticla în frigider. Dar n-avu nicio importanţă, căci se dovedi că ea, oricum, nu avea tirbuşon şi Keith stătu în camera de zi cu un pahar de ceai rece, fără cofeină, cu prea mult zahăr în el.

Mai erau invitate la masă şi câteva persoane pe care Keith le văzuse la petrecerea în aer liber de Ziua Muncii; celălalt văr al mamei lui, Zack Hoffmann, nevasta lui Zack, Harriet, fiica lor adultă, Lilly, şi soţul ei, Fred. Cu Lilly şi Fred veniseră şi cei trei băieţi ai lor, ale căror nume Keith nu le reţinu şi care erau prea mici ca să ceară să vadă meciul Redskins-Cleveland. Copiii se duseră în curte să se joace.

Keith discută banalităţi, conştient că oamenii aceştia erau înrudiţi, şi întreţinu conversaţia apelând la subiectul cu arborele genealogic şi, într-un mod oarecum esenţial tribal, chiar găsi că e interesant.

La masă, ce consta în tradiţionala friptură de vacă cu sos de piure, mazăre şi pesmeţi – genul de mâncare americană, dispărută în urmă cu două decenii din capitala ţării – Harriet, vorbind încă despre arborele genealogic, aminti:

— Sora mea, Dorothy, s-a măritat cu Luke Prentis. Cred că cunoşti familia Prentis, Keith.

Keith se uită la ea şi-şi aminti de ce i se părea familiară.

— Cred că odată ieşeai cu nepoata mea, Annie.

— Da.

— S-a măritat cu unul dintre băieţii Baxter. El e şeful poliţiei.

Keith se întrebă dacă ar putea să deschidă sticla de vin cu o şurubelniţă. Zack ridică privirea din farfurie şi zise:

— Am auzit că s-a făcut o întrunire despre Cliff Baxter la St. James. Tipul e un…

Aruncă o privire spre băieţi şi se opri. Lilly şi Fred fură de acord. Mătuşa Betty fu ambiguă, iar băieţii cerură voie să plece, lucru care fu aprobat. Zack se uită cum pleacă, apoi se aplecă înainte şi zise pe un ton conspirativ:

— Am auzit că îşi face de cap. A fost o femeie acolo care a spus, cu toată neruşinarea, la toată lumea, că ea şi Cliff Baxter au făcut-o.

Mătuşa Betty întrebă:

— Mai vrea cineva o porţie?

Harriet se întoarse spre Keith şi-l întrebă:

— Ai mai văzut-o pe Annie de la colegiu?

— Nu.

Fred spuse:

— Am auzit că a mai fost o femeie acolo, spuse Fred, Mary Arles – ea şi soţul ei, Bob, au benzinăria aceea de pe Road 22 – şi ea a povestit

cum Cliff Baxter se serveşte cu produse din magazinul lor, apoi o face să pună cheltuială pe nota de plată pentru benzină a oraşului.

Harriet zise:

— Sora mea a fost la întrunire şi ceea ce a auzit despre destrăbălările ginerelui ei i-a întors stomacul pe dos.

Îl privi pe Keith. El ascultă conversaţia, observând că Fred şi Zack erau mai preocupaţi de fărădelegile financiare ale şerifului decât de păcatele lui conjugale, în timp ce Lilly şi Harriet erau concentrate asupra sfinţeniei căsătoriei.

— Dacă aş auzi că soţul meu mă înşală, spuse Lilly, l-aş da afară din casă fără să mă gândesc de două ori.

Keith îşi zise că Fred nu arăta a fi genul care să vrea sau să poată înşela, dar acum, fiind avertizat, părea aproape pedepsit cu asprime.

— Mai e destulă la bucătărie, zise mătuşa Betty.

Harriet îi spuse lui Keith:

— Nu m-aş mira dacă l-ar părăsi.

— Cine?

— Annie.

— A… da. De obicei, nevasta află ultima.

— Nepoata mea e o sfântă, afirmă Harriet. A crescut doi copii minunaţi şi ţine casa aceea ca o vitrină. Merită mai mult.

Lilly îi zise mamei ei:

— Cineva ar trebui s-o anunţe în caz că nu ştie. Dacă soţul meu ar face aşa ceva şi nimeni nu mi-ar spune, nu mi-ar mai fi prieten, îţi garantez.

Îi aruncă o privire lui Fred pe care Keith începea să-l bănuiască de adulter. Harriet sări în apărarea ginerelui ei şi spuse:

— Fred nici măcar nu *s-ar gândi* să te înşele.

Keith descoperise că oamenilor le face plăcere să vorbească despre adulter aici sau în Washington, Roma, Paris, Moscova, pretutindeni. Dar oricât ar fi fost de interesant în cazurile abstracte sau specifice, aflate la îndemână,

întotdeauna această temă devenea sensibilă şi prea intimă ca să te simţi în largul tău, aşa că, deşi toată lumea de la masă era *fără* de păcat – în afară de el –, subiectul fu abandonat. Harriet îi spuse lui Keith:

— O să-i zic lui Annie că te-am văzut. Sunt sigură că o să-mi spună să te salut.

— Mulţumesc. Transmiteţi-i, vă rog, cele mai bune urări din partea mea.

— Desigur. Poate vă întâlniţi într-o zi.

— Nu se ştie niciodată.

Keith îşi notă în minte să-i spună lui Annie să-i trimită lui Harriet o vedere din Roma. Mătuşa Betty anunţă:

— La desert avem budincă de lămâie. Vrea cineva cafea? Am cafea solubilă, fără cofeină. Pot să pun apa la fiert.

Keith se ridică.

— Nu-mi place să mănânc şi să fug, mătuşă Betty, dar am promis unor persoane că ne întâlnim la cinci.

— Mai e un sfert de oră. Ia nişte desert mai întâi.

Keith îşi aminti că mătuşa Betty avusese întotdeauna probleme cu gândirea cronologică, aşa că răspunse:

— Îmi place să conduc încet. Mulţumesc, a fost o masă grozavă. O sărută, strânse mâinile tuturor celor din jur, zicându-i lui Fred: Fereşte-te de necazuri; şi lui Harriet: Transmite toate cele bune surorii tale şi domnului Prentis.

— Vor fi încântaţi.

— Sper că da.

Plecă, îşi luă rămas-bun de la băieţii care se jucau cu o minge de fotbal şi se urcă în maşină.

În drum spre casă, Keith rememora părţi din conversaţie. Ceea ce-l interesa nu erau cele spuse despre Cliff Baxter şi Annie Baxter, ci faptul că bună şi bătrâna Harriet făcea pe Cupidon. Râse. Erau oameni, îşi zise, care, indiferent de cât de

bătrâni erau sau de cum fuseseră crescuţi, aveau romantismul în suflet. Biata Lilly şi bietul Fred n-aveau nicio scânteie din aşa ceva şi probabil că n-avuseseră niciodată, la fel şi mătuşa Betty.

Dar bătrânul Zack şi Harriet încă se priveau unul pe altul cu o sclipire în ochi. Îndrăgostiţii, decise Keith, *erau* oameni deosebiţi şi toţi îndrăgostiţii recunoşteau alţi îndrăgostiţi, aşa că ştia că Harriet auzise cum îi bătea inima ori de câte ori pomenise de Annie.

Keith petrecu acasă următoarele trei zile, de luni până miercuri. Nu voia să rişte nicio incursiune în afara fermei, nicio confruntare sau incident cu Baxter sau oamenii lui. Era prea aproape de linia de gol – folosind o analogie din fotbal – ceasul ticăia şi nu era timp pentru ceva extravagant sau riscant Ultimul joc va fi unul neîntrerupt.

Deşi se afla în siguranţă la adăpostul casei sale şi, conform legii, era stăpân pe proprietatea sa, avea alt motiv de preocupare. Nu-şi închipuia că Baxter s-ar putea duce la un judecător cu vreun motiv pentru aprobarea supravegherii telefonului, dar îi trecu prin minte că Baxter ar fi în stare să i-l supravegheze, oricum. Unul dintre dispozitivele standard din valiza lui Keith era o alarmă pentru microfoane pe care nu se gândise că o va mai folosi vreodată; îşi controlase casa de câteva ori, dar nu descoperise nimic. Verificase şi legăturile telefonice interioare din pivniţă de fiecare dată când plecase şi se întorsese acasă. Exista un aparat de detectare a supravegherii liniei telefonice pe stâlp, dar el nu-l avea în sacul lui cu trucuri. O altă posibilitate era cea a unui microfon direcţional cu o rază de acţiune de un kilometru şi jumătate în orice direcţie, însă nu observase niciodată vreo maşină parcată mai mult timp şi se îndoia că poliţia din Spencerville dispunea chiar de vreun dispozitiv de ascultare de înaltă tehnologie. Dar nu se ştie niciodată.

Keith ştia că, înainte de duminică, Baxter nu-i supraveghease, legal sau ilegal, telefonul, căci, dacă ar fi făcut-o, atunci Cliff Baxter s-ar fi aflat şi el duminică la Reeves Pond şi unul din ei ar fi fost azi aşezat la pompele funebre Gibbs. Dar, dacă telefonul nu-i era ascultat, ar putea ca azi să fie, şi Keith acţiona conform acestei supoziţii. În orice caz, nu credea că avea nevoie de telefon, ca să-şi finalizeze sau să-şi schimbe planurile. Cu câteva săptămâni în urmă, când Keith credea că avea să rămână, se gândise să-şi cumpere un telefon celular şi intenţiona să-i sune pe foştii lui colegi din Washington, ca ei să facă o verificare electronică completă şi, de asemenea, o cercetare a înregistrărilor judiciare, ca să vadă dacă cineva solicitase o interceptare. Consiliul Naţional de Securitate era la fel de interesat în siguranţa telefonului său, deşi motivele erau diferite.

Cu acest gând în minte, Keith se întrebă de ce nu auzise nimic de la nimeni din Washington. Nu-i păsa, doar că tăcerea devenea ameninţătoare.

Miercuri după-amiaza autoizolarea lui ajunsese să fie obositoare. Se gândea la Annie, îşi făcea griji pentru ea, dar se mulţumea cu zicala că lipsa de veşti e o veste bună, lucru care nu era adevărat în ceea ce priveşte Washington-ul şi care era contrar lecţiilor din ultimii douăzeci de ani de serviciu în spionaj.

În acea după-amiază, mai târziu, în timp ce tăia şi punea nişte beţe de susţinere la tufele de zmeură ce fuseseră călcate, Keith aruncă cosorul şi dădu un şut baniţei prin curte. „La dracu’!”

Nu-i plăcea să fie ţinut închis, fie prin autoimpunere, fie altfel, şi era îngrijorat pentru Annie. Sări în Blazer, unde pe scaunul din dreapta se afla puşca M-16, şi cu pistolul Glock la centură, ieşi până la şosea. Rămase acolo, lângă cutia poştală, şi reuşi, în cele din urmă, să se controleze. Se întoarse acasă.

Keith împachetă strictul necesar, mai ales hârtii personale, paşaportul şi câteva schimburi. Nu putea să ia şi armele în avion, dar îşi va lua valiza cu diferite dispozitive şi şmecherii cum ar fi un stilou cu gaze lacrimogene, un aparat cu microfilm, un cuţit de grafit, o capsulă cu cianură, dacă aveai o zi proastă, plus alte lucruri ciudate pe care nu le folosise niciodată, dar pe care se simţea obligat să nu le lase acasă.

Se duse în bucătărie şi-şi dădu seama că nu mai avea deloc mâncare şi nici bere. După câte ştia el, în districtul Spencer nimeni nu livra acasă alimente şi mai era mult până sâmbătă dimineaţă. Presupunea că putea să solicite doamnei Jenkins sau doamnei Muller să-i cumpere şi lui câte ceva, dar îi veni o altă idee care avea să rezolve trei probleme deodată. Ridică receptorul şi formă numărul familiei Porter. Răspunse Jeffrey.

— Aici FBI-ul, zise Keith. Sunteţi arestaţi pentru susţinerea răsturnării violente a guvernului Statelor Unite.

— Cred că vrei să vorbeşti cu nevastă-mea.

— Ce mai faci?

— Bine. Voiam să te sun…

— Sunteţi liberi pentru diseară, la cină?

— Sigur. La tine?

— Da. Pe la şapte.

— Abia aştept

— Fă-mi un serviciu, Jeffrey.

— Sigur.

— Am rămas fără mâncare şi maşina nu vrea să pornească. Aţi putea să aduceţi voi tot?

— Sigur.

— Şi vinul.

— Nicio problemă.

— Şi am nevoie de nişte bani.

— Să aducem şi vesela?

— Nu, asta am. Aţi putea să încasaţi un cec de o mie de dolari pentru mine?

— Sigur. Hei, a trecut pe-aici o prietenă de-a ta.

— Povesteşte-mi mai târziu.

— Nu, vreau să-ţi spun acum.

— Mai târziu. Mulţumesc.

Închise. *Annie.* Trebuie să fi fost Annie, după tonul lui Jeffrey. „Bine. Ea e în afară de pericol, totul e bine.” Lucru care rezolva problema de a descoperi dacă ea era bine, iar familia Porter urma să aducă mâncarea şi banii, ceea ce rezolvă cealaltă probleme de moment. Exista o satisfacţie deosebită să-i baţi pe tipii răi în propriul lor joc, dar, dacă de la început nu s-ar fi băgat singur în aceste situaţii, n-ar fi trebuit să scape de ele şi s-ar fi putut să descopere că ar fi fost la fel de fericit jucând şah.

Cei doi Porter sosiră cu douăzeci de minute întârziere, destul de bine pentru doi foşti hippy. Pe verandă, Keith luă de la Gail o plasă de pânză plină cu ierburi în timp ce Jeffrey căra o cutie de carton plină cu recipiente de plastic.

— Am pregătit tot, zise Gail. Altfel, n-am mai fi mâncat ore întregi. Trebuie doar încălzită.

— Cred că am o sobă.

Înăuntru, Gail observă:

— Ce casă încântătoare. Aici ai crescut?

— M-am născut şi m-am făcut mare aici. Încă n-am crescut.

Ea râse şi Keith îi conduse în bucătărie. Puseră jos alimentele, apoi Gail zise:

— Curry In A Hurry.

— Poftim?

— La Antioch, explică Jeffrey, exista un mic magazin indian de preparate culinare, numit Curry In A Hurry, grozav, şi de fiecare dată când Gail nu avea chef să gătească zicea: „Sună la Curry In A Hurry”. Dar nu cred că livrează şi în Spencerville.

— Merită o încercare. Hei, îmi pare rău că am profitat aşa de voi.

— Nicio problemă, replică Gail. Ne erai dator o masă, şi noi suntem bucuroşi să ţi-o aducem.

Jeffrey se întoarse la maşină după vin. În timp ce Gail şi Keith găseau căni şi castroane, ea spuse:

— Am adus cabluri de tractare. N-a fost nouă maşina când ai cumpărat-o?

— Maşina nu are nimic.

— Oh. Am crezut…

— Îţi explic mai târziu.

— Poate reuşesc să ghicesc. Copoiul te hăituieşte.

Keith începu să aşeze masa.

— Ai nimerit-o.

— E dezgustător. Trebuie să ripostezi, Keith.

— E o poveste lungă. Dacă aduci destul vin, îţi spun.

— Bine.

Jeffrey se întoarse cu trei sticle de vin roşu, iar Keith deschise una golind-o în trei pahare mari de apă.

— Paharele cu picior sunt duse să fie gravate cu monogramă. Noroc.

Băură, apoi se aşezară la masa din bucătărie, pe care Gail aranjase pesmeţi şi ceva multicolor de întins pe pâine.

— Ce-i asta? întrebă Keith.

— Pateu de legume.

Băură vin, mâncară, discutară, dar era clar că existau unele întrebări fără răspuns. Gail îi relată lui Jeffrey ceea ce spusese Keith despre poliţie şi acesta remarcă:

— Nu poţi să stai aici ca un animal în cuşcă.

— Când ai mâncat ultima dată? întrebă Gail.

— Mănânc ca un porc?

— Keith, tu nu eşti aşa, zise Jeffrey. Nu te poţi lăsa intimidat de poliţie.

— E o poveste lungă. Hei, cum merg vânzările cu „Adevărata Mărturisire”?

— Incredibil, răspunse Jeffrey. Am vândut deja cinci sute de exemplare. Au fost date din mână în mână, aşa că presupunem că au citit-o vreo câteva mii de oameni. Asta înseamnă o mulţime de

oameni pentru un district mic. Cred că-l punem pe individ pe fugă. De fapt, asta voiam să-ţi spun la telefon. Cine crezi că a apărut la uşa noastră şi ne-a cerut să-i vindem un exemplar?

Keith sorbi din vin.

— Cine?

— Trebuie să ghiceşti.

— Cliff Baxter.

Gail râse.

— Pe aproape.

— Haide, zise Jeffrey, ţi-am spus că e o veche prietenă de-a ta.

— Annie Baxter.

— Bingo! Îţi vine să crezi?

— Da.

— I-a trebuit ceva curaj, zise Gail. Îi zâmbi lui Keith. Arăta bine.

— Mă bucur.

— De fapt, pentru o femeie al cărei soţ a fost dat în vileag ca şantajist, şperţar şi adulterin părea destul de calmă. Aproape veselă.

— Poate are un prieten.

— Asta ar putea explica dispoziţia ei, observă Gail.

— I-am dat o copie pe gratis, fireşte, zise Jeffrey şi am invitat-o înăuntru. Am fost surprins că a acceptat. A băut o ceaşcă de ceai. A fost plăcut să vorbesc iar cu ea. Ne-am adus aminte de vremurile de odinioară. I-am spus că te-ai întors şi ea a zis că s-a întâlnit întâmplător cu tine în faţa poştei.

— Aşa e.

— Te-ai simţit puţin emoţionat? întrebă Gail.

— Normal.

— Ei bine, nu m-aş mira dacă o să fie disponibilă în curând, zise Gail. Ştii, m-am simţit puţin prost. Adică, n-am avut nici odată intenţia să-i creez probleme acasă, dar cred că ăsta a fost un rezultat firesc a ceea ce a trebuit să facem ca să aflăm adevărul despre el. Dar şi-a făcut-o singur.

— Cred că da. Dacă joci, plăteşti.

— Doar dacă n-ai o înţelegere că Jeffrey şi cu mine. Nimeni nu poate interveni între noi cu vreo dovadă de infidelitate.

— Asta e o observaţie interesantă. Dar dacă unul dintre voi se îndrăgosteşte nebuneşte de un amant?

— Păi… Gail păru stânjenită cu adevărat. Evident că aşa ceva se întâmplase unuia sau altuia, sau amândurora o dată, de două sau de mai multe ori. Oamenii se îndrăgostesc în orice împrejurare, continuă ea. De fapt, e mai puţin probabil să se întâmple aşa ceva cu partenerii de sex ocazionali. Dragostea are mai puţin de-a face cu sexul decât cu dorul după o persoană care lipseşte. Mi-ai spus că inima ţi-a bătut mai tare când ai văzut-o pe Annie? Adică, după douăzeci şi ceva de ani, există încă ceva acolo. Cu câte femei te-ai culcat de la ea?

— Luând în consideraţie şi pe cele din străinătate?

Ea râse, apoi întrebă:

— Şi de ce un tip aşa de arătos ca tine nu s-a însurat?

— Ar fi trebuit să chem Curry In A Hurry.

Jeffrey zâmbi.

— Lasă-l în pace, Gail. Subiectul ăsta îl plictiseşte.

— Aşa e, fu de acord Keith. Vă fac probleme poliţiştii din Spencerville?

Jeffrey dădu din cap, negând.

— Încă nu. Vreau să zic, Gail face parte din consiliul municipal. Cred că aşteaptă până după alegeri. Vom vedea cine rămâne atunci pe poziţii.

Keith îi privi pe amândoi.

— Ar trebui să fiţi atenţi între timp. Baxter e schimbător.

Gail şi Jeffrey se uitară unul la celălalt, apoi Jeffrey îi spuse lui Keith:

— Avem grijă de noi.

— Aveţi o armă?

— Nu, zise Jeffrey. Noi suntem pacifişti. Noi suntem *cei* împuşcaţi.

— Am eu o puşcă. Lăsaţi-mă să v-o dau.

— Nu, răspunse Jeffrey. N-am folosi-o.

— Aţi putea s-o folosiţi, dacă ar fi în casă şi cineva…

— Nu. Te rog respectă asta, Keith.

— Înţeleg. Dar, dacă aveţi vreodată nevoie de ajutor, strigaţi.

— De acord.

Jeffrey se ridică şi mestecă în cele două vase.

— Supa e gata.

Mâncară supă, apoi curry de legume şi se ocupară de ultima sticlă de vin. Keith făcu cafea, şi Gail dezveli o prăjitură cu morcovi. La prăjitură şi cafea, Jeffrey zise:

— Hei, era să uit. Băgă mâna în buzunar şi scoase un plic de la bancă. Aici e o mie.

— Mulţumesc.

Keith luă un cec din portofel şi îl dădu lui Jeffrey care aruncă o privire pe el şi spuse:

— Ăsta e pentru două mii.

— E o contribuţie pentru cauză. N-am mai dat niciodată bani celor de stânga.

Gail zâmbi.

— Nu putem accepta, Keith.

— Ba da, puteţi. Eu n-am nevoie de bani şi vreau să fac ceva.

— Poţi să ne ajuţi fiind alături de noi.

— Aş putea şi aş face-o. Dar plec.

Nimeni nu zise nimic.

— Uite ce, dragii mei, am încredere în voi şi îmi plăceţi. De asemenea, s-ar putea să am nevoie de ajutorul vostru. Sunteţi pregătiţi pentru povestea cea lungă?

Ei aprobară dând din cap.

— Bine, m-am întors în Spencerville, ca să revin la linia de start şi să văd dacă pot să mai alerg încă o dată în cursă. Ei bine, asta nu se poate.

Cursa s-a terminat, dar poţi alerga într-una nouă. Mda, bat câmpii. Ei bine, sunt îndrăgostit de Annie şi…

Gail dădu cu palma în masă.

— Ştiam eu! Vezi, Jeffrey, ţi-am spus.

— Eu ţi-am spus.

— Îmi daţi voie? Nu e uşor. Oricum, timp de douăzeci de ani ne-am scris…

— Îmi place. Continuă. Ea te iubeşte?

— Gail, taci din gură, interveni Jeffrey.

— Deci, în orice caz, da, mă iubeşte şi o să fugim împreună. Sfârşitul poveştii.

— Pe naiba, sfârşitul poveştii, zise Gail. Aţi făcut-o?

— Asta nu e relevant… nu, n-am…

— Mincinosule. Ştiam eu. Înţelegi? Din cauza asta era ea cu capul în nori. Ne-a întrebat dacă am vorbit cu tine în ultimele câteva zile. E grozav. Porcul primeşte ceea ce merită. Ah, Keith, sunt atât de fericită pentru voi.

Se ridică şi îl sărută – Keith îşi imaginase că asta o să se întâmple –, iar Jeffrey o urmă strângându-i mâna. Keith simţi o oarecare nerăbdare şi zise:

— Deci, asta dă răspuns la o mulţime de întrebări, şi m-am gândit că vă datorez o explicaţie de ce nu pot să mă angajez în…

— Hei, întrerupse Jeffrey, îţi faci partea ta furându-i nevasta.

— În realitate, nu chiar o fur…

— Am ştiut întotdeauna că voi doi o să fiţi iar împreună, zise Jeffrey. Când plecaţi?

— Nu pot să spun. Dar curând.

— Cum putem să vă ajutăm?

— Păi, pentru început, nu spuneţi nimic despre asta când vorbiţi la telefon. Mă îngrijorează faptul că telefoanele noastre ar putea fi ascultate.

— Mda, s-ar putea. Altceva?

— Ei bine, aţi adus banii, se pare că o să mai rămână mâncare pentru încă câteva zile şi poate că

Gail o să fie atentă ce se întâmplă pe la primărie.

— Întotdeauna sunt. Şi am o sursă care e poliţist.

— Bine. Dar să nu ai încredere în el.

— Când e vorba de revoluţie, nu avem încredere în prea multă lume.

Keith dădu din cap.

— Ştiţi jocul.

— Deci, te dai la fund până… Se poate spune „a fugi cu iubita" dacă ea e măritată? întrebă Jeffrey.

— Dacă n-ai altceva mai bun, da. O să vă dau o cheie a casei şi aş vrea să aveţi voi grijă de ea

— Nu-i nicio problemă.

— Unde aţi făcut-o? De câte ori? Cum aţi reuşit? întrebă Gail

— Suntem vechi profesionişti de pe vremea liceului. Keith schimbă subiectul. Soţul ei e bănuitor în general şi ofticat în special că m-am întors acasă. A venit pe aici săptămâna trecută şi am avut un schimb de cuvinte. Dar nu ştie practic nimic. Mi-a dat o săptămâna să părăsesc oraşul şi timpul expiră vineri, dar n-o să plec până atunci. S-ar putea să vină iarăşi pe aici şi voi cere o prelungire de câteva zile, fiindcă e mai puţin complicat decât să-l omor, lucru pe care am promis că n-o să-l fac.

Ei părură şocaţi de această remarcă, şi Keith îi privi.

— Asta e o treabă serioasă. Nu-i de joacă. Baxter e aproape un psihopat. Aveţi grijă. Oferta cu arma rămâne valabilă.

Rămaseră tăcuţi o vreme, apoi Jeffrey spuse:

— E o chestie foarte serioasă. Pot să fumez?

— Dă-i drumul.

Jeffrey scoase din buzunarul cămăşii un săculeţ şi foiţă şi făcu o ţigară. O aprinse cu un chibrit şi o oferi lui Keith care refuză, apoi lui Gail care, de asemenea, refuză. Jeffrey ridică din umeri, se aşeză la loc şi începu să fumeze.

— Crezi că Annie e în siguranţă? întrebă Gail.

— Cred că da. Dar sesizez aceste vibraţii – dacă pot să folosesc cuvântul ăsta vechi – şi aceste vibraţii îmi spun că oamenii au mirosit ceva, ca şi cum ar intercepta aceste semnale care există între ferma asta şi Williams Street. Zâmbi. Suflă fumul ăla în altă parte, Jeffrey. Încep să vorbesc ca tine.

— Nu, înţeleg, zise Gail. Adică, chiar şi noi ne-am dat seama că se întâmplă ceva. Cine altcineva în afară de Baxter?

— A, doar oameni. Pastori, sora cuiva şi câteva doamne drăguţe în vârstă. Probabil, sunt paranoic, dar sunt îngrijorat că Baxter o să dea peste ceva concret. Trebuie să vă cer să nu spuneţi sau să nu faceţi ceva care ar putea trezi suspiciuni. Daţi-vă la fund şi voi până la sfârşitul săptămânii. De acord?

— S-a făcut

— Dacă planul cade, s-ar putea să am nevoie de voi.

— Suntem aici.

— Apreciez asta. Hei, Jeffrey, cine s-ar fi gândit că o să mai luăm masa împreună?

Jeffrey trase un fum şi îl privi.

— Timpul a vindecat multe dintre rănile acelea, Keith. Mă bucur că am trăit destul de mult ca să ne facem mai deştepţi.

— Dacă asta e preludiul unei legături masculine, mă duc afară pe verandă, spuse Gail.

Jeffrey îi spuse lui Keith:

— Se simte ameninţată. De aceea ai nevoie de o femeie, Keith, ca să echilibrezi dinamica relaţiilor noastre conexe sau… ce-o fi. Hei, unde aveţi să vă duceţi? Poate reuşim să ne întâlnim undeva pentru o masă.

— Sigur. O să vă anunţ.

— O să ne fie dor de tine, Keith, zise Gail. Noi nu avem mulţi prieteni pe aici.

— Poate o să aveţi după ce scăpaţi de şeriful Baxter.

— Nu cred. Dar poate. O să te întorci aici într-o zi?

— Aş vrea. Depinde de ce se întâmplă cu Baxter.

— Mda, fu de acord Jeffrey. Nu te-aş sfătui să cauţi o casă pe Williams Street o vreme. Râse. Ha, aş vrea să-i văd mutra idioată când o să ajungă acasă şi o să găsească un afurisit de bilet pe frigider.

Jeffrey începu să râdă şi lovi masa cu palma de câteva ori. Keith se ridică.

— Hai să stăm pe verandă. Servitoarea o să strângă masa.

Se duseră pe verandă şi priviră cum apune soarele. Un timp nimeni nu vorbi, apoi Gail spuse:

— Ce lucru uimitor, Keith.

— Ce?

— Dragostea. Adică, prin colegiu, prin tumult, război, decenii, distanţă şi tot ce v-a pus viaţa în cale. Dacă aş fi sentimentală, aş plânge.

Capitolul 22

Joi dimineaţă, Keith se trezi simţindu-se nu prea bine şi neştiind de ce. Treptat îşi aminti că cei doi Porter veniseră la cină, că trecuseră apoi la băuturi spirtoase şi-şi dădu seama de ce îl durea capul şi ce sărbătoriseră.

Se sculă din pat şi deschise fereastra simţind cum aerul rece pătrunde în cameră. Părea să fie iarăşi o zi însorită, bună pentru porumb, dar ar fi fost potrivită încă o ploaie înainte de recoltare. În chiloţi se îndreptă spre baie şi dădu peste Jeffrey, el tot în chiloţi.

— Nu mă simt bine, zise Jeffrey.

— Ai dormit aici?

— Nu, m-am întors în chiloţi ca să iau cutiile de mâncare.

— Unde-i Gail?

— S-a dus să ne aducă micul dejun. Vrei să intri la baie?

— Nu, intră tu.

Keith îşi luă halatul şi coborî în bucătărie. Se spălă pe faţă la chiuvetă, găsi aspirină în dulap şi luă două pastile, apoi puse de cafea. O maşină trase la uşa din spate şi Gail intră cu o pungă de alimente.

— Cum te simţi?

— Bine.

Se aşeză la masa din bucătărie şi Gail scoase o sticlă de suc de portocale şi trei brioşe de porumb.

— M-a urmărit o maşină de poliţie tot drumul de aici până în oraş.

Keith aprobă din cap.

— Acum ei ştiu că există o legătură între noi. Eşti pe listă.

— Hei, eu am fost pe listă înainte să vii tu aici.

Se aşeză şi turnă câte un pahar de suc pentru fiecare. Keith sorbi din suc şi întrebă:

— Te-au oprit?

— Nu, eu i-am oprit pe ei. Am ieşit din maşină, le-am spus că sunt consilier municipal şi s-o şteargă dracului sau o să le iau insignele.

— Ai devenit foarte organizată, Gail. Trebuia să ţipi în legătură cu drepturile tale de cetăţean.

— N-ar fi ştiut despre ce naiba vorbeam. Singurul lucru care îi sperie e gândul de a-şi pierde pistoalele şi insignele.

— Mda, poliţiştii ăştia s-au înrăit. Au un şef rău.

Ea rămase tăcută o clipă, apoi îl întrebă:

— Vorbeai serios de uciderea lui Baxter?

— Nu.

Îl privi un timp, apoi zise:

— Am fost speriată acolo, pe autostradă.

— Ştiu. Aş vrea să mă ocup de problema asta înainte de plecare, dar am promis că n-o s-o fac.

— Înţeleg. Pot să te întreb… Ai făcut vreodată asta? Adică, bănuiesc că în Vietnam…

Keith nu răspunse, dar se gândi la întrebarea ei. Da, ucisese în Vietnam, dar aceea era o luptă. În primii ani de serviciu în spionaj avusese, pur şi simplu, un permis ca să ucidă, dar, înainte să i se dea pistolul şi amortizorul, i se dăduseră regulile; existau doar două situaţii absolute pentru omor: în luptă şi pentru autoapărare. Dar toată lumea din America avea acelaşi drept. Permisul său însă era valabil şi pentru zone mai întunecoase, cum ar fi uciderea prin preempţiune dacă te *simţeai* ameninţat şi totul devenea şi mai întunecos, ca dreptul de a ucide pentru a îndepărta un mare rău, indiferent de natura lui. De exemplu, Keith considera că Cliff Baxter reprezenta un mare rău, dar părinţii şi copiii domnului Baxter s-ar putea să nu fie de aceeaşi părere. Era ceva ce depindea de fiecare caz în parte, şi Keith nu fusese niciodată obligat să hotărască singur, nici să fie pistolarul, dacă ar fi avut vreo problemă cu hotărârea comitetului. Dar aici, în Spencerville, departe de constrângeri şi sfaturi, era singur.

— Te-ai gândit la faptul că n-o să fiţi niciodată în siguranţă cât timp el e pe aici? întrebă Gail.

— Nu cred că vitejia lui Baxter e foarte mare. O să stăm departe de terenul lui.

— Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să se răzbune pe… să zicem, familia lui Annie?

— Ce vrei să spui, Gail? Credeam că eşti pacifistă.

— Jeffrey e pacifist. Dacă cineva mi-ar ameninţa viaţa sau viaţa prietenilor, sau a familiei, l-aş omorî.

— Cu ce? Cu un morcov?

— Fii serios. Ascultă, mă simt ameninţată şi evident că nu mă pot duce la poliţie. O să iau puşca aceea.

— E-n regulă. O să o aduc.

Se ridică, dar Jeffrey cobora scările.

— O să o punem mai târziu în portbagaj, îi zise Gail lui Keith.

Jeffrey intră în bucătărie.

— Ce să puneţi în portbagaj?

— Vasele, răspunse Gail.

— Bine.

Se aşează şi mâncară.

— O petrecere pe cinste aseară, spuse Jeffrey. Mă bucur că am putut sărbători, în sfârşit, anunţul logodnei Landry-Prentis.

— V-aţi întrebat vreodată cum ar fi fost vieţile noastre fără război şi tulburări? întrebă Keith.

— Da, m-am gândit. Monotone, cred. Ca acum. Cred c-am trăit o experienţă unică. Da, o mulţime de oameni au fost răniţi şi au luat-o razna, dar majoritatea dintre noi ne-am descurcat bine. Suntem oameni mai buni din cauza asta. Studenţii mei erau total plicticoşi, egocentrici, egoişti, nehotărâţi şi lipsiţi de caracter. Isuse, ai fi crezut că sunt republicani, dar ei îşi închipuiau că sunt rebeli. Da. Rebeli fără cauză.

— L-ai stârnit, zise Gail.

— Îl ţii minte pe Billy Marlon? îl întrebă Keith pe Jeffrey.

— Da. Prost puşti. Obsedat să placă, voia să fie prieten al tuturor. De fapt, m-am întâlnit întâmplător cu câteva ori. Am vrut să fiu amabil, de dragul vremurilor de demult, dar e terminat.

— L-am întâlnit la *La John*.

— Doamne, Landry, nici la closet nu m-aş duce acolo,

— Mă simţeam nostalgic într-o seară.

— Treci la subiect. De ce ai întrebat de el?

— Ei bine, uneori, când văd un tip ca el, îmi zic: „Iată mila lui Dumnezeu sunt ce sunt".

— Dacă ar exista milă lui Dumnezeu, comentă Gail, n-ar mai există oameni ca el, ca tu să spui „Iată, prin mila lui Dumnezeu…"

— Acum ai pornit-o *pe ea,* zise Jeffrey. Înţeleg ce vrei să Keith, dar cred că Billy Marlon-ii de pe lume ar fi luat-o pe coajă în orice perioadă. Noi nu suntem aşa.

— Oare?

— Da, suntem şi noi rataţi, dar suntem funcţionali. Se gândi o clipă. Ne-am smuls din acest loc, Keith, eu, tu şi alţi câţiva. Nu ne-am născut cu bani, ca familia Baxter, sau într-o tradiţie a educaţiei, ca familia Prentis. Bătrânul tău era fermier, al meu muncitor la calea ferată. Anii 1960 nu ne-au determinat să ratăm, ci ne-au eliberat de convenţii şi de structura de clasă. Ne-am regulat pe cinste. Ştii, o dată m-am gândit că probabil am făcut-o de mai multe ori decât toţi din familia mea, bărbaţi sau femei, luaţi la un loc, cam de prin 1945 încoace. Cred oamenii s-au regulat foarte mult în timpul celui de-al din Război Mondial, dar nu înainte sau după.

Keith zâmbi.

— Ăsta era unul dintre cursurile predate de tine?

— De fapt, chiar era.

— De acord, ne-am distrat grozav. Dar cum ai spus şi tu am făcut şi nişte porcării pe atunci. De

exemplu, tu mi-ai trimis nişte scrisori tâmpite. E-n regulă. Am primit genul ăla de scrisori de la necunoscuţi. Dar toţi vorbeam despre dragoste, dar făceam o mulţime de lucruri îngrozitoare, inclusiv eu. Când am primit scrisoarea de la tine, pur şi simplu, am vrut să te omor. Şi aş fi făcut-o dacă erai acolo.

— Ce pot să spun? Eram tineri. Erau furtuni solare, Jupiter şi Marte se aflau pe aceeaşi linie sau ceva de genul ăsta, preţul marijuanei scăzuse, ne smintiserăm de-a binelea. Dacă astea nu fi întâmplat, aseară ne-am fi aflat la localul *La John*, plângându-ne de preţurile din agricultură şi de salariile de la căile ferate, şi poate că Billy Marlon ar fi avut casa lui şi ar fi fost în consiliul municipal, dacă nu s-ar fi dus în Vietnam. Doamne, nu ştiu. Muşcă dintr-o brioşă şi continuă: O parte din ceea ce suntem este în codul nostru genetic. O parte în cultură, o parte în astre şi mai mult în istoria noastră personală. Eu, tu, Cliff Baxter, Annie Prentis şi Billy Marlon. Ne-am născut în acelaşi spital unul după celălalt. Nu am niciun răspuns.

— Nici eu. Aş vrea să-mi mai faci un serviciu. După ce plec, du-te şi vezi dacă poţi să faci ceva pentru Marlon. Locuieşte la ia Cowley pe Route 8. Vezi dacă poţi să-l internezi într-un spital al veteranilor.

— Sigur. Eşti un tip de treabă.

— Să nu se afle asta.

— Trebuie că ai o mulţime de sentimente amestecate acum. Eşti pe punctul să pleci din nou de acasă, de data asta. într-o o călătorie minunată şi necunoscută cu o altă persoană. Eşti emoţionat sau speriat de moarte?

— Da.

Terminară micul dejun şi Gail îl întrebă pe Keith dacă nu are o periuţă de dinţi în plus.

— Sigur. Să o găsesc. Vino sus.

Urcară scările şi intrară în dormitorul lui Keith. El deschise dulapul. Gail privi uniformele, sabia, vestă antiglonţ şi mărunţişurile unei cariere care necesitase multe accesorii.

— Cu ce te ocupai exact? îl întrebă ea.

— Cu unele şi cu altele. Scoase puşca M-16. În esenţa, mi-am petrecut douăzeci şi cinci de ani luptând cu comuniştii. Şi ei s-au plictisit de asta cam tot atunci când m-am plictisit şi eu.

— A fost satisfăcător?

— Spre sfârşit a fost cam la fel de satisfăcător ca munca ta. Uite – ăsta se numeşte selector de control al focului. Acum e pe poziţia de siguranţă. Mută-l aici şi e gata să tragă. Ţine, pur şi simplu, degetul pe trăgaci. Se încarcă şi se armează automat. Ăsta e încărcătorul. Are douăzeci de cartuşe. După ce goleşti încărcătorul, apeşi pe clapeta asta şi încărcătorul sare afară, apoi bagi un nou încărcător, asigurându-te că s-a închis bine, după care tragi de mânerul ăsta înapoi, ca să încarci primul cartuş; apoi e iarăşi automată.

Îi dădu arma.

— E atât de uşoară.

— Şi nu are un recul prea puternic.

Gail exersă punând încărcătorul, încărcând arma şi ochind.

— E destul de simplu, zise.

— Aşa e. A fost făcută pentru oameni ca Billy Marlon. E simplă, uşoară, e banal să ocheşti cu ea şi e mortală. N-ai nevoie decât de voinţa de a apăsa pe trăgaci.

— Asta nu ştiu.

— Atunci n-ar trebui s-o iei.

— O să o iau.

— Bine. Uite husa. În buzunarele astea laterale se găsesc patru încărcătoare pline, în ăsta e o lunetă, dar nu te complica cu ea. E pentru ochirea la mare distanţă. Nu cred că o să ajungi la un schimb de focuri cu poliţia din Spencerville, dar

noaptea o să te simţi mai bine dacă o ai sub pat, nu-i aşa?

—Aşa este. O să mă duc să descui portbagajul, apoi o să-l iau Jeffrey la o plimbare.

Coborî şi după câteva minute, timp în care Keith se îmbrăcă, îi văzu pe fereastră afară lângă hambar. Se duse jos, ieşi pe uşa din spate şi puse husa cu arma în portbagaj, lângă vasele de mâncare goale, închise portbagajul, intră înăuntru şi-şi turnă altă ceaşcă de cafea. Câteva minute mai târziu, Gail şi Jeffrey se întoarseră.

— E chiar foarte drăguţ aici, spuse Gail. Pălăvrăgiră câteva minute, apoi Gail zise: Ei bine… e timpul să plecăm. Îşi puse braţele în jurul lui şi-l sărută. Noroc, Keith. Sună sau scrie-ne.

— O să vă scriu. Între timp, aduceţi pe cineva de la o companie de securitate din Toledo, ca să vă verifice telefoanele, şi luaţi-vă un telefon mobil.

— Bună idee. Jeffrey îi luă mâna. Hei, dacă ai nevoie de ceva înainte de plecare, nu suna – treci pe la noi.

— Cred că totul e aranjat. Cheia de la casă o să fie sub banc în magazia de scule.

— Bine. O să avem noi grijă de toate până te întorci.

— Mulţumesc pentru tot. Succes cu revoluţia.

Se îmbrăţişară cu toţii încă o dată, apoi cei doi Porter plecară, şi Keith îi privi cum se îndepărtează, destul de sigur că avea să-i revadă în momente mai favorabile.

Pe la vreo zece dimineaţa, Keith era sus pe o scară, ca să înlocuiască balamalele ruginite ale uşii de la şura de fân. Lucrul afară îi limpezise capul şi se simţea mai bine.

Auzi zgomotul unor cauciucuri pe pietriş şi întorcându-se văzu un Ford Taurus cenuşiu apropiindu-se pe aleea lungă, lăsând în urmă un nor de praf. Keith nu-şi putea imagina cine este, dar ar fi putut fi Annie. Dar s-ar fi putut să nu fie

ea. Coborî de pe scară la timp ca să-şi ia pistolul Glock de 9 milimetri de pe Trusa de scule, să-l bage la betelie şi să-l acopere cu cămaşa. Apoi se îndreptă spre casă în timp ce portiera şoferului se deschise.

Un om cam de vârsta şi greutatea lui, cu părul de culoarea nisipului şi cămaşa albastră ieşi, privi împrejur, apoi îl văzu pe Keith şi-i făcu cu mâna.

— Salve! Asta-i ferma Landry?

Keith continuă să meargă în întâmpinarea bărbatului.

— Grozav spaţiu ai pe aici, fiule, zise acesta. Am de gând să-ţi cumpăr ferma sau să te iau la goană. Voi, tipilor, trebuie s-o întindeţi ca să faceţi loc vitelor mele.

Keith veni spre bărbat.

— Ăsta-i Ohio, Charlie. Pe aici nu vorbim aşa.

— Am crezut că e Kansas. Tu cine naiba eşti?

Îşi strânseră mâinile, se îmbrăţişară scurt şi se bătură pe spate.

Charlie Adair din Washington, D.C., de la Consiliul Naţional de Securitate, fusese superiorul civil imediat şi cândva un bun prieten al lui Keith. Keith se întrebă ce căuta aici şi îşi închipui că era vorba de vreo problemă administrativă, hârtii de semnat sau poate doar o verificare fizică, să vadă dacă Keith era unde spusese că se afla, cum trăia, genul ăsta de lucruri. Dar, cumva, Keith ştia că nu era aşa.

— Ce-ai mai făcut, Keith? întrebă Charlie Adair.

— Grozav până acum două minute. Ce s-a întâmplat?

— A, am trecut doar să te salut.

— Salut.

Charlie privi împrejur.

— Aici te-ai născut?

— Da.

— A fost un loc bun ca să creşti?

— Da.

— Aveţi cicloane pe aici?

— Cel puţin o dată pe săptămână. Tocmai ai ratat unul. Dacă mai stai prin zonă o să fie o tornadă azi, mai târziu.

Adair zâmbi, apoi întrebă:

— Deci, te-ai instalat?

— Da.

— Cât valorează un loc ca ăsta?

— Nu ştiu… patru sute de acri, casa, acareturile, ceva echipamente … poate patru sute de mii.

— Nu zău? E destul de bine. În afara districtului Columbia, în Virginia, fermele acelor domni ajung la un milion.

Keith nu credea că Charlie Adair venise în districtul Spencer ca să vorbească despre preţul pământului.

— Ai venit cu avionul? îl întrebă.

— Da, am luat o cursă până la Columbus şi am închiriat o maşină. A fost un drum plăcut. Te-am găsit fără multă greutate. Poliţia ştia exact unde te afli.

— E un loc mic.

— Văd. Adair remarcă: Te-ai bronzat destul de bine. Ai mai slăbit.

— Din cauză că am muncit mult afară la fermă.

— Îmi închipui. Adair se întinse. Hei, facem o plimbare? A fost un zbor lung şi-un drum lung cu maşina.

— Sigur. Să-ţi arăt împrejurimile.

Se plimbară prin curte, Charlie simulând un interes pentru tot ce vedea, în timp ce Keith mima interesul de a-i arăta.

— Totul e al tău? întrebă Charlie.

— Nu. Aparţine părinţilor mei.

— Tu vei moşteni?

— Am un frate şi o soră şi, cum în această ţară nu există dreptul primului născut, într-o zi va trebui să luăm o hotărâre.

— Cu alte cuvinte, dacă unul dintre voi va dori să devină fermier, va trebui să cumpere părţile celorlalţi doi.

— Aşa se întâmpla uneori. Se întâmpla odinioară. Acum, de obicei, moştenitorii vând unui concern mare, iau banii şi fug.

— Păcat Asta omoară fermele familiale. Plus taxele pe proprietate.

— Nu există taxe pe proprietate, pe ferme, dacă le păstrezi în familie.

— Zău? Hei, asta e o chestie bună făcută de tâmpiţii ăia din Congres.

— Mda, e o listă cam scurtă.

Intrară în lanul de porumb şi începură să meargă printre rânduri.

— De aici vin fulgii mei de porumb, spuse Charlie.

— Doar dacă eşti vacă. Ăsta se numeşte porumb furajer Dacă hrăneşti vitele cu el, ele se îngraşă, le omori şi devin hamburgeri.

— Adică, nu pot să mănânc aşa ceva?

— Oamenii mănâncă porumb zaharat. Fermierii cultivă puţin. Dar majoritatea e cules manual cam prin august

— Învăţ câte ceva. Tu ai plantat tot ce-i aici?

— Nu, Charlie, a fost plantat prin mai. Eu am ajuns aici în august. Doar nu crezi că porumbul ar creşte atât de înalt în două luni.

— N-am idee. Deci, nu e al tău?

— Pământul e al meu. E arendat, închiriat.

— Am priceput. Şi îţi plătesc în porumb sau în bani?

— În bani.

Keith îşi croi drum spre movila funerară indiană şi se suiră în vârful ei. Charlie privi peste câmpuri.

— Aici e inima pământului, Keith. Asta e ceea ce am apărat noi în toţi anii ăştia.

— De la mare pân' la mare.

— Îţi lipseşte munca?

— Nu.

Charlie scoase un pachet de ţigări din jachetă.

— Pot să fumez aici?

— De ce nu?

Charlie suflă un nor de fum în aer şi arătă în depărtare.

— Ce fel de porumb e acela?

— E soia.

— Ca în sosul de soia?

— Da. Există o fabrică japoneză de prelucrare, nu departe de aici.

— Vrei să zici că există japonezi *aici?*

— De ce nu? Nu pot să transporte cu vaporul un milion de acrii de teren american până în Japonia.

Charlie se gândi o clipă, apoi spuse:

— E… înspăimântător.

— Nu fi xenofob.

— Hei, e din cauza meseriei. Fuma un timp, apoi zise: Keith, ei vor să te întorci.

Keith ştia deja asta.

— Las-o baltă.

— M-au trimis să te aduc înapoi.

— Mi-au zis să plec. Aşa că du-te înapoi şi spune-le că am plecat.

— Nu-mi face zile amare, Keith. Am avut un zbor zdruncinat Mi-au spus să nu mă întorc fără tine.

— Charlie, nu pot să te dea afară şi apoi să se răzgândească.

— Pot să facă tot ce vor. Dar, de asemenea, vor să-ţi prezinte scuze pentru neplăcerile pe care acest lucru s-ar fi putut să ţi le provoace. Au acţionat pripit, fără să acorde atenţia necesară situaţiei în desfăşurare în Est. Îţi aminteşti unde se află acesta. Vrei să le accepţi scuzele?

— Desigur. La revedere. Când ai avion?

— Îţi oferă un contract civil pentru cinci ani. O să faci cei treizeci de ani de muncă şi o să ai o pensie întreagă.

— Nu.

— Şi o promovare. Una militară. General cu o stea. Ce zici, colonele?

— Ai sosit într-un moment prost.

— Asta e o slujbă la Casa Albă, Keith. Vizibilitate foarte bună. Ai putea fi viitorul Alexander Haig. Adică, el credea că e Preşedinte, dar slujba asta are un asemenea potenţial, încât ai putea candida cu adevărat la preşedinţie, aşa cum voiau oamenii să facă Haig. Ţara e pregătită iar pentru un general. Tocmai am citit un sondaj de opinie secret în legătură cu asta. Gândeşte-te la aşa ceva.

— Bine. Lasă-mă să mă gândesc o secundă. Nu.

— Toată lumea doreşte să fie preşedinte.

— Eu vreau să fiu fermier.

— Tocmai asta e. Publicului o să-i placă. Un om înalt, arătos, cinstit, de la ţară. Ştii povestea lui Cincinnatus?

— *Eu* ţi-am spus povestea asta.

— Aşa e. Deci, ţara are nevoie iarăşi de tine. E timpul să ieşi în faţă şi să nu mai râneşti baligă.

Keith nu era prea sigur în legătură cu această metaforă amestecată. Replică:

— Ştii, dacă aş fi preşedinte, primul lucru pe care l-aş face ar fi să te concediez.

— E ceva foarte meschin, Keith. Nu foarte diplomatic.

— Charlie, nu mă mai face să-mi pierd vremea.

— Nu te fac să-ţi pierzi vremea. Lasă chestia cu preşedinţia. După serviciul de la Casa Albă, ai putea să te întorci aici şi să candidezi pentru Congres, apoi să locuieşti la Washington. Ce e mai bine din ambele lumi. Ai putea face ceva şi pentru ţara, *şi* pentru comunitatea ta. Adair stinse ţigara strivind-o cu piciorul. Hai să ne plimbăm.

Merseră printre şirurile de porumb.

— Ascultă, Keith, preşedintelui i-a intrat în cap că te vrea în echipa lui. Îi datorezi curtoazia unui răspuns personal. Va trebui să dai ochii cu el. Deci, chiar dacă nu vrei slujba, trebuie să-i spui personal să se ducă la dracu'.

— El mi-a spus să mă duc la dracu' printr-o scrisoare.

— N-a făcut-o el.

— Oricine a făcut-o, nu contează. Dacă cineva a dat-o în bară, nu e problema mea. Ştii că am dreptate.

— E periculos să ai dreptate când guvernul greşeşte. Keith se opri.

— E o ameninţare?

— Nu. Doar un sfat bun, prietene.

Îşi reluară plimbarea.

— O să-ţi placă locul ăsta, zise Charlie, şi anul viitor pe vremea asta?

— Dacă n-o să-mi placă, o să mă mut.

— Ascultă, Keith, poate ai reuşi să te retragi la ţară, să fii fericit şi să rămâi supărat pe toţi tipii ăia. Dar acum, că ţi-am adus scuze sincere şi o ofertă, n-o să fii împăcat cu tine însuţi. Deci, ţi-am stricat ziua şi izolarea. Acum trebuie să faci faţă noii situaţii.

— *Asta* e noua situaţie. Aici. Înapoi la vechea situaţie. Ştii, *am fost* supărat, dar nu mai sunt. Voi mi-aţi făcut o favoare. Nu mă poţi *face* să mă întorc, aşa că termină cu prostiile.

— Ei bine… ştii, eşti încă în armată. N-ai mai purtat uniforma de aproape cincisprezece ani, dar încă eşti colonel în rezervă, şi Preşedintele e comandantul suprem.

— Vorbeşte cu avocatul meu.

— Preşedintele poate face apel la tine din când în când, ca să-ţi îndeplineşti îndatoririle funcţiei tale şi aşa mai departe. A sosit momentul, amice.

— Nu mă păcăleşti cu aşa ceva.

— Văd… Lasă-mă să încerc altceva. Salvează-mi fundul. Vino la Washington cu mine şi spune-le că Adair a făcut tot ce-a putut, dar tu te afli acolo ca să le comunici personal să se ducă la naiba. Bine? Ştiu că vrei s-o faci aşa. Nu le datorezi nimic decât să le spui în faţă să se ducă naibii. Dar mie îmi eşti dator şi tot ce-ţi cer, ca să fim chit, e să vii cu mine la Washington. Atunci, eu scap din

încurcătură, iar tu poţi să spui ce-ţi trece prin cap. Corect? Asta-i sigur…

— Nu… nu pot să vin cu tine…

— Îmi eşti dator, Keith. Am venit aici să-mi încasez datoria, nu să implor, să ameninţ sau să conving prin linguşiri. Ca să încasez datoria.

— Charlie, ascultă…

— Bucureşti. Ca să nu vorbesc de încurcătura din Damasc.

— Ascultă Charlie… există o femeie…

— Întotdeauna există o femeie. Aşa era să fim decapitaţi din cauza ta în Damasc.

— E o femeie aici…

— *Aici?* Isuse, amice, nu eşti aici nici măcar de două luni.

— Cu mult timp în urmă. Ştii, liceu şi colegiu. S-ar putea să fi pomenit de ea într-o clipă de sentimentalism.

— A… da. Da, mi-ai spus. Înţeleg. Se gândi un moment. Întrebă: Soţ?

Keith încuviinţă din cap.

— Păi, nu putem să te ajutăm în privinţa asta. Făcu cu ochiul. Dar putem să facem un plan.

— Deja am făcut, mulţumesc.

Intrară din nou în curtea fermei şi Charlie se aşeză pe micul tractor de grădină.

— Pot să fumez pe chestia asta?

— Da. E doar un tractor. Nu zboară.

— Da. Îşi aprinse o altă ţigară şi păru să se gândească. Zise: Nu văd complicaţia.

— E măritată. Cum ar arăta un consilier prezidenţial care trăieşte cu o femeie măritată?

— O să-i obţinem divorţul.

— Ar putea dura ani.

— Putem trage câteva sfori.

— Nu, nu puteţi. Nu puteţi face tot ceea ce vreţi. *Credeţi* că puteţi, dar nu puteţi. Există legi care guvernează asta.

— Aşa e. Ei bine, aveai de gând să trăieşti cu ea în curând?

— Da. Foarte curând.

— Deci, o să-i facem rost de un apartament separat în Washington. De ce faci din asta aşa o mare problemă?

— Charlie, nu la aşa ceva ne gândim noi. Nu sunt atât de important pentru pacea mondială. Lumea se va descurca foarte bine fără sfatul meu. Pericolul a trecut. Mi-am făcut datoria. Acum viaţa e importantă pentru mine.

— Asta-i bine. N-a fost niciodată, dar te înţeleg. Ştii, poţi să ai o viaţă *şi* o carieră. Asta se face tot timpul.

— Nu *acea* carieră.

— De data asta, n-o să fie aşa o nebunie. Sigur, programul e prelungit şi s-ar putea să fii nevoit să zbori ici şi colo din când în când, dar nu mai trebuie să treci dincolo de Cortina de Fier. Nu mai există.

— Da, am fost acolo.

— Aşa e. Studie comenzile tractorului şi întrebă: Ştii cum să conduci asta?

— Aşa a fost scos din hambar.

— Am crezut că chestiile astea sunt mai mari.

— E un tractor de grădină. Un fel de vehicul utilitar pentru curte.

— Nu zău? Şi cel mare unde e?

— Tata l-a vândut. Deci, mulţumesc că ai trecut pe aici. Salută pe toată lumea. La ce oră ai avion?

Charlie se uită la ceas.

— Din Toledo la două şi un sfert. Cât îmi va lua să ajung de aici la aeroport?

— Probabil o oră sau mai mult, dacă e aglomeraţie. Poate vrei să pleci acum, ca să fii sigur.

— Nu. Am timp pentru o bere.

— Hai înăuntru.

Charlie se dădu jos de pe tractor şi intrară în casă prin uşa de la bucătărie.

— Mi s-a terminat berea, zise Keith.

— Oricum, e puţin cam devreme. Mi-e doar sete.

— Nu mă îndoiesc. În ultima jumătate de oră ai scos aburi. Deschise uşa frigiderului şi scoase o carafă cu apă. Turnă în ăouă pahare. E apă de izvor adevărată.

Charlie goli jumătate de pahar.

— E bună.

— Subsolul conţine calcar în cea mai mare parte. A fost o mare preistorică. Ştii, mici fiinţe marine comprimate un miliard de ani în straturi de calcar.

Charlie privi paharul cu suspiciune.

— Chiar aşa?

— Am de gând s-o îmbuteliez şi s-o vând porcilor din districtul Columbia.

— Bună idee. Hai să stăm jos un minut.

Se aşezară la masă mare şi Charlie rămase tăcut o vreme, ceea ce nu-i plăcu lui Keith, după care zise:

— Ai de gând să stai cu ea aici?

— Nu.

— Unde aţi plănuit să plecaţi?

Lui Keith nu-i plăcu timpul trecut al propoziţiei.

— Nu ştiu unde o să mergem.

— Va trebui să ne anunţaţi. Aşa e legea.

— O să vă spun, ca să puteţi să-mi trimiteţi cecurile.

Charlie dădu absent din cap.

— Ştii, mi s-a întâmplat ceva ciudat pe drum încoace.

Keith nu răspunse.

— Când m-am oprit la secţia de poliţie, tipul ăsta, poliţist de serviciu, Blake, cred… l-am întrebat dacă ştie unde locuieşti şi a devenit cam ciudat. A început să mă chestioneze. Adică, eu sunt cel care pune întrebări. Nu-i aşa? Voia să ştie ce treabă am cu tine. Îţi vine să crezi o asemenea porcărie? Am avut impresia că mă întorsesem în Germania de Est sau aşa ceva. Pot să fumez aici?

— Sigur.

Charlie aprinse o ţigară şi scutură scrumul în pahar.

— Aşa că am început să mă gândesc. Adică, doar sunt spion. Nu-i aşa? În orice caz, odată eram. Mă gândesc că, poate cineva de aici te supără şi poliţia te protejează. Sau poate că tu ai luat legătura cu ei când ai ajuns aici, te-ai legitimat drept fost spion şi le-ai cerut să te informeze dacă cineva te caută. Ca, de exemplu, cineva numit Igor cu accent rusesc. Dar asta n-avea sens, şi când am ajuns aici, ai părut surprins, aşa că ştiu că nu te-au sunat ca să te avertizeze.

— Charlie, ai fost prea mult timp în meseria asta.

— Ştiu. Asta am hotărât şi eu. Dar apoi ies afară şi un alt copoi mă urmăreşte până la maşină. Un tip solid, zicea că e şeful poliţiei, îl cheamă Baxter. Mă întrebă ce treabă am la ferma Landry. Eu sunt prea deştept ca să-i zic să se ducă dracului, fiindcă vreau să-l trag de limbă. În acel moment, încep să mă gândesc că ai probleme cu legea. Aşa că îi arăt repede actul meu de identitate cu aspect oficial şi-i spun că e o problemă guvernamentală oficială.

— Trebuie să înveţi să-ţi vezi de treburile tale, Charlie.

— Nu, nu trebuie. În orice caz, acum sunt îngrijorat pentru tine. Adică, tipii ăştia erau *ciudaţi.* Ştii, ca într-un film de groază de gradul B unde un întreg orăşel e capturat de extratereştri. Ţi-l aminteşti? Oricum, acum tipul ăsta Baxter e mai puţin înfipt şi mă întreabă dacă mă poate ajuta. Eu îi spun că s-ar putea. Domnul Landry a fost pensionat de la Serviciul pentru Peşti şi Natură Sălbatică al Statelor Unite. Amândoi zâmbiră la vechea glumă. În orice caz, domnul Landry a făcut cerere pentru o slujbă cu jumătate de normă pentru biroul local al Serviciului Pentru Peşti şi Natură Sălbatică al Statelor Unite şi eu mă aflu aici să fac câteva cercetări de fond, ca să văd dacă e un om cu

caracter moral deosebit şi un membru acceptat al comunităţii. A fost o chestie destul de isteaţă, nu?

— Cum sunt cei puternici decăzuţi! La asta ai fost redus?

— Scuteşte-mă. N-am mai făcut muncă de teren de cincisprezece ani şi îmi era dor de aşa ceva. Şeriful Baxter m-a informat că domnul Landry a avut câteva certuri cu legea – în parcul de peste drum –, e beţiv şi provoacă dezordine. A încălcat proprietatea şcolii. A împiedicat poliţiştii care îşi făceau datoria într-o parcare. Ameninţări, hărţuire… ce altceva? Cred că asta e tot. A spus că a vorbit cu tine despre tendinţele tale antisociale, dar că ai fost foarte obraznic. El recomandă să nu fii angajat. A mai zis şi că cineva ar trebui să vadă dacă chiar meriţi pensia de la stat. Cred că nu te place.

— Am fost rivali în liceu.

— Zău? Încă ceva. A spus că a încercat să caute plăcuţele tale de înmatriculare din districtul Columbia la Biroul de Auto Vehicule, dar că nu exişti acolo. În acel moment, domnul Baxter a început să mă intereseze. Lăsă ţigara să cadă în pahar. Ce se întâmplă, Keith? Deja ai spus chestia cu rivalii din liceu.

— Mda. Ei, atunci, *cherchez la femme,* deşteptule.

— Ah.

— O să iau şi eu o ţigară.

— Sigur.

Charlie îi întinse pachetul şi bricheta, apoi întrebă:

— Doar n-o regulezi pe fata şefului poliţiei, nu?

Keith aprinse ţigara şi suflă fumul afară.

— Nu. Pe nevastă-sa.

— Aşa e. Femeia. Am crezut că ai venit aici ca să te relaxezi.

— Ţi-am spus, asta e o condiţie preexistentă.

— Aşa e. E foarte romantic. Ai înnebunit?

— Probabil.

— Ei bine, am putea integra această situaţie în ecuaţie.

— Vorbeşte clar.

— Vrei să fugi cu ea?

— Ăsta-i planul.

— Când?

— Sâmbătă dimineaţă.

— Nu poate să fie amânată?

— Nu. Situaţia se înfinge pe aici.

— Sunt convins. De asta ai chestia aia sub cămaşă?

Keith nu răspunse.

— Soţul ştie? întrebă Charlie.

— Nu. Dacă ar fi ştiut, locul ăsta s-ar fi aflat sub gloanţe când ai fi venit tu. Ştie că eu şi cu nevastă-sa am fost împreună, demult. Nu-i place acest lucru. Mi-a dat termen până mâine să plec din oraş.

— O să-l omori?

— Nu. I-am promis ei că n-o s-o fac. Au doi copii. La colegiu.

— Ei bine, i-au avut prin preajmă destul timp. Amintiri frumoase, asigurare pe viaţă, educaţie asigurată.

— Charlie, nu glumi în legătură cu omorul. Eu m-am săturat

— Lichidare. Nu spune „omor” sau fă o glumă despre asta, altfel sună urât. N-ar fi mai simplă viaţa dacă tipul s-ar sinucide sau ar avea un accident? Nu-mi place de el.

— Nu îndeplineşte condiţiile noastre pentru lichidare.

— Te-a ameninţat cu violenţă fizică?

— Într-un fel.

— Vezi? Paragraful cinci din regulamentul de lichidare.

— Porunca întâi. Vechiul Testament.

— M-ai prins. Hei, fă ce trebuie să faci. De fapt, dacă vii să locuieşti în D.C., totul va fi în regulă. O să-i placă în capitală.

— Nu ca să locuiască acolo cinci ani. E o fată de la ţară, Charlie.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc.

— Sigur.

Keith îşi stinse ţigara. Charlie zise:

— Vii cu mine cu cursa de două şi un sfert. Ştii asta, nu-i aşa?

— Aud pentru prima oară de aşa ceva

— N-ai cum să ieşi din situaţia asta, Keith. Crede-mă. Dar aş prefera să vii, ca să-mi faci o favoare. Nu pentru că îmi eşti dator, ci ca astfel să-ţi fiu eu ţie dator.

— Nu vreau să mă mai bag în treburile astea.

— Vii la Washington, ca să-mi salvezi pielea. Nu pot să mă întoarce şi să raportez secretarului Apărării că nu am putut să te duc să te întâlneşti cu el şi cu preşedintele. Isuse, mi-aş petrece următorii cinci ani în Islanda numărând imaginile de pe ecranul radarului. Nevastă-mea ar fugi cu unul ca tine.

— Termină. Rămase tăcut un timp. Ei se bazează mai mult pe loialitatea noastră unul faţă de celălalt decât pe loialitatea faţa de Guvern, nu-i aşa?

— Numai asta mai funcţionează în ziua de azi.

— Nu te simţi folosit?

— Normal. Folosit, prost plătit, neapreciat şi nefolositor. Ai dreptate, pericolul a trecut şi suntem… cum era porcăria aia? „Pericolul a trecut, răul a fost îndreptat; veteranul e ignorat, soldatul e desconsiderat”

— Iată-te.

— Şi ce dacă? O să cântăm dacă ne plătesc. Îl privi pe Keith. Ştii, amice, uneori mă simt de parcă sunt într-o echipă de fotbal care a câştigat marele meci. Cealaltă echipă a plecat acasă, tribunele sunt goale, iar noi jucăm împotriva nimănui, în întuneric.

Tăcu o clipă, şi Keith văzu că Charlie Adair trecea prin propria criză de conştiinţă şi încredere.

Dar, cu Charlie, nu se ştia niciodată. Charlie ridică privirea.

— Întâlnirea e mâine-dimineaţă.

— De fapt, spuse Keith, îmi propusesem să vin la Washington sâmbătă cu avionul de două şi un sfert. Nu putem să punem întâlnirea luni?

Charlie adoptă un ton prefăcut sfătos.

— Dragul meu, ai o întrevedere cu secretarul Apărării la unsprezece şi treizeci mâine-dimineaţă la Cabinet, apoi vei intra în Biroul Oval la exact unsprezece şi cincizeci şi cinci, unde vei strânge mâna şi-l vei saluta pe preşedintele Statelor Unite. OricâtdDe mult ar vrea aceşti domni să-şi facă programul în funcţie de programul tău, s-ar putea să aibă alte întâlniri luni.

— Poate o scurtă notă prealabilă ar fi fost apreciată de un simplu cetăţean, care are tot felul de drepturi constituţionale ca să nu fie convocat de…

— Keith. Termină. Nu eşti un simplu cetăţean mai mult decât mine. Şi ştii cum se întâmplă lucrurile astea. I s-a întâmplat şi lui Sir Patrick Spence.

— Cui?

— Tipul din balada scoţiană. Ai mei sunt scoţieni, şi locul ăsta se cheamă Spencerville. Aşa am ajuns să mă gândesc la asta.

— La *ce* să te gândeşti?

— La balada scoţiană. Recită: „Regele stă în oraşul Dumferling, bând vinul lui sângeriu, /Oh, de unde să iau un marinar bun, ca să conducă această navă a mea?”… aşa vorbeşte Preşedintele. Apoi: „Se ridică şi vorbi un cavaler bătrân care şedea în dreapta regelui”… ăsta-i secretarul Apărării, care spune: „Sir Patrick Spence e cel mai bun marinar care navighează pe mări.” Ăsta eşti tu. Apoi: „Regele scrise o scrisoare oficială pe care o semnă cu propria mână şi o trimise lui Sir Patrick Spence care se plimba pe plajă.” Ăsta-s eu venind aici. Apoi: „Primul rând Sir Patrick îl citi şi un mare râs

îl cuprinse; următorul rând Sir Patrick fi citi şi o lacrimă îi împăienjeni privirea”… ăsta eşti tu din nou.

— Mulţumesc, Charlie.

— „Oh, cine este cel care a făcut această faptă, această faptă rea pentru mine, să mă trimită în această vreme a anului să navighez pe mare? Grăbiţi, grăbiţi, toţi oamenii mei veseli, bună noastră corabie pleacă dimineaţă” – de fapt, la ora două şi un sfert – „Oh, nu mai spune nimic, stăpânul meu drag, căci teamă mi-e de o furtună ucigaşă.” Aşa se petrec lucrurile. Aşa s-au întâmplat de la începutul timpurilor. Regele stă, nefăcând nimic, întemniţând pe câţiva, şi câteodată o idee nesăbuită îi apare în cap, iar vreun lingău idiot îi spune că e o idee minunată. Apoi mă trimit pe mine să o transmit. Se uită la ceas. Deci grăbeşte-te, grăbeşte-te, domnule Landry.

— Ce s-a întâmplat cu Sir Patrick Spence, dacă pot să întreb?

— S-a înecat în timpul furtunii. Charlie se ridică. Poţi să vii aşa cum eşti, minus pistolul, dar, te rog, împachetează-ţi un costum. Nu vrem să exagerăm chestia cu Cincinnatus în Aripa de Vest.

— Trebuie să mă întorc aici până mâine-seară, cel târziu.

— S-a făcut. Hei, dacă vii în D.C. cu doamna ta, sâmbăta, eu şi Katherine vă scoatem la masă în oraş. Pe banii Unchiului Sam. Aş vrea s-o cunosc.

— O să refuz slujba.

— Greşit. O să le spui că ai nevoie de un weekend ca să te gândeşti. Trebuie să vorbeşti cu logodnica ta. De acord?

— De ce să mă complic?

— Poate că-i datorezi asta… cum o cheamă?

— Annie.

— … lui Annie ca să fie consultată. O să o plimbăm prin Washington, o să vizităm totul şi o să vorbim. Katherine se pricepe la asta.

— Annie e o fată simplă de la ţară. Ţi-am spus, asta nu e viaţa…

— Femeile iubesc oraşul. Cumpărături, restaurante bune, cumpărături. Unde o să staţi?

— Nu ştiu.

— O să rezerv locuri la Four Seasons. O să-i placă în Georgetown. Arată că centrul Spencerville-ului. Poţi să-i araţi vechile locuri pe care le frecventai. Fereşte-te de Chadwick. Linda încă e pe acolo şi nu vrem o scenă. Abia aştept weekendul ăsta. Să-i dăm drumul.

— Eşti un ticălos.

— Ştiu.

Keith îl lăsă pe Charlie în bucătărie, se duse sus şi-şi împachetă o valiză.

Pe drumul spre aeroport Keith zise:

— Când mi-au cerut să plec, tu nu mi-ai luat apărarea, Charlie.

Charlie îşi aprinse o ţigară în timp ce conducea.

— N-am vrut. Erai terminat, amice. Voiai să pleci. Ştii asta. De ce-aş fi vrut să-ţi prelungesc nefericirea?

— Ce te face să crezi că sunt mai puţin terminat acum?

— Nu ştiu. N-a fost ideea mea. Ei cred c-a mai rămas ceva energie. E ca funinginea de cărbune, ştii? O treci printr-un arzător, o pui la căldură şi mai iese puţin foc din ea.

— Interesantă analogie. Şi ce se întâmpla cu funinginea arsă?

— Se transformă în vapori şi se pierde în vânt

Capitolul 23

Keith îl îndrumă pe Charlie spre aeroportul din Toledo şi prinseră avionul cu câteva minute înainte de plecare. Aveau bilete la clasa întâi.

— O să fiu întâmpinat cu douăzeci şi una de salve la Aeroportul Naţional? întrebă Keith.

— Desigur. Şi cu covorul roşu.

— Fanfară?

— Tot tacâmul. Biroul de voiaj al Casei Albe s-a ocupat de tot.

Keith îşi puse căştile şi citi tot drumul, ca să nu fie nevoit să-l asculte pe Charlie Adair.

Avionul se apropie şi începu să coboare spre Aeroportul Naţional. Keith şi Charlie şedeau pe partea stângă de unde se vedea cel mai bine. Restricţiile aeriene guvernamentale şi militare interziceau avioanelor să se apropie de Aeroportul Naţional dinspre est din motive de securitate ce priveau Casa Albă, iar avioanele care veneau din nord, sud şi vest aveau probleme cu apropierea de sol din cauza clădirilor înalte de pe malul din Virginia al fluviului Potomac şi a restricţiilor de zgomot din suburbiile din Maryland. Din această cauză, când avioanele veneau dinspre nord, aşa cum se întâmpla acum, ele zburau direct peste Potomac, ceea ce oferea o panoramă spectaculoasă. Keith, aşezat pe locul de la fereastră, privi oraşul însorit. Avionul părea să alunece pe deasupra fluviului şi Keith văzu Georgetown şi Watergate, Mall, monumentele Lincoln, Washington şi Jefferson, şi, în depărtare, Capitoliul. Era cu adevărat o experienţă minunată. Nu se sătura niciodată de ea, mai ales după ce fusese plecat un timp.

Când avionul ateriză, lui Keith i se păru că oraşul îşi exercită propria lui atracţie gravitaţională, trăgându-l în strânsoarea lui.

Probabil, acelaşi lucru gândise şi Charlie Adair când rezervase locuri pe partea stângă a avionului.

Aterizară la timp pe Aeroportul Naţional. Nu erau nici douăzeci şi una de salve de tun, nici covor roşu, nici fanfară, dar era un Lincoln guvernamental şi un şofer care îi conduse până la hotelul Hay-Adams de pe Sixteenth Street, la un cvartal de Casă Albă. Adair se oferi să intre şi să bea împreună ceva, dar Keith spuse:

— Ai fost destul de amabil pentru o singură zi.

— Nu-ţi descărca nervii pe mine.

— Mâine la ce oră?

— O să trec eu să te iau pe la zece şi jumătate.

— Prea devreme pentru întâlnirea de la unsprezece şi jumătate.

— Ştii regulile de la Casa Albă. O jumătate de oră mai devreme e târziu. Un minut întârziere e o mişcare greşită în carieră.

— Ne întâlnim la unsprezece.

— Ne-am putea împotmoli în trafic. Maşina s-ar putea să se strice…

— Putem să mergem pe jos. Se vede de aici. Vezi?

— Zece şi patruzeci şi cinci.

— De acord. Adu-mi şi biletul de întoarcere, altfel nu merg nicăieri cu tine.

— O să-l am cu mine.

— Şi închiriază-mi o maşină la celălalt capăt: Toledo, Columbus sau Dayton.

— Se va face. Ne vedem mâine.

Keith intră în impozantul hotel renovat şi se prezentă la recepţie. Rezervarea fiind făcută de biroul de voiaj al Casei Albe, toata lumea era respectuoasă. Keith ştia că acesta era un oraş care trăia şi respira putere, nu politică cum credea lumea. Putere.

Din cameră privi pe fereastră peste Piaţa Lafayette spre Casa Albă şi spre domul uriaş al Capitoliului din spatele ei. Lipsise mai puţin de două luni, dar energia nebună a locului îl enerva.

Prea multe maşini, prea multe claxoane, prea mulţi oameni, prea cald, prea umed, prea mult din toate.

Se gândi să-i sune pe soţii Porter, dar exista încă posibilitatea ca telefonul lor să fie ascultat şi, în orice caz, nu avea rost să-i sune pe ei sau pe sora lui Annie, dacă intenţiona să se întoarcă în Ohio vineri seara, să ajungă acasă înainte de miezul nopţii şi acasă la Terry sâmbăta, înainte de zece dimineaţa.

Se gândi, de asemenea, să-şi sune prietenii din Washington, dar nici asta n-avea sens. În acest oraş, printre lucrătorii guvernamentali, prietenii şi colegii de muncă aproape întotdeauna erau unii şi aceiaşi. Dacă locuiai în suburbii, s-ar fi putut să ai vecini care să-ţi fie şi prieteni, dar, dacă locuiai în oraş, aşa cum făcuse el, viaţa socială reprezenta o prelungire a carierei. Primise câteva scrisori de la foşti colegi, dar, în principiu, dacă ieşea din branşă, ieşea şi din acel cerc, chiar dacă rămânea prin preajmă.

Îşi prepară o băutură la barul camerei şi privi oraşul de afară, pe care cineva îl descrisese recent ca ultima şi singura capitală a puterii rămasă în lume. Ar putea să trăiască iarăşi aici? De ce-ar vrea? Nu luase asta în consideraţie, nici măcar ca angajat pensionar al guvernului.

În multe privinţe, Keith era asemenea sutelor de mii de bărbaţi şi femei, militari şi civili, ale căror cariere fuseseră brusc scurtate de sfârşitul Războiului Rece. În această privinţă el nu se deosebea de alte milioane de luptători din trecut, învingători, ca şi învinşi, ale căror servicii nu mai erau necesare. Dar, spre deosebire de soldaţii şi veteranii din mica baladă a lui Charlie Adair, el nu se simţise niciodată desconsiderat, deşi ar fi fost bucuros să fie ignorat.

Privi aglomeraţia orei de vârf, apoi se uită peste oraş. Cei mai mulţi cunoscuţi de-ai lui, aflaţi în aceeaşi situaţie ca şi el, nu se duseseră practic acasă, aşa cum făcuse el, ci găsiseră că e mai

comod să fie aproape de Beltway unde îşi petrecuseră probabil jumătate din viaţă. El, pe de altă parte, voia o ruptură totală cu trecutul şi crezuse că reuşise asta. De fapt, chiar *reuşise.* „Pot să spun «nu» preşedintelui. Pentru asta am luptat. Domnule preşedinte care parte a lui «nu» n-aţi înţeles-o?”

Zâmbi în sinea sa.

Mâncă cina devreme, singur, în cameră şi comandă o sticlă de Banfi Brunello di Montalcino ca să meargă cu Chateaubriand-ul şi cu trufele. Îşi zise că nu i-a lipsit genul ăsta de mâncare, apoi recunoscu că-i lipsise. Dar, dacă va rămâne în Spencerville, o să facă rost de vreo două cărţi bune de bucate. Familia Porter ar putea pregăti legumele, el ar găti carnea şi poate că Annie va învăţa să gătească paste continentale. Poate că nu. Ce importanţă ar avea? Şi, în orice caz, n-avea idee unde o să se stabilească. Principalul era că această scurtă călătorie la Washington reliefase diferenţele dintre acest loc şi Spencerville, nu că ar fi avut nevoie de reliefare; erau destul de uriaşe.

Dar, într-un mod ciudat şi pervers, îi fusese dor de locul ăsta. Trebuia să recunoască. Charlie Adair ştia acest lucru şi de aceea îl adusese aici. Keith îşi tot repeta că nu va mai locui în Washington, dar că nu putea să locuiască în Spencerville. Aşa că va găsi un colţ neutru al lumii unde el şi Annie puteau fi fericiţi şi liniştiri.

Termină masa şi ieşi din cameră. Jos, ceru portarului să-i cheme un taxi.

— În Georgetown, îi spuse şoferului.

Taxiul îşi făcu drum printre maşinile sfârşitului orei de vârf şi traversă Rock Creek pe podul ce ducea la M Street. Pe această stradă, principala arteră comercială din Georgetown, trecură pe lângă o mulţime dintre vechile lui localuri, care evocau amintirea unor tineri inteligenţi şi frumoşi stând la bar sau în separeuri, discutând despre artă, literatură, călătorii şi, uneori, despre sport, dar

toate acestea erau aperitive, lucruri din care ciuguleai înainte de felul principal, adică politică şi putere.

Keith îl îndrumă pe şofer pe lângă fostul lui apartament de pe Wisconsin Avenue, apoi pe nişte străzi lăturalnice unde locuiau – sau locuiseră odată – prietenii lui, inclusiv pe străzile unde stăteau femei pe care le cunoscuse. Nu văzu pe nimeni cunoscut pe străzi, lucru care-i era indiferent, îşi zise.

Încercă să şi-o imagineze pe Annie aici şi-şi dădu seama că această lume ar dezorienta-o şi ar consterna-o. Chiar şi simplul act de a-i spune unui portar că vrei un taxi i-ar fi străin. Desigur că ar învăţa repede, dar asta nu însemna că i-ar plăcea viaţa la oraş, nici măcar pe străzile de modă veche din Georgetown. Nu, s-ar simţi strămutată şi ar deveni dependentă de el, lucru care ar duce la resentimente, şi când o femeie e nemulţumită… cine ştie la ce ar duce aste?

Ar putea locui la periferie, desigur, sau în afara oraşului, şi el ar face naveta, dar se închipui telefonându-i în Virginia sau Maryland la opt seara şi spunându-i că are o întâlnire care va dura până la miezul nopţii. Tinerele cupluri din Washington sau de aiurea duceau felul acesta de viaţă, dar se aflau în perioada de năzuinţă a existenţei lor şi, de obicei, nevestele aveau cariere, iar unul din ei nu-şi petrecuse cea mai mare parte din viaţă într-un orăşel de ţară cu cinsprezece mii de locuitori.

Desigur, Annie se va adapta şi probabil nu se va plânge, fiindcă aşa e felul ei. Dar ar fi o relaţie atât de inegală; ar fi lumea lui, slujba lui, prietenii lui, dar lui Keith nu-i mai păsa de această lume, acea muncă sau acei prieteni şi colegi. *El* ar fi nefericit

Dar poate că nu. Ăsta era gândul care nu-i dădea pace. Ştia că nu voia s-o impresioneze cu aşa numită strălucire şi cu agitaţia cocktailurilor din Washington, cu dineurile oficiale, cu oamenii importanţi şi cu puterea. *El* nu era impresionat şi

se îndoia că ea ar fi. Pe de altă parte, poate că n-ar fi rău să stea un an sau doi, atâta timp cât era ceva limitat. În acest timp, poate că situaţia din Spencerville se va rezolva de la sine. Mai zăbovi puţin asupra acestui gând, apoi zise:

— Oare ar merge?

Şoferul privi înapoi.

— Da, domnule?

— Nimic. Ia-o la dreaptă aici.

Keith citi numele de pe permisul şoferului – Vu Thuy Hoang. Îl întrebă:

— Îţi place la Washington?

Omul, dintr-o lungă experienţă şi din politeţea nativă a vietnamezilor, răspunse:

— Da. Oraş foarte bun.

Ca atât de mulţi compatrioţi strămutaţi, care trăiau şi munceau în capitala ţării ce încercase să-i ajute, şi eşuase, acest om, îşi zise Keith, suferise. Keith nu ştia cum sau în ce măsură, dar exista în trecutul lui Vu Thuy Hoang povestea unei suferinţe care i-ar face să se ruşineze pe majoritatea americanilor, la fel ca pe el însuşi. Keith nu voia să cunoască povestea, dar întrebă:

— Din ce parte a Vietnamului eşti?

Obişnuit cu întrebările din partea prea multor veterani, acesta răspunse repede:

— Phu Bai. Cunoaşteţi?

— Da. O mare bază aeriană.

— Da, da. Mulţi americani.

— Te duci acasă?

— Nu.

— Ai vrea să te duci acasă?

Omul nu răspunse câteva secunde, apoi zise:

— Poate. Poate pentru vizită.

— Ai familie în Phu Bai?

— Oh, da. Multă familie.

— Eşti binevenit înapoi? Poţi să te duci în Vietnam?

— Nu. Nu acum. Într-o zi. Poate.

Bărbatul părea să aibă cam patruzeci şi cinci de ani, şi Keith îşi închipui că, dintr-un motiv sau altul, era persona non grata în ţara lui natală. Poate că fusese funcţionar guvernamental în timpul vechiului regim sau ofiţer, sau colaborase cu americanii, sau făcuse ceva mai sinistru, de exemplu, fusese membru al dispreţuitei Poliţii Naţionale. Cine ştie? Niciunul nu spunea niciodată. Ideea era că în Phu Bai exista un şef al poliţiei şi acesta avea o listă în care se găsea numele acestui bărbat. Şeful poliţiei era un fel de echivalent din Phu Bai al lui Cliff Baxter numai că problema lui Keith cu Baxter nu era politică sau filozofică – era ceva pur personal. Dar esenţa era aceeaşi – unii oameni nu puteau să se întoarcă acasă, fiindcă alţi oameni nu voiau acest lucru.

— Înapoi la hotel, îi ceru Keith.

— Da? Fără oprire?

— Da. Fără oprire.

La Hay-Adams, Keith îi dădu lui Vu Thuy Hoang un bacşiş de zece dolari şi un sfat gratuit:

— Cât poţi mai curând, du-te acasă. Nu aştepta.

Capitolul 24

Dimineaţa următoare, telefonul sună în camera lui Keith, şi el răspunse. Era Charlie Adair.

— Sunt jos. Când eşti gata, coboară.

Keith se abţinu de la câteva replici sarcastice. La un moment dat, pe la mijlocul nopţii, ajunsese să admită că nu era vina lui Charlie.

— Cinci minute, zise.

Îşi îndreptă cravata în oglindă şi-şi perie haina costumului de mătase italian, albastru-închis. Dacă nu lua în consideraţie jacheta sport şi cravata, pe care şi le pusese pentru slujba de duminică la St. James, acesta era primul costum pe care îl purta de la petrecerea de pensionare, în urmă cu două luni, şi nu-i plăcea cum arată. „Arăţi ca un şmecher de oraş, Landry.” Ieşi din cameră şi coborî cu liftul.

Charlie îl întâmpină cu oarecare prudenţă, încercând să-i aprecieze starea de spirit, dar Keith i-o luă înainte.

— Ai dreptate, nu e vina ta.

— Bună intuiţie. Să mergem.

— Biletul.

— A, da… Charlie găsi biletul de avion în haină şi i-l dădu. Ţi-am făcut o rezervare până la Columbus la US Air, non-stop. E şi un tichet de închiriere pentru maşină.

Keith cercetă biletul şi văzu că pleca de la Aeroportul Naţional la şapte treizeci şi cinci şi sosea la nouă şi cinci.

— N-ai putut să găseşti ceva mai devreme?

— Ăsta era primul zbor non-stop disponibil la clasa întâi.

— Nu-mi pasă de non-stop sau de clasa întâi. Altceva mai devreme spre Toledo sau Dayton?

— Dayton? Unde-i asta? Ascultă, agenţia de voiaj a Casei Albe a făcut rezervarea. Nu cred că sunt prea multe zboruri în direcţia aceea, amice.

Fii fericit că e Columbus, Ohio, şi nu Columbus, Georgia. Treci pe la agenţia de voiaj, dacă vrei.

— Bine. Să mergem.

Ieşiră prin uşa din faţă unde aştepta Lincoln-ul. Ploua, şi şoferul îi conduse până la maşină, ţinând o umbrelă deasupra capetelor lor. Pe bancheta din spate, Charlie zise:

— Am vorbit aseară cu consilierul secretarului, Ted Stansfield şi era încântat că ai putut să vii.

— Aveam de ales?

— Aşa vorbesc ei. Simulează smerenia. Secretarul Apărării îţi va spune: „Keith, sunt încântat că ai putut să vii. Sper că nu te-am inoportunat."

— După asta pot să-i spun să se ducă dracului?

— Nu cred. E pregătit să-ţi ureze bun venit înapoi în echipă. Aşa că, dacă zice: „Mă bucur că te-ai întors", tu spui: „Mă bucur că m-am întors la Washington", ca şi cum n-ai înţeles bine ce-a vrut el să spună. Apoi dai mâna cu preşedintele. Dacă a fost informat că eşti nehotărât, el va spune: „Colonele, sper că studiezi cu toată atenţia această ofertă şi că o vei accepta". Apoi tu spui: „Da, domnule", adică, vei studia cu toată atenţia, nu că o vei accepta. Ai priceput?

— Charlie, am fost un maestru al expresiei echivoce, un expert al propoziţiei fără sens, un savant al cuvântului ambiguu. De aceea nu vreau să mă întorc. Reînvăţ limbajul simplu.

— Asta-i foarte tulburător.

— Presupun că nu i-ai spus lui Ted Stansfield că nu vreau slujba, adăugă Keith.

— Nu, fiindcă am vrut să ai timp să te gândeşti la asta. Te-ai gândit?

— Da.

— Şi?

— Ei bine, seara trecută am luat un taxi prin oraş şi m-am gândit serios. Am fost la monumentul Lincoln, am stat în faţa statuii marelui om şi l-am întrebat: „Abe, ce să fac?" Şi domnul Lincoln mi-a

vorbit, Charlie. A zis: „Keith, Washington-ul înşală”.

— Ce te-ai fi aşteptat să zică? Aici a fost împuşcat. Ar fi trebuit să întrebi pe altcineva.

— Pe cine, de exemplu? Pe cei cincizeci de mii ale căror nume se află pe peretele negru? Nu vrei să auzi ce au de spus despre Washington.

— Nu, nu vreau.

Maşina guvernamentală ocoli Piaţa Lafayette şi se apropie de intrarea aripii de vest de pe Seventeenth Street.

— Ascultă, Keith, e hotărârea ta. Eu am făcut ce mi s-a cerat. Te-am adus aici.

— Nu ţi-au cerut să mă convingi în legătură cu slujba?

— Nu. Au crezut că o să o accepţi imediat. Dar eu ştiam mai bine.

— Ai avut dreptate.

— De aceea întâlnirea asta s-ar putea să fie puţin cam incomodă pentru mine.

— O să te acopăr eu.

— Mulţumesc.

Keith privi pe geam. Exact de cealaltă parte a Aripii de Vest se afla fostul lui loc de muncă, clădirea vechiului Birou Executiv, o construcţie de granit şi fontă, veche de o sută de ani, ridicată într-un stil numit Al Doilea Imperiu Francez. Oamenii ori o plăceau, ori o urau. Keith era ambivalent. Interiorul recent restaurat era destul de somptuos, ca să fie stânjenitor, mai ales dacă aveai o fereastră la etajele superioare, pe partea de sud, care dădea spre ghetourile negrilor.

Clădirea era cam de patru ori mai mare decât Casa Albă şi adăpostise odinioară Ministerul de Război, Departamentul de Stat şi Departamentul Marinei, cu încăperi goale. Acum nu putea nici măcar să-i cuprindă pe toţi cei care alcătuiau personalul de la Casa Albă şi se limita doar la birourile celor din eşalonul superior al Casei Albe cum ar fi Consiliul Naţional de Securitate. Acest

consiliu era, mai mult sau mai puţin, un grup consultativ al preşedintelui, o casă de cliring pentru produsele de spionaj oferite de CIA, Agenţia de Spionaj a Apărării – pentru care Keith lucrase odată – Agenţia Securităţii Naţionale care se ocupa în special cu criptografia, Spionajul Departamentului de Stat şi alte numeroase dispozitive de spionaj în şi în jurul districtului Columbia.

Persoanele care făceau parte din Consiliul propriu-zis erau directorul CIA, Secretarul Apărării, Secretarul de Stat, preşedintele comitetului şefilor de stat major şi alţi asemenea oameni sus-puşi care ar putea fi numiţi de preşedinte. Era, într-adevăr, un grup de elită, iar în zilele Războiului Rece, CNS-ul fusese mult mai important decât guvernul, deşi nimeni nu trebuia să ştie acest lucru.

Cu câţiva ani în urmă, Keith fusese invitat să părăsească postul de la Agenţia de Spionaj a Apărării, de la Pentagon, şi să accepte un post la CNS, aflat în clădirea vechiului Birou Executiv. În această slujbă exista un pericol fizic mai mic în comparaţie cu ceea ce făcea el în toată lumea pentru ASA, iar sediul CNS era mai aproape de apartamentul lui din Georgetown, şi Keith se gândise că s-ar putea să-i placă să lucreze cu civilii. După cum se dovedise, îi lipsise pericolul şi, deşi fusese un pas bun în carieră să lucreze atât de aproape de Casă Albă, în alte privinţe se dovedise a nu fi o mişcare atât de bună.

Printre oamenii pe care îi cunoscuse la CNS era şi un colonel Oliver North. Keith nu-l ştia prea bine, dar, după ce colonelul North devenise celebru, colonelul Landry devenise neliniştit. După câte se spunea, North fusese un bun soldat, dar se părea ca munca lui cu civilii fusese pentru tânărul colonel asemănătoare cu munca într-un spital de contagios! Şi el se molipsise de ceva. Keith putea vedea acest lucru întâmplându-i-se şi lui, aşa că

întotdeauna purta o mască şi se spăla pe mâini după serviciu.

Şi acum ei voiau ca el să se întoarcă, nu în vechea clădire, se părea, chiar la Casa Albă.

Ajunseră la postul de control de pe Seventeenth Street şi după o verificare a celor de la pază li se făcu semn să treacă. Şoferul opri la intrare, şi ei coborâră.

La intrare se aflau mai mulţi gardieni, dar nu fu nicio verificare, doar cineva le deschise uşa. În holul mic, era un om la un birou de înregistrare care le verifică numele pe o listă de întâlniri. Keith se semnă, şi la rubrica „Organizaţia şi funcţia" scrise „civil, pensionar". Era ora unsprezece şi cinci.

Keith mai fusese în aripa de vest a Casei Albe de câteva ori, de obicei, venind printr-un pasaj subteran puţin cunoscut, care trecea pe sub Seventeenth Street în subsolul Casei Albe unde se află Biroul pentru Probleme Politice împreună cu alte câteva birouri ale Consiliului Naţional de Securitate. La parter fusese de câteva ori, când avusese ocazia să-l întâlnească pe consilierul securităţii naţionale din guvernarea precedentă.

După ce semnă şi Charlie, persoana însărcinată cu întâlnirile de la birou le spuse:

— Domnilor, dacă o să coborâţi cu liftul, puteţi să aşteptaţi în foaier. Cineva o să vă cheme.

Luară liftul mic şi coborâră la subsol unde îi întâmpină un alt bărbat care îi conduse în foaier. Foaierul, un eufemism pentru sala de aşteptare din subsol, fusese înzestrat de curând cu un mobilier nepretenţios şi era destul de plăcut. Era şi un televizor pus pe canalul CNN, iar lângă un perete se afla un bufet lung de pe care te puteai servi cu orice de la cafea la gogoşi sau fructe şi iaurt pentru cei cu conştiinţa sănătăţii, sau cu aproape orice gustare doreai, cu excepţia alcoolului şi a cianurii.

În cameră erau cam doisprezece oameni, bărbaţi şi femei; Keith nu recunoscu pe niciunul, dar toţi

aruncară priviri furişe spre nou-veniţi, încercând să găsească un loc chipurilor lor în Panteonul zeilor şi zeiţelor Washingtonului din acel moment. Charlie şi Keith găsiră două scaune la o măsuţă de cafea şi se aşezară.

— Vrei cafea sau altceva? întrebă Charlie.

— Nu, mulţumesc, şefu'.

Charlie zâmbi dându-şi seama de schimbarea de situaţie

— Hei, dacă accepţi postul, superiorul tău imediat va fi consilierul securităţii naţionale al preşedintelui, nu eu.

— Am crezut că eu urma să *fiu* consilierul securităţii naţionale.

— Nu, vei lucra direct *pentru* el.

— Când pot să fiu preşedinte?

— Keith, sunt puţin îngrijorat în legătură cu întâlnirea. Poţi să termini cu prostiile?

— Desigur. Fă câteva flotări. Pe mine mă ajută.

— Aş vrea o ţigară, dar nu pot să fumez aici. Ce-o să se întâmple cu locul ăsta?

Keith privi prin încăpere. În ciuda decorului plăcut, rămânea totuşi o cameră de subsol fără geamuri, iar atmosfera era aceeaşi ca în toate sălile de aşteptare din întreaga lume. Exista acel zumzăit electric ce-şi avea originea undeva în măruntaiele acestei clădiri şi care băga înăuntru aer rece sau cald în funcţie de anotimp, dar, după ce fusese departe timp de două luni de marele oraş, Keith observă că nu-i plăcea.

Mai la obiect, exista un puternic sentiment de ireal în această încăpere, aproape un sentiment de osândă iminentă, de parcă fiecare bărbat şi femeie din acest loc îşi aştepta soarta într-una din acele camere subterane mai puţin plăcute, unde eşti împuşcat dacă numele tău se află pe lista din acea zi.

Keith avusese ocazia să viziteze subsolul unei închisori din Lubianka, fostul sediu al KGB-ului din Moscova, care devenise un fel de atracţie

turistică pentru anumiţi foşti duşmani – asemenea lui – ai defunctului stat sovietic. Celulele dispăruseră, fiind înlocuite de birouri, dar Keith îşi imaginase că se află în vechile celule, că aude ţipetele femeilor şi bărbaţilor torturaţi, numele strigate, ecoul împuşcăturilor de la capătul coridorului, unde ghidul le explicase cum erau împuşcaţi prizonierii în ceafă în timp ce mergeau.

Sala de aşteptare din Aripa de Vest a Casei Albe era, desigur, cu totul altfel – iaurt şi ştirile mondiale la televizor –, dar sentimentul aşteptării ca guvernul să te cheme era acelaşi. Nu conta pentru ce te strigau, conta numai că trebuia să aştepţi ca să fii chemat.

Keith se hotărî pe loc că nu vrea să mai aştepte niciodată ca guvernul să-i strige numele. Îi strigaseră numele cu douăzeci şi cinci de ani în urmă şi el răspunsese la apel. Îi strigaseră numele ieri şi el răspunsese la apel. Îi vor striga numele astăzi, dar astăzi era ceva diferit: astăzi era ultima dată când va răspunde.

Uşa se deschise şi un secretar zise:

— Domnule colonel Landry, domnule Adair, vreţi să veniţi cu mine, vă rog?

Se ridicară şi-l urmară pe tânăr la lift. Urcară în hol şi-l urmară până la cabinetul guvernamental, în capătul de est al aripii. Bărbatul bătu la uşă, apoi o deschise şi fură conduşi înăuntru de secretar. Acolo, un alt bărbat, pe care Keith îl recunoscu ca fiind Ted Stansfield, veni în întâmpinarea lor.

— Ted, ţi-l aminteşti pe Keith, zise Charlie.

— Da, într-adevăr. Îşi strânseră mâinile. Mă bucur că ai putut să vii, zise Stansfield.

— Mă bucur că am fost invitat.

— Haide, luaţi loc.

Arătă două scaune la masa lungă de lemn întunecat unde se întrunea guvernul. Keith ştia că acest cabinet guvernamental era folosit pentru toate tipurile de întâlniri, mari sau mici, atunci când guvernul se întrunea. De fapt, reprezenta o

cameră de conferinţe, cu un program încărcat, folosită de diverşi oameni pentru a impresiona şi/sau a intimida. Colonelul Keith Landry poate că fusese cândva impresionat, dar intimidat niciodată. Acum era puţin plictisit şi agitat.

Se uită la Stansfield, un om cam de vreo patruzeci de ani, rafinat şi calm, un om cu adevărat încântat mai ales de sine însuşi. Stansfield îi informă:

— Secretarul o să întârzie puţin. Îi zise lui Keith: Vechiul Şef, generalul Watkins, o să fie şi el prezent, precum şi colonelul Chandler, actualul ajutor al consilierului securităţii naţionale

— Va veni şi domnul Yadzinski? întrebă Keith folosind numele consilierului securităţii naţionale, deşi în Washington, oficial cei mai importanţi oameni erau numiţi cu rangul lor. De exemplu, „Preşedintele”, „Secretarul Apărării” şi aşa mai departe, ca şi cum aceşti oameni fuseseră transformaţi din muritori în zeităţi, ca în „Zeul Războiului ni se va alătura în curând.” Dealtfel, oamenii de rang inferior erau numiţi după meseria lor ca, de exemplu, „omul de serviciu”.

— Consilierul securităţii va încerca să vină dacă poate, răspunse Ted Stansfield.

— Toţi o să întârzie puţin?

— Ei bine, da, cred că da. Pot să vă aduc ceva?

— Nu, mulţumesc.

Cei trei bărbaţi aşteptară discutând nimicuri, aşa cum obişnuia, ca să nu se atingă vreun subiect important care necesită ca cineva să spună ceva de genul: „Înainte să sosiţi, domnule, am discutat cu domnul Landry asta şi dumnealui m-a informat că…” şi aşa mai departe.

— Deci, ţi-a făcut plăcere scurta ta pensionare? întrebă Stansfield.

În loc să corecteze folosirea timpului trecut şi să strice întreaga şaradă a lui Charlie, Keith răspunse:

— Da.

— Cum ţi-ai petrecut timpul?

— M-am întors în oraşul meu natal şi am căutat-o pe vechea mea prietenă.

Stansfield zâmbi.

— Serios? Şi aţi reaprins flacăra?

— Da, am făcut-o.

— Keith, asta-i foarte interesant, Keith. Aveţi vreun plan?

— Da. De fapt, o s-o aduc mâine la Washington.

— Ce încântător. De ce n-ai adus-o cu tine astăzi?

— Soţul ei nu va fi plecat din oraş până mâine.

Keith simţi lovitura de picior a lui Charlie în acelaşi timp în care zâmbetul idiot al lui Stansfield se stinse.

— Charlie a zis că nu va fi o problemă.

— Păi… credea…

— Doamna în chestiune e în divorţ, interveni Charlie.

— Ah.

Keith o lăsă baltă.

Uşa se deschise şi intrară generalul Watkins în haine civile şi un alt bărbat tot în haine civile, pe care Keith îl recunoscu ca fiind colonelul Chandler, deşi avuseseră rareori ocazia să-şi vorbească. Charlie se ridică, la fel şi Ted Stansfield, deşi fiind civili nu erau nevoiţi s-o facă. Keith nu era sigur dacă şi el trebuia să se ridice, dar o făcu şi toţi îşi strânseră mâinile.

— Arătaţi bine, Keith, zise generalul Watkins. Odihna ţi-a priit. Eşti gata să te urci din nou în şa?

— A fost o cădere primejdioasă, domnule general.

— Cu atât mai mult ai motive să te urci iarăşi pe calul acela.

Keith ştia că Watkins avea să spună acest lucru, dar era vina lui că îi că-i oferise şansa acelei replici stupide. Nu ştia însă câte răspunsuri evazive şi lipsite de conţinut va trebui să dea înainte ca ei să priceapă. Ted Stansfield îi zise lui Keith:

— Probabil că ţi-l aminteşti pe Dick Chandler, al cărui post îl vei ocupa tu. Colonelul Chandler se duce la un post mai înalt şi mai bun la Pentagon.

Coloneii Landry şi Chandler îşi strânseră mâinile. Omul părea uşurat să-şi vadă înlocuitorul, se gândi Keith, sau poate că era doar imaginaţia lui. Celor mai mulţi soldaţi nu le plăcea detaşarea la Casa Albă, dar în timp de pace era dificil să pleci de aici fără să-ţi periclitezi cariera. În timp de război era oarecum mai uşor: te ofereai voluntar să mergi pe front şi să fii împuşcat.

Generalul Watkins, colonelul Chandler, colonelul Landry, domnul Adair rămăseseră în picioare, aşteptând sosirea iminentă a Secretarului Apărării. Keith observă că era dificil să faci conversaţie. În Aripa de Vest pălăvrăgeala era nepotrivită, dacă se continua prea mult timp, iar o discuţie serioasă cum ar fi deteriorarea situaţiei în fosta Uniune Sovietică era plină de capcane întrucât orice spuneai putea fi interpretat ca fiind ceva oficial şi folosit împotriva ta mai târziu. Ted Stansfield salvă situaţia vorbind despre o nouă directivă a executivului, pe care tocmai o citise şi care clarifica o directivă anterioară în legătură cu o problemă plicticoasă despre cine cui raportează.

Keith îşi mută gândurile, dar discuţia din fundal îi aduse în minte diagrama organizatorică a comunităţii serviciului secret de informaţii. Consiliul Naţional de Securitate, pentru care lucrase, era condus de asistentul preşedintelui pentru afacerile securităţii naţionale al cărui nume era Edward Yadzinski. Slujba pe care i-o ofereau colonelului Landry era aceea de asistent al domnului Yadzinski ori poate consilier militar sau ofiţer de legătură, cu unele conexiuni cu Secretarul Apărării pe care îl aşteptau acum.

Diagrama organizatorică, îşi aminti Keith, conţinea acele căsuţe şi dreptunghiuri frumos etichetate, toate conectate într-un fel prin linii întortocheate, care nu se intersectau niciodată şi se

asemănau cu schema electronică a unui submarin nuclear. Dar, spre deosebire de schema electronică ce trebuia să se supună legilor ştiinţei ca să funcţioneze, diagrama comunităţii serviciului de informaţii nu respecta niciuna dintre legile cunoscute ale ştiinţei, ale lui Dumnezeu sau ale naturii, ci numai legile omului care erau supuse fanteziei executivului şi dezbaterii Congresului.

În afară de asta, Keith nu vedea niciun motiv real pentru care fostul lui şef, generalul Watkins să fie prezent, întrucât se află în extremitatea dreaptă a diagramei, pe Seven-Street, în timp ce Keith era acum în centru, la depărtare de câteva persoane de învingător. Keith bănuia totuşi că generalul Watkins se afla acolo ca într-un fel să-şi ispăşească pedeapsa că-l lăsase să plece pe colonelul Landry, lucru ordonat, desigur, de el, dar Watkins ar fi trebuit să anticipeze faptul că, două luni mai târziu, preşedintele o să se intereseze de numele colonelului Landry. Bietul general Watkins.

Desigur, Watkins nu va fi nevoit să-şi ceară scuze pentru că-l concediase pe colonelul Landry, dar trebuia să fie prezent la reangajarea colonelului Landry şi trebuia să zâmbească sau să schiţeze ceea ce trecea drept un zâmbet. Cu siguranţă, Watkins era complet enervat şi avea tot dreptul să fie, dar n-o să scoată nicio vorbă.

Centrul de putere, reflectă Keith, în orice timp sau loc, era prin definiţie un refugiu pentru nebuni şi comportament nebunesc – Kremlinul, un palat bizantin, Oraşul Interzis, vila unui împărat roman, bunkerul Führerului – şi nu conta cum i se spunea sau cum arăta din exterior; înăuntru era întuneric şi lipsă de aer, un teren propice proliferării nebuniei progresive şi îndepărtărilor periculoase de realitate. Keith simţi un impuls brusc să se repeadă la uşă, urlând ceva despre bolnavii care conduc azilul.

— Keith, ai pe chip zâmbetul acela care odinioară mă deranja, zise generalul Watkins.

— Nu ştiam că zâmbesc, domnule, şi n-am ştiut niciodată că vă deranja.

— Zâmbetul ăsta era mereu un preludiu la vreo replică deşteaptă. Putem să ne aşteptăm acum la una?

— Domnule general, aş vrea să profit de această ocazie ca să…

— Keith, poate ai vrea să-ţi păstrezi acest gând pentru altă dată, îl întrerupse Charlie Adair.

Keith credea că era ocazia perfectă să-i spună lui Watkins ceea ce credea despre el, dar în acest moment uşa se deschise şi Secretarul Apărării intră agale. Era un bărbat slab, cu chelie şi ochelari, un tip despre care nu ţi-ai fi închipuit că este capul celei mai puternice maşini militare de pe faţa pământului. Înfăţişarea lui blajină nu ascundea o personalitate puternică – nu exista niciun Marte, zeu al războiului, ascuns în acel trup fragil. Părea un papă-lapte, şi era un papă-lapte.

Ted Stansfield îl prezentă pe Secretarul Apărării care zâmbi, strânse mâinile celor din jur şi îi zise lui Keith:

— Sunt încântat că ai putut să vii.

— Sunt încântat că mă aflu aici.

Stansfield trase un scaun la capătul mesei lungi şi secretarul se aşeză. Generalul Watkins şi colonelul Chandler fură conduşi de Stansfield în partea dreaptă a secretarului, iar Keith şi Charlie în faţa lor. Ted Stansfield, încă în picioare, spuse:

— Domnule secretar, domnilor, vă rog să mă scuzaţi, dar am o altă întâlnire.

Plecă. Secretarul îl privi pe Keith.

— Ei bine, colonele Landry, probabil te întrebi de ce ţi s-a cerut să revii din pensionare, aşa că îţi voi spune eu. Ai lăsat o impresie favorabilă şi de durată asupra preşedintelui în timpul întrunirilor de informare asupra activităţii de spionaj şi acum câteva zile a întrebat de tine. Secretarul chicoti. Când cineva i-a zis că te-ai pensionat, a spus că arăţi prea tânăr ca să ieşi la pensie. Şi iată-te.

Îi zâmbi lui Keith care se gândi la câteva replici, inclusiv să recite balada scoţiană a lui Charlie. În schimb, profită de ocazie ca să pună la punct câteva lucruri.

— Mi s-a cerut să ies la pensie, domnule. N-a fost ideea mea. Nu se uită la generalul Watkins, fiindcă ar fi fost ceva meschin. Dar am douăzeci şi cinci de ani de serviciu şi sunt destul de mulţumit cu situaţia mea actuală.

Secretarul păru să urmărească toată replica şi răspunse:

— Ei bine, numele tău a fost pus pe lista pentru avansare la gradul de general. Preşedintele va analiză în curând acea listă.

Keith, încă încercând să spună ceva care să fie înregistrat oficial, zise:

— Nu mai sunt în serviciul activ, domnule, căci m-am retras din armată în acelaşi timp când m-am retras din slujba guvernului. Deci, presupun că această avansare va fi ca ofiţer în rezervă, retras din activitate.

Secretarul avea propria lui ordine de zi şi continuă:

— Postul pe care îl vei ocupa este cel de ajutor şi consilier militar al consilierului preşedintelui pentru securitate naţională. Colonelul Chandler te va informa mai târziu asupra îndatoririlor dumitale. Vei avea biroul aici, în Aripa de Vest.

Spuse „Aripa de Vest, gândi Keith, de parcă ar fi spus în partea dreaptă a lui Dumnezeu.” Şi iată-l aici, la locul puterii, unde apropierea puterii era ea însăşi putere, la mică distanţă de Biroul Oval – unde efectiv puteai să dai peste preşedinte pe culoar – chiar în epicentrul mişcării şi a agitaţiei naţionale şi internaţionale. Nu era genul de loc de muncă, gândi Keith, unde ar putea pica prietenii sau familia pentru o ceaşcă de cafea sau o invitaţie la prânz.

— Biroul meu va fi la etajul întâi sau la subsol? întrebă Keith.

— La subsol, răspunse colonelul Chandler

— Se poate vedea cerul? Adică, există vreo ferestruică?

Chandler păru puţin uimit

— E în interior. Vei avea o secretară, răspunse el.

— Aveţi plante?

Charlie Adair se strădui să zâmbească şi le explică tuturor:

— Colonelul Landry şi-a petrecut ultimele două luni la ferma familiei sale şi a devenit sensibil la natură.

— Ce încântător, zise Secretarul Apărării şi-l întrebă pe Keith: Ai vreo întrebare pentru mine, colonele?

Omul deja se sculase pe jumătate din scaun şi-şi privea ceasul de la mână, aşa încât Keith răspunse:

— Nu, domnule.

Secretarul se ridică şi toată lumea făcu la fel.

— Bine. Mă scuzaţi, domnilor, dar am o altă întâlnire. Îl privi pe Keith şi spuse: Pierderea generalului Watkins e câştigul Casei Albe. Succes.

Plecă. Generalul Watkins văzu în plecarea Secretarului Apărării o ocazie ca să-i spună lui Keith:

— Sunt surprins că te-ai hotărât să te întorci la Washington. Aveam impresia că te-ai săturat.

— M-am săturat.

Generalul se uită sarcastic la el şi adăugă:

— Poate o slujbă nouă o să te revigoreze.

Keith replică:

— Poate, când o să am aceeaşi stea ca şi dumneavoastră, domnule, vom putea să ne întrecem în vreun concurs atletic, ca să vedem care are mai multă vigoare.

Generalului Watkins nu păru să-i pice bine remarca, dar sesizând schimbarea subtilă din structura puterii, lăsă de la el.

— Ei bine, domnilor, zise el, nu mai aveţi nevoie de mine, şi am şi eu o întâlnire. Bună ziua.

Se uită la Keith. Politica nu e punctul tău forte, colonele.

— Mulţumesc.

Watkins plecă lăsându-i pe Keith, Charlie Adair şi colonelul Chandler în cabinetul guvernamental. Întrucât toţi erau egali, mai mult sau mai puţin, se aşezară fără să-i invite cineva şi Keith se aşeză la câteva scaune depărtare.

Chandler vorbea despre slujbă, şi Keith îşi îndreptă iarăşi gândurile în altă parte. Toată această aşa-zisă întâlnire era un spectacol regizat, cu apariţia în scenă a Secretarului Apărării într-un scurt rol principal. Exista, de asemenea, şi rolul de protocol – secretarul era şeful cel mare al lui Landry, dacă Keith se considera încă soldat –, iar ceilalţi actori aveau şi ei rolurile lor scurte. Charlie Adair era Iuda, generalul Watkins era ţapul ispăşitor, colonelul Chandler era Pilat care se spăla pe mâini de toată încurcătura, iar Ted Stansfield era prezentatorul. Keith îşi ştia rolul, dar nu dădea replicile prea bine.

Gândurile i se îndreptară iarăşi spre Annie şi se întrebă ce ar fi înţeles din toate astea dacă ar fi fost aici. După cum îi spusese lui Charlie, Annie era o fată simplă de la ţară, dar nu era proastă şi, de fapt, în liceu şi în colegiu se descurcase mult mai bine decât el. Şi ea provenea din aceeaşi tradiţie populistă a vestului mijlociu, ca şi el, iar dacă s-ar fi aflat în această cameră, ar fi găsit cam dezgustătoare toată această pompă, protocolul şi ordinea ierarhică şi, fără îndoială, ar fi intuit adevărul din tot acest nonsens într-un timp mult mai scurt decât îi trebuise lui.

În perioada de început a serviciului său, lumea era mai periculoasă, dar guvernul i se părea mult mai simplu şi mai blând. Pe vremea aceea existau oameni care ajutaseră la înfrângerea puterilor Axei, oameni care erau nişte funcţionari publici dedicaţi şi nu porci la troaca guvernamentală, ci oameni cu simţul scopului şi al misiunii. Acum,

chiar şi generaţia de bărbaţi care fusese în Vietnam, ca el însuşi, ieşea la pensie sau i se cerea să plece, iar lui Keith nu-i păsa în mod deosebit de nouă serie.

În următoarele cinci minute, colonelul Chandler descrise îndatoririle şi responsabilităţile funcţiei, punând-o în lumina cea mai favorabilă, uitând să pomenească de zilele de muncă de douăsprezece ore, lucrul pentru acasă şi de crizele ale căror fuse orare, sărbători şi sabaturi nu se potriveau cu cele din Washington, D.C. Keith îl întrerupse pe Chandler cu întrebarea:

— Ţie ţi-a plăcut?

— Să-mi placă? Se gândi o clipă, apoi răspunse: Aici la Casă Albă e foarte stresant, dar sunt şi satisfacţii.

— Cum poate ceva stresant să ofere satisfacţii?

— Ei bine… *poate.* Poate ar trebui să spun că simţeam că fac ceva pentru ţara mea, nu pentru mine însumi.

— Dar ai făcut ceea ce era *corect* pentru ţară?

— Cred că da. Am *făcut.* Ştii, încă nu s-a terminat. Mai sunt o mulţime de tipi răi pe aici.

— Aşa e. Poate că noii tipi buni pot să-i manevreze pe noii tipi răi.

— Avem experienţă.

— Avem experienţă cu vechii tipi răi. S-ar putea să înţelegem noile realităţi, dar gândim în vechiul mod. Se uită la colonelul Chandler. Sugerezi să accept slujba asta?

Chandler îşi drese glasul şi-i aruncă o privire lui Adair care făcu cu mâna o mişcare de parcă spunea: „Răspunde-i omului” Colonelul Chandler se gândi un moment, apoi replică:

— Mă bucur că am perioada asta în curriculum vitae, dar n-aş dori aceşti ultimi doi ani nici celui mai rău duşman.

— Mulţumesc.

Uşa se deschise şi intră înăuntru Edward Yadzinski, consilierul preşedintelui pentru

securitatea naţională. Toată lumea se ridică în picioare, şi Yadzinski strânse mâinile celor din jur. Îi zise lui Keith:

— Sunt încântat că ai putut să vii atât de repede.

— Mulţumesc, domnule. Şi eu sunt.

— Am o altă întâlnire, dar voiam să stăm puţin de vorbă. Ţi-am citit dosarul şi sunt impresionat de gama de experienţe avute, de la conducător de pluton de puşcaşi până la ultima misiune. Caut pe cineva ca dumneata care să fie sincer şi cinstit cu mine. Colonelul Chandler îmi va confirma spusele, îmi plac militarii, fiindcă au toate însuşirile pe care le vreau eu.

— Da, domnule.

Fiindcă, îşi zise Keith, de obicei ei nu au ambiţii politice, îndeplinesc ordinele şi pot fi transferaţi cu uşurinţă, în loc să fie concediaţi. Ca preoţii şi păstorii, militarii au o chemare care teoretic trece dincolo de carieră şi de viaţa personală. Cei din executiv au descoperit că e util să aibă un anumit număr de militari în personal – servitori cu contract în haine civile. Yadzinski continuă:

— Foştii dumitale colegi vorbesc frumos de dumneata, colonele. Nu-i aşa, Charlie?

Charlie Adair aprobă din cap.

— Colonelul Landry a fost preţios pentru departamentul meu şi respectat de toată comunitatea serviciului secret de informaţii.

Keith îi spuse şefului său potenţial:

— Niciodată nu m-am înţeles bine cu generalul Watkins şi i-am provocat o mulţime de griji domnului Adair.

Charlie tresări, dar Yadzinski zâmbi.

— Nu eşti foarte diplomat, nu-i aşa? De fapt, eram prezent în Biroul pentru Probleme Politice când l-ai întrebat pe Secretarul de Stat dacă avem o politică externă. Chicoti. Îmi place asta. Şi am să te susţin, colonele. Lucrez direct cu preşedintele, şi tu lucrezi direct cu mine.

Keith se gândi că s-ar putea chiar să-i placă de Yadzinski şi că i-ar fi făcut plăcere să lucreze pentru el în urmă cu cinci sau şase ani. Dar era prea târziu. Zise:

— În ciuda diferendelor mele cu domnul Adair, am găsit că este extrem de bine informat, competent şi dedicat muncii.

Keith era bucuros că strecurase acest lucru, dar, în mod clar, Yadzinski nu era atent.

— Colonelul Chandler poate să-ţi răspundă la orice întrebare mai bine decât mine, zise Yadzinski.

Întinse mâna şi Keith i-o luă.

— Bine ai venit la bord, colonele. În timp ce dădea mâna cu Keith se uită la ceas. Am o altă întâlnire. Încă strângându-i mâna, îl întrebă: Când poţi să începi?

— Păi, aş vrea să mă gândesc în acest weekend…

— Desigur. Luni e bine. Colonelul Chandler îţi va arăta biroul.

Charlie interveni.

— Colonelul Landry locuieşte în Ohio, domnule.

— Grozav stat. Bună ziua, domnilor.

Charlie schiţă un zâmbet chinuit.

— Ai o întâlnire cu preşedintele.

Colonelul Chandler adăugă:

— Trebuie să stai în sala de aşteptare până eşti chemat. Zâmbi Spre Keith. Eu nu am nicio altă întâlnire, aşa că am plecat de-aici. Se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse. Dacă o iei în jos pe scări, o să găseşti biroul meu. Am lăsat numărul de telefon, dacă ai vreo întrebare. E cu totul la dispoziţia ta.

Plecă şi, deşi Keith nu auzi cuvântul „fraiere”, acesta plutea în aer.

— Charlie, zise Keith, nu cred că mai suntem în Spencerville.

— Ce ţi-a dat impresia asta?

Îndreptându-se împreună spre uşă, Keith spuse:

— S-ar putea să fie surprinşi să descopere luni că biroul colonelului Chandler e gol.

— Gândeşte-te weekendul ăsta. Yadzinski e unul dintre băieţii buni din administraţie. Dă-i o şansă. Ce ai de pierdut?

— Sufletul.

Ieşiră pe hol şi coborâră iarăşi cu micul lift la subsol.

— Vrei să-ţi găseşti biroul? întrebă Charlie.

— Nu.

Se duseră din nou în sala de aşteptare. Charlie zise, ca pentru sine:

— Cred c-am scăpat. Mulţumesc pentru vorbele bune.

Keith nu răspunse. Citea un ziar. Charlie începu brusc să râdă şi spuse:

— Deci, poţi să te întorci în Ohio, să-ţi faci bagajele, să te întorci la Washington, să găseşti un apartament, să-l mobilezi şi să te prezinţi la serviciu luni dimineaţă?

Keith îl privi pe deasupra ziarului, dar nu zise nimic. Charlie continuă:

— Bănuiesc că el nu ştia că pleci din D.C. Ei bine, eu i-am spus… dar poate că nu asculta.

Keith întoarse pagina ziarului.

— Aş putea să lămuresc eu lucrurile. Poţi să-ţi iei câteva săptămâni.

Keith aruncă o privire spre ceas. Charlie continuă:

— Dar te înţeleg. Locul ăsta e o oală sub presiune.

Keith împături ziarul şi citi o poveste la rubrica metropolitană despre blocajele de trafic în orele de vârf. Minutele se scurgeau.

— Dar să spui că lucrezi la Casa Albă… prietena ta nu va fi mândră şi impresionată? zise Charlie.

Fără să-şi ridice ochii din ziar, Keith răspunse:

— Nu.

— Nu-mi spune că nu e tentant.

Keith lăsă jos ziarul.

— Charlie, guvernele vin şi pleacă şi slujbele de la Casa Albă sunt la fel de sigure şi de durată ca o plimbare pe un cal sălbatic. Ascultă, nu vreau să critic sau să judec, dar mi se impune slujba asta şi acest lucru nu-mi place. Ar trebui să fie suficient pentru mine să spun că refuz ofertă din motive personale. Nu-i aşa?

— Ba da.

Secretarul care se ocupa de programări intră şi zise:

— Domnule colonel Landry, domnul preşedinte vă va primi acum.

— Baftă, zise Charlie.

Keith se ridică şi toţi cei din sală îl priviră în timp ce îl urmă pe secretar afară.

Urcară din nou cu liftul şi merseră pe coridor până la Biroul Oval. La uşă un om de la Serviciul Secret zise:

— Câteva minute.

Secretarul însărcinat cu întâlnirile îi reaminti de protocol şi-i spuse să nu calce pe Marele Sigiliu ţesut în covor.

— Pot să sar peste el? întrebă Keith.

— Nu, domnule, ocoliţi-l prin stânga. Consilierul preşedintelui îl va ocoli prin dreapta, apoi vă continuaţi drumul spre Birou. Preşedintele e în întârziere şi nu vă va invita să luaţi loc, ci va veni în întâmpinare la câţiva paşi de birou. Vă rog fiţi concis.

— Să-i spun că l-am votat?

Secretarul se uită o clipă la el, apoi aruncă o privire pe tabelul cu întâlniri din mână, ca şi cum voia să se asigure că tipul ăsta se afla pe listă.

Uşa se deschise şi o femeie consilier îl conduse înăuntru. Străbătură împreună toată lungimea biroului de formă ovală, pe covorul albastru regal, ocoliră Marele Sigiliu şi apoi iarăşi spre biroul preşedintelui, aşezat în faţa marilor ferestre cu vedere spre sud. Keith observă că încă ploua.

Preşedintele ocoli biroul, ca să-l întâmpine, zâmbind, şi întinse mâna pe care Keith o luă.

— Încântat să te revăd, colonele, zise preşedintele.

— Mulţumesc, domnule preşedinte.

— Ţi-am simţit lipsă pe aici.

— Da, domnule.

— Te-ai instalat?

— Încă nu, domnule.

— Domnul Yadzinski o să se ocupe de asta. E un şef dur, dar cinstit.

— Da, domnule.

— Sunt vremuri grele, colonele, şi apreciem un om cinstit şi cu experienţa ta.

— Mulţumesc, domnule preşedinte.

— Ai vrea să mă întrebi ceva?

Aceasta era întrebarea tradiţională pusă de preşedinţi, generali şi alţii cu funcţii înalte. Cu multă vreme în urmă, probabil înainte de naşterea lui Keith, fusese o întrebare reală. În ziua de azi, când toată lumea era puţin în întârziere, întrebarea era retorică, iar răspunsul era mereu „Nu, domnule.” Dar Keith întrebă:

— De ce eu?

Pe moment, preşedintele păru descumpănit, iar consilierul îşi drese vocea.

— Poftim? zise preşedintele.

— De ce m-aţi cerut în mod special pe mine, domnule?

— A, înţeleg. Ei bine, te ţin minte că pe un om care m-a impresionat cu cunoştinţele şi bunul lui discernământ. Sunt încântat să te avem aici. Întinse mâna. Bine ai venit la Casa Albă, colonele.

Keith îi strânse mâna şi răspunse:

— Mulţumesc pentru invitaţie, domnule.

Consilierul îl bătu pe umăr pe Keith, amândoi se întoarseră şi străbătură biroul, evitând Marele Sigiliu de pe podea; un bărbat deschise uşa când ajunseră la ea.

Keith se văzu pe hol, fără consilier. Secretarul îi spuse:

— Mulţumesc că aţi venit, colonele. Vă rog, domnul Adair vă aşteaptă în hol.

Keith se duse în hol unde Adair stătea în picioare părând, gândi Keith, puţin neliniştit.

— Cum a mers? întrebă Adair.

— Şaizeci şi şapte de secunde, numărând şi ocolurile în jurul Marelui Sigiliu.

Fură conduşi afară din Aripa de Vest, şi şoferul lor se grăbi spre ei cu o umbrelă. În drum spre maşină, Adair întrebă:

— Ce-a spus?

— Nimic.

— Crede că ai acceptat postul?

— Da.

— Ce ai de gând să faci?

— O să mă gândesc.

— Bine. Am rezervat o masă pentru prânz. Se urcară în maşină şi Adair îi zise şoferului:

— La Ritz-Carlton.

Părăsiră terenul Casei Albe şi maşina îşi croi drum pe străzile udate de ploaie şi îngreunate de traficul de la ora prânzului.

— Ai arătat exact cantitatea potrivită de rezervă şi reţinere. Nu le plac oamenii care par prea doritori sau care se laudă singuri, spuse Adair.

— Charlie, ăsta n-a fost un interviu pentru o slujbă. A fost un aviz de recrutare.

— Indiferent.

— Tu ai accepta postul?

— Imediat.

— Ar trebui să-ţi rezervi ceva timp ca să-ţi evaluezi viaţa, prietene.

— Eu nu am viaţă. Eu sunt un angajat federal.

— Mă îngrijorezi.

— Tu mă îngrijorezi *pe mine.* Eşti îndrăgostit?

— Asta e irelevant. Nu vreau să mă întorc la Washington.

— Chiar dacă nu există nicio Annie Baxter?

— Subiectul e închis.

Merseră în tăcere şi Keith privi oraşul trecând prin faţa geamului. Recunoştea că petrecuse câteva momente plăcute aici, dar structura extrem de rigidă şi ordinea ierarhică a Washingtonului oficial era ceva contrar instinctelor lui democratice şi unul dintre paradoxurile acestui loc.

Fiecare administraţie pentru care lucrase începuse cu stilul propriu, cu propria viziune, energie, optimism şi idealism. Dar, după un an, birocraţia înrădăcinată începea iar să-şi exercite influenţa înăbuşitoare şi, la aproape încă un an după aceea, noua administraţie începea să devină pesimistă, izolată şi divizată de conflicte şi de certuri interne. Omul din Biroul Oval îmbătrânea rapid, şi Nava Statului pufăia în continuare, imposibil de scufundat şi de condus, spre o destinaţie necunoscută.

Keith Landry sărise din navă sau, mai bine zis, fusese aruncat peste bord şi dus la mal în Spencerville. O doamnă de pe ţărm fusese foarte bună cu el, dar acum colegii lui îi făceau semn să se întoarcă. Doamna putea să vină cu el dacă voia, dar pe el nu-l îndemna inima să-i arate adevărata faţă a acestei nave albe, strălucitoare sau să o prezinte colegilor lui de echipaj, temându-se că ea se va întreba ce fel de om este el în realitate. Nava aceasta nu va mai aştepta mult timp, şi şeriful băştinaş de pe insulă, soţul doamnei, tocmai îi ordonase să plece de acolo. Îi zise lui Charlie:

— Uneori te trezeşti într-una din acele situaţii când, chiar dacă ai vrea să găseşti ieşirea mai uşoară, aşa ceva nu există.

— Aşa e. Dar tu, Keith, ai avut mereu un talent deosebit să găseşti exact acea situaţie.

Keith zâmbi.

— Vrei să spui că fac înadins lucrurile astea?

— Probele par să indice acest lucru. Şi, de obicei, acţionezi de unul singur. Când alţi oameni te pun în situaţii dificile, găseşti modalităţi de

ieşire. Când oamenii se oferă să te ajute să ieşi dintr-o situaţie urâtă, tu îi refuzi.

— Serios?

— Da.

— Poate e fondul meu de fermier care se bazează pe sine însuşi.

— Poate. Poate că eşti doar un tip dificil, încăpăţânat şi ţâfnos.

— E şi asta o posibilitate. Pot să te sun uneori când am nevoie psihanaliză?

— Tu nu suni niciodată pe nimeni. O să te sun eu.

— A fost dificil să lucrezi cu mine?

— Nu mă stârni. Dar te-aş lua înapoi imediat.

— De ce?

— Fiindcă nu laşi baltă niciodată pe nimeni. Niciodată. Cred că asta-i situaţia în care te găseşti acum. Dar devotamentul tău s-a schimbat

— Mda… Undeva pe drumul dintre Washington şi Spencerville s-a produs o transformare.

— Încearcă s-o iei pe drumuri mai scurte. Apropo de asta, iată că am ajuns.

Capitolul 25

Intrară în hotelul Ritz-Carlton şi se duseră la Jockey Club unde şeful de sală îl salută pe domnul Adair spunându-i pe nume. În timp ce acesta îi conducea spre o masă pentru două persoane, lângă peretele din fund, toată lumea îi cerceta.

Keith ştia că acesta era unul dintre restaurantele puterii din Washington şi aşa era de treizeci de ani, de când se deschisese, Jackie Kennedy fiind una dintre primele cliente.

Era un loc masculin, asemănător unui club, dar îşi aminti că femeilor se părea că le place mâncarea şi atenţia. De fapt, Washington-ul era un oraş masculin, în ciuda faptului că era primul dintre locurile care ofereau posibilităţi egale, căminul spiritual al limbajului şi legilor nonsexiste şi corecte din punct de vedere politic. În mod sigur, câteva femei de aici aveau putere, dar era un oraş ale cărui atitudini fundamentale faţă de femei rămăseseră în urmă cu mult mai mult decât declaraţiile publice. Keith ştia că femeile tinere şi frumoase depăşeau ca număr echivalentele lor masculine într-o proporţie nesănătoasă. Pe de altă parte, puterea era un afrodisiac şi bărbaţii îl aveau. Femeile care veneau din interiorul ţării, ca să lucreze la guvern ca secretare şi consilieri, erau deseori genul care se mulţumea să se încălzească la puterea reflectată. Cu alte cuvinte, femeile din Washington-ul oficial erau mobile şi erau fericite să fie lustruite şi folosite din când în când. Desigur, toată lumea nega acest lucru, şi la Washington asta însemna că era adevărat.

Evident, se simţeau câteva schimbări în aer, dar, în afară de câteva văduve în vârstă ale unor demnitari cu putere, nu mai erau alte femei care să ia masa tot cu femei la Jockey Club.

Keith nu venise aici de multe ori, dar de câte ori o făcuse observase că locul era indiferent la

apartenenţa politică. Era probabil că Barbara Bush şi Nancy Reagan să fie la masa din colţ, la fel şi liderii pentru drepturile civile ale negrilor, Vernon Jordan şi Jesse Jackson. Locul era plin de stele ale mass-mediei, şi în această după-amiază Keith îi zări pe Mike Wallace şi pe George Will la mese diferite. Oamenii păreau să-şi noteze în minte cine cu cine lua masa. Keith îl întrebă pe Charlie:

— Ni se va alătura cineva important? Îi dezamăgim pe oamenii aceştia.

Charlie îşi aprinse o ţigară.

— Te-ai putea afla aici peste câteva săptămâni îmbrăcat în uniformă de general.

— Generalii reprezintă ceva ieftin ca braga în acest oraş, coloneii sunt băieţi de serviciu, şi, oricum, eu nu port uniforma.

— Aşa e. Dar ai putea s-o pui pe secretara ta să sune şi să spună: „Aici e Casa Albă. Aş vrea să fac o rezervare pentru generalul Landry".

— Hm, asta e aproape la fel de important ca şi munca propriu-zisă.

— Păi, atunci gândeşte-te la acest lucru: cu o avansare şi treizeci de ani de serviciu, pensia ta va fi aproape dublă, aşa că ai putea trăi confortabil. O să fii încă tânăr când o să ieşi la pensie.

— Ce importanţă are pentru tine?

— Mi-ar plăcea să te am iarăşi prin preajmă.

— Nu voi fi în preajma *ta.* Voi fi vizavi.

— Aş vrea să am un prieten la Casa Albă.

— Aha. Motivul.

— De asemenea, mă gândesc la ce-i mai bine pentru tine.

— Înseamnă că suntem doi. Îţi sunt recunoscător pentru asta.

Veni chelnerul şi Keith comandă un scotch dublu cu gheaţă iar lui Charlie obişnuita lui votcă cu lămâie.

— V-am rezervat camere pentru mâine la Four Seasons, zise Charlie. Mi-am închipuit că ai vrea să fii în Georgetown.

— Cine plăteşte toate astea?

— Casa Albă.

— Inclusiv noaptea de mâine cu prietena mea măritată?

— În orice caz, dacă iei mâine cursa de două şi un sfert, din Toledo, ar trebui ca până la ora cinci să fiţi în cameră. Te sun eu şi o să facem un tur drăguţ al oraşului, iar până marţi o să discuţi totul cu ea şi o să ajungeţi la o hotărâre.

— Cu alte cuvinte, nu trebuie să mă prezint la muncă luni dimineaţă?

— O să mă ocup eu de asta. O să te trimitem la un hotel-pensiune până îţi găseşti ceva. Voi avea grijă să se aprobe acest lucru.

— Mulţumesc. Keith studie meniul.

— Cu avansarea, îţi vei putea permite o locuinţă în Georgetown, zise Charlie.

— Mă îndoiesc.

— Cât câştigă în ziua de azi un general de brigadă? Cam optzeci şi cinci de mii?

— Cred că da. O să mă gândesc cu toată atenţia.

— Dar spre ce înclini?

— Înainte, încerc să citesc meniul. Subiectul e închis.

Sosiră băuturile şi Charlie propuse un toast.

— Pentru toţi aceia dintre noi care au servit patria, în trecut, prezent şi viitor.

— Noroc.

Chelnerul luă comanda.

— Ai vorbit aseară cu doamna ta? întrebă Charlie.

— Locuieşte cu soţul ei.

— A, da. Chicoti. Lui Ted aproape să-i cadă proteza când ai spus asta. A fost foarte amuzant. Nu ştiam că aveai de gând să spui aşa ceva. De ce-ai făcut-o?

— Aşa mi-a venit.

Îşi amintiră de vremurile de demult, vorbiră despre lumea de după Războiul Rece, făcură presupuneri despre viitor. Veni comanda şi

mâncară. Adevărul era că Keith se simţea bine. Îi plăcea de Charlie Adair, îi plăcea să discute despre adevăratele probleme, îi plăcea scotch-ul şi friptura. Nu se putea imagina trăind iarăşi aici, dar se putea imagina revenind la munca de spionaj, în afara ţării, poate undeva unde ar putea face cu adevărat ceva bun, dar nu avea idee unde ar putea fi acel loc. Ironia era că se afla prea sus pe scară ca să mai facă muncă de teren, şi dacă îl refuzai pe preşedinte, nu-i cereai o altă slujbă. Chiar dacă ar putea să-i convingă să-i dea un post peste hotare, acest lucru n-ar fi cinstit faţă de Annie care avea doi copii la colegiu în Ohio şi o familie în Spencerville. Trebuia să înceapă să gândească asemenea unui simplu cetăţean cu responsabilităţi şi angajamente. Îi zise lui Charlie:

— De ce oare mai credem că e necesar să supraveghem ordinea în lume?

Charlie răspunse fără ezitare:

— Fiindcă avem încă milioane de oameni încadraţi şi milioane de metri pătraţi de spaţii pentru birouri, şi miliarde alocate de Congres. N-are nimic de-a face cu idealismul, e vorba de spaţii de birouri. Dacă ne retragem de pe scena lumii, acesta ar fi un oraş fantomă, iar Jockey Clubul s-ar închide.

— E puţin cam cinic. Oamenii ar putea lucra în programe cu caracter intern. Pământul ţării moare.

— Aşa ceva nu e pentru oameni ca noi. Tu ai vrea o slujbă la Departamentul de Interne sau la Servicii Umane şi de Sănătate?

— Nu.

— Asta-i. Chiar dacă mi-ar oferi mai mulţi bani şi un post mai înalt, aş refuza. Slujbele fascinante au de-a face cu ajutarea străinilor sau cu trimiterea lor la dracu'. Îşi aprinse o ţigară şi dădu fumul afară. Îţi aminteşti de dividendele de pace? Te-au concediat ca să putem avea mai multe dividende de pace. Cu banii acei urma să reconstruim

America. Nu se întâmplă aşa ceva. Încă încercăm să conducem lumea. *Vrem* să conducem lumea.

— Lumea se poate descurca şi fără noi.

— Poate. Îl privi pe Keith. Dacă ruşii erau încă o ameninţare te-ai fi întors?

— Dacă erau o ameninţare, n-aş fi fost concediat

— Răspunde la întrebare.

— Da, m-aş fi întors.

Charlie dădu din cap.

— Vezi tu, Keith, în secret eşti nefericit că s-a terminat Războiul Rece…

— Nu.

— Ascultă-mă. Ţi-ai dedicat viaţa luptând contra comuniştilor fără Dumnezeu, şi o mulţime de oameni au împărtăşit sentimentul acestei misiuni. Erai un produs al acelor vremuri, ai crescut în şi ca produs al orăşelului american. Pentru tine a fost asemenea unui război sfânt, tu erai de partea lui Dumnezeu şi a Îngerilor. *Erai* unul dintre îngeri. Acum, Satana şi legiunile lui sunt înfrânte, noi am invadat însuşi iadul şi am eliberat sufletele robite. Apoi… ce? Ce? *Nimic*. Ţara nu mai are nevoie de tine ca s-o protejezi de forţele răului. Erai mai fericit când diavolul era viu şi Casa Albă era ţinta numărul unu pe harta rachetelor ruseşti. Te trezeai în fiecare zi în Washington, ştiind că eşti pe linia frontului şi că îi protejezi pe cei slabi şi înspăimântaţi. Ar fi trebuit să te vezi intrând cu paşi mari în birou în fiecare dimineaţă, ar fi trebuit să vezi focul din ochii tăi când ţi-am spus să te duci în misiune în străinătate. Charlie stinse ţigara. În ultimii ani, păreai un cavaler care a ucis ultimul balaur, stând degeaba cu o atitudine răutăcioasă, refuzând să omori şobolanii din celulă, fiindcă aşa ceva era sub demnitatea ta masculină. Tu ai fost născut şi crescut pentru bătălia de la Armagedon. Acum s-a terminat. A fost un război lung, o victorie

groaznică şi nimeni nu mai dă nici doi bani pe asta. Găseşte altceva care să te excite.

Keith rămase tăcut o clipă, apoi răspunse:

— Tot ce-ai spus e corect. Chiar dacă nu vreau să aud asta.

— Nu-ţi spun nimic. Hei, ar trebui să formăm un grup de susţinere finanţat de guvern şi intitulat „Bărbaţii fără Misiune”.

Keith zâmbi.

— Adevăraţii bărbaţi nu intră în grupuri de susţinere. Ei îşi păstrează problemele pentru ei înşişi.

— Nevastă-mea n-ar fi de acord cu asta. Se gândi o clipă. Uneori chiar cred că avem nevoie de o consiliere după Războiul Rece. Ca tipii din Vietnam. Unde este parada *noastră?*

— Îţi atrag atenţia asupra monumentului luptătorilor din Războiul Rece de pe Mall, zise Keith.

— Nu există niciun monument al luptătorilor din Războiul Rece de pe Mall.

— De aceea îţi atrag atenţia.

— Corect. Charlie păru să se gândească, apoi zise: E o Decepţie. Dar trebuie să-i facem faţă. Hei, ştii ce făceau cavalerii între două războaie? Perfecţionau ideea de dragoste romantică şi curtenitoare. Nu e ceva lipsit de bărbăţie să fii îndrăgostit, să fii cavaler, să faci curte unei femei.

— Ştiu asta.

— Te excită?

— Da

— Atunci ce mai aştepţi?!

Keith îl privi un moment pe Charlie, apoi întrebă:

— Şi slujba?

— Las-o baltă. Pe scutul tău sunt pictaţi balauri. Nu omorî şobolani în celulă. Aşa le vei rămâne în amintire.

— Mulţumesc, Charlie.

Comandară încă un rând de băuturi.

— Cât timp îi trebuie unei persoane atât de importante că să facă rost de un paşaport pentru o altă persoană? întrebă Keith

Charlie amestecă cea de-a patra sau a cincea votcă şi răspunse.

— A, poate câteva ore, dacă totul e în regulă. O să sun un prieten de la Departamentul de Stat şi se rezolvă. E pentru prietena ta?

— Da.

— Unde vă duceţi?

— Nu ştiu. În Europa, probabil.

— Dacă vă duceţi în vreun loc neobişnuit unde e nevoie de viză, anunţă-mă. Pot să le pregătesc într-o zi.

— Mulţumesc.

Comandară cafea, coniac şi desert. Era aproape ora trei, dar jumătate din mese erau încă ocupate. Era uimitor, îşi zise Keith cât de multe dintre afacerile naţiunii se făceau la prânzuri, cocktailuri şi la cine. Spera că ceilalţi aveau capetele mult mai limpezi decât el şi Charlie. Charlie îşi învârti coniacul şi zise:

— Aş fi demisionat din aceleaşi motive, dar am nevasta, copii, o ipotecă şi un obicei de a merge la restaurante scumpe. Deşi, până la urmă toţi ne vom duce, tipii cu cunoştinţe despre lume greu câştigate vor pleca, iar pămpălăii şi tocilarii se vor putea muta în birourile CNS, ca să conducă un program de protecţie prenatală pentru imigranţii dependenţi de droguri din Europa de Est.

— Tot e mai bine decât birouri goale.

— Aşa e.

Charlie îşi bău coniacul şi mai comandă unul. Terminară masa şi Keith zise:

— O să iau un taxi până la Hay-Adams.

— Nu, ia maşina şi spune-i şoferului să vină să mă ia de aici la ora cinci. Am chef să beau. Poţi să iei un taxi până la aeroport?

— Sigur. Keith se ridică. Mâine o să vă văd, pe tine şi pe Katherine. Îmi place compania ei. Şi a ta,

uneori.

Charlie se ridică nesigur pe picioare şi spuse:

— Abia aştept s-o cunosc pe Annie. O să plătim noi pentru Four Seasons. Treci la fapte, nu te simţi obligat cu nimic, pe la mijlocul săptămânii scrie-i domnului Yadzinski o scrisoare drăguţă de refuz şi plecaţi în Europa.

— Ăsta-i planul.

Îşi strânseră mâinile şi Keith plecă. Acum ploua mai tare; portarul ieşi cu umbrela şi găsi maşina şi şoferul după colţ. Şoferul deschise portiera şi îi spuse lui Keith destul de tare ca să audă şi portarul:

— Înapoi la Casa Albă, domnule?

— Nu, mă întâlnesc cu preşedintele la Hay-Adams.

— Da, domnule.

Intră în maşină, şi aceasta demară. Oraşul ăsta era nebun, gândi.

— Nebun.

— Domnule?

— Domnul Adair vrea să te întorci după el la ora cinci.

— Da, domnule.

Keith se lăsă pe spate şi privi ştergătoarele. Charlie, desigur, încerca cu el o psihologie inversă. Fapt e că Charlie fusese atât de convingător cu analogia cu balaurul şi şobolanul, încât Keith era ferm convins că lua hotărârea potrivită pentru motivele potrivite. „Aşa e.”

Acest oraş îl sedusese ca cea mai mare târfă din lume şi, de câte ori o vedea, o atingea, o mirosea, era tulburat. Ea îl făcuse să-şi dea jos uniforma, şi se iubiseră până nu mai îi rămăsese nimic, iar lui îi plăcuse fiecare clipă. Ea atrăgea şi alţi bărbaţi şi asta îl excita şi mai mult. Ştia că e stricată până în măduva oaselor, lipsită de inimă şi rece. Dar era frumoasă, atât de bine îmbrăcată, bine făcută şi deşteaptă; ea îi zâmbea, şi el o iubea cu trupul, dar o ura cu sufletul.

Capitolul 26

La şase seara, Keith predă cheia la recepţia hotelului Hay-Adams şi-şi duse bagajul la uşa din faţa.

— Un taxi, domnule?

— Te rog.

Keith aşteptă cu portarul sub copertină.

— Taxiurile sunt rare cu ploaia asta, zise portarul.

— Văd.

— La aeroport?

— Da.

— Zborurile sunt întârziate. Vine Jack prin Virginia Beach.

— Poftim?

— Uraganul Jack. Vine de-a lungul coastei. N-o să ajungă până aici, dar vor fi furtuni şi ploi puternice toată noaptea. V-aţi verificat zborul, domnule?

— Nu.

— La Naţional sau la Dulles?

— La Naţional.

Portarul clătină din cap.

— Sunt întârzieri mari. Poate veţi dori să încercaţi la Dulles dacă aveţi posibilitatea.

Un taxi trase lângă ei, şi portarul deschise portiera. Keith se urcă şi-i zise şoferului:

— Cum e Naţionalul?

— Închis.

— Şi Dulles?

— E încă deschis.

— La Dulles.

Drumul până la Dulles, care în mod normal dura patruzeci şi cinci de minute prin autostrada de acces Dulles, le luă peste o oră, şi vremea nu părea mult mai bună în interior. În vreme ce se apropiau de aeroport, Keith nu văzu niciun avion aterizând sau decolând.

— Nu arată prea bine, şefule, zise şoferul. Vreţi să ne întoarcem?

— Nu.

Şoferul ridică din umeri şi-şi continuă drumul spre aeroport.

— La US Air, zise Keith.

Ajunseră la plecările pentru US Air şi Keith observă cozile de oameni ce aşteptau un taxi. Intră în aeroport şi cercetă afişajele de pe monitoare. Aproape toate plecările erau amânate sau anulate. Încercă la agenţiile de bilete de la câteva linii aeriene, căutând un zbor spre orice oraş aflat la câteva sute de kilometri de Spencerville, dar niciunul nu era încurajator.

La ora şapte şi jumătate, aeroportul Dulles fu închis oficial până la noi dispoziţii. Keith văzu că mulţimea se împuţina pe măsură ce oamenii părăseau terminalele. Alţii se instalau, pregătindu-se de aşteptare.

Keith se duse la barul din holul aerogării. Era înţesat de călători blocaţi, dar primi o bere şi rămase în picioare împreună cu alţi câţiva bărbaţi, uitându-se la televizorul de deasupra barului. Jack se apropiase de coastă în Ocean City, Maryland, şi se oprise acolo, efectele lui putând fi resimţite la o sută cincizeci de kilometri de centrul lui. Consensul general părea să fie că nu va zbura nimic până în zori. Dar nu se ştie niciodată.

Nu era pentru prima oară în viaţa lui când Keith nu putuse să prindă avionul şi ştia că e inutil să se îngrijoreze sau să se enerveze. În anumite momente şi locuri, situaţia fusese uneori critică, alteori de viaţă şi de moarte. De data asta, era ceva important.

Era ora opt şi cincisprezece şi a doua zi avea o întâlnire în Ohio de vest la zece dimineaţa. Cântări posibilităţile. Era aproape cinci sute de kilometri prin aer, un zbor de mai puţin de două ore până la Columbus, puţin mai lung până la Toledo sau Fort Wayne, Indiana. În orice caz, dacă putea lua un

avion la orice oră în jur de cinci dimineaţa, pe la ora zece ar fi în Spencerville într-o maşină închiriată, dar, oprindu-se la fermă n-ar ajunge la întâlnire decât cu câteva ore mai târziu. Totuşi, ar putea s-o sune la un moment dat pe sora lui Annie, Terry, de la un telefon public, ca să-i spună că va întârzia.

Exista şi posibilitatea ca traficul aerian să fie blocat dimineaţa şi de-abia mult mai târziu să poată decola de pe Dulles. De asemenea, n-avea bilet de la Dulles.

Plecă de la bar şi se duse la ghişeele de închirieri maşini unde erau cozi lungi de oameni. Keith se aşeză la cea de la Avis şi, în cele din urmă, ajunse în faţă. Tânărul din spatele ghişeului îl întrebă:

— Aveţi rezervare, domnule?

— Nu, dar am nevoie de o maşină. Orice e bun.

— Îmi pare rău, dar nu avem absolut nimic aici şi nimic care să vină în seara asta.

Keith deja îşi închipuise acest lucru.

— Dar maşina dumitale? Merg spre Ohio. E un drum de zece ore. Îţi dau o mie de dolari şi poţi dormi pe bancheta din spate.

Tânărul zâmbi.

— E tentant, dar…

— Gândeşte-te. Întreabă prin jur. Voi fi la barul din hol.

— O să întreb.

Keith se duse înapoi la bar şi comandă altă bere. Acum localul era pe jumătate gol, oamenii renunţaseră la ideea că aeroportul se va redeschide, şi autobuzele companiei aeriene îi duseseră pe posesorii de bilete cu autobuzul spre motelurile din apropiere.

La zece seara tânărul de la Avis intră şi îl zări.

— Am întrebat, dar nu sunt amatori, îi zise. Am sunat şi la alte agenţii de-ale noastre, din zonă, dar nu există nimic disponibil, Probabil e la fel peste tot. Aţi putea încerca la Amtrak.

— Mulţumesc.

Keith îi oferi o bancnotă de douăzeci de dolari, dar tânărul nu vru s-o ia. Keith se întoarse la berea lui. În cele mai multe jocuri din lume, cu dolari puteai să-l cumperi pe prim-ministru *şi* maşina lui. În America banii încă vorbeau, dar nu atât de tare. Majoritatea oamenilor chiar îşi făceau datoria fără să fie mituiţi sau cumpăraţi şi uneori nu voiau să accepte nici măcar un bacşiş. Totuşi, trebuia să existe o soluţie ingenioasă şi întreprinzătoare la problema de a ajunge din punctul A în punctul B.

Se gândi un timp. După cum aflase Keith de-a lungul anilor, existau multe căi de a ieşi dintr-un oraş. Dar când aeroporturile fuseseră închise din cauza vremii, a focului de artilerie sau a rebelilor aflaţi pe pistele aerodromului, acest lucru solicita foarte mult transportul maritim şi terestru. Se gândi s-o sune pe Terry şi să-i explice situaţia, dar asta ar fi fost ceva prematur sau o acceptare a înfrângerii… sau, şi mai rău, un eşec al imaginaţiei. „Gândeşte-te.” Se gândi. „Am găsit.”

Plecă de la bar şi se duse la telefoanele publice. Şi aici erau cozi, deci aşteptă. La zece şi treizeci, ajunse la telefon şi sună la numărul de acasă al lui Charlie Adair, dar răspunse robotul.

— Charlie, sunt blocat la aeroport. Afară e uragan, în caz că n-ai observat. Trimite o maşină să mă ducă înapoi la hotel. Caută-mă aici. Sunt la Dulles, nu la Naţional.

Keith începu să citească ziarul în sala de aşteptare, ca să poată auzi când va fi chemat. Ştia că Adair va primi mesajul, fiindcă în meseria asta îţi verifici robotul prin comandă de la distanţă de oriunde ai fi, cel puţin o dată pe oră. Lumea liberă depindea de lucrul ăsta. Sau aşa se întâmpla odată.

La zece şi cincizeci şi cinci, prin sistemul de apel public, domnul Landry fu anunţat să răspundă la telefon. Keith îl localiză pe cel mai apropiat şi ridică receptorul. O voce bărbătească spuse:

— Domnule Landry, aici e Stewart, şoferul dumneavoastră De azi-dimineaţă. Am primit un telefon de la domnul Adair să…

— Unde eşti acum?

— Sunt aici, la Dulles. Ne putem întâlni afară, la plecările de la US Air.

— În cinci minute.

Se îndreptă repede spre uşile de la plecările liniei US Air. Îi văzu pe Stewart, un bărbat cărunt de cincizeci de ani, stând lângă Lincoln, şi se duse la el. Stewart îi puse valiza în portbagaj, şi Keith se aşeza pe scaunul din faţă.

— N-aţi sta mai bine pe bancheta din spate, domnule? întrebă Stewart.

— Nu.

Stewart se urcă şi se îndepărtară de trotuar coborând panta.

— Mulţumesc, zise Keith.

— Asta mi-e meseria, domnule.

— Eşti însurat, Stewart?

— Da, domnule.

— Şi nevasta ta e o femeie înţelegătoare?

El râse.

— Nu, domnule.

Şoferul înainta încet prin ploaia torenţiala şi urmări indicatoarele de ieşire din aeroport.

— Ce instrucţiuni ai? întrebă Keith.

— Să vă duc la Four Seasons, domnule. Au o cameră rezervată pentru dumneavoastră. Totul e ocupat din cauza vremii, dar domnul Adair v-a obţinut o cameră.

— E un tip grozav.

— Domnul Adair m-a trimis la Naţional de îndată ce a auzit că e închis; v-am căutat acolo.

— Apreciez asta.

— Apoi am primit un telefon acasă, domnul Adair mi-a zis că v-aţi dus la Dulles, aşa că am venit aici.

— Mijloacele moderne de comunicaţie sunt un miracol. Toată lumea păstrează legătura.

— Da, domnule. Eu am un pager, un telefon de maşină şi un radio.

— A zis domnul Adair de unde sună?

— Nu, domnule. Dar eu trebuie să sun la robotul lui şi să-i că v-am găsit.

— Pot să fac eu acest lucru. Keith ridică receptorul telefonului celular, formă numărul lui Adair şi spuse robotului: Sunt în maşină, Charlie. Mulţumesc. Voi încerca să fiu aici mâine-seară, dar o să mă întorc întâi în Ohio. Sună-mă la telefonul ăsta. Îi dădu numărul. Vorbim mai târziu. Închise şi-l întrebă pe Stewart: Ai fost vreodată în Ohio?

— Nu, domnule.

— Statul Buckeye.

— Da, domnule.

Stewart îi aruncă o privire, dar nu zise nimic. Se apropiară de drumul de acces spre Dulles şi Keith spuse:

— Ia-o pe Route 28 spre nord. Trebuie să ne oprim undeva înainte să ne întoarcem în D.C.

— Da, domnule.

Stewart o luă pe Route 28. Keith se uită la ceasul de la bord. Era unsprezece şi un sfert. Privi afară prin parbriz.

— Urâtă vreme.

— Da, domnule.

— Cred că ştiam că uraganul ăsta e pe drum.

— Asta au spus toată săptămâna. În dimineaţa asta au spus că va atinge Virginia Beach, apoi loveşte ţărmul de est şi toată noaptea vor fi vânturi puternice şi ploi. Au avut dreptate.

— Sigur că au avut. Hei, când ajungi pe Route 7 ia-o spre vest.

— S-a făcut. Câteva minute mai târziu, Stewart întrebă: Cât de mult mergem spre vest, domnule Landry?

— A, cam… să vedem… cam şapte sute de kilometri.

— Domnule?

— Stewart, o să ai în sfârşit ocazia să vezi măreţul stat Ohio

— Nu înţeleg.

— E foarte simplu. Trebuie să ajung în Ohio. Niciun avion nu pleacă din Washington. Mergem cu maşina până în Ohio.

Stewart îi aruncă o privire lui Keith, se uită apoi la radio şi la telefon, după care spuse:

— Domnul Adair nu… a zis să…

— Domnul Adair nu cunoaşte situaţia, dar o va şti când o să pot vorbi cu el.

Stewart rămase tăcut. Keith ştia că, în numeroşii ani ca şofer guvernamental, Stewart învăţase să facă ce i se spune, indiferent cât de neconvenabil sau de ciudat i s-ar părea. Totuşi, Keith se gândi că ar trebui să-i spună câteva cuvinte.

— Poţi s-o suni pe soţia ta să-i explici, zise.

— Da, domnule. Poate ar trebui să vorbesc cu domnul Adair mai întâi. Nu ştiu dacă sunt autorizat…

— Stewart, tocmai am vorbit azi-dimineaţă cu Secretarul Apărării şi cu preşedintele Statelor Unite. Vrei să sun pe unul din ei acum ca să-ţi dea o autorizaţie?

— Nu, domnule.

— Am să vorbesc cu domnul Adair la momentul potrivit. Fii Atent la drum. O să o sun eu pe soţia ta. Care-i numărul?

Stewart i-l dădu, şi Keith îl formă. Trebui să încerce de câteva ori până să prindă legătura, din cauza vremii, dar, în cele din urmă, o voce de femeie răspunse şi Keith zise:

— Bună seara, doamnă… Keith se uită la Stewart.

— Arkell.

— Doamnă Arkell, la telefon generalul Landry de la Consiliul Naţional de Securitate. Mi-e teamă că i-am solicitat soţului dumneavoastră să lucreze

puţin peste program în seara asta… Da, doamnă. Vi-l dau la telefon.

Keith îi înmânã receptorul lui Stewart care îl luă fără entuziasm. Ascultă un minut întreg, apoi reuşi să spună şi el câteva cuvinte.

— Nu, nu ştiu cât de târziu…

Keith interveni:

— Mâine cam pe vremea asta, ca să fii sigur.

— Da, dragă, eu…

Keith privi ploaia de afară. Stewart îi spuse nevestei:

— Te sun eu mai târziu, apoi închise şi bombăni ceva.

— Totul e-n regulă? întrebă Keith.

— Da, domnule.

— Iată Route 7. O luăm pe aici spre I-81, înspre nord.

— Da, domnule.

— Ia-o încet. O să încercăm să recuperăm timpul mai târziu, când ieşim din vremea asta.

— Da, domnule. Nu pot să depăşesc limita de viteză. Astea sunt regulile.

— Bune reguli. Toată ziua?

— Da, domnule.

— O să conduc eu mai târziu.

— Nu e permis, domnule general.

— Colonel. Uneori îmi spun general. Pentru doamne.

Stewart zâmbi pentru prima dată. În timp ce mergeau încet spre vest, pe Route 7, telefonul sună, şi Keith răspunse:

— Bună, Charlie.

— Eşti încă în maşină?

— Nu, alerg alături.

— Stewart te-a găsit uşor?

— Da, sunt în maşină acum. Aici m-ai sunat

— Până acum ar fi trebuit să fii la Four Seasons. Unde eşti?

— Sunt încă în maşină.

— *Unde* în maşina aia afurisită?

— Pe Route 7.

— De ce? Ce are drumul Dulles?

— Nimic, după câte ştiu.

Urmă o tăcere şi în fundal Keith auzi muzică şi conversaţie. Charlie întrebă:

— Unde te duci, Keith?

— Ştii unde mă duc.

— Isuse Hristoase, omule, nu poţi să furi o maşină guvernamentală şi şoferul…

— De ce nu? Am mai furat şi alte maşini guvernamentale şi şoferi. De ce nu şi pe-al meu?

Charlie inspiră adânc şi întrebă:

— Stewart e cu tine?

— Este. Noi ne-am ocupat de nevasta lui, tu ocupă-te de autorizaţie. Încerc să mă întorc până mâine-seară. Distracţie plăcută la petrecere, la dineu sau la ce-o fi. Mulţumesc, pa…

— Stai. Ascultă, nu poţi s-o suni şi să-i spui că vei pleca mâine cu avionul din D.C.?

— Nu. Am o întâlnire de dimineaţă.

— Spune-i să vină ea cu avionul dimineaţă.

— Fugim împreună.

— Eşti dificil, Keith.

— *Eu* sunt dificil? Tu m-ai luat pe sus la Washington. Ştiai despre uragan.

— Nu, nu ştiam. Ei bine, se presupunea că o să se piardă pe mare. Ascultă, de ce nu poate ea să ia un avion…

— Charlie, l-ai cunoscut pe bărbatul ei. E un tip rău. Ea vrea să fiu acolo când o să se elibereze. De asemenea, sunt lucruri pe care trebuie să le iau de acasă. De acord?

— De acord. N-are rost să mă cert cu un om care gândeşte cu penisul. O să reuşeşti?

Keith se uită la ceasul de la bord. Era ora zero şi zece minute. Zise:

— Aproape.

— Noroc, amice. Spune-i lui Stewart că-i rămân dator. Sună mâine.

— Aşa o să facem. Închise şi îi zise lui Stewart: Domnul Adair îţi este foarte îndatorat.

— Îmi datorează foarte multe.

— Şi mie.

Mai merseră o jumătate de oră şi o luară pe I-81 spre nord.

— Fii atent la drum, zise Keith. O să te întorci singur.

— Da, domnule.

Keith se lăsă pe spate în scaun.

— Deci, ce părere ai de Orioles anul ăsta?

— Nu prea grozavă. Singurul mod de a ajunge în Serie e să-şi cumpere bilete.

— Urmăreşti fotbalul echipelor universitare?

— Sigur.

— Buckeyes se prezintă iarăşi bine.

— Într-adevăr.

Îşi continuară drumul discutând despre sport. Ploaia se potolea treptat pe măsură ce se îndepărtau de zona de activitate a uraganului şi Stewart fu de acord să meargă cu cincisprezece kilometri pe oră peste limita de viteză după ce o să intre în Maryland.

La Hagerstown, Keith îi spuse să o ia spre vest pe I-70. Era un drum bun, aproape lipsit de trafic la ora aceea, dar şerpuia prin Munţii Apalaşi, iar Stewart, care fusese un şofer urban agresiv, deveni foarte timid.

Keith îi ceru să oprească la un refugiu, unde Stewart se duse repede să-şi facă nevoile şi când se întoarse îl găsi pe Keith în spatele volanului.

— Domnule, nu aveţi autorizaţie să conduceţi această maşină.

— În afară de cazurile de urgenţă, când tu moţăi la volan. Aşază-te în spate, Stewart, şi odihneşte-te sau te las aici.

— Da, domnule.

Stewart se urcă în spate şi se întinse pe bancheta largă. Keith îşi continuă drumul. După un sfert de oră auzi sforăituri venind din spate. Dădu radioul

încet şi ascultă muzica country transmisă de postul Wheeling din Virginia de Vest Era un cântec despre un tip divorţat care cânta: „Ea a rămas cu mâna de aur, eu cu daravela” şi pe care Keith îl găsi că fiind o ruptură binevenită de toate cântecele de durere şi nefericire.

La sud de Pittsburg, pe I-70, Keith se opri pentru benzină, Era patru şi douăzeci dimineaţa şi până la Columbus ştia că erau mai mult de cinci ore, apoi încă două ore pe drumuri secundare şi de ţară până la Spencerville şi cam o oră până la Chatham. Nu avea să ajungă la întâlnirea de la ora zece în districtul Chatham sau la zborul de două şi cincisprezece din Toledo. Dar ar trebui să fie destul de aproape ca să continue planul într-o formă modificată.

La şapte dimineaţa mai avea încă vreo câteva ore până la Columbus. Încercă să sune la informaţii în districtul Chatham, ca să obţină numărul de telefon al lui Terry, dar de la telefonul din maşină nu reuşi. Se opri la un refugiu şi se duse la o cabină telefonică. Stewart se sculă, ieşi din maşină şi se întinse. Keith reuşi să dea de operatoarea de cod a zonei şi ceru numărul lui Terry şi Lawrence Ingram din districtul Chatham. O voce înregistrată îi dădu numărul şi, ca să efectueze convorbirea, Keith îşi folosi cartea de credit. O voce de femeie răspunse:

— Alo?

— Terry?

— Da.

— Sunt Keith Landry.

— Oh, Doamne? Oh…

— Totul e-n regulă pe-acolo?

— Da. Unde eşti? Vii? Cât e ceasul?

— Terry, ascultă-mă. Sunt pe drum, la est de Columbus. O să întârzii. Nu voi ajunge până… după-amiază, devreme. Bine? Trebuie să trec pe la mine mai întâi. Ai înţeles?

— Da… Annie o să vină aici la zece. Ce să-i spun?

Keith inspiră adânc. Evident, nu toţi cei din familia Prentis aveau o minte ageră.

— Spune-i ce ţi-am spus eu adineaori.

— A, da. Keith, sunt atât de emoţionată pentru voi amândoi. *Tu* ştii ce nefericită a fost. E ceva minunat, ca un vis. Nu-mi vine să cred că se întâmplă.

Keith o lăsă să continue un timp, apoi o întrerupse:

— Terry, *să nu* o suni. Ascultă, cred că telefonul ei e ascultat. S-ar putea ca apelul tău să ajungă la sediul poliţiei, înţelegi?

— Da… dar ea va fi aici la ora zece…

— Bine. Spune-i personal. Mâncaţi de prânz. O să ajung acolo cât pot de repede. O să luăm un avion mai târziu. Ai înţeles?

— Da, o să-i spun. La ce oră…?

— Pe la unu. N-o să mai sun. Spune-i doar să aştepte.

— De-abia aştept să te revăd.

— Şi eu. Mulţumesc, Terry. Mulţumesc că ai făcut pe intermediarul în toţi anii ăştia. Asta e ultima oară.

— Unde eşti?

— Lângă Columbus, Ohio. Vin de la Washington. Acolo era o vreme urâtă şi n-am putut să iau avionul înapoi. Când Annie o să ajungă acolo, spune-i că sunt pe drum şi că-mi cer scuze. Mai spune-i să *nu* mă sune acasă. S-ar putea ca şi telefonul meu să fie ascultat

— Telefonul tău?

— Da, telefonul meu. De către bărbatul ei.

— E un ticălos, îl urăsc.

— Aşa e. Keith îi repetă totul încă o dată, apoi zise: Ne vedem mai târziu.

Închise şi se întoarse la maşină. Îi spuse lui Stewart care acum stătea în faţă pe scaunul din

dreapta:

— Vrei să suni acasă? Îţi dau cartea mea de credit

— Nu, mulţumesc. O să sun din Ohio.

— Suntem în Ohio.

— A… am să sun mai târziu. E prea devreme.

Keith porni maşina şi intră pe şosea, luând-o pe autostrada circulară ce ocolea la nord oraşul Columbus, apoi se îndreptară spre nord-vest pe Route 23. Era o zi însorită, rece, cu nori albi împrăştiaţi pe cer. Era ceva circulaţie, specifică zilelor de sâmbătă, devreme, în majoritate fiind rulote şi vehicule de agrement ce se îndreptau probabil spre lacuri sau spre Michigan. Stewart părea fascinat de provincie.

— Sunt numai ferme. Ce e ăsta? Porumb?

— Da, porumb.

— Cine mănâncă tot porumbul ăsta? Eu mănânc aşa ceva poate o dată pe lună. Pe aici se mănâncă mult?

Ca să nu-i mai explice despre porumbul furajer şi cel zaharat, despre hrana pentru vite şi cea pentru oameni, Keith răspunse:

— Mâncăm porumb de trei ori pe zi.

Stewart se trezise de-a binelea acum şi se bucura de peisaj arătându-i lui Keith hambare, vite şi porci. Scoseseră un timp bun, dar nu grozav, căci era aproape unsprezece dimineaţa când intrară în districtul Spencer. Keith încetini şi conduse încet pe ultimii douăzeci de kilometri. Nu văzu pe drum nici poliţia districtuală, nici pe cea municipală şi, oricum, n-ar fi recunoscut maşina asta, dar Keith nu voia să aibă probleme atât de aproape de sfârşit.

Opri maşina la aleea înspre fermă şi scoase din cutia poştala câteva scrisori peste care se uită repede în timp ce se apropia de casă. Majoritatea erau nimicuri, dar exista şi o citaţie pentru el ca să apară la secţia de circulaţie a tribunalului din Spencerville pentru diverse parcări neregulamentare pentru care nu ţinea minte să fi

primit procese-verbale de contravenţie. Hărţuiala măruntă, dar Keith îşi dădu seama că ar putea fi oprit oricând de poliţie, dacă nu răspundea la citaţie până la data de prezentare, care era luni. Dar până atunci va fi plecat demult

— Aici locuiţi? întrebă Stewart.

— Da.

Keith opri maşina lângă veranda din faţă şi ieşi. Stewart ieşi şi el, dar era preocupat să privească împrejur, aşa că Keith îşi' scoase bagajul din portbagaj şi îi zise:

— Hai înăuntru să te speli pe faţă şi pe mâini.

Intrară în casă pe uşa din faţa şi Keith îl conduse pe Stewart sus.

— Baia e aici. Ne întâlnim jos. Serveşte-te cu ce vrei din frigider.

Keith intră în camera lui şi-şi aruncă valiza pe pat, apoi scoase din dulap bagajul făcut. Trusa de voiaj era întotdeauna pregătită cu articole de toaletă şi cu lenjerie de corp, un obicei de două decenii de călătorii neplanificate. Documentele importante erau deja în valiză, şi Keith strecură paşaportul în haina de la costum.

Baia era goală acum. Keith se spălă, apoi îşi duse lucrurile jos. Stewart se afla în bucătărie bând un pahar de suc de portocale; Keith îşi turnă ceea ce mai rămăsese.

— Îmi pare rău că n-am nimic să-ţi ofer pentru micul dejun, Stewart, zise el.

— A, e-n regulă. Privi în jur. E cu adevărat o casă veche.

— Are aproape o sută de ani. Poţi să nimereşti singur drumul până la Washington?

— Cred că da.

Keith scoase patru sute de dolari din portofel şi spuse:

— Ăştia sunt pentru benzină, mâncare şi taxe. Opreşte-te la o fermă şi ia nişte produse proaspete. Doamnei Arkell îi va face plăcere.

— Mulţumesc, domnule colonel. M-am simţit bine.

— Ştiam că aşa o să fie. O s-o mai facem iarăşi cândva.

— Pot să folosesc telefonul dumneavoastră, domnule?

— Nu, e supravegheat. Nimeni nu ştie că sunt acasă. Sună de pe drum.

Stewart fusese destul de mult timp în meseria asta ca să nu fie surprins sau să pună întrebări. Keith îl conduse spre uşă pe Stewart care scoase valiza pe verandă. Keith îi dădu indicaţii cum să ajungă pe Route 23 şi zise:

— Poliţiştii din districtul ăsta sunt duri. Mergi cu grijă.

— Da, domnule. Sper să vă mai văd iarăşi în Washington.

— Nu se ştie niciodată.

Îşi strânseră mâinile şi Stewart plecă. Keith verifica iar totul în minte, apoi închise, încuie uşa din faţă şi-şi duse bagajul la Blazer.

Pe scaunul din faţă era un bilet, şi Keith citi mesajul tipărit „Trebuia să pleci până vineri şi văd că maşina ta e aici încă. O să vin luni să văd dacă ai plecat”. Biletul era nesemnat şi nu conţinea cuvinte care ar fi putut fi interpretate într-o curte de justiţie ca o ameninţare. Dar Keith nu intenţiona să se ducă la procurorul districtual. El fie îl omora pe Baxter, fie îl lăsa să trăiască. Alegerea era de fapt a lui Baxter.

Se întrebă de ce Baxter aştepta până luni, apoi îşi dădu seama că acesta era plecat în călătoriile lui de sâmbătă la vânătoare sau la pescuit. A doua zi fiind sărbătoare, chiar şi şeriful Baxter putea să vrea o zi de pace şi odihnă. Dar nu conta. Keith va pleca până luni. De fapt, până seara, când Cliff Baxter se va întoarce acasă şi, văzând că nevastă-sa nu e acolo, îşi va da seama de tot, va înţelege că, într-adevăr, Keith Landry plecase, şi la fel

făcuse doamna Baxter. Keith Landry se întreba dacă ea îi va lăsa vreun bilet.

Se urcă în Blazer şi întoarse cheia în contact. Nu se întâmpla nimic. Complet mort. Apăsă pe declanşatorul capotei, ieşi şi ridică capota. Bateria dispăruse şi în locul ei se afla un bilet care spunea simplu: „Du-te dracului".

Keith inspiră adânc. Tipul îl împiedica să-şi ţină promisiunea faţă de Annie. Una peste alta, ultimele câteva zile nu fuseseră bune, începând cu venirea lui Charlie Adair acasă la el. Nici Casa Albă nu fusese vreo încântare. Nici uraganul Jack. Acum asta. „Bine, Landry. O nouă problemă cu transportul." Se gândi o clipă, apoi intră în hambar. Tractorul de grădină avea o baterie de 12 volţi şi ar fi trebuit să aibă destui amperi ca să pornească Blazer-ul.

Deschise uşa şi se aşeză în tractor. Voia să-l pornească, să-l ducă până la Blazer, să-l lase să se încarce un timp, apoi să pună bateria de la tractor în maşină. Apăsă pe dispozitivul de pornire dar auzi un păcănit şi se uită la bord. Cineva aprinsese farurile şi bateria se descărcase. „Cliff, începi să mă calci pe nervi." Se dădu jos din tractor şi privi peste drum la ferma familiei Jenkins. Ar putea împrumuta o baterie de la ei, dar observă că ambele maşini, automobilul şi camioneta, nu se aflau acolo. Ar putea împrumuta bateria de la tractorul lor, cu sau fără cunoştinţa lor, dar aşa ceva nu se făcea pe aici. Intră în casă şi încercă să sune la Jenkins, dar, după cum îşi închipuise, nu era nimeni acasă. Ferma Muller se afla cam la un kilometru de mers pe jos. „La naiba."

Se uită prin cartea de telefon şi sună la un service de pe autostradă de unde îi spuseră că vor ajunge acolo în jumătate de oră, cu o baterie nouă. Omul adăugă:

— Probabil că nişte copii afurisiţi au furat-o. Ar trebui să sunaţi la poliţie.

— O să sun.

Le dădu indicaţii cum să ajungă la fermă şi închise. „Poate ar fi trebuit să sun la Baxter Motors, fiindcă acolo e bateria mea.”

Se gândi să-i telefoneze lui Terry. Annie era acolo, aşteptând, şi probabil că Cliff Baxter era plecat din oraş. Dar dacă apelurile lui chiar treceau pe la sediul poliţiei? Indiferent de cât de atent ar încerca să fie cu Terry sau cu oricine răspundea, telefonul ar fi ca un semnal de alarmă sunând la sediul poliţiei. Toate instinctele lui, ca şi flerul profesional, îi spuneau: „Nu folosi telefonul”.

Utiliză timpul ca să se bărbierească, să facă un duş şi să se schimbe în haine obişnuite, încercând să pună aceste semne de rău augur într-un context mai fericit. *Drumul iubirii adevărate nu e niciodată uşor.* „Diseară, la Washington, cina cu familia Adair, duminică, poate la Catedrala Naţională, luni, turul Washingtonului cu Charlie, apoi mă gândesc la un refuz în scris al ofertei de muncă, obţin paşaportul şi zburăm la Roma nu mai târziu de miercuri.” Sună bine. „Unde-i afurisita aia de baterie? În lipsa unui cui, regele stătea în oraşul Dumferling.” Ceva de genul ăsta.

Cam la patruzeci de minute după ce sunase, o camionetă intra pe alee şi zece minute mai târziu, Keith avea o baterie nouă. Porni Blazer-ul în timp ce omul de la service se afla încă acolo şi totul părea să fie în regulă.

Ieşi de pe alee şi după zece minute se îndrepta spre sud pe un drum drept de ţară spre districtul Chatham. Era ora unu şi treizeci şi cinci şi urma să ajungă acolo în mai puţin de o oră. O maşină albastru cu alb a şerifului din districtul Spencer se afla în urma lui. În acest moment, lui Keith nu-i păsa absolut deloc că în maşină era doar şeriful, şi Keith decise că, dacă acesta îi făcea semn să se oprească, şeriful se va trezi legat fedeleş în portbagajul propriei lui maşini.

La capătul de est al districtului Spencer, Keith o lua pe autostradă spre est dând impresia că se

îndrepta spre Columbus şi indicând direcţia est, în caz că cineva se întreba de ce Keith Landry o lua pe drumul rural spre districtul Chatham. Maşina şerifului continuă să-l urmărească, dar, când se apropiară de graniţa de est a districtului Dawson, maşina se întoarse. Keith îşi continuă drumul în această direcţie greşită încă zece minute, apoi o luă spre sud, apoi iarăşi spre vest, spre Chatham. Bănuia că şeriful din Spencer vorbise prin radio cu omologul lui din Dawson ca să-l urmărească, dar nu observă nicio „coadă”. Departamentele şerifului de ţară erau mici şi districtele erau mari. În comparaţie cu drumurile pe care Keith obişnuia să le facă de la graniţa Germaniei Occidentale prin Germania de Est spre Berlin, acesta era uşor. Dar, când te fereai de poliţie, indiferent dacă erau şerifi de ţară din America sau de la Stasi, porniţi în căutare de pradă, norocul avea un mare rol în acest joc. După un sfert de oră traversă graniţa districtuală şi intră în Chatham. Nu ştia exact unde se afla, dar era uşor să navigheze prin caroiajul de drumuri care aproape că se găseau pe direcţia punctelor cardinale ale busolei.

În cele din urmă, intră pe County Road 6 şi continuă să meargă spre vest, citind bornele instalate la drumurile orăşeneşti cu care acesta se intersecta, numerotate în ordine descrescătoare până când ajunse la T-3, drumul pe care locuia Terry şi unde îl aştepta. Nu ştia dacă trebuia s-o ia la stânga sau la dreapta, dar dădu cu banul în minte şi întoarse spre stânga. Conduse încet, căutând casa din cărămidă roşie în stil victorian, pe care o văzu în faţă, pe dreapta. Cu adevărat, se gândi, un al şaselea simţ îl adusese aici fără greşeală, şi-şi aminti zâmbind de ceea ce-i spusese Charlie despre faptul că-şi urma organul de reproducere, deşi Keith credea că-şi urma inima care acum îi bătea repede.

Încetini şi o luă pe aleea de pietriş. Primul lucra pe care îl observă era că se afla doar o maşină pe

alee şi aceasta era o camionetă. Următorul lucru care-l deranja fu faptul că uşa laterală a casei se deschise şi femeia care veni în întimpinare, deşi semăna cu Annie, nu era ea.

Capitolul 27

Terry rămase un moment la uşă, apoi veni spre Keith care ieşise din Blazer. Keith ştia deja după expresia de pe faţa lui Terry că Annie nu se afla acolo, dar nu ştia de ce.

— Bună, Keith, rosti Terry.

— Ce mai faci?

— Bine… Annie nu e aici.

— Ştiu.

— A fost aici, dar a plecat.

El dădu din cap.

— Bine.

— A… trebuit să plece.

Un timp niciunul nu spuse nimic, apoi Terry zise:

— Vrei o ceaşcă de cafea?

— Da.

Keith o urmă în bucătărie.

— Ia loc, îi spuse Terry.

El se aşeză la masa rotundă din bucătărie. În timp ce Terry turna cafea în două căni, îl informă:

— Annie ţi-a lăsat un bilet.

— Ea e bine?

— Da. Terry puse cănile pe masă, cu frişca şi zahăr şi spuse: era supărată.

— N-o condamn.

Terry sta şi mesteca absentă în cafea.

— Nu era furioasă. Dar când a ajuns aici era… oarecum nerăbdătoare şi apoi, când i-am spus că o să întârzii, a fost dezamăgită. După aceea, şi-a revenit şi a fost o vizită plăcută.

— Bine.

Keith se uită la Terry.

Era cam cu trei ani mai mare decât Annie şi arăta la fel de bine ca şi sora ei, dar nu avea energia şi vitalitatea lui Annie. Terry terminase liceul cu doi ani înainte ca Annie şi Keith să înceapă să iasă împreună, în ultimul an de şcoală.

Apoi plecase în Kent State, aşa că Keith n-o văzuse prea des, cu excepţia verilor şi a vacanţelor, dar, aşa cum îi reamintise Annie, uneori Terry îi acoperea, când era acasă. Terry era o romantică. Keith îşi aduse aminte că ea îl cunoscuse pe viitorul soţ, Larry, la colegiu, se căsătoriseră şi părăsiseră şcoala înainte de absolvire. Keith şi Annie, pe vremea aceea boboci la Bowling Green, merseseră împreună la nuntă. Îşi aminti că, la numai şapte luni după căsătorie, Terry născuse şi Annie îi spusese: „Vom absolvi, ne vom căsători şi vom avea copii în această ordine”.

— Am mâncat de prânz, zise Terry. N-am mai văzut-o atât fericită de ani de zile. Un tip care locuieşte în josul drumului a venit să lase ceva, şi când ea a auzit camioneta pe alee, a sărit de pe scaun şi a ieşit afară. Terry îl privi şi zâmbi. Cred că n-ar fi trebuit să dezvălui secretele de familie.

— Îţi sunt recunoscător pentru sinceritatea ta. Poţi să-i spui lui Annie că arătam ca un căţeluş nefericit şi îndrăgostit.

— Cunosc înfăţişarea asta. Când Larry vine de pe drum, arată naiba şi nu-i e foame de mâncare, ci îi e foame de dragoste. Se înroşi la faţă. Voi, bărbaţii.

Keith zâmbi la rândul lui. După cum îi spusese Annie într-o scrisoare, în urmă cu câţiva ani, Larry avea un fel de afacere cu camioane, iar Terry ţinea contabilitatea. Keith îşi imagină că le mergea bine, casa era drăguţă şi camioneta era nouă. Îl văzuse pe Larry de câteva ori, când el şi Annie erau acasă de la colegiului, şi-şi aminti că Larry era genul de tip mare şi tăcut. În dimineaţa asta, Larry lucra sau făcea pe şeriful în weekend, fie că stătea liniştit pe undeva, aşa cum fac bărbaţii când se discută probleme de suflet.

— Te-a aşteptat până la ora unu, apoi brusc a spus: „Plec”, şi ţi-a scris un bilet, zise Terry.

Terry scoase un plic din buzunarul blugilor şi i-l puse pe masă. Keith se uită la el şi îşi văzu numele

notat cu familiarul scris de mână al lui Annie. Sorbi din cafeaua căreia îi simţea nevoia.

— Am încercat s-o reţin zise Terry, dar mi-a spus că totul e-n regulă, că o să te vadă altă dată. E întotdeauna atât de exuberantă, că nu poţi să-ţi dai seama când suferă. Nu mă refer la dimineaţa asta, ci la ticălosul cu care e măritată. Oh, Doamne, vreau atât de mult să fie fericită. Fericită iarăşi cu adevărat.

— Şi eu. Deci, tu ce mai faci? Arăţi bine.

Terry zâmbi.

— Mulţumesc. Arăţi grozav, Keith. Te-am recunoscut imediat ce-ai ieşit din maşină.

— Au trecut mulţi ani, nu-i aşa?

— O, da. Au fost vremuri bune pe atunci.

— Au fost, nu-i aşa?

Ea dădu din cap, apoi spuse:

— Larry a fost nevoit să se ducă la muncă. Te-a aşteptat un timp, ca să te vadă. Mi-a spus să te salut.

— O să ne întâlnim data viitoare.

— Sper. Deci, tu te-ai descurcat bine. Am ştiut întotdeauna că aşa o să fie.

— Mulţumesc. Asta e o casă drăguţă.

— Oh, locuinţele astea vechi sunt o pacoste, dar lui Larry îi place să meşterească. Tu te-ai întors la fermă?

— Da. E o mulţime de treabă de făcut Ce mai fac părinţii tăi?

— Bine. Îmbătrânesc, dar sunt sănătoşi, slavă Domnului. Ai tăi?

— Se simt bine în Florida. Nu le vine să creadă că au un fiu care a ieşit la pensie.

Terry zâmbi.

— Arăţi prea tânăr ca să ieşi la pensie.

— Se pare că-i o părere generală.

— Deci, ai fost la Washington?

— A trebuit să rezolv nişte probleme. Am crezut că o să mă întorc la timp.

Mai vorbiră o vreme, scrisoarea rămânând pe masă între ei. Keith considera că e important să restabilească relaţia cu sora lui Annie şi, de fapt, chiar o plăcea pe Terry şi voia ca şi ea să-l placă, nu ca iubitul sau cavalerul alb al surorii ei, ci ca persoană. Terry se dovedi a fi mult mai raţională decât păruse la şapte dimineaţa şi Keith avea sentimentul că ea voia să-i spună multe, însă el continuă un timp cu conversaţia de rutină, după care îi zise:

— Vreau tot ce-i mai bun pentru sora ta. Ştii că n-am încetat niciodată să ne iubim.

Terry confirmă dând din cap şi o lacrimă îi alunecă pe obraz. Keith luă scrisoarea şi o întrebă:

— Te superi dacă o citesc aici?

— Nu, dă-i drumu'… Se ridică. Trebuie să pun nişte lucruri în uscător.

Coborî la subsol.

Keith deschise plicul şi citi: „Dragă Keith, Nu, nu sunt furioasă, da, sunt dezamăgită. Ştiu că, orice te-a făcut să te duci la Washington nu putea fi amânat, dar mi-a oferit câteva ore de gândire în dimineaţa asta. O, nu, Prentis! Iar nu te gândeşti!"

Keith zâmbi, amintindu-şi că el obişnuia să-i spună acest lucru în colegiu ori de câte ori ea începea o propoziţie cu „Mă gândeam că…"

Dar ştia că asta n-avea să fie o scrisoare amuzantă şi citi mai departe: „Mă gândeam că e un pas important pentru tine. Pentru mine înseamnă ieşirea dintr-o situaţie pe care n-o mai suport. Dar pentru tine înseamnă asumarea unei mari responsabilităţi să fii răspunzător pentru mine. Poate că n-ai nevoie de povara asta. Ştiu că soţul meu ţi-a făcut zile amare şi ştiu că poţi să te descurci bine în privinţa asta. Dar încep să mă simt vinovată de toate astea. Vreau să spun, Keith, că nu cred că te-ai afla aici sau în situaţia asta, dacă nu aş fi eu, şi îţi sunt recunoscătoare. Dar fără mine, ai putea să faci ce vrei, adică, după tot ce s-a întâmplat până acum, să te întorci la Washington,

în Europa sau oriunde ar fi, fără să încerci să mă introduci şi pe mine în planurile tale”

Keith era destul de sigur că ştia esenţa paragrafului următor dar totuşi îl citi. „Poate că amândoi avem nevoie de ceva timp de gândire, ca să lăsăm lucrurile să se liniştească. Am aşteptat atât de mult timp, aşa că mai putem aştepta încă vreo câteva săptămâni. Ar fi probabil o idee bună să pleci – nu că vreau eu asta, dar, dată fiind situaţia cu Cliff, ar putea să fie cel mai bun lucru. Aşa cum am făcut douăzeci de ani, poţi să iei legătura cu mine prin Terry şi vom stabili un loc şi un moment ca să ne întâlnim şi să discutăm –, dar peste câtva timp. Ştiu, probabil eşti supărat că nu te-am aşteptat, dar n-am putut – îmi pare rău. Da, nu mă pricep să scriu scrisori şi nu pot să scriu ceea ce simt, dar tu ştii ce simt, domnule Landry, şi o să-ţi spun iarăşi când ne vom întâlni. Cu dragoste, Annie.”

Keith împături scrisoarea şi o băgă în buzunar. Terry urcă în bucătărie şi-i aruncă o privire în timp ce lua cafetiera de pe tejghea.

— Mai vrei o ceaşcă?

— Nu, mulţumesc. Se ridică. Ei bine, mulţumesc încă o dată. Când o vezi pe Annie, spune-i că plec luni.

— Pleci? Unde te duci?

— Încă nu sunt sigur, dar o să iau legătura cu ea prin tine, dacă se poate.

— Bineînţeles… Hei, lasă-mă s-o sun. Are telefon în maşină şi poate e încă pe drum, o să-i spun că eşti aici.

— E-n regulă. Se face târziu.

Keith se îndreaptă spre uşă.

— Vrei să-i laşi un bilet?

— Nu, o să-i scriu şi o să trimit scrisoarea aici.

Terry îl însoţi.

— Nu ştiu ce ţi-a scris, dar ştiu ce simte. Poate n-ar trebui să acorzi prea multă atenţie acelei scrisori.

— Scrisoarea n-are nimic.

— Nu cred. Hei, ce s-a întâmplat cu voi doi?

Keith zâmbi.

— Ghinion, sincronizare proastă. Se sui în Blazer şi coborî geamul. O să rezolvăm noi.

— De data asta, aţi fost foarte aproape. Puse mâna pe portieră. Keith, o cunosc pe soră-mea şi n-aş spune nimănui asta în afară de tine… E înspăimântată. A avut o săptămână proastă cu el.

— Crezi că e în pericol?

— Ea nu crede, dar… eu cred că dimineaţa asta a fost prea mult pentru ea. A început să-şi facă griji pentru tine… aşa că a sunat la cabana lor din Michigan şi când el a răspuns ea a închis. S-a simţit mai bine ştiindu-l acolo şi nu pe aici. Totuşi, cam după o oră a zis că se duce acasă. Asta a fost cam cu două ore înainte să ajungi tu aici. Mă miră că n-aţi trecut unul pe lângă altul.

— Eu am luat-o pe alt drum.

— Probabil că ea a trecut pe lângă casa ta.

— Poate.

— Încearcă să vorbeşti cu ea înainte de plecare. Are nevoie să ştie ceva despre tine.

— Nu e uşor.

— O să mă duc s-o văd mâine. Ştiu că nu pot s-o sun la telefon. Dar o să trec pe acolo după slujbă şi, cumva, o să rămânem singure. O să aranjez o întâlnire între voi.

— Terry, apreciez cu adevărat ceea ce faci, dar eu şi ea avem amândoi nevoie de timp de gândire.

— Aţi avut peste douăzeci de ani pentru aşa ceva.

— Încă vreo câteva săptămâni n-o să schimbe nimic.

— Ar putea.

— Nu, n-ar putea. Hai s-o lăsăm baltă deocamdată. O să iau legătura cu tine peste câteva săptămâni. Până atunci, toată lumea o să gândească limpede şi o să reluăm totul de acolo.

Terry se îndepărtă de Blazer.

— Bine, nu vreau să mă amestec.

— Ne-ai fost de mare ajutor.

Porni maşina.

— Eşti supărat.

— Nu, nu sunt. Zâmbi. Dacă o să-ţi spun că eşti la fel de frumoasă şi de sexy că sora ta, vei fi o adevărată doamnă din vestul mijlociu şi o să mă pălmuieşti?

Terry zâmbi.

— Nu, o să primeşti un sărut. Se aplecă pe fereastră şi-l sărută uşor pe obraz. Ai grijă de tine. Ne vedem în curând.

— Sper.

Ieşi de pe alee şi o luă înapoi spre districtul Spencer. Faptul că fusese timp de douăzeci de ani spion avea avantajele lui. În primul rând, învăţai cum să gândeşti altfel decât majoritatea oamenilor, să vezi viaţa ca pe o partidă de şah, să te gândeşti cu şase mişcări înainte, să nu dezvălui planul jocului şi să nu dezvălui niciodată mai multe informaţii decât cealaltă persoană trebuie să ştie. Putea să aibă încredere în Terry, desigur, dar n-avea încredere în judecata ei. Era mai bine ca ea să creadă că el era furios sau orice credea ea. Nu încerca s-o manipuleze, şi prin ea, pe Annie. Dar trebuia să ţină cont de Cliff Baxter şi, cu cât Terry ştia mai puţin, cu atât era mai bine.

Scrisoarea lui Annie. Nu avea nevoie să citească printre rânduri – totul era acolo, în propriile ei cuvinte. Era dezamăgită, probabil jignită. Era preocupată de siguranţa lui. Nu voia să reprezinte o povară pentru el. El lua toate astea drept bune. Ceea ce dorea ea de la el era o reasigurare că totul este în regulă – că nu trebuia să se preocupe de călătoria lui la Washington, că Cliff Baxter nu-l va deranja, că ea nu era o povară, că ea îi ridicase moralul.

Totuşi, îi ceruse să aştepte şi, fără îndoială, vorbise serios. Chiar dacă el ar fi vrut să aştepte, lucru pe care nu-l dorea, acţiunile lui Cliff Baxter

erau imprevizibile. *Ea avusese o săptămână proastă cu el.*

Îşi aminti că Gail îi vorbise despre incidentul cu focurile de armă de la casa Baxter, aşa că îi trecu prin minte, şi nu pentru prima oară, că Annie avea să-şi omoare soţul. Keith nu putea lăsa să se petreacă aşa ceva. Nu trebuia să se întâmple. Dar, dacă urma să se întâmple, ea va aştepta până după plecarea lui Keith Landry, aşa că Keith avea ceva timp să se asigure că n-o să se petreacă nimic. Dacă Keith îşi jucase bine rolul cu Terry, ea îi va spune lui Annie că Keith Landry urma să plece şi, după expresia lui, s-ar putea să nu se mai întoarcă. S-ar putea ca toate astea să fie o mică înşelătorie, recunoscu el, dar era necesar. „Totul e cinstit în dragoste şi în război.” Poate nu tot, dar mult.

Traversă graniţa intrând în districtul Spencer şi, după douăzeci de minute, se afla în Spencerville. Trecu pe lângă casa lui Annie, pe Williams Street, dar pe alee nu se găsea nicio maşină. Merse în centru şi se opri la bancă, unde apăsă la automat pe valoarea maximă, care în această zonă era de patru sute de dolari. Mai conduse o vreme prin oraş, dar nu văzu Lincoln-ul ei alb.

Ieşi din oraş, o luă pe Highway 22 oprindu-se la benzinăria cu autoservire a lui Arles. Se dădu jos şi pompă. Bob Arles ieşi agale din birou şi-i făcu cu mâna.

— Ce mai faci?

— Bine. Tu?

— La fel. Bob Arles se apropie de Keith. Ţi-ai luat un Blazer nou.

— Da.

— Îţi place?

— Da.

— Ai scăpat de cealaltă?

— Am făcut-o coteţ de păsări.

Arles râse, apoi îl întrebă:

— Hei, a trecut vreodată şeriful Baxter pe la tine?

Keith îi aruncă o privire şi răspunse:

— S-a oprit pe acolo săptămâna trecută.

— Mda, a zis că s-ar putea s-o facă. I-am spus că ai fost aici într-o zi.

— Mulţumesc.

Keith termină de pompat şi puse pompa la loc. El şi Arles intrară în birou şi Keith plăti pentru benzină.

— Vine des pe-aici? întrebă Keith.

Expresia lui Bob Arles se schimbă.

— Păi… venea. Aici avem multe dintre afacerile oraşului şi districtului. Dar… ăă… am avut ceva probleme.

— Cred c-am auzit despre asta.

— Mda… o mulţime de oameni au auzit de asta.

Keith intră în magazinul alimentar şi Bob Arles îl urmă. Nu se afla nimeni în spatele tejghelei şi Keith întrebă:

— Unde e doamna Arles?

— E plecată pentru o vreme. Bănuiesc că ştii de întâlnirea aceea de la biserică de lângă Overton.

— Dar de ce a plecat doamna Arles?

— Ăă… păi… cred că s-a simţit cam… poate puţin nervoasă după ce s-a dus şi şi-a dat drumu' la gură.

— A spus adevărul?

— La naiba, nu. Adică, trebuie să dai ceva, ca să primeşti ceva pe lumea asta. Femeile nu înţeleg cum se fac afacerile. Arles clătină din cap. Şeful poliţiei şi vărul lui, Don Finney, care e şerif, au venit aici şi mi-au spus că o să ducă toate conturile oraşului şi ale districtului în altă parte. Ştii cât din afacerile mele reprezintă asta? Îţi zic eu. Aproape cincizeci la sută. Ştii ce-o să se întâmple acu'? Sunt terminat. Fiindcă ea şi-a dat drumu' la gura ei afurisită. "

— Deci, nu-l mai vezi pe şeriful Baxter?

— A, vine, ca şi până acum, fiindcă de aici trebuie să se aprovizioneze oraşul până când consiliul municipal o să schimbe locul de

aprovizionare. Dar nu prea vorbeşte cu mine şi ceea ce spune nu e plăcut. Zice că are o răfuială cu Mary. I-am zis că n-o s-o mai vadă pe aici o vreme.

— Încă se mai serveşte cu tot ce vrea?

— Hei, n-a făcut asta niciodată, întotdeauna a plătit şi dacă am vrut să-i dau eu câte ceva ca să mănânce, ce dacă?

Keith puse vreo câteva produse pe tejghea, lucruri care să-i ajungă în weekend. Arles se duse în spatele tejghelei şi înregistra produsele la casă.

— Plec din districtul Spencer. Luni, spuse Keith.

— Zău? Pentru totdeauna?

— Da. Nu-i de lucru pe-aici.

— Ţi-am zis eu. Păcat, totuşi. Avem nevoie de mai mulţi oameni. Costă douăzeci şi cinci de dolari şi şaptezeci şi doi de cenţi.

Keith îi plăti, Arles i le împachetă.

— Data viitoare, când treci pe aici, o să vezi localul ăsta închis.

— Nevasta ta a făcut ceea ce trebuie, îi răspunse Keith. Ştii asta.

— Mda, poate. Dar n-am nevoie ca şeriful Baxter să-mi fie duşman şi n-am nevoie s-o iau de la început la vârsta mea.

— N-aş băga mâna în foc că Baxter o să mai fie mult timp şerif.

— Da? Crezi?

— Ai citit transcrierea stenogramei întrunirii de la St James?

El confirmă dând din cap.

— *Tu* ce părere ai?

— Păi… omul ar fi trebuit să-şi controleze mai bine scula. Arles zâmbi. Hei, ştii de ce bărbaţii dau nume penisurilor lor? Fiindcă nu vor ca un necunoscut să ia nouăzeci la sută din hotărârile lor. Arles râse şi lovi tejgheaua cu palma Te-ai prins?

— Desigur.

Arles deveni iarăşi serios.

— Dar chestia cealaltă care ei zic că el a făcut-o… că-şi umplea aici maşina personală pe gratis… la naiba, chiar dacă era adevărat, dar nu e, nimeni n-a păţit nimic. Acu' lucrul ăla despre el şi femeile alea, nevastă-mea zice că-l face nepotrivit să fie şeful Poliţiei. Nu ştiu, fiindcă nu ştiu dacă femeile minţeau sau nu. Dar ştiu că acuzaţiile alea nu fac prea bine vieţii lui de familie. Hei, o cunoşti pe doamna Baxter?

— Am fost colegi de şcoală.

— Da? Ei, e o femeie grozavă. Nu trebuie să audă genul ăla de prostii de la curvele alea, care se ridică acolo în biserică, neruşinate cât încape, şi spun tot.

— Încearcă să te duci la viitoarea întrunire. Complimentele mele doamnei Arles. Ar trebui să fii alături de ea.

Keith îşi luă punga şi plecă. De la un telefon public, situat pe o latură a magazinului, îl sună pe Charlie Adair acasă unde răspunse robotul.

— Charlie, planul s-a amânat, zise. O să te mai sun peste o zi sau două. Îmi pare rău că nu pot să vin diseară. Complimentele mele lui Katherine. Între timp, dacă mă suni acasă, presupune că telefonul e ascultat de şeriful Baxter care are ideea asta trăsnită că mă interesează nevastă-sa. Stewart a făcut o treabă grozavă. Ar trebui să ajungă până la miezul nopţii. Încă mă gândesc la oferta de muncă. Pot să am lumină variabilă în birou? Salută-l pe preşedinte din partea mea. Mai vorbim.

Pe la ora nouă, în acea seară, Keith se gândi că nu mai dormise de aproape treizeci şi şase de ore şi se gândi să se pregătească de culcare. Deschise sertarul noptierei şi văzu că pistolul lipseşte.

Se gândi un moment. Cei doi Porter ştiau unde este, dar nu l-ar fi luat neinvitaţi. Se uită prin dulapuri şi observă că lucrurile erau uşor deranjate. Evident, Baxter intrase în casă, ceea ce, pentru un

poliţist care avea la dispoziţie cel puţin doi lăcătuşi nue ra dificil.

Nu părea să lipsească nimic, în afară de pistol, şi nu se afla nimic compromiţător în casă pentru care să fie îngrijorat. Arsese ultimele scrisori trimise lui de Annie, iar cele din trecut le băgase prin diverse maşini guvernamentale de tăiat hârtie. Keith nu prea că un om strângător şi acum se bucura că era aşa.

Cu scrisorile rezolvase, dar Glock-ul dispăruse şi Baxter îi cotrobăise prin lucruri. Un motiv suficient ca să-l omoare şi ar fi făcut-o dacă nu ar fi promis şi dacă Baxter n-ar fi fost pe punctul să-şi piardă nevasta, slujba, prietenii şi oraşul. Moartea, cum se zice, era prea bună pentru el.

Îşi găsi vechiul cuţit şi îl puse în noptieră. Stinse luminile şi se culcă.

Se sculă în zori, făcu un duş şi se îmbrăcă, apoi coborî. Era o dimineaţă rece, geroasă, de duminică şi, când ieşi afară, respiraţia i se transformă în aburi. Se duse până la lanul de porumb şi decoji un ştiulete. Culoarea era aproape cea potrivită şi la fel era şi coaja uscată, subţire ca hârtia. Aproape, dar nu încă gata. Încă o săptămână sau două, dacă vremea va permite.

Se plimbă în jurul curţii, cercetă acareturile, gardurile, terenurile. Una peste alta, făcuse treabă bună şi tot ce investise fuseseră ceva bani, o mulţime de timp şi muncă pe rupte. Nu ştia cu adevărat de ce o făcuse, care fusese scopul, dar îi părea bine. Ştia că atinsese, reparase lucrurile pe care le atinseseră şi le dreseseră tatăl şi unchiul lui, la fel ca şi bunicul. Nu mai rămăseseră multe de pe vremea străbunicului sau a stră-străbunicului său, colonistul iniţial, dar Keith păşea pe acelaşi pământ pe care merseseră şi ei, iar dimineaţa devreme şi seara, când zona era liniştită în semiîntuneric, le putea simţi prezenţa.

Se duse la biserică. Nu la St James, ci la St. John în Spencerville. Aceasta era o congregaţie diferită, în mod evident – mai bine îmbrăcată, cu maşini mai bune. Biserica mare, din cărămidă şi piatră, era cea mai frumoasă clădire din Spencerville, cu excepţia tribunalului. Dacă districtul avea o biserică oficială aceea era cea luterană de la St. John, strâns legată de prim-colonizatori şi de structura puterii actuale. Din când în când apăreau chiar şi membrii bisericii protestante episcopale, mai ales dacă erau candidaţi pentru vreun post sau dacă aveau treabă în oraş.

Când se apropie, Keith se uită după familia Baxter, dar nu o văzu. Chiar dacă practic ar fi dat peste trupul masiv al domnului Baxter, n-ar fi fost nicio problemă; era duminică, asta era o biserică, şi oamenii cu frica lui Dumnezeu din Spencerville n-ar fi tolerat discordia şi dezordinea în sau în jurul casei Domnului în ziua Domnului.

Keith intră. Biserică era spaţioasă şi putea să adăpostească aproape opt sute de oameni. Keith cercetă spatele enoriaşilor aşezaţi în strane, dar tot nu-i văzu pe doamna şi domnul Baxter. Dar, dacă se aflau aici, îi va vedea ieşind dacă, după slujbă, va sta la capătul scărilor.

Se aşeză pe partea stângă în spate, şi slujba începu, fiind oficiată de pastorul Wilbur Schenk, duhovnicul doamnei Baxter.

De-abia la jumătatea slujbei, Keith îşi dădu seama că Annie se afla în cor, aşezată în extremitatea dreaptă a altarului, aşa ca o putea vedea bine. Corul se ridică să cânte şi Annie îl privi ca şi cum îl văzuse de multă vreme şi era nervoasă pe el că n-o vedea. Ochii li se întâlniră o clipă şi Keith îi făcu cu ochiul. Annie zâmbi începând să cânte *Rock of Ages,* apoi se uită în jos la cartea de imnuri, încă zâmbind. Arăta ca un înger, gândi el, cu roba roşie a corului şi cu ochii sclipind în lumina luminărilor. Când se termină

imnul, ea închise cartea de imnuri, iar când se aşeză îl privi din nou.

Înainte ca slujba să se termine, Keith plecă şi ieşi din Spencerville. Se opri la ferma Cowley şi ciocăni la uşă, dar nu răspunse nimeni. Uşa era neîncuiată, aşa că intră şi-l strigă pe Billy Marlon, dar casa părea goală. Intră în bucătărie, găsi un creion şu un plic de la o scrisoare neimportantă şi scrise: „Billy, plec din oraş pentru o vreme. Ne vedem data viitoare. Nu mai bea. Du-te la spitalul veteranilor din Toledo pentru analize. E un ordin, soldat". O semnă: „Landry, colonel, armata SUA, infanterie". Nu ştia cât de mult o să ajute biletul, dar simţea un fel de nevoie sau de obligaţie să-l scrie. Puse o sută de dolari pe masa din bucătărie şi plecă. Se gândi să se ducă pe la familia Porter, dar îşi luase rămas bun de la ei şi nu voia să-i alarmeze cu o schimbare de planuri; un alt caz în care cu cât ştiau mai puţin, cu atât era mai bine pentru ei. Cliff Baxter şi şleahta lui trebuia să fie luaţi în consideraţie, dar pentru un timp se liniştiseră.

Următoarea vizită fu la casa mătuşii Betty. Pe drum, se oprise la un stand mare din interiorul unei ferme şi cumpărase gemuri, dulciuri de casă, sirop de arţar şi alte produse zaharoase, care ar fi provocat celor mai mulţi oameni comă diabetică, dar cu care mătuşa Betty părea să înflorească.

Ea era acasă, gata să plece la Lilly şi la Fred pentru masa de duminică, după cum îl informă. Îl invită înăuntru, dar, ca majoritatea oamenilor în vârstă pe care îi cunoştea Keith, în special rudele din Germania, ea nu ştia cum să se descurce cu o mică schimbare în programul zilei.

— Trebuie să fiu acolo peste o oră, îi spuse lui Keith.

Lilly şi Fred locuiau cam la douăzeci de minute distanţă, şi Keith îşi aminti cu un zâmbet de teoria relativităţii a mătuşii Betty pe care şi-o aplica ei înseşi şi altor persoane.

— Stau doar un minut, zise Keith. Dacă te grăbeşti, poţi să ajungi la timp. Uite, am cumpărat câte ceva.

Puse sacoşa pe masa din sufragerie şi ea o goli scoţând produsele pe rând.

— Oh, Keith, nu trebuia să faci asta. Eşti atât de dulce.

Şi aşa mai departe.

— Mătuşă Betty, plec un timp şi mă întrebam dacă eşti drăguţă să ai puţin grijă de casa mea, spuse Keith.

— Iar pleci?

— Da. N-o fac des. O dată la un sfert de secol sau cam aşa ceva.

— De data asta, unde te duci?

— La Washington, ca să rezolv nişte treburi restante. Am mai rugat şi pe alţii să arunce o privire pe la fermă. Jeffrey şi Gail Porter. Jeffrey e un fost coleg de şcoală de-al meu.

— Care Porter e el? Cel cu cei trei fii?

— Nu, tatăl lui are trei fii. Jeffrey e unul dintre ei. Jeffrey e de vârsta mea. Oricum, am vrut să ştii.

— Aşteaptă. Am ceva pentru tine. Se duse în bucătărie şi se întoarse cu sticla de vin roşu franţuzesc, de Burgundia, data de el, rece de la frigider. Asta o să rămână nefolosită, aşa că ar trebui s-o iei.

— Mulţumesc.

— De ce nu vii cu mine la Fred şi Lilly? O să-i sun. Ar trebui să mai pună o farfurie. Ea face întotdeauna prea mult. Risipeşte mâncarea, femeia aia. I-am spus lui Harriet, fata aia a ei iroseşte…

— Am o altă obligaţie. Mătuşă Betty, ascultă-mă. Ştiu că nu asculţi, nu răspândeşti şi nu crezi bârfele. Dar, după vreo câteva zile, o să auzi nişte bârfe despre nepotul tău favorit şi despre Annie Baxter. Cea mai mare parte din ce-o să auzi va fi probabil adevărat

Ea îl privi doar o clipă, apoi îşi îndreptă atenţia spre produsele de pe masă. Keith o sărută pe

obraz.

— Nu te grăbi. O să-ţi scriu.

O lăsă pe mătuşa Betty în sufragerie, preocupată probabil cum să ajungă la Lilly la timp, având la dispoziţie mai puţin de o oră. Keith zâmbi. Ei bine, recuperase vinul, deci făcuse o afacere bună. Se îndreptă spre casă, înapoi la fermă. Era trecut de amiază acum, soarele de octombrie se afla spre vest, apăruseră norii împreună cu un vânt din nord şi tot ţinutul părea întunecat, rece şi singuratic în această după-amiază de duminică.

Keith însuşi avea un sentiment de singurătate, de închidere, şi de siguranţă că făcuse ceea ce trebuie. Va pleca dimineaţă, cu sau fără Annie, dar ea se va afla la el în inimă şi el va fi cu ea. Săptămâna viitoare sau luna viitoare, sau chiar anul viitor vor fi împreună.

Capitolul 28

Pe la ora şase, Keith se afla în camera de zi citind şi bând vinul de Burgundia care acum avea temperatură camerei. Găsise în pod o cutie cu vechile cărţi de la colegiu şi alesese *Ethan Frome* de Edith Wharton. În colegiu îi plăcuse Wharton precum şi alţi scriitori americani din acea perioadă, inclusiv Henry James, Theodore Dreiser şi fiul statului Ohio, Sherwood Anderson. Însă bănuia că nimeni nu-i mai citea. Îşi notă în gând să-i întrebe pe cei doi Porter dacă Anderson se mai afla în bibliografie la Antioch.

De la colegiu încoace lecturile sale fuseseră în principal problemele actuale şi cele politice, genul de materiale care apăreau pe lista de bestselleruri din *Washington Post* şi probabil numai acolo. Aştepta cu nerăbdare să-şi petreacă următorii douăzeci şi cinci de ani citind lucruri care nu aveau nicio importanţă imediată.

Radioul era fixat pe frecvenţa unui post din Toledo care transmitea melodii vechi, şi Van Morrison tocmai terminase *Brown Eyed Girl,* melodie care îi plăcea lui Keith, iar Percy Sledge cânta acum sentimental *When a Man Loves a Woman,* pe care Keith îl considera unul dintre cântecele lui preferate de ascultat când făcea dragoste.

Era amurg, întunecat de norii care se rostogoleau, şi Keith văzu farurile unei maşini întorcând pe alee înainte ca să vadă maşina. Câteva secunde mai târziu auzi cauciucurile pe pietriş. Puse cartea jos, închise radioul şi privi pe fereastră. Un Lincoln alb trecu pe lângă casă şi dădu colţul.

Keith intră în bucătărie şi ieşi pe uşa din spate când maşina se opri. Portiera şoferului se deschise şi Annie ieşi îmbrăcată cu un pulover alb pe gât, fustă maro de tweed şi jachetă asortată. Cu ea se

afla şi o corcitură cenuşie plină de energie care sări din maşină şi începu să alerge prin curte. Keith şi Annie rămaseră la oarecare depărtare, iar ea zâmbi.

— M-ai făcut să-mi pierd şirul din cartea de imnuri.

— Arătai şi aveai glasul unui înger, zise el.

— Halal înger. Ar trebui să ştii la ce mă gândeam acolo sus. Trebuie să mă fi înroşit ca roba.

Keith veni spre ea şi se sărutară, nu pasionat, ci ca o încercare, niciunul neştiind unde aveau să ajungă.

— Mătuşa mea Harriet, zise Annie, mi-a spus că mi-ai trimis complimente.

— Aşa e. Îmi place de ea. Vreau să-i trimiţi o vedere din Roma.

Annie nu răspunse direct la asta, ci zise:

— Mi-a spus că a mâncat duminică la prânz cu tine la mătuşa ta. A continuat să spună cât eşti de frumos şi de cultivat. A folosit chiar cuvântul sexy.

— Dumnezeule! *Eu o* să-i trimit o vedere din Roma.

Keith văzu că ea nu zâmbea şi părea că are foarte multe în minte. Keith zări întâmplător o etichetă adezivă albă, lipită pe bara de protecţie şi pe care scria: „Susţineţi poliţia locală”. Annie îi văzu direcţia privirii şi spuse:

— Vrei una? Am câteva în plus.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta.

Ea zâmbi, apoi se încruntă.

— Nu prea am de ales.

— Ştiu.

Urmară iarăşi câteva secunde de tăcere, apoi Keith puse întrebarea evidentă, lipsită de romantism:

— Unde e bărbatul tău?

— Se află încă la cabana de la Grey Lake. A sunat ieri după-amiaza şi mi-a spus că rămâne peste noapte şi că o să se întoarcă pe la miezul

nopţii. Nu prea îmi dă mie socoteală. Probabil că ştia că o să rămână acolo peste noapte.

Keith dădu din cap ca pentru sine, amintindu-şi biletul lui Baxter care menţiona că o să treacă luni pe la fermă.

— Eşti sigură că n-ai fost urmărită?

— N-am văzut nicio maşină de poliţie, orăşenească sau districtuală, iar pe cele nemarcate le cunosc. În orice caz, plec peste câteva minute şi putem să stăm aici în spatele casei.

— De acord. Să-ţi explic ce-a fost cu Washington-ul?

— Nu. Nu-i nevoie. Am auzit despre uragan la radioul din maşină după ce am plecat de la Terry. M-am întristat, apoi am vrut să mă întorc, dar m-am gândit că Cliff a ajuns acasă şi că noi doi avem nevoie de un avantaj temporal. După aceea sună el şi spune că rămâne acolo peste noapte. L-aş fi omorât… Aseară am plâns până am adormit, gândindu-mă la tine şi la ce s-ar fi putut întâmpla ieri.

— Nu e prea târziu.

Ea îl privi o clipă, apoi zise:

— Soră-mea mi-a spus că mâine pleci.

— Tu mi-ai cerut să plec.

— A, şi tu faci ceea ce-ţi spun eu? De când?

Keith zâmbi.

— Făceam cam jumătate din lucrurile pe care mi le cereai. Asta nu-i ceva rău.

— Depinde care jumătate.

— Eşti dură.

— Nu, sunt uşor de convins. Asta e problema mea.

— Ştiu un curs bun de antrenament al voinţei. Toate femeile din D.C. îl urmează. O să-ţi aduc o broşură.

— Bietul Keith. Ţi-au făcut zile amare?

— Ne certăm?

— Nu încă. Rămase tăcută un moment. Bine, *vreau* să ştiu despre Washington.

— E-n regulă. Joi, fostul meu şef, Charlie Adair, a venit aici chiar aici la fermă – şi m-a informat că foştii mei patroni vor să mă întorc. Am spus: „Nu, sunt teribil de îndrăgostit de fata de alături”. El mi-a răspuns: „Foarte bine, adu-o şi pe ea”. I-am explicat despre faptul că soţul tău cel fără minte nu te lasă să călătoreşti cu foştii iubiţi…

Annie îşi reţinu un zâmbet şi întrebă:

— Deci, asta a fost treaba?

— Da. Tu ce-ai crezut că este? O vacanţă la Washington înainte de fuga mea la Washington?

— Nu ştiam ce să… Ei bine… ştii… m-am gândit că… îl privi. Nu a fost vorba de vreo femeie?

— A… înţeleg… nu, n-a fost. Avem o urmă de gelozie?

— Ştii că la mine există. Dar numai în ceea ce te priveşte.

— Deci, am cu atât mai multe motive ca să refuz slujba. Ei vor ca eu să zbor prin toată lumea şi să seduc femei şefi de stat.

— Nu mă tachina. Am fost terminată. Nu ştiu ce-i în neregulă cu mine. Niciodată nu m-am simţit aşa… ei bine, o dată. Cu ani în urmă, eram îndrăgostită nebuneşte de tipul ăsta.

— Îţi era credincios?

— Ca un căţeluş.

— Era bun la pat?

— Cel mai bun din Ohio.

— Cine a părăsit pe cine?

— N-o să ştim niciodată cu adevărat.

— E o poveste tristă.

Annie dădu din cap, apoi îl privi.

— Deci, guvernul te vrea înapoi?

— Da, şi a trebuit să mă duc acolo personal ca să spun nu…

— Keith, dacă vrei să te întorci la Washington, nu mă lăsa să-ţi stau în cale…

— Nu vreau…

— Ascultă. Poţi să te întorci şi dacă ne hotărâm să fim împreună, dacă vrei să fiu acolo şi dacă eu vreau să vin, atunci voi veni la Washington.

— N-o să-ţi placă. Crede-mă.

— S-ar putea.

— Annie, dacă eu îţi cer să-ţi părăseşti lumea, atunci şi eu trebuie s-o părăsesc pe-a mea. Nu regret nimic şi sper că nici tu n-o să regreţi.

— Nu, Keith, ascultă-mă… aici a fost lumea ta şi ar fi putut să fie din nou. Dar nu poţi rămâne aici din cauza mea şi nu vreau să fiu eu răspunzătoare pentru faptul că nu te întorci la Washington.

— Am terminat amândoi să fim nobili? Bine. Hai să fim egoişti, fiindcă am impresia că amândoi vrem acelaşi lucru.

— Poate. Trebuie să plec.

— Unde se presupune că eşti?

— Nicăieri. Poate să ajungă acasă în orice moment. Aşa face. Ori de câte ori se deranjează să-mi spună când va ajunge acasă, întotdeauna apare cu câteva ore mai devreme, ca şi cum se aşteaptă să mă găsească în pat cu lăptarul.

— Ce zici de un fermier? Hai în casă, ca să-i oferim un motiv de supărare.

Annie îşi reţinu un zâmbet, apoi spuse:

— M-am oprit doar ca să te văd înainte să pleci şi voiam să o cunoşti pe Denise.

— Pe cine?

Annie chemă câinele care veni în fugă, îi linse mâna, apoi îl miroşi pe Keith şi-şi puse labele pe genunchii lui. Keith îngenunche şi se jucă cu câinele care era prietenos şi semăna cu un terrier sârmos. Annie îl privi un moment, apoi întrebă:

— Îţi aduci aminte? Keith se uită la ea, evident neamintindu-şi. De fapt, aceasta este Denise numărul patru.

Totul îi reveni în memorie – el îi dăruise un pui de corcitura în vara anului 1963 şi o botezaseră Denise, după cântecul din acea vară al formaţiei

Randy and The Rainbow. Se ridică şi o privi pe Annie.

— Asta este…?

— Asta este stră-strănepoata lui Denise. Denise a murit cam prin 1973, dar am păstrat unul dintre puii ei şi am botezat-o Denise doi, apoi *ea* a avut pui şi aşa mai departe… Eu… a fost un fel de legătură, cred… într-adevăr, sentimental şi prostesc… tu ştii cum suntem noi femeile de la ţară… Privi câinele, care trăgea de şireturile lui Keith, apoi la Keith. Viaţa unui câine e scurtă, dar… *ei* nu-şi fac probleme.

Keith privi îndelung clinele, dându-şi seama că acest câine reprezenta o adevărată dovadă de dragoste şi loialitate, credinţă şi aducere aminte de-a lungul anilor.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

— N-am avut prea multe… Încercă să zâmbească. Dacă ar şti Cliff… el are propriii câini, dar acesta e al meu şi de asta îl *urăşte.* De fapt, toţi îl urăsc. Bătrâna Denise l-a muscat o dată. Râse.

— Toţi câinii au o bună judecată.

Annie zâmbi iarăşi.

— M-a întrebat o dată de unde o am pe Denise, şi i-am spus că mi-a dat-o îngerul meu păzitor.

Keith dădu din cap, dar nu răspunse. Câinele o luă la goană urmărind ceva ce mirosise sau auzise lângă hambar. Privindu-l, Keith fu copleşit de amintiri şi nu se mai putea bizui pe sine însuşi ca să vorbească.

Îşi aminti de ziua când o observase la şcoală pentru prima dată pe Annie Prentis, apoi de vară când începuse să-i facă curte, plimbările lungi, cum şedea cu familia ei pe verandă, îngheţatele luate în oraş, cum se ţineau de mână la filme, senzaţia produsă de pielea şi părul ei, mirosul ei, primul sărut. Tensiunea sexuală aproape că-l scosese din minţi şi şansele ca s-o facă cu adevărat erau pe vremea aceea undeva între nimic şi zero. Totuşi, într-o seară, când familia ei era plecată de

acasă şi el venise la ea, stătuseră împreună pe verandă şi ea aproape că nu vorbise o jumătate de oră. La început, Keith fusese enervat de absenţa apoi, cumva, într-un mod pe care nu-l înţelesese nici până acum, fără vreun cuvânt, atingere sau privire semnificativă, ea îi dădu de înţeles că vrea să facă dragoste. Îşi aminti că fusese atât de înspăimântat de această idee, încât aproape că-i venise să plece acasă. Dar n-o făcuse, ci îi spusese: „Hai la tine în camera" Lumea şi viaţa lui nu mai fuseseră niciodată la fel ca înainte după acea seară.

Îşi aminti şi când se hotărâse să ia unul dintre puii căţelei unui prieten şi cum i-l dăduse câteva zile mai târziu. Pe atunci, nu ştia că trebuie să oferi flori după ce faci dragoste şi de atunci cadourile sale pentru femei fuseseră mai substanţiale, la fel şi cele primite de la femei. Dar căţeluşul fusese primul lucru dăruit de el unei fete şi, mai important, ceea ce-i dăduse ea – pe sine însăşi – reprezentase cel mai frumos cadou pe care Keith îl primise vreodată. Îi spuse:

— Nu mi-ai scris niciodată despre Denise.

— Am fost… n-am putut să găsesc o modalitate prin care să pomenesc de Denise, fără să par prea sentimentală şi bolnavă de dragoste. Annie inspiră şi îl privi în lumina slabă. Deci… aceşti câini mi-au reamintit zilnic de tine. Zâmbi. Eşti ofensat?

— Nu, sunt amuţit.

— Sunt prea sentimentală pentru binele meu… O să-ţi spun un alt secret – acasă, la sora mea, am un cufăr plin de Keith Landry… scrisori de dragoste, fotografii de la balul de sfârşit al Anului, albumele din liceu şi colegiu… felicitări de Ziua Îndrăgostiţilor, de ziua de naştere, un ursuleţ… mai aveam şi alte lucruri, dar am fost destul de proastă să le păstrez cu mine când m-am măritat. El a găsit cutia – nu erau scrisori, fotografii sau lucruri de genul ăsta, ci mici cadouri şi suvenire pe care mi le cumpăraseşi tu. Cred că şi-a închipuit că nu erau de la prietenele mele şi le-a aruncat. Nu i-

am spus nimic, fiindcă doream să fiu o soţie credincioasă. Dar am ştiut atunci, dacă nu mai înainte, ca mă măritasem cu cine nu trebuia. Rămase tăcută o clipă, apoi puse: Acum trebuie să plec.

— Ţi-ai lăsat lucrurile acasă la sora ta?

Ea îl privi.

— Da… mi-era frică să aduc ceva acasă, în caz că era acolo. De ce?

— Bine. Hai să mergem.

— Unde?

— La sora ta. Plecăm. Acum.

— Nu, Keith…

— Acum, Annie. Nu mâine, nu săptămâna viitoare sau anul viitor. Acum. Surorii tale îi plac câinii? Tocmai a căpătat unul.

O luă în braţe şi o sărută. Ea se trase înapoi.

— Keith, nu… Adică… chiar plecăm? Acum?

— Într-un minut. Lasă-ţi maşina aici. Lucrurile mele sunt încă în maşină. Cheamă câinele. Urcă-te în maşina mea.

Intră în casă, îşi luă cheile şi stinse luminile. Luă o bucată de hârtie dintr-un bloc aflat în bucătărie şi scrise: „Cliff, du-te dracului". Se semnă, apoi ieşi afară, se duse la Blazer şi-i ceru cheile lui Annie, iar ea i le dădu.

— Vrei să-i laşi un bilet în maşină? o întrebă.

Ea aruncă o privire spre hârtia din mâna lui şi răspunse:

— Nu. El nu-mi lasă bilete.

— Bine.

Sări în maşina ei şi o duse spre hambar, ieşi, deschise uşile şi băgă Lincoln-ul înăuntru. Lăsă scurtă notă explicativă pentru Cliff pe scaunul şoferului, închise uşile hambarului şi se întoarse la Blazer. Îi dădu cheile înapoi şi porni maşina. În timp ce el o lua pe alee, ea întrebă:

— *Tu* i-ai lăsat un bilet în maşina mea?

— Da. A fost ceva meschin şi pueril.

— Ce i-ai scris?

— Trei cuvinte, dar nu „La mulţi ani.”

Annie zâmbi, dar nu zise nimic. Keith ieşi de pe alee, cu Annie alături de el, Denise pe bancheta din spate şi bagajul tot în spate. O luă spre sud, spre districtul Chatham. O vreme niciunul nu vorbi, apoi Annie zise:

— Nu-mi vine să cred că chiar se întâmplă.

Keith îi aruncă o privire şi văzu că se uita ţintă pe fereastră, părând puţin zăpăcită sau poate speriată.

— Te simţi bine? o întrebă.

Ea confirmă dând din cap, apoi îl privi.

— Chiar se întâmplă.

— Da, şi nu există drum de întoarcere.

Din nou ea dădu din cap, apoi îşi scoase verigheta şi inelul de logodnă şi le aruncă pe fereastră.

— Nu există drum de întoarcere. Se aplecă spre el şi-l sărută pe obraz. Te iubesc.

Keith simţi pe obraz lacrimile ei. Îi spuse:

— Mi-a fost dor de tine.

Capitolul 29

La puţin timp după ora şapte şi jumătate, seara, Annie şi Keith ajunseră la casa de cărămidă roşie în stil victorian şi Annie sări din Blazer când Terry ieşi pe uşa laterală. Fără vreun cuvânt, cu excepţia unor ţipete ascuţite şi a unor exclamaţii pe care Keith nu putu să le înţeleagă, alergară una către cealaltă, se îmbrăţişară, se sărutară şi săriră în sus ca nişte şcolăriţe. Deşi Keith simţi că el era cauza proximă a acestei bucurii, ele îl ignorară un timp, apoi Terry alergă spre el şi-l îmbrăţişa.

— Hei, ia te uită cine s-a întors, îi zise.

— Mda, de data asta, am făcut-o împreună.

— Oh, Keith, *ştiam* eu că o să reuşeşti.

Annie stătea lângă el, cu braţul în jurul lui, şi Keith avu sentimentul că poza pentru o fotografie de trofeu. Annie îi spuse lui Terry:

— Mergem… Îl privi pe Keith. Unde mergem, dragule?

— La New York, răspunse el.

Nu mergeau acolo, dar, în mintea lui Keith, acesta nu era sfârşitul unei operaţiuni secrete; era începutul unei scăpări-şi-evadări din teritoriul inamic. Annie adăugă:

— Apoi ne ducem la Roma. Nu-i aşa?

— Ba da.

Denise, încă în maşină, începu să latre, şi Annie îi spuse lui Terry:

— A fost o chestiune de ultim moment… vrei să o ţii tu un timp pe Denise?

— Cu plăcere. N-am mai avut un câine de când au plecat copiii.

Annie deschise portiera şi câinele ţâşni afară: alerge prin jur ca şi cum cunoştea locul, se gândi Keith.

Uşa laterală se deschise din nou şi soţul lui Terry, Larry, ieşi afară. Era mai mare decât şi-l amintea Keith, înalt de peste un metru şi optzeci,

se mai îngrăşase şi mai chelise, dar încă arată ca o forţă de care trebuia să ţii seama. O salută pe cumnata lui apoi îi strânse mâna lui Keith şi zise:

— Mă bucur să te revăd.

— Şi eu la fel.

Keith îşi aminti că Larry era genul de om puternic, tăcut şi ca mulţi bărbaţi de prin aceste părţi, nu făcea risipă de cuvinte De fapt, nu prea folosea multe. Keith îşi aduse aminte cum băuse cu Larry Ingram într-o seară, acasă la cineva din Spencerville în urmă cu aproximativ un milion de beri şi, în afară de „Mai vreau una", Keith nu ţinea minte ca Larry să fi spus altceva. De asemenea, Larry nu punea întrebări, aşa încât Keith spuse din proprie iniţiativă:

— Eu şi Annie plecăm împreună.

Larry dădu din cap.

— Nu cred că acest lucru vă va provoca probleme cu Cliff Baxter, dacă nu va şti că eu şi Annie am fost aici.

Larry ridică din umeri.

— Am senzaţia că poţi să te descurci în privinţa asta.

— Mda.

— M-am gândit eu.

— Poţi să stai puţin? îi zise Terry lui Annie.

Annie îi aruncă o privire lui Keith care rosti:

— Ar trebui, într-adevăr, să plecăm.

— Bine.

Ochii lui Annie îi întâlniră pe ai lui Keith, şi el îşi zise că ea părea să aibă nevoie de o asigurare. Le zise amândurora:

— O să fie bine. Nu suntem nevoiţi să conducem prin districtul Spencer.

Terry încuviinţă din cap.

— Bine.

Keith observă că Larry dispăruse, apoi ieşise pe uşa laterală cu un geamantan şi o trusă de voiaj pe care le puse în port-bagaj, fără să spună un cuvânt. Annie îi mulţumi, apoi îi spuse:

— Mi-am adus lucrurile aici în pungi de cumpărături, dar mi-a împrumutat valizele ei.

— Asta-i tot? întrebă Keith.

— Da. Îmi iau puţine bagaje.

— Cred că începe să-mi placă să călătoresc cu tine.

— Pot să-mi cumpăr pe drum cele necesare, zise ea zâmbind.

— Aşa e.

— Am două scrisori pentru copii, îi zise Terry lui Annie, şi o să mă duc să-i văd pe mama şi pe tata mâine-dimineaţă. O să mă opresc şi pe la mătuşa Louise.

Keith voia să plece la drum, dar îi spuse lui Annie:

— De ce nu-ţi iei ceva din cufărul cu amintiri?

Ea îi zâmbi.

— Eşti atât de romantic. Se uită la Terry. Nu e un drăguţ? Pot să mă uit prin cufărul acela?

— Sigur. Hai înăuntru.

Cele două femei intrară în casă, iar Keith se întoarse spre Larry.

— Tu eşti ajutor de şerif în districtul Chatham.

— Onorific.

— Ai un radio de poliţie în casă sau în maşină?

— În ambele.

— Poţi să urmăreşti poliţia din Spencerville de aici?

— Uneori. E slab semnalul.

— Dar biroul şerifului din districtul Spencer?

— Da. E un semnal mai bun.

— Poţi să faci asta la noapte?

— Sigur.

— Poţi să-l suni mai târziu pe şeriful din districtul Chatham să vezi dacă Blazer-ul meu sau Lincoln-ul ei sunt date în urmărire?

— Da

— O să te sun de pe drum.

— Bine. Îţi spun eu ce facem. Iei maşina mea.

— Nu, nu pot să fac asta.

— Sigur că poţi.

— Larry, ascultă, ştiu că poţi să te descurci cu tipul ăsta, dar nu vreau să ştie că există o legătură între tine, nevastă-ta şi ceea ce se întâmplă în seara asta.

— Nu contează.

— Eu *sunt* îngrijorat în privinţa asta. Ascultă, îţi place, nu-ţi place, e ruda ta. Copiii lui sunt nepoţii tăi şi copiii tăi sunt verii copiilor lui şi deocamdată aveţi aceleaşi rude. N-ai nevoie de genul ăsta de probleme în familie. Mă simt bine în maşina mea.

Larry nu răspunse. Keith adăugă:

— Şi ca să-ţi spun adevărul, nu vreau să alarmez femeile.

Larry dădu din cap.

— Oricum, spuse Keith, nu cred că o să fim daţi în urmărire generală vreo câteva ore, şi mai întâi o să caute maşina lui Annie, apoi poate pe a mea. Ăsta e tot timpul de care am nevoie.

Larry se gândi o clipă, apoi spuse:

— Să mergeţi pe şoselele interstatale cât mai mult posibil. Pe drumurile acelea n-ar trebui să fie niciun poliţist districtual. Nu cred că vreo patrulă de pe autostrăzile statale va primi vreo dare în urmărire, dacă Baxter nu are o acuzaţie precisă.

— Nu are nicio acuzaţie legală împotriva mea, replică Keith.

— Ei bine… nu se ştie niciodată cu ce apare. Nu le trebuie prea mult ca să te oprească. Apoi pun mâna pe tine şi îl cheamă.

— Înţeleg.

— Unde e maşina ei?

— De ce întrebi?

— Păi, dacă se află pe marginea drumului sau în vreo parcare şi ea nu e prin preajmă, Baxter în mod sigur va chema poliţia satală şi va spune că nevasta lui a fost răpită.

Keith dădu din cap.

— Dacă maşina ei e acasă, iar ea nu e sau dacă nimeni nu poate să-i găsească maşina, atunci o

mulţime de poliţişti o să creadă că e o problemă personală sau că nu e nicio problemă până când nu obţin mai multe informaţii, înţelegi?

Keith dădu iarăşi din cap, apoi zise:

— Maşina e ascunsă.

— Bine.

„Nu e bine, gândi Keith, dacă maşina e ascunsă în hambarul meu şi dacă ei o s-o găsească.” Larry spuse:

— O să fii în siguranţă în districtul Chatham. O să am eu grijă de asta.

— Mulţumesc.

Annie şi Terry ieşiră, şi Keith văzu că Annie avea un ursuleţ. Îi privi pe amândoi bărbaţii şi întrebă:

— Totul e în regulă?

Ori era ea prea perspicace, se gândi Keith, ori foarte nervoasă, ori Keith şi Larry nu erau masculii cu feţe inexpresive care se credeau.

— Totul e bine. Ce-ai găsit? răspunse Keith.

Annie îi aruncă ursuleţul, iar Keith îl examină.

— Nu eu ţi l-am dat. E din cufărul altui prieten.

Annie îi zâmbi şi-i spuse lui Terry:

— Ţi-am zis eu. E sarcastic şi crede că e amuzant

— Ei bine, ar trebui să plecăm, zise Keith. Îi strânse mâna lui Larry. Mulţumesc încă o dată.

Annie îşi îmbrăţişa sora.

— Ai fost minunată. Mulţumesc. O să te sunăm din New York. Oh, cred că o să plâng.

Îl îmbrăţişa şi pe Larry, care spuse:

— Aveţi grijă acum. Nu vă faceţi probleme pentru aici.

Keith era pe punctul să ia mâna lui Terry când suna telefonul din bucătărie. Toţi rămaseră nemişcaţi şi acelaşi gând trecu prin minţile tuturor. Keith interveni.

— Poate ar trebui să răspunzi.

Terry dădu din cap şi fugi în casă. Keith, Annie şi Larry o urmară. Terry ridică receptorul şi zise:

— Alo?

După expresia feţei ei, Keith îşi putu da seama că nu erau copiii care sunaseră să o salute. Terry se uită la ei în timp ce asculta, apoi zise în receptor:

— Nu, Cliff, n-am văzut-o.

Annie îl apucă pe Keith de mână, ca şi cum, gândi el, doar prezenţa la telefon a soţului ei o neliniştea.

— Nu, a fost aici ieri-dimineaţa şi a rămas la prânz, zise Terry. Am trecut pe la voi azi după biserică şi am văzut-o… Nu, n-a pomenit că se duce undeva… Ei bine, a zis că are o mulţime de cumpărături de făcut… Nu, nu ştiu de ce nu le-a făcut ieri… Terry scoase limba la receptor şi toţi, în ciuda situaţiei, zâmbiră. Cum să ştiu dacă telefonul ei din maşină funcţionează? Ascultă, apoi, spre surprinderea tuturor zise: Ascultă, Cliff, de ce nu încetezi s-o tot controlezi pe soră-mea? M-am plictisit de… Ascultă, după care zise: Cliff, du-te dracului. Închise şi continuă: Mi-a făcut bine. Se uită la Keith, Annie şi Larry şi spuse: Ei bine, ştiţi cine era.

— Te-a înjurat? o întrebă Larry pe şotia lui.

— Într-un fel.

Larry se încruntă. Annie i se adresă:

— Nu trebuie să-l mai consideri cumnatul tău.

Larry dădu din cap şi Keith putu doar să-şi imagineze ce însemnau pentru el aceste cuvinte dulci.

— De unde sună? o întrebă Keith.

— Zicea că e acasă. A ajuns mai devreme decât s-a aşteptat.

— Cum părea?

Ea ridică din umeri.

— La fel. Enervat

— În sfârşit, are ceva de care să fie enervat, comentă Annie.

Keith aruncă o privire spre ceasul din bucătărie şi văzu că era şapte şi patruzeci şi cinci, iar Cliff

Baxter se afla în Spencerville, fără nevastă-sa. Acum nu mai aveau timp.

— De fapt, ar trebui să plecăm.

Ieşiră cu toţii afară şi îşi luară iarăşi rămas-bun, dar, de data asta, cu un sentiment de urgenţă. Un minut mai târziu se aflau în Blazer dând înapoi pe alee şi făcând cu mâna, cu ursuleţul aşezat între ei.

Cu cinci minute înainte, Keith şi-ar fi acordat lui însuşi şi lui Annie sorţi buni de izbândă, fără ghinioane. Acum şansele scăzuseră cam la jumătate şi ăsta nu era un joc pe care Keith l-ar fi acceptat în mod normal.

Capitolul 30

County Road 6 era drept şi neted, iar duminică seara fiind puţină circulaţie Keith menţinu aprinsă faza mare şi acceleră până la o sută douăzeci de kilometri pe oră.

— *Este* totul bine? întrebă Annie. Nu mă menaja.

— N-am vrut s-o îngrijorez pe sora ta, replică Keith.

— Nu e totul aşa cum trebuie.

— Ei bine, întrebarea e cât îi va trebui lui Cliff ca să-şi dea seama? Poate tu eşti în stare să dai un răspuns.

Annie se gândi un moment, apoi răspunse:

— E aproape opt seara şi niciodată n-am fost plecată până la ora asta, fără ca el să ştie exact unde mă aflu.

Keith nu zise nimic. Annie continuă:

— Cred că chiar aveam nevoie de acel avantaj temporal.

— Se pierde toată distracţia.

Annie îl privi şi văzu că zâmbeşte, aşa că zâmbi şi ea, dar amândoi ştiau că nu e nimic amuzant. În cele din urmă, el spuse:

— Lăsând distracţia la o parte, acesta e un risc mai mare decât ai fost nevoită să-ţi asumi, şi eu sunt răspunzător pentru asta. Dacă aş putea să te duc la ferma mea, fără să fim văzuţi, aş face-o şi ţi-aş spune să te duci acasă în seara asta.

— Nu. Chiar dacă aş putea, n-aş face-o. Sunt cu tine şi nu o să mă mai întorc niciodată. Iar tu nu eşti răspunzător pentru mine, fiindcă am spus „da” în astă seară. Este limpede?

— Da

Îşi continuară drumul spre est şi ieşiră din districtul Chatham intrând în districtul Dawson.

— Ce va face soţul tău încrezător în continuare? o întrebă.

— Te referi la Peter, Peter mâncătorul de dovleci? Păi, mă va suna la telefonul din maşină din două în două minute – de asta a fost atât de generos şi i-a lăsat pe cei de la Baxter Motors să-l instaleze. Între acele două telefoane, îi va suna pe părinţii mei, pe rude şi pe prieteni, inclusiv pe pastorul şi pe doamna Schenk, de exemplu. E absolut lipsit de ruşine când e vorba să mă găsească şi nu e foarte subtil când vorbeşte cu oamenii la telefon.

Keith zâmbi şi zise:

— Toţi trebuie să creadă că-ţi faci de cap.

— Nu, toţi cred că e nebun. El îşi închipuie că mă pune într-o situaţie stânjenitoare şi mă pedepseşte, fiindcă nu îl anunţ ori de câte ori mă duc undeva, dar se face singur de râs.

— Şi mai bine încă, pierde timpul cu telefoanele acelea… a câta e Terry de obicei pe listă?

— De obicei, a doua, după părinţii mei. Deci, mai are cam o duzină de telefoane de dat.

Keith aprobă din cap. Annie zâmbi.

— Terry a făcut-o, în sfârşit. Imită vocea adâncă a lui Terry şi zise: Cliff, du-te dracului. Râse. Asta îl va scoate din minţi pentru o jumătate de oră. Lui nu-i plac femeile care îl înfruntă.

— Cui îi place?

— Ţie. Şi îţi place să i-o plăteşti imediat. Dar nu eşti meschin. Eşti amuzant, încă mă faci să râd.

Îi puse mâna pe obraz şi îl ciupi. Keith zâmbi. Scoteau un timp bun şi Keith îşi zise că Interstate 75 se afla cam la douăzeci de kilometri distanţă. Annie luă ursuleţul şi i-l puse în poală.

— Ţi-l aminteşti?

Keith aruncă o privire micuţului animal de pluş alb cu maro.

— De la târgul statal, încercă el.

— De la cel districtual.

— Aşa e.

— La pavilionul de tir. Erai foarte bun. Încă îţi mai place să tragi cu arma?

— Nu. Cred că mi-a ieşit din obişnuinţă.

— Îmi imaginez. Eşti înarmat?

— Nu.

— De ce?

— Ei bine, n-am de gând să am un schimb de focuri cu poliţia.

— Dar dacă e *el?*

— Nu trecem prin micul lui regat.

— El ar veni oriunde, Keith, dacă ne caută.

— Dar *tu* eşti înarmată?

Annie nu răspunse imediat, apoi zise:

— Ieri-dimineaţă eram. Seara asta a fost un fel de surpriză.

Keith se gândi o clipă, apoi o întrebă:

— L-ai fi folosit?

— Dacă ar fi încercat să ne stea în cale, aş fi făcut-o.

— Ei bine… şi eu aş fi făcut-o. Ca să-ţi spun drept, mi-aş fi luat pistolul, dar lipseşte. Cred că soţul tău a dat o spargere acasă la mine.

— Ce? Vrei să spui că a intrat în casa ta?

— Nu pot să fiu sigur că el a fost, dar se află pe o listă foarte scurtă de suspecţi. N-avem nevoie de vreo armă. Totul o să fie bine.

— Dacă spui tu…

Keith îi aruncă o privire şi spuse:

— Cam cu două luni în urmă, la data sosirii mele în Spencerville, la tine acasă a avut loc un incident cu focuri de armă, dimineaţa devreme. Vrei să-mi vorbeşti despre acest lucru?

Annie îşi înclină capul şi privi în jos multă vreme, apoi răspunse:

— Nu, nu vreau.

— Bine.

— O s-o fac… dar nu acum.

— De acord.

— Cum de ştii?

— E un oraş mic.

— Oamenii vorbesc despre familia Baxter, nu-i aşa?

— Ştii că vorbesc. Tu întotdeauna eşti sfânta. El întotdeauna e Satana.

— Iar tu eşti îngerul meu păzitor.

— Mulţumesc. O să încerc să fiu. Totuşi, Keith avea nevoie de mai multe informaţii, aşa că o întrebă: Ce va face după ce vă hărţui pe toată lumea cu telefoane? Va suna la propria poliţie?

— S-ar putea… în ultimă instanţă. Dar asta a făcut-o. Probabil că ceea ce face acum este să patruleze în maşina lui de poliţie, căutându-mi maşina – la început la moteluri, de parcă eu aş folosi vreun motel local pentru o aventură. Apoi, în acelaşi timp, va suna pe oricine îi trece prin minte. După ce va fi destul de înşelat în aşteptările lui, va suna la sediu… nu se va opri acolo, fiindcă nu vrea să dea ochii cu propriii oameni şi să le spună vreo poveste idioată, cum că ar fi îngrijorat ca eu să nu fi făcut vreun accident sau ceva de genul ăsta. Adică, cred că spitalul, oficialităţile sau cei din poliţia lui l-ar anunţa dacă aveam un accident. E atât de tâmpit, iar oamenii lui ştiu asta.

— Se pare că-i cunoşti modul de operare destul de bine, observă Keith.

— După toţi aceşti ani, cred că îl cunosc. Odată exista în poliţie un sergent mai în vârstă, un bun prieten de-al meu care mi-a spus despre nebunia lui Cliff. Dar Cliff a scăpat de el şi de toţi tipii buni de îndată ce a putut. Ai observat că cei mai mulţi dintre poliţiştii aceia sunt tineri? El i-a selecţionat pe fiecare. Mi-a spus o dată că e ceva asemănător cu dresajul câinilor – îi iei de mici, îi hrăneşti cu mâna ta, îi faci să le fie frică de tine şi să-ţi fie credincioşi numai ţie. Zicea că e acelaşi lucru şi cu nevestele.

Keith nu răspunse. Ea continuă:

— De asemenea, a încercat să-i facă la fel de răi ca şi el. Nu cred că poţi să înrăieşti oamenii, dacă ei n-au ceva în firea lor cu care să începi. Majoritatea lor sunt băieţi buni – mă plac, dar trebuie să-şi joace rolul în faţa şefului.

Keith nu era foarte sigur de asta, dar întrucât n-avea de gând să călătorească prin districtul Spencer, n-avea să afle dacă era adevărat. Numai dacă, fireşte, vreo altă forţă de poliţie nu-i înhaţă şi nu-i preda departamentului de poliţie din Spencerville.

— Deci, zise Keith, după ce dă telefoane, sună, în sfârşit la Departamentul de poliţie din Spencerville şi, bănuiesc, la Şeriful Districtual.

— Da. Ăsta e vărul mamei lui.

— Deci, în acest moment, întregul district caută Lincoln-ul tău alb.

— Da. Înainte să am telefon în maşină, ei obişnuiau să mă oprească şi să mă roage foarte politicos să-mi sun soţul la serviciu sau să mă duc acasă, fiindcă trebuie să-mi spună ceva. Mulţi dintre ei zâmbeau compătimitor, dar nu *de* mine, ci *cu* mine.

— Se pare că e amuzant să fii măritată cu şeful poliţiei locale.

— De fapt, uneori chiar era. Dumnezeu să mă ierte, dar îmi plăcea la nebunie să-l văd cum face pe dobitocul. Îmi pare rău. Asta nu sunt eu.

— Nu-ţi face probleme. O să fiu cinstit cu tine… foarte mult depinde de cât timp îi ia să se hotărască să meargă la ferma mea, apoi să intre pe proprietatea mea, după care să deschidă uşa hambarului.

— Ştiu.

Keith încercă să se pună în locul lui Cliff Baxter. Se gândi la ceea ce-i spusese Annie în legătură cu felul lui obişnuit de a acţiona în căutarea soţiei lui şi luă, de asemenea, în consideraţie faptul că Baxter nu credea cu adevărat că există vreo legătura recentă între nevasta lui şi Keith Landry. Totuşi, în cele din urmă, Baxter va ajunge şi la ferma lui Landry. După care ce?

Dacă va intra pe proprietate, va vedea că în casă nu e lumină şi că Blazer-ul lipseşte. Va crede că Keith Landry a luat în serios ameninţarea lui Cliff

Baxter şi a fugit, ceea ce pentru Baxter era concluzia logică, având în vedere că tipul avea un ego exagerat. Dar lui Baxter ar putea să-i treacă prin minte altceva, bazat pe gelozie şi nebunie, ceea ce în cazul acesta ar fi bine fondat. Dacă Baxter se va gândi să se ducă la hambar, va primi un răspuns la toate întrebările. Biletul cu „Du-te dracului" nu-i va îmbunătăţi starea de spirit. Keith analiză toate acestea şi socoti că mai au cam încă o oră sau chiar mai puţin înainte ca radiourile poliţiei să înceapă să pârâie în districtele înconjurătoare.

La o jumătate de oră după ce plecaseră de la Terry şi Larry, se apropiară de intersecţia cu Interstate 75. Luând-o spre sud, ajungeau direct la Dayton sau la Route 15 care îi ducea spre Columbus. Luând-o spre nord, ajungeau direct la Toledo. Keith medita asupra problemei. Dacă mergeau spre sud, la Columbus, le-ar fi trebuit cam două ore, iar până la Dayton, aproape trei. Aeroporturile în ambele oraşe erau mai mari decât cel din Toledo şi ar avea şanse mai multe să prindă o cursă spre Washington sau chiar spre Baltimore, sau Richmond. În acest moment, nu avea importanţă unde. Dar era un timp prea lung de petrecut pe drum în această situaţie.

Aeroportul din Toledo se afla la numai o jumătate de oră de mers cu maşina, dar Keith nu ştia dacă vor putea prinde vreun zbor spre est sau, de fapt, spre orice direcţie. Totuşi, trebuia să existe vreo cursă care să plece din Toledo şi pe care puteau s-o ia. Din punctul lui de vedere, principalul considerent era să iasă de pe drum cât mai curând posibil. Îi zise lui Annie:

— Cred c-ar trebui să mergem la Toledo, fiindcă e un drum mai scurt.

Ea dădu din cap că a înţeles. Keith continuă:

— Dar nu ştiu ce zbor pleacă de acolo, unde sau când.

— Nu-mi pasă care, unde sau când.

— Am înţeles.

Întoarse spre nord, pe 75. Era un drum bun, rapid, cu două benzi în fiecare direcţie şi fără prea mult trafic. Keith menţinu viteza la o sută douăzeci de kilometri pe oră. Se îndreptau înapoi spre districtul Spencer, dar Interstate 75 nu trecea prin el. Încercând să stabilească ce teritoriu va fi inclus în cercetarea poliţiei, o întrebă:

— Când ai văzut sau ai vorbit cu cineva ultima oară astăzi înainte să vii la mine la ora şase?

Annie se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Pe la cinci, i-am sunat pe amândoi copiii… doar ca să le aud glasul… Tom era plecat, dar am vorbit cu Wendy.

— Domnul Baxter ar suna-o pe fiica lui?

— De obicei, nu, dar, de data asta, s-ar putea. Da, cred că o va suna, fiindcă s-ar putea să-şi închipuie că m-am dus s-o văd. I-am spus că vreau să fac asta, dar lui nu i-a plăcut ideea.

— Deci, Wendy va spune că erai acasă pe la cinci şi jumătate.

— Da. Şi tot pe la ora aceea i-am lăsat lui Tom un mesaj pe robot.

Keith aruncă o privire la ceasul de pe bord. Era opt şi jumătate. Dacă Baxter îşi făcuse cum trebuia munca de detectiv, descoperise că nu se mai ştia nimic de nevastă-sa de la cinci şi jumătate sau în ultimele trei ore, ceea ce însemna o rază cam de trei sute de kilometri cu maşina din Spencerville. Asta includea şi Toledo, desigur, şi, de asemenea, Fort Wayne, Indiana, unde există un aeroport cam de mărimea celui din Toledo. Cu fiecare jumătate de oră care trecea, raza de cercetare se mărea automat Asta presupunând că *exista o* cercetare în desfăşurare sau care era pe punctul să înceapă. Annie îl privi un timp, apoi zise:

— Keith, tu nu ai nevoie de aşa ceva.

— Nu, eu *vreau* asta.

— Dar, dacă n-aş fi cu tine, n-ar trebui să fugi. Lasă-mă la refugiu, iar eu am să sun la sediul poliţiei din Spencerville şi o să spun că…

— Că ce? Că ţi-ai pierdut maşina în hambarul meu şi că ai nevoie de cineva să te aducă acasă?

— Nu-mi pasă ce trebuie să spun sau ce spune el, sau ce o să se întâmple. Nu vreau să te pun în această…

— Annie, am eu pică pe Cliff Baxter de foarte mulţi ani. Nu fac asta pentru tine.

— Ah…

— Nu vreau decât să-i fur nevasta şi să-l enervez. Eu o să mă duc la Washington, tu la Roma. Să-mi trimiţi o vedere. Bine?

— Cred că glumeşti.

— Sunt sarcastic, nu amuzant. Iar tu eşti mult prea decentă. Dar apreciez grija ta. Annie, ţi-ai aruncat verigheta. Am fost de acord că nu există drum de întoarcere. Subiectul e închis. Pentru totdeauna.

— Am înţeles. Annie observă: Te descurci bine. Bănuiesc că ai mai făcut lucruri de genul ăsta în meseria ta.

— Obişnuiam să răpesc câte o nevastă pe săptămâna.

— Mă referam la lucruri periculoase. A fost periculos?

— Nu, dacă făceai totul cum trebuie. Ultimii cinci ani i-am petrecut mai ales la birou. Sunt ruginit.

— Eu sunt speriată.

— Ai tot dreptul să fii. Îi luă mâna şi i-o strânse. Te descurci minunat.

— Cu tine mă simt în siguranţă.

— Bine. Sora ta arăta grozav. În familia Prentis există gene bune.

— Nici mama n-a prea îmbătrânit. Faci o afacere bună, domnule Landry.

— Ştiu. Mi s-a părut că i-ai dat lui Larry undă verde pentru câteva runde cu domnul Baxter.

— Acum Cliff n-o să se apropie de el la mai puţin de cincizeci de kilometri, iar Larry n-o s-o caute niciodată cu lumânarea. Larry şi Terry au o

căsnicie minunată. Femeile Prentis sunt neveste bune. Şi, parcă citindu-i gândurile, adăugă: Aşa e. Una din ele n-a ştiut să-şi aleagă soţul.

Fără să se gândească, Keith întrebă:

— L-ai iubit vreodată?

— Nu. Niciodată.

— Dar el te iubeşte.

— Da. Dar nu e genul de dragoste pe care îl vreau sau de care am nevoie. E genul pe care-l vrea şi de care are nevoie el, şi asta mă făcea să mă simt obligată. Asta m-a ţinut acolo prea mult timp. Wendy, fiind acum la scoală, aveam de gând să fac ceva, cu sau fără tine. Mă crezi?

— Da. Atâta lucru ai dat de înţeles în scrisorile tale. Poate de asta m-am întors.

— Fără „poate" în privinţa asta, Keith. Era ultima noastră şansă. Ştiai lucrul ăsta.

— Da, ştiam.

— De data asta, o să reuşim, nu-i aşa?

— Da.

— Dacă n-aş fi atât de speriată, aş ţopăi pe scaun.

— Poţi să ţopăi pe scaunul din avion. Keith puse o bandă în casetofon şi zise: Anii 1960. Un album mixat. Vrei?

— Mai mult decât atât.

Formaţia Lovin' Spoonful cântă *Do You Believe in Magic,* şi Annie spuse:

— O mie nouă sute şaizeci şi cinci. Eram în primul an. Nu-i aşa?

— Ba da

— Copiii mei iubesc melodiile astea.

Formaţia Casinos cântă: *Then You Can Tell Me Good-bye,* şi Keith observă:

— Asta-i din… poate şaizeci şi şapte. Eram în anul al treilea.

— A trecut repede.

Ascultară caseta şi, cam după zece minute, Annie îl atinse şi arătă indicatorul de ieşire din faţa lor.

— Bowling Green.

Keith dădu din cap. Era ciudat, gândi, cum anumite nume de locuri pot fi atât de evocatoare pentru istoria personală a cuiva. Simţi un mic junghi în inimă şi se întoarse spre Annie să-i spună ceva, dar văzu o lacrimă alunecându-i pe obraz. Îi puse mâna pe ceafă şi o mângâie.

— Ştii… zise ea, dacă fata mea va fi măcar pe jumătate atât de fericită acolo, aşa cum am fost eu cu tine, va avea amintiri frumoase care o să-i rămână tot restul vieţii.

— Sunt sigur că va fi fericită dacă e ca tine.

— Sper… ţara asta s-a schimbat atât de mult… nu-mi dau seama dacă e mai bună sau mai rea decât atunci când noi eram copii.

— Nici eu nu pot să-mi dau seama, dar ca să-ţi spun adevărul, nu-mi mai pasă. Sunt gata să am o viaţă particulară şi sper că lumea o să ne lase în pace.

— Trebuie să fi văzut prea multe lucruri rele pe lume, Keith.

— Am văzut. Şi ca să fiu cinstit, mi-am adus şi eu contribuţia la problemele lumii.

— Da?

— Poate nu înadins.

— Spune-mi o faptă bună pe care ai făcut-o înadins.

— A, nu ştiu aşa, pe nepregătite… Am văzut fapte bune… nu e o lume rea, Annie, şi nu vreau să sugerez aşa ceva. În ciuda tuturor lucrurilor rele pe care le-am văzut, am văzut totuşi şi cele mai extraordinare acte de curaj, bunătate, cinste şi dragoste. Şi miracole – de exemplu, să te regăsesc pe tine.

— Mulţumesc. De multă vreme n-am mai auzit asemenea cuvinte. Îi aruncă o privire. Keith, ştiu că viaţa ta n-a fost numai strălucire şi emoţie, că trebuie să existe unele cicatrice, unele dezamăgiri şi unele lucruri pe care ai vrea să le uiţi sau de care

simţi nevoia să vorbeşti. Povesteşte-mi cât de mult sau cât de puţin vrei tu. Eu o să ascult.

— Mulţumesc. E valabil şi pentru tine.

Un indicator mare, suspendat, verde cu alb, apăru: Aeroportul Toledo.

— Suntem aproape, zise Annie.

— Da.

Mai aveau nevoie doar de o minune sau două.

Capitolul 31

Keith conduse spre micul aeroport situat la sud-vest de Toledo. În timp ce se apropiau, nu văzuse niciun avion aterizând sau decolând, dar acest lucru nu-l îngrijoră foarte tare, fiindcă nu era un aeroport foarte aglomerat şi îşi aminti vag că nu avea decât şase porţi.

Trase maşina la intrarea care era atât pentru sosiri, cât şi pentru plecări. Nu era niciun hamal prin preajmă şi, de fapt, Keith nu văzu alte maşini, taxiuri sau oameni.

— Aşteaptă aici un minut, îi zise lui Annie.

Intră în micul aeroport modem şi văzu că era aproape pustiu, iar toate spaţiile comerciale erau închise, în afară de cafenea. Nu părea foarte promiţător.

Găsi monitorul pentru plecări. Şapte linii aeriene deserveau aeroportul, majoritatea legături pentru navetişti. Keith continuă să privească orarul plecărilor, refuzând să accepte informaţia că ultimul zbor, un American Eagle spre Dayton, plecase de peste o oră. „La naiba."

Se duse la cel mai apropiat ghişeu de bilete, care era al lui US Air. O femeie singură stătea lângă o masă ocupându-se de nişte hârtii. O întrebă:

— Există vreo cursă care să plece undeva?

— Nu, domnule.

Keith se uită la celelalte ghişee ale celor şase linii aeriene care toate erau goale.

— În seara asta mai există curse care pleacă? o întrebă din nou.

Ea îl privi întrebătoare şi răspunse:

— Nu, domnule. Unde doreaţi să plecaţi?

Nevrând ca următorul ei telefon să fie la poliţie, Keith zise:

— Am crezut că mai este o cursă târziu spre Washington.

— Nu, domnule. Ultimele zboruri din Toledo sunt, de obicei pe la şapte şi patruzeci şi cinci. Să vă fac o rezervare spre Washington pentru mâine-dimineaţă?

— Poate. Se gândi o clipă. Companiile de închirieri de maşini sunt deschise?

— Nu, domnule. Ultima cursă a aterizat aici acum patruzeci şi cinci de minute.

Keith era obligat să rămână cu Blazer-ul, iar cu el nu avea să ajungă prea departe.

— Am un zbor la şapte şi cincisprezece, dimineaţă, spre Aeroportul Naţional, spuse casieră. Ajunge acolo la opt şi cincizeci şi cinci. Există locuri libere. Să vă fac o rezervare?

Keith era prea deştept ca să lase o urmă de hârtie în spatele lui şi, în orice caz, până dimineaţă fotografia lui Annie Baxter, dacă nu şi a lui, va fi în mâinile oricărui vânzător de bilete.

— Domnule?

— Nu, mulţumesc. Există pe aici vreun serviciu de închiriat avioane?

— Da, domnule. Acolo. Au închis, dar au un telefon.

— Mulţumesc.

Se duse la ghişeul de închirieri avioane, ridică receptorul şi formă numărul indicat. Sună şi un robot îi zise să-şi lase numele, numărul şi mesajul. Keith închise, observând pentru sine că fusese mai uşor să plece din Saigon, când tancurile comuniste se apropiau de ambasada americană, decât să plece din Toledo într-o duminică seara. Se duse la un telefon public şi sună la familia Ingram. Răspunse Terry, iar Keith spuse cu glasul cel mai bine dispus:

— Bună Terry.

— Keith! Unde sunteţi? Totul e…?

— Totul este bine. Suntem gata să plecăm cu avionul. Annie e la poartă şi eu voiam doar să vă mulţumesc din nou şi să-mi iau rămas-bun.

— O, ce drăguţ din partea ta. Sunt atât de fericită că am putut să fim de ajutor şi…

— Stai puţin… oh, se anunţă zborul nostru. Vreau doar să-mi iau rapid rămas-bun şi de la Larry.

— Sigur. E chiar aici.

Larry veni la telefon şi Keith zise:

— Larry, fără să o îngrijorezi pe soţia ta, poţi să-mi spui dacă ai auzit ceva?

— Da. Stai puţin.

Keith îl auzi spunându-i ceva lui Terry, apoi Larry reveni la telefon:

— Bine, acum pot să vorbesc. În urmă cu vreo zece minute am auzit ceva – au transmis un anunţ general şi am primit un telefon dacă vreau să mă duc în seara asta în patrulare.

— Am înţeles… ce şi pe cine caută?

— Un Chevy Blazer verde, modelul de anul ăsta, cu numărul tău de înmatriculare. Îi caută pe Annie Baxter şi pe Keith Landry.

Keith dădu din cap ca pentru sine. Evident, găsiseră maşina ei în hambarul lui. Întrebă:

— Ceva despre o posibilă localizare?

— Păi, ca de obicei – locurile de închiriat maşini, aeroporturile pe o rază de patru sute de kilometri de Spencerville, distanţa care se măreşte la fiecare jumătate de oră, staţii de autobuz, gări, toate drumurile şi şoselele… genul ăsta.

— De ce ne caută?

— Răpire. Delict major. Se pare că au găsit maşina ei în hambarul tău.

— M-ai sfătui să mă duc la poliţie şi să le explic?

— Nu. Nu face asta. Te-ar reţine până la sosirea lui, iar el şi-ar spune propria variantă. El e poliţist, ei sunt poliţişti.

— Dar dacă ea semnează o declaraţie spunând că…

— Am vorbit cu Baxter. A zis că pe drum i-a luat pe copii de la colegiu. Nu ştiu dacă e adevărat,

dar, dacă este şi dacă o apară toţi la vreo secţie de poliţie şi o să dea peste voi doi s-ar putea ca totul să devină foarte neplăcut şi sentimental. Dacă poţi ăă fugi, fă-o.

Keith medita la acest lucru. Annie nu s-ar duce niciodată cu Baxter –, dar de ce s-o supună pe ea sau pe copiii ei la aşa ceva? Avea alte alternative, mai curate. Sau credea că are. Îi zise lui Larry:

— Bine. Mulţumesc încă o dată.

— Eşti bine?

— Da. Ne pregătim de plecare.

— Faceţi-o. Baftă!

Keith închise. *Acum zece minute.* Aproape că nu mai avea niciun minut ca să plece din aeroport. Străbătu rapid sala goală, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să încerce la aeroporturile din Dayton sau Columbus. Dar, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi aflat încă pe drum şi, chiar dacă ar fi ajuns la unul din ele, până atunci ar fi fost căutaţi. De fapt, vor fi căutaţi şi aici peste câteva minute. Deci, nu avea sens să stea să se gândească de două ori când lua o hotărâre; când o iei, te bazezi pe ce ştii şi pe ceea ce-ţi spune experienţa şi intuiţia. Planul A nu funcţionase prea bine; Planul B era simplu. Să se ascundă.

Ieşi afară şi văzu un om de la paza aeroportului stând pe bordură lângă Blazer. Bărbatul îl privi şi veni spre el.

— E maşina dumneavoastră?

— Da.

— Doamna spune că plecaţi la New York. Eu nu prea cred.

Keith o văzu pe Annie ieşind din maşină şi apropiindu-se de ei

— Bănuiesc că nu, îi zise Keith poliţistului.

— Nu. I-am spus că ultima cursă în acea direcţie a plecat acum o oră.

— Aşa e. Tocmai am aflat.

— Domnul spune că tocmai am pierdut ultimul avion, zise Annie.

— Da. Hai să mergem acasă.

Poliţistul îi urmă şi arătă spre tăbliţele de înmatriculare.

— Văd că aveţi maşina asta din Toledo.

Keith aruncă o privire spre tăbliţe pe a căror margine se vedea numele comerciantului.

— Aşa e.

— Doamna spune că aţi venit din districtul Chatham.

— Da. Am cumpărat maşina din Toledo.

Deschise portiera din dreapta şi Annie se urcă. Keith observă aparatul de emisie-recepţie de la cingătoarea poliţistului şi nu voia să se afle prin preajmă când se transmitea buletinul general. Înconjură maşina până la portiera şoferului şi o deschise. Poliţistul îl urmă şi zise:

— Ar fi trebuit să faceţi rezervări înainte să bateţi tot drumul ăsta.

Keith avusese de-a face cu prea multe întrebări de genul ăsta în întreaga lume şi ştia mentalitatea oamenilor care le puneau. N-avea idee ce-i spusese deja Annie tipului, în afară de faptul că voiau să meargă la New York şi că veneau din districtul Chatham. Între timp, Keith deja întrebase de zborul spre Washington. Îi aruncă lui Annie o privire şi cu cel mai bun accent al lui din vestul mijlociu zise:

— Ţi-am spus eu că ar fi trebuit să sunăm înainte pentru rezervări.

Ea dădu din cap înţelegând şi se aplecă spre geamul deschis adresându-se poliţistului:

— Cum am zis, a fost ceva sub impulsul momentului să mergem la New York. Aşa cum vezi că fac oamenii în filme. N-am mers niciodată cu avionul.

— Puteţi să staţi la un hotel peste noapte, îi sfătui poliţistul. Există un zbor al companiei US Air spre New York dimineaţă.

— La naiba cu asta. Mergem acasă, răspunse Keith.

Deschise portiera, se urcă în Blazer şi plecară. Îl privi pe poliţistul care stătea încă la marginea trotuarului.

— Era puţin cam prea indiscret

— Ai trăit prea mult la Washington. Încerca să ne fie de ajutor. Era foarte preocupat când am vorbit cu el.

— Îmi închipui.

În orice caz, omul avea să-şi amintească de ei şi de maşină.

— Ce o să facem acum? întrebă Annie.

— Găsim un motel.

— Nu putem să mergem cu maşina, pur şi simplu, până la New York?

— Nu cred. Îi aruncă o privire. Am vorbit cu Larry. S-a transmis un buletin general despre noi şi maşina asta.

Annie nu zise nimic. Ieşiră din zona aeroportului şi o luară spre est pe şoseaua aeroportului, înspre Toledo..

— Nu putem să închiriem o maşină? întrebă Annie.

— Am crezut că putem până să aud de buletinul general. Trebuie să fim atenţi unde mergem şi ce facem.

Annie dădu din cap. În faţă se găsea un motel al aeroportului; Keith trase pe dreapta şi parcă maşina în aşa fel, încât să nu se vadă din hol.

— Aşteaptă aici.

Ea încercă să zâmbească şi zise:

— Exact ca pe vremuri.

— Într-un fel.

Keith intră în hol. Lângă recepţie, pe un raft, găsi telefonul cu numărul opt sute pentru rezervări. Ridică receptorul, obţinu legătura cu operatoarea şi făcu o rezervare pentru o sosire târzie la motelul aeroportului din Cleveland, confirmând-o cu cartea sa de credit American Express. Apoi se duse la un telefon public şi sună la numărul opt sute la US Air. Rezervă două locuri la cursa de opt şi

cincisprezece de la Cleveland la New York şi le dădu numărul cărţii lui de credit. Nu era obişnuit să scape şi să evadeze din propria ţară, dar era aproape sigur că apelurile lui taxabile nu puteau fi detectate ca fiind din zona Toledo. Şi chiar dacă erau, poliţia îl va căuta pe şoseaua interstatală spre Cleveland sau, mai probabil, o să-l aştepte la motelul Sheraton al aeroportului din Cleveland. Pistele false erau atât de prostesc de simple, încât uneori funcţionau, şi numai două lucruri erau necesare pentru succes – o forţă de poliţie destul de eficientă ca să depisteze rezervările, dar destul de credulă ca să le ia drept bune. În ceea ce priveşte a doua condiţie, Keith presupunea că poliţia îl căuta pe John A. Cetăţeanul, nu pe cineva care cândva îşi câştigase astfel existenţa.

Ieşi din hol, se îndreptă spre Blazer, scoase servietă din spate şi se sui la volan.

— Poţi să ţii asta?

Annie luă servieta şi Keith ieşi din parcarea motelului continuându-şi drumul pe şosea.

— Nu rămânem acolo? întrebă Annie.

— Nu.

Îi explică ce făcuse. Annie îl privi şi întrebă:

— Asta a fost profesia sau pasiunea ta?

— Profesia. Credeam că n-o s-o aplic în viaţa civilă. Se pare că o să ţi-o arăt.

Continuă să meargă spre est, pe şoseaua spre Toledo, ai cărui zgârie-nori din centru putea acum să-i vadă. Aici traficul era mai intens, iar în zonă comercială se găseau mai multe construcţii.

Se gândi să schimbe plăcuţele de înmatriculare. Asta însemna să găsească o maşină care considera că va fi parcată toată noaptea şi/sau al cărei proprietar nu va observa că plăcuţele i-au fost schimbate şi nu va raporta acest lucru. Între timp, ar putea merge cu maşina toată noaptea cu plăcuţele schimbate şi să ajungă la Washington înainte de zorii zilei. Dar nu putea şti dacă plăcuţele nu fuseseră declarate furate. De

asemenea, chiar dacă acest lucru nu se întâmplase, poliţia căuta un Blazer verde şi dacă vedeau unul cu alt număr de înmatriculare decât cel din buletinul general, ei tot căutau numărul pe computer să vadă dacă e al maşinii. În concluzie, schimbarea plăcuţelor era pariul fraierului.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Annie.

— La alternative. Să fugim sau să ne ascundem.

— De ce nu ne ducem, pur şi simplu, la o secţie de poliţie să le explicăm?

— Asta nu e o alternativă.

— De ce?

Keith îi spuse de ce, după care o întrebă:

— Eşti pregătită pentru o scenă de familie?

Annie se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Dacă ar fi numai el, m-aş descurca. Dar dacă sunt şi copiii cu el… Nu ştiu…

— De ce să nu stăm liniştiţi la noapte şi să ne gândim mâine-dimineaţă? După un timp, aceste buletine generale tind să devină puţin învechite şi, poate, până dimineaţă, poliţia statală va avea câteva discuţii cu şeful poliţiei din Spencerville şi, poate, cu tipul de la paza aeroportului. S-ar putea să ajungă la concluzia că domnul Baxter nu spune lucrurile cum sunt ele în realitate.

Annie dădu din cap.

— Poate…

— Şi ca să-ţi spun adevărul, nu e o idee prea bună să fim în mâna poliţiei la ora asta din noapte, fără vreun judecător sau avocat disponibil.

Ea încercă să râdă şi zise:

— Gândeşti ca un infractor.

— *Am fost* infractor în multe ţări, dar niciodată în a mea. Regulile însă sunt aceleaşi. Cred că, dacă stăm liniştiţi, timpul este de partea noastră. Dar n-aş face nimic care ţie să nu-ţi convină.

— N-am mai auzit cuvintele astea de câtva vreme. Se gândi un moment. Poate ar trebui să ne oprim pentru noapte… şi dimineaţa, chiar dacă voi

fi nevoită să-l văd şi să explic situaţia poliţiei, prefer s-o fac atunci.

— Cu puţin noroc nu va trebui să-l vezi mâine sau vreodată.

— Bine.

— Deci, acum căutam un motel deocheat. Ştii vreunul?

Annie zâmbi.

— Ştiu şase sau şapte.

— Unul e de ajuns. Deschide servieta.

Îi dădu combinaţia cifrului, iar ea o deschise.

— Asta o să te facă să râzi zise el. Are fund dublu. Îi explică cum să o deschidă. Am nevoie de ochelari şi de micul plic maroniu.

Annie scoase amândouă articolele. Fără niciun cuvânt Keith luă ochelarii, şi-i puse, apoi zise:

— Deschide plicul. Nu râde.

Annie deschise plicul şi scoase o mustaţă de culoare castaniu-deschis, ca şi părul lui Keith.

— Dezlipeşte celofanul şi pune-mi-o, spuse el.

Ea făcu ce i se ceru, şi Keith se privi în oglinda retrovizoare.

— Ce părere ai?

— M-ai lăsat fără grai.

— E o plăcere să aud asta. Continuă să te uiţi după un motel.

Keith scoase un pieptene din hanorac şi-şi rearanjă părul.

— Ce zici de ăsta? Mai în faţă, pe dreapta, zise Annie.

Keith văzu indicatorul micului motel, o firmă luminoasă portabilă, care anunţa *Westway Motel -$29,* cu o săgeată îndreptată spre dreapta. Îşi aminti că şoseaua aeroportului fusese cândva un drum şerpuitor cu două benzi, dar fusese lărgit şi îndreptat cu mulţi ani în urmă, lăsând astfel unele dintre vechile moteluri la o depărtare de sute de metri de marginea noului drum. Keith coti pe o

alee îngustă care îl duse spre parcarea motelului. Se opri în afara razei vizuale a holului.

— Am ajuns. *Asta* e ca pe vremuri. Două minute.

— Înainte obţineai cheia în patruzeci şi cinci de secunde.

Keith zâmbi şi ieşi din Blazer, observă un Ford Escort în parcare şi intră în micul hol.

Recepţionerul, un bărbat tânăr, ridică privirea de la televizorul din spatele ghişeului. Keith adoptă o atitudine de urgenţă sexuală şi zise:

— Am nevoie de o cameră.

Recepţionerul puse un formular de înregistrare pe birou.

— Cât pentru câteva ore? întrebă Keith.

— La fel.

— Hei, tocmai i-am cumpărat o friptură, amice. Nu se poate mai puţin?

— Cât stai?

— Poate până la miezul nopţii. Ieşi din serviciu la miezul nopţii? Poţi să verifici.

— Mda, plec atunci, dar nu vă grăbesc.

— Îţi zic eu ce facem – s-ar putea să dureze mai mult. Îţi dau douăzeci şi cinci de dolari pentru toată noaptea.

— S-a făcut.

Keith completă formularul de înregistrare cu oarecare creativitate, specificând Ford-ul Escort ca maşina lui. Aflase că recepţionerul, care s-ar fi putut întâmpla să-l recunoască în ciuda deghizării, va pleca până la miezul nopţii. Până acum, toate bune. Dădu tânărului dolarii în numerar, lua cheia camerei şapte şi plecă.

Se urca în Blazer şi-l duse la un loc de parcare aflat la câteva poziţii depărtare de camera numărul şapte. Duminică seara nu prea erau multe maşini aici şi niciuna nu putea fi văzută de pe şosea. Dar, oricum, Keith n-avea de gând să-şi lase maşina aici.

Scoaseră bagajele, iar Keith îşi luă toate obiectele personale din maşină, inclusiv casetele audio, formularul de înregistrare şi alte mărunţişuri. Annie aprinse lampa şi zise:

— E foarte drăguţ.

De fapt, era de foarte proastă calitate. Keith descoperi cartea de telefon în noptieră şi răsfoi paginile galbene.

— Ce cauţi?

— Am nevoie de… iată. Închise cartea şi zise: Mă întorc cam în cinsprezece, douăzeci de minute.

— Unde te duci?

— Să scot maşina de aici.

Annie îşi puse mâna pe braţul lui.

— Merg cu tine. Nu vreau să fiu aici, fără tine, dacă vin ei.

— Cum vrei tu.

Ieşiră din cameră şi se urcară în Blazer. Keith conduse pe alee până la firma luminoasă de lângă şosea. Ieşi din maşină şi deconecta priza lăsând astfel firma în întuneric, apoi se întoarse la maşină.

— Destui clienţi pentru o singură noapte, zise el.

Annie îi aruncă o privire, dar nu zise nimic. Keith ieşi pe şosea şi o luă la dreapta, spre Toledo.

— O să ne întoarcem pe jos.

— Nu-i nimic.

O maşină de patrulare a poliţiei veni spre ei din direcţia opusă şi îi depăşi. Keith se uită în oglinda retrovizoare, dar maşina îşi continuă drumul. Îi zise lui Annie:

— Pe drumul ăsta există o reprezentanţă Chevrolet, după cum scrie în cartea de telefon. Număr fără soţ, deci va fi pe partea stângă.

Annie dădu din cap.

— E un loc bun să laşi un Chevy. Eşti mai deştept decât pari, Landry.

— Mulţumesc.

— Tot mai ai nevoie de mustaţa aia şi de ochelari?

— Pentru fanteziile tale de mai târziu.

Ea zâmbi şi-i dădu un ghiont în braţ.

— *Tu* eşti fantezia mea.

Reprezentanţa Chevrolet le apăru pe partea stângă a drumului, şi Keith încetini şi o luă în partea stângă. Era închis, aşa cum îşi imaginase că va fi la acea oră, şi găsi un loc în zona maşinilor uzate. Ieşiră şi Keith se duse în spatele maşinii, scoase două şurubelniţe dintr-o trusă de scule şi amândoi dădură jos plăcuţele de înmatriculare.

— Aşa… Mâine-dimineaţă o să se mire de zâna bună a maşinilor. Hai să mergem. Sunt exact doi kilometri dacă te interesează.

Porniră înapoi spre motel pe şoseaua comercială. Keith băgă plăcuţele de înmatriculare la brâu şi-şi încheie geaca peste ele.

— O să ne întoarcem mâine-dimineaţă după maşina? întrebă Annie.

— E o posibilitate.

Ajunseră la un Burger King şi Keith o întrebă:

— Ţi-e foame?

— Nu, am un nod în stomac.

— Ai nevoie de ceva serios în el. Haide.

Intrară în Burger King, luară hamburgeri, Coca-Cola şi cartofi prăjiţi şi se aşezară la o masă.

— Este aşa de romantic cum te-ai gândit tu că o să fie? întrebă Keith.

Annie zâmbi.

— Când sunt cu tine, şoseaua aeroportului arată că Via Veneto.

— Cred că-mi vine să vomit.

Ea râse şi el îi acoperi mâinile cu mâna lui.

— Te simţi mai bine acum.

Annie dădu din cap. Mâncară, şi Keith descoperi că îi era foame, la fel şi ei. Aruncă o privire spre ceas. Întotdeauna era o idee bună să stai un timp plecat din camera pe care tocmai ai închiriat-o. Uneori poliţia devine neglijentă cu supravegherea când aşteaptă să te întorci.

— Să nu-ţi înghiţi mustaţa, zise Annie.

Keith zâmbi.

— Îmi placi.

La ora zece seara el spuse:

— Hai să ne facem siesta mergând.

Plecară şi traversară şoseaua la un semafor. Nu mai era niciun alt pieton pe această autostradă şi, în unele zone din America, pietonii reprezentau o privelişte destul de rară ca să atragă atenţia. Keith începu să meargă mai repede şi Annie ţinu pasul cu el.

Se apropiară de firma întunecată, de lângă alee, şi Keith încetini luând-o de braţ. Lângă aleea care ducea spre motel se afla un magazin alimentar deschis toată noaptea, şi Keith o conduse pe Annie spre parcare. Rămaseră acolo şi supravegheară motelul.

— Vrei să intri şi să iei nişte gustări pentru mai târziu? o întrebă Keith.

— Nu. Nu plec de lângă tine.

— Bine. O să aşteptăm câteva minute aici.

Keith lăsă să treacă cinci minute, apoi se îndreptară spre motel, străbătură parcarea şi se duseră spre uşa camerei numărul 7. Dacă poliţia se afla acolo sau undeva pe afară, era deja prea târziu, aşa că intră, pur şi simplu, în cameră observând că luminile erau aprinse încă şi că nimic nu părea a fi deranjat. Annie încuie şi zăvorî uşa în urma lor. Keith azvârli cheia pe noptieră, plăcuţele de înmatriculare pe scrin şi o privi.

— Eşti un adevărat soldat.

— Eşti uimitor.

Îi scoase ochelarii, îi dezlipi mustaţa şi-l sărută. De fapt, lui Keith îi plăcea meseria lui, care odinioară fusese o a doua natură pentru el. Acum trebuia să reflecteze, dar, cel puţin, ştia la ce se presupunea că trebuia să se gândească.

Annie îşi desfăcea geanta de voiaj în baie, Keith depărta draperiile şi se uită afară, în parcare. Totul părea să fie în ordine, dar avea acel sentiment de déjà vu, ca şi cum s-ar fi aflat iarăşi în Berlinul de

Est, privind strada de la o fereastră dintr-o casă conspirativă care nu era foarte sigură.

Până acum, gândi, făcuse tot ce putuse. Chiar şi alegerea oraşului Toledo, fiindcă era mai aproape, fusese o hotărâre bună, fără a ţine seama de mica problemă cu pierderea ultimului zbor. Singurul lucru greşit pe care îl făcuse, singura greşeală adevărată fusese hotărârea spontană de a fugi; să acţioneze urmându-şi emoţiile, nu raţiunea. Dar poate despre asta fusese vorba în ultimele două luni. Să-şi dea drumul, să-şi piardă controlul dorească pe cineva atât de mult, încât un sfert de secol de respectare a regulamentului – ceea ce numeau ei combinaţia potrivită de D&I, disciplină şi îndrăzneală – fusese brusc transformată în dorinţă şi îndrăzneală, aşa, pur şi simplu. Era un sentiment plăcut. Dar exista un preţ ce trebuia plătit. După primul act impulsiv, toată inteligenţa lui – tot Planul B – era doar un control al stricăciunilor făcute. Se uită iarăşi în parcare. „Pare să fie în regulă. *Este* în regulă…”

Nu exista niciun scaun în cameră, aşa că se aşeză pe pat şi se descălţă. Se lăsă purtat de gânduri în legătură cu dimineaţa următoare. Desigur, era imposibil să se ducă la aeroportul Toledo sau la vreun alt aeroport. Un anunţ general privind răpirea soţiei unui şef de poliţie, mamă a doi copii şi aşa mai departe, era o acuzaţie destul de serioasă, ca să menţină în alertă maximă orice poliţist din stat şi din statele învecinate, numai dacă, desigur, poliţia statului nu ajungea să-l cunoască pe şeriful Baxter, aşa cum îi sugerase el lui Annie. Dar Keith nu avea să afle asta imediat.

Cea mai bună soluţie, lucrul care îl atrăgea cel mai mult, era să părăsească, pur şi simplu, statul. Modul cel mai potrivit să facă asta, ar fi să aştepte cam până la şapte sau opt dimineaţa, într-o zi normală, aglomerată, de lucru şi să ia un taxi până în Toledo, care era un oraş destul de mare ca să te pierzi în el. Nu putea să închirieze o maşină, ştia

acest lucru şi nu voia să fure una complicându-şi astfel situaţia. Trenurile sau autobuzele nu reprezentau o soluţie, dar el mai avea şi altele – să închirieze o limuzină, un avion sau o barcă, să-i ducă la un port de la Marile Lacuri, undeva în afara statului. Locurile de închiriere cereau plata în avans, nu necesitau identificarea persoanei. În mod normal nu erau supravegheate şi nici chiar informate de către poliţie, şi singura întrebare care ţi se punea de obicei la un serviciu de închiriere era „Unde vreţi să mergeţi?”

Mai avea alte trei soluţii – să sune la poliţie, aşa cum sugerase Annie, să-i sune pe cei doi Porter sau pe Charlie Adair. Dar, pe moment, niciuna dintre aceste soluţii nu era pe gustul lui. Ar putea să sune dimineaţă la poliţie, dar familia Porter avea nevoie de alte probleme la ora aceea şi, în sfârşit, Charlie Adair avea o condiţie de pus pentru orice. Dar, oricum, şi acestea erau nişte soluţii, şi Keith avea să se hotărască dimineaţă.

Annie ieşi din baie, şi el se ridică.

— E ziua ta de naştere? îi zise el.

— Nu. De ce?

— Văd că porţi costumul special pentru această ocazie.

— Ah! Am uitat să-mi pun pijamaua. Mi-e atât de ruşine. Nu te uita.

Keith zâmbi şi se apropiară unul de celălalt, se îmbrăţişară şi se sărutară.

— Keith, indiferent de ce se întâmplă la noapte sau mâine, o să profităm acum de acest timp.

— Avem tot timpul din lume.

Capitolul 32

Cliff Baxter era singur în biroul lui de la sediul poliţiei din Spencerville. Toţi cei cincisprezece oameni ai lui se aflau la datorie, unii la sediu, restul pe teren. Cliff bea Coca-Cola privind ţintă peretele din faţa lui. Simţea o oarecare satisfacţie perversă ştiind că avusese dreptate. Nevastă-sa era o mincinoasă şi o târfă, iar Keith Landry era un tip josnic care se ţinea după nevestele altora. „Ştiam eu."

Ceea ce îl deranja era faptul că, într-un fel, ei doi reuşiseră să fie împreună în ultimele săptămâni, chiar sub nasul oamenilor lui tâmpiţi, că îşi făcuseră planul şi fugiseră. Nu se putea învinui pe sine; el fusese stăpân pe situaţie chiar din prima zi.

Fusese relativ uşor să găsească maşina lui Annie. Unul dintre lucrurile pe care ea nu le ştia era că maşina ei avea un radio emiţător, un dispozitiv de ghidare cumpărat de poliţia din Spencerville pentru lupta eficientă împotriva infractorilor, iar în maşina lui Baxter se găsea receptorul.

Baxter îşi aminti cum intrase în hambarul lui Landry, văzuse Lincoln-ul alb, strălucitor, aşezat lângă tractor, şi deschisese portiera. „Cliff, du-te dracului", semnat Keith Landry., Nu, du-te *tu* dracului, tâmpitule." Băgase biletul în buzunar înainte ca oamenii lui să-l poată vedea – nu din jenă, îşi zise, ci fiindcă era un bilet pur personal şi nu reprezenta un indiciu pentru răpire. Desigur, nu era o răpire şi bănuia că oamenii lui ştiau asta, dar niciun alt poliţist din stat n-o ştia.

Interfonul bâzâi şi sergentul Blake zise:

— Şefule, e un căpitan Delson de la poliţia statală.

— Bine.

Cliff Baxter ridică receptorul şi căpitanul Delson, de la poliţia statală din Ohio, zise:

— Şerifule, avem ceva.

Baxter se îndreptă în scaun.

— Da?

— Cam acum o jumătate de oră, poliţia statală a verificat Aeroportul Toledo şi un om de la pază le-a spus că i-a văzut pe cei în cauză. Maşina se potrivea, la fel şi descrierea, şi şi-a amintit chiar o parte din numărul de înmatriculare care se potriveşte.

— Au luat avionul?

— Nu, au pierdut ultima cursă şi i-au spus tipului că se întorc acasă…

— Da, da, bine. I-aţi localizat în zona Toledo, aşa că…

— Aşa e… problema e, şerifule, că tipul a zis că femeia, pe care a recunoscut-o după fotografia pe care ai trimis-o ca fiind doamna Baxter, nu părea să fie constrânsă sau forţată…

— A, prostii. Ticălosul avea un pistol îndreptat spre ea…

— Păi, suspectul masculin – Landry – era plecat din Blazer de câtva timp, iar femeia stătea singură în maşină.

Baxter îşi drese vocea şi zise:

— Ei bine… cine e tipul ăsta de la aeroport? Un poliţist însărcinat cu pază? Ce dracu' ştie un prostănac cu insignă despre…

— Şerifule, suspecţii păreau că vor să se urce împreună în avion. În sens strict legal, asta nu pare să fie o răpire.

Baxter nu răspunse vreo câteva secunde, apoi spuse:

— Eşti dispus să rişti? Dacă ea o să moară, vrei să fii tu acela care a suspendat căutarea?

— Şerifule, am întors statul ăsta cu susul în jos pentru tine şi nu reacţionez prea bine la ameninţări. Ascultă, ca de la poliţist la poliţist, se pare că nevastă-ta a fugit cu tipul ăsta.

Baxter rămase tăcut. Căpitanul Delson continuă:

— Având numărul de la asigurarea socială pe care ni l-ai dat pentru Keith Landry, am trimis un fax la FBI, dar n-am putut să obţinem prea multe informaţii despre el. Ceea ce avem pare să indice că e colonel ieşit la pensie din armata Statelor Unit presupunând că ăsta e acelaşi tip. N-are cazier, nimic anterior. Încă cercetăm.

— Mda… Colonel?

— Da.

— Şi care-i concluzia? Ce vreţi să-mi spuneţi?

— Păi… nu ştiu. Vrei să ne trimiţi prin fax o declaraţie semnată cu motivele şi cauzele?

— Păi… de ce nu face plângerea statul Ohio?

— Statul Ohio n-are nicio plângere împotriva acestui om sau a doamnei Baxter.

— Nu? Vrei să spui că n-aveţi nimic împotriva răpirii?

— Mda, am fi avut, dar se pare că te-ai *înşelat.* Ascultă, şerifule, ştiu că e neplăcut, dar chiar eu am vorbit la telefon vreo douăzeci de minute cu tipul de la pază şi sunt nevoit să cred că cei doi oameni pe care i-a văzut erau persoanele despre care s-a transmis în buletinele generale şi, mai mult, că doamna Baxter, a cărei fotografie a recunoscut-o, îl însoţea de bunăvoie pe bărbatul cu care era. Acum putem să continuăm să-i căutăm, asta ca o curtoazie profesională – asta rămâne între noi şi contribuabilii nu trebuie să afle – dar trebuie să transmit un nou buletin care să spună să fie localizaţi, menţinuţi sub observaţie şi să se aştepte noi instrucţiuni, să nu se interogheze persoanele în chestiune decât dacă acestea se pregătesc să iasă de sub jurisdicţia noastră şi să nu fie reţinuţi sau arestaţi decât dacă există o cauză posibilă. Noi n-avem nevoie de un proces civil, iar tu n-ai nevoie de o situaţie stânjenitoare. De acord?

Baxter se gândi o clipă, inspira adânc şi zise:

— Landry e căutat aici pentru încălcarea regulilor de circulaţie, obstrucţionarea justiţiei,

hărţuire şi violarea proprietăţii.

Urmă o tăcere la telefon, apoi căpitanul Delson spuse:

— Ei bine, trimite-ne prin fax descrierea amănunţită. Dar nu băga lucruri care nu ţin.

— Hei, o să-ţi trimit mandat de arestare semnat de judecătorul local de aici şi vom cere extrădarea. Tot ce trebuie să faci e să-i reţii. Poliţia din Spencerville o să vină după ei.

— Eu n-o să-i reţin, dar, dacă îi localizăm, o să te anunţăm. Mai e ceva – un Keith Landry a făcut o rezervare la motelul Sheraton al aeroportului din Cleveland şi a reţinut bilete la un zbor US Air spre New York, de acolo. Îi dădu amănuntele lui Baxter şi adăugă: Supraveghem drumurile dintre Toledo şi Cleveland şi poliţia din Cleveland se va afla la Sheraton. O să lăsam lucrurile aşa cum sunt pentru tine. Şi, fiindcă au fost văzuţi la aeroportul Toledo, aşa cum e procedura standard, poliţia statală şi locală verifică motelurile, pensiunile din zonă şi aşa mai departe. S-ar putea ca cei doi să nu se ducă la Cleveland, dacă află ceva de buletinul general.

Baxter dădu din cap.

— Mda… Bine. Anunţaţi-mă de îndată ce prindeţi un fir.

— O să te anunţăm. Căpitanul Delson rămase tăcut, apoi zise: S-ar putea să vrei să te ocupi personal de asta, ca de la bărbat la bărbat.

— Mda… Oricând şi oriunde îi localizezi, anunţă-mă. Vreau să vorbesc cu ea… vreau să văd dacă ştie ce face înainte să-şi părăsească soţul şi cei doi copii. Hei, dacă ai dreptate şi dacă a plecat de bunăvoie cu tipul ăsta, atunci s-o ia naiba. Dar vreau să aud acest lucru din gura ei. Înţelegi?

— Da.

— Mda… o porcărie. Căsătoriţi de douăzeci de ani… un băiat şi o fată la colegiu… sunt acasă acum, minţi el, foarte supăraţi… Mama ei aproape că a făcut un infarct. Sora ei nu se opreşte din

plâns, iar taică-său e furios că naiba pe ea. Ce dracu' se întâmplă cu femeile din ziua de azi?

— Nu ştiu.

— Ei bine, apreciez tot ce s-a făcut. Vreau doar să vorbesc cu ea.

— O să te ţinem la curent.

— O să fiu aici toată noaptea. Îşi suflă nasul la telefon. Zise cu o voce tremurătoare: Vreau doar s-o mai văd o dată. Te rog, Doamne…

— Înţeleg. Calmează-te.

Baxter închise şi dădu cu palma în birou.

— La dracu'! O s-o omor! O să o răstignesc pe ticăloasa aia.

Uşa se deschise şi sergentul Blake băgă capul înăuntru.

— Totul e-n regulă, şefule?

— Mda. Ieşi dracului de aici… nu, stai! Se gândi un moment. Pune-l pe Schenley să facă un mandat de arestare pentru Landry – obstrucţionarea justiţiei, violarea proprietăţii şi alte rahaturi – şi spune-i să se ducă să-l scoale pe judecătorul Thomsby să-l semneze, apoi să-l trimită.

— Da, să trăiţi.

— Aşteaptă! După aceea ia două maşini, trei oameni, inclusiv tu, şi dispozitivul de ghidare. Mergem la Toledo.

Capitolul 33

În timp ce Keith se dezbrăca, Annie se aşeză pe pat, picior peste picior, cu ursuleţul în poală.

— Nu iau anticoncepţionale. Ţi-am spus asta?

— Nu. Data trecută n-am ajuns la măsurile preliminare. Ar fi trebuit să-ţi spun că mi-am făcut analizele înainte să plec din D.C. Sunt sănătos.

— Am presupus… Dar cred că trebuia să întreb înainte… Nu sunt obişnuită să… Adică, eu nu fac asta.

— Nu, *tu* nu o faci.

Annie dădu din cap înţelegând.

— Când mi-am dat seama că el… că are şi alte femei, am făcut câteva teste, apoi l-am pus pe ginecologul meu să-i spună că nu pot să iau anticoncepţionale şi nu pot să-mi pun o membrană, Aşa că trebuie să-şi pună el prezervativ. A fost umilitor. El s-a enervat foarte tare, dar a înţeles despre ce era vorba în realitate… Trebuie să discutăm despre asta?

— Cred că ce-ai spus e de ajuns. Zâmbi. Te-am lăsat însărcinată?

Annie zâmbi şi ea

— Sper. Vrei să încerci încă o dată?

Keith se urcă în pat, dădu ursuleţul de-o parte şi rămăseseră faţă în faţă, cu picioarele înlănţuite, unul împrejurul celuilalt; se dezmierdară, se sărutară, se mângâiară, prelungind preludiul, de parcă aveau cu adevărat tot timpul din lume şi de parcă nu exista posibilitatea unei bătăi în uşă. Ea se apropie de el, se ridică şi se lăsă asupra lui, nedezlipindu-şi nicio clipă gura de a lui. Următoarea jumătate de oră, fără să fie conştienţi de asta, redeveniră adolescenţi, fără experienţă anterioară – explorând, atingând, cercetând, experimentând sexul oral, masturbarea reciprocă şi prefăcându-se că descoperă noi poziţii în decursul actului sexual.

— N-am mai fost satisfăcută aşa de la tipul ăla de care ţi-am vorbit. De unde ai învăţat chestia asta? spuse Annie.

— De la o fată de 16 ani. Eu aveam 17.

— Mă bucur că n-ai uitat nimic.

— Nu, şi nici pe ea n-am uitat-o niciodată.

Stăteau întinşi în pat, peste cearşafuri, ţinându-se de mână. Pe tavan se găsea o oglindă şi amândoi făcuseră glume în privinţa asta, dar Keith îşi zise că Annie fusese puţin stânjenită. Privi ţintă oglinda şi o văzu pe ea întinsă alături, cu părul răsfirat pe pernă, cu ochii închişi, arătând foarte satisfăcută şi având un zâmbet pe faţă. Imaginea ei din oglindă era asemenea unui vis, gândi, sânii ridicându-i-se şi coborând, părul pubian des, picioarele uşor depărtate şi degetele de la picioare mişcându-i-se, acesta fiind un lucru de care îşi aducea aminte de foarte mult timp. De fapt, aşa şi-o amintea în dimineaţa când plecase şi-şi aduse aminte că-i spusese atunci „Ne vedem mai târziu."

Se ridică uşor în coate şi privi prin cameră. Nu exista multă mobilă şi cea care era fusese fixată în şuruburi, inclusiv televizorul şi veiozele de perete. Ar fi vrut să pună ceva în uşă, dar nu era nici măcar un scaun pe acolo. Îi trecu prin minte, că dacă clienţii de la Westway Motel erau genul care şi-ar încărca furgonetele cu mobilă ordinară de hotel, erau, de asemenea, genul care necesită mai multă legitimare şi garanţie decât douăzeci şi nouă de dolari în avans. O dată cu această idee, îi trecu prin minte şi că recepţionerul probabil că ieşise şi-i notase numărul de înmatriculare care rareori sau niciodată nu se potriveau cu acela de pe formularul de înregistrare. Nu parcase Blazer-ul în faţa uşii, dar nu erau atât de multe maşini parcate afară să nu ştii de unde să începi. La rubrica de lucruri pozitive, Blazer-ul nu se aflase acolo mai mult de zece minute înainte ca ei să scape de el.

Nu avea rost să-şi facă griji în privinţa asta. Keith fusese învăţat două lucruri care se excludeau reciproc: să nu subestimeze niciodată poliţia şi niciodată să n-o supraestimeze. Finalul acestei situaţii nu era o chestiune de viaţă şi de moarte sau sfârşitul lumii libere, ci o scurtă excursie la secţia locală de poliţie, ceva bătaie de cap şi stânjeneală şi, în cele din urmă, o rezolvare rezonabilă şi, spera, optimistă. Keith nu dorea că scurta excursie la poliţie să facă parte din amintirile lor, dar, dacă se întâmpla, se întâmpla. Între timp, se bucura să-l păcălească pe Baxter şi dorea ca *acest* lucru să facă parte din trecutul lor. Se uită la ceasul de pe noptieră. Era ora unsprezece şi treizeci şi cinci. Până acum, toate bune.

— N-am mai fost aşa de fericită de la ultima noastră vară din Columbus, zise Annie.

— Şi eu la fel.

— Chiar vorbeşti serios?

— Da. Serios.

— Şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi?

— Da, într-adevăr.

Ea rămase tăcută o clipă.

— Dar trebuie să trecem de noaptea asta şi de ziua de mâine, nu-i aşa?

Keith nu-i răspunse imediat, apoi o privi şi-i zise:

— Indiferent de ceea ce se întâmpla la noapte sau mâine, chiar dacă vom fi despărţiţi pentru scurt timp, ţine minte că te iubesc şi ştiu că vom fi iarăşi împreună. Îţi promit.

Annie se ridică în coate şi-l sărută.

— Şi tu să ţii minte asta.

— O să ţin.

Îşi puse capul pe pieptul lui.

— Mă simt iar puştoaică, de parcă n-au trecut douăzeci şi cinci de ani, ci douăzeci şi cinci de ore, şi tot ce s-a petrecut între dimineaţa aceea, când ai plecat, în Columbus şi momentul ăsta, n-a avut loc.

— E un gând plăcut.

— Bine. Hai să ne prefacem. Nu există lume în afara acestei uşi, suntem iarăşi doar noi doi, aşa cum eram cândva.

— Cum Dumnezeu te-am lăsat să pleci?

— St! Nu m-ai lăsat. Sunt aici. Întotdeauna am fost aici… Apăsă uşor cu palma deasupra inimii lui. Aici, unde contează. Niciodată n-am plecat din inima ta şi nici tu n-ai plecat vreodată din a mea

Keith dădu din cap şi vru să răspundă, dar nu-şi putu regăsi glasul; apoi, pentru prima dată în peste două decenii, o lacrimă i se formă în ochi şi-i alunecă pe obraz.

Cliff Baxter şedea pe scaunul din faţă al convoiului alcătuit din două maşini. Sergentul Blake era la volan, în maşina din spate se aflau poliţiştii Ward şi Krug.

Pe tabloul de bord, în faţa lui Cliff, se găsea dispozitivul de localizare. Nu era o minune a tehnicii – consiliului municipal nu-i plăcuse preţul modelului care trebuia montat într-o furgonetă, cu o chestie mare, rotativă, pe acoperiş şi cu tot felul de ecrane şi dispozitive. Acesta era un receptor radio VHF, simplu, care semnaliza doar când se afla la un kilometru sau cam aşa ceva de transmiţătorul instalat şi se auzea mai tare când te apropiai de obiectiv. Totuşi, era bun pentru scopul în care fusese cumpărat de Baxter – să o urmărească pe nevastă-sa. Aparatul avusese două mici transmiţătoare şi pe al doilea îl folosise de câteva ori ca un fel de amuzament pentru urmărirea altor persoane, dar, în majoritatea timpului, dispozitivul de rezervă stătea în biroul lui până când îi venise ideea să-l pună, vineri, în maşina lui Landry.

Fireşte, trecuse pe lângă ferma lui Landry mai devreme în căutarea Lincoln-ului şi, întrucât fiecare transmiţător avea un canal diferit, ştiuse cu mult înainte să intre pe aleea fermei lui Landry că

Lincoln-ul se afla acolo şi Blazer-ul lipsea. În acel moment, ştiuse exact ce se întâmplase.

Intrară în aeroportul Toledo. Era logic să înceapă de aici, se gândi, şi traversară parcările, dar n-aveau nevoie de dispozitivul de localizare, fiindcă locul era aproape pustiu. Se duseră până la locul unde erau parcate maşinile de închiriat şi se plimbară în sus şi-n jos printre şirurile acestora. Blake îi zise:

— Nu-i văd maşina.

— Nu. Ieşim pe şosea şi o facem la dreapta, spre Toledo.

— Bine.

Cele două maşini ale poliţiei din Spencerville se îndreptară spre est, pe şoseaua aeroportului. Cliff Baxter ridică receptorul telefonului mobil şi sună la sediu. Schenley era ofiţer de serviciu şi Baxter îi zise:

— Ai auzit ceva?

— Nu, domnule. V-aş fi sunat…

— Mda. M-ai fi sunat. Fac o afurisită de verificare a comunicaţiilor.

— Da, domnule.

— Şi cum ţi-am spus, dacă sună cineva de la poliţia statală sau de oriunde, nu pomeneşti unde sunt.

— Da, domnule.

— Mă suni pe mine şi eu îi sun pe ei. Nu discuta aiurea cu ei.

— Da, domnule.

— Fii pe fază. Închise şi-i zise lui Blake: Hei, trage la Sheraton-ul ăla.

Blake intră în parcarea Sheraton-ului şi comentă:

— Nu primim niciun semnal de aici, şefule.

— Rahat, n-am încredere în chestia aia. Am încredere în ochii şi-n urechile mele. Opreşte la intrare şi eu o să cobor, apoi tu du-te prin parcare.

— Da, domnule.

Baxter se dădu jos din maşină şi intră în hol. Se apropie de recepţioneră, o tânără atrăgătoare şi zise:

— Cum te simţi în seara asta, iubito?

Ea zâmbi.

— Destul de bine. Dumneata?

— Putea să fie şi mai bine. Caut un tip rău care a fugit cu o femeie. Ai aflat de asta?

— Desigur. Am văzut la televizor.

— Asta-i bine. Sper că ai primit şi un fax.

— Da. Scotoci primprejur şi găsi o hârtie sub ghişeu. Am aici descrierea lor, numele, modelul şi marca maşinii…

— Şi nu i-ai văzut.

— Nu, am vorbit despre asta cam acum o oră cu poliţistul de la stat. O să fiu atentă.

— Aşa să faci, iubito.

Ea se uită la uniformă lui şi întrebă:

— Spencerville? Nu acolo…?

— Ba da. Acolo a avut loc răpirea. Hei, dacă ajungi vreodată acolo, să mă cauţi.

— Eşti… dumneata eşti şeriful Baxter a cărui nevastă…

— Aşa e.

— Oh, îmi pare rău. Sper că ea e bine – ştiu că o să fie bine…

— O să fie când o s-o găsesc. O să fie foarte bine. Pa.

Baxter ieşi afară la maşini. Se urcă şi Blake zise:

— Negativ aici.

— Negativ aici. Să-i dăm bătaie.

Îşi continuară drumul pe şosea trecând pe lângă câteva moteluri.

— Vreţi să opresc? întrebă Blake.

— Nu, o să mergem până la Toledo să vedem dacă producătorul ăsta de zgomote se porneşte. Dacă nu, o să ne întoarcem şi-o să începem să căutăm prin moteluri. Isuse, n-am văzut în viaţa mea atâtea.

— Credeţi că sunt aici?

— Nu ştiu. Dar, dacă eram în locul lui şi tocmai aş fi pierdut avionul, m-aş fi ascuns prin zonă, mai ales dacă aş fi ascultat radioul şi aş fi aflat că există un buletin despre mine. Şi dacă nu ştie asta, atunci o să afle când o să fie oprit. În orice caz, nu ajunge prea departe.

— Aşa e. Blake se gândi o clipă, apoi zise: Nu înţeleg cum i-a trecut prin cap că ar putea să se urce în avion cu ea, fără ca cineva să observe că e reţinută împotriva propriei voinţe?

— De ce dracu' nu-ţi vezi de şofat?

— Da, domnule.

— Avea un pistol îndreptat asupra ei. Aşa putea. Şi probabil a drogat-o.

— Da, asta e.

Nu era asta şi aproape fiecare poliţist de stat aflase acest lucru până acum, îşi zise Baxter. Adevărul era că, după povestea asta, nu întrevedea un viitor cu adevărat bun pentru el însuşi sau pentru cariera lui. Dar deocamdată avea puterea şi legea de partea lui şi avea şi curajul să facă ce trebuia să facă, acţionând ca un bărbat. Până *d*imineaţă, totul va începe să se destrame, deci trebuia să-i găsească până atunci. Şi, deoarece ca poliţist era terminat, putea să facă cu ei ce voia când îi va găsi.

Continuară să meargă vreo câţiva kilometri, până când văzură în zare clădirile înalte din Toledo. Receptorul de pe bord emise un semnal, un sunet slab urmat de tăcere.

Blake şi Baxter se priviră, dar nu ziseră nimic. Semnalele false, mai ales în zonele construite, erau ceva obişnuit Un minut mai târziu, receptorul semnaliza iarăşi, apoi iarăşi, după care sunetul deveni mai sonor şi mai continuu până când acestea se confundară alcătuind un sunet electronic strident continuu.

— Opreşte.

Blake opri la marginea drumului şi maşina de poliţie din spatele lor făcu acelaşi lucru. Blake şi

Baxter rămaseră ascultând sunetul electronic. Baxter privi în jur, afară, şi zise:

— Dă-i drumu'. Încet pe margine.

Blake conduse încet pe marginea drumului. Intervalele dintre sunete se micşorară, apoi sunetul începu să se audă mai slab.

— Întoarce şi hai înapoi, zise Baxter.

— Am înţeles.

Întoarseră pe şosea, apoi cotiră acolo unde exista o întrerupere în artera principală. Sunetul deveni mai sonor şi mai constant. Baxter privi înainte şi-şi dădu seama.

— Măi, să fiu… hei, Blake, unde ai ascunde un ac?

— Într-un car cu fân.

— Nu, într-o cutie de ace. Opreşte acolo.

Le luă câteva minute să depisteze Blazer-ul verde-închis dar chiar şi atunci nu puteau fi siguri că era cel care trebuie, fiindcă n-avea plăcuţe de înmatriculare. Baxter băgă mâna sub aripa dreaptă din spate a maşinii şi desprinse transmiţătorul magnetic. Privi dispozitivul dreptunghiular de mărimea unui pachet de ţigări având o antenă ce ieşea din el şi zâmbi.

— Măi, măi, măi… Îl închise şi sunetul ce venea dinspre receptorul din maşină se opri. Ce zici de asta?

Blake era radios, iar Krug şi Ward stăteau privindu-şi şeful cu admiraţie. Toată lumea ar fi fost cu mult mai fericită, desigur, dacă ar fi găsit Blazer-ul la un motel, o pensiune sau un restaurant. Evident, Keith Landry şi Annie Baxter nu se aflau la reprezentanţa Chevy. Blake fu primul care sublinie acest lucru şi-i întrebă pe şerif:

— Unde credeţi că s-au dus?

Baxter privi împrejur, în susul şi în josul şoselei.

— Nu departe, răspunse.

— Ar fi putut să fure o maşină de aici, şefule, observă Blake.

— Ar fi putut, dar au scos plăcuţele de la asta. De ce ar face aşa ceva, dacă ar fi în altă maşină ştergând-o spre Cleveland sau vreun alt loc? Nu… cred că sunt pe aproape, undeva până unde se putea merge pe jos şi nu voiau ca maşina să fie pusă în legătură cu ei. Baxter îşi privi cei trei oameni. Are cineva altă idee?

— Ar fi putut să ia de aici un taxi sau un autobuz, şefule. Ar putea fi în Toledo, opina Krug.

Baxter aprobă din cap.

— S-ar putea. Privi iarăşi în jur la zona apropiată. Taxi sau autobuz. S-ar putea. Dar nu cred. Cred că s-au dus la un motel, unul dintre locurile alea de regulat şi-au lăsat ţoalele şi au ieşit să scape de maşină. Tipul a avut noroc şi i-a venit ideea când a văzut reprezentanţa asta de Chevy. Mda. Sunt la mică distanţă de aici. Poate în vreun camping, dar mai degrabă într-un loc de regulare sau o pensiune unde nu sunt nevoiţi să folosească o carte de credit. Mda. Bine. Krug, tu şi Ward începeţi să verificaţi pe partea asta de drum toate motelurile până la aeroport. Eu şi Blake începem din apropierea aeroportului pe partea dinspre est a şoselei. Dacă vedeţi ceva, mă sunaţi pe mine şi pe nimeni altcineva. Folosiţi telefonul mobil. Să-i dăm bătaie.

Blake şi Baxter începură de la aeroport, trecură pe lângă Sheraton şi se apropiară de un Holiday Inn.

— Dă-i înainte. O să ne oprim doar la hanurile mici şi dubioase, zise Baxter.

— E-n regulă.

Îşi continuară drumul. Baxter începu să se gândească. Keith Landry era un tâmpit, dar un tâmpit mult mai deştept decât îşi imaginase Baxter, însă poate nu destul de deştept. Îşi dădu seama că nu mai făcuse muncă adevărată de poliţie de prea multă vreme, dar, după aproape trei decenii în

cadrul poliţiei, învăţase o mulţime, îşi amintea câte ceva, şi recunoscu în silă că avea de-a face cu un profesionist. Se întrebă ce lucrase Landry pentru guvern şi decise că nu era ceva în legătură cu Serviciul SUA de Pescuit şi Natură Sălbatica, însă Landry nu luase în consideraţie instinctele înnăscute de prădător ale şerifului Baxter. Ceea ce-i lipsea acestuia în antrenamentul oficial, compensa cu intuiţia. În pădurile din Michigan, Cliff Baxter era cel mai bun vânător dintre toţi prietenii lui. Avea un al şaselea simţ să descopere un animal, să-i miroasă sângele şi să-i citească gândurile, intuind dacă acesta avea s-o ia la fugă, să se lase la pământ, să se întoarcă şi să lupte sau, pur şi simplu, să stea nemişcat, aşteptându-şi soarta. Oamenii, decisese, nu erau cu mult diferiţi.

Apoi se gândi la nevastă-sa şi încercă să ghicească cum reuşise să facă asta, fără ca el să ştie ceva despre acest lucru. Avusese unele bănuieli, dar întotdeauna le avusese. Cumva, fusese mai vicleană decât vulpea. Şi Baxter ştia, undeva în adâncul lui, că ea îl înţelesese, ca rezultat al celor douăzeci de ani de trai comun, şi fusese nevoită să supravieţuiască din expediente. Când el se plângea de ea altor femei, unul dintre lucrurile pe care nu îl spunea niciodată era: „Nevastă-mea nu mă înţelege”.

Nu voia să se gândească la ea şi la Keith Landry, dar, o făcea. Uneori, şi-o imagină pe Annie – domnişoara Perfecţiune, domnişoara Coristă, domnişoara Bunătate – făcând dragoste cu alţi bărbaţi. Acesta fusese întotdeauna cel mai îngrozitor coşmar al lui şi acum se întâmpla – Landry şi nevasta lui erau undeva pe aproape, goi, în pat, râzând, făcând dragoste. Landry era deasupra ei, iar ea îl înlănţuia cu picioarele. Gândul acesta îl înnebunea. Dar îl şi excită. Trecură pe lângă firma întunecată a motelului Westway, îndreptându-se tot către est când Baxter zise:

— Stai! Încetineşte. Trage pe margine.

Blake opri. Baxter stătu o clipă. Ceva se înregistrase în mintea lui, dar nu ştia ce.

— Dă înapoi.

Blake băgă maşina în marşarier şi când ajunseră alături de firma întunecată, Baxter zise:

— Opreşte.

Cliff Baxter ieşi din maşină şi se duse spre indicatorul de plastic pe care scria cu litere roşii de plastic *Westway Motel -$29.* Se apropie de el şi văzu că priza era deconectată. El o puse la loc şi luminile se aprinseră. Scoase priza lăsând iarăşi indicatorul în întuneric. Se întoarse în maşină şi zise:

— Dă înapoi până la drumul ăla lateral şi ia-o pe acolo.

— Bine.

Blake intră pe aleea îngustă şi la ora zero şi cinci minute maşina de patrulare a poliţiei din Spencerville opri la motelul Westway.

— Aşteaptă aici, spuse Baxter.

Luă cu el o mapă de carton şi intră în holul micuţ. Tânărul din spatele ghişeului se ridică.

— Domnule?

— Caut pe cineva, fiule. Puse dosarul pe ghişeu. Ai aflat de buletinul general din seara asta?

— Nu, n-am aflat.

— La ce naiba te uiţi la televizor?

— La o casetă video.

— Zău? Bine, de câtă vreme eşti aici în seara asta?

— De la patru. Aştept să-mi vină schimbul…

— S-a făcut, eşti omul meu. Acum, ascultă-mă cu atenţie. Caut un tip care conduce un Blazer verde-închis. Cu el e o femeie, dar nu cred că ea a intrat aici. Trebuie să fi venit pe la ora nouă, nouă şi treizeci, poate mai târziu. El are cam patruzeci şi cinci de ani, înalt, constituţie medie, păr castaniu-deschis, ochii un fel de cenuşiu-verzui… şi cred că nu arată prea rău. L-ai văzut, nu-i aşa?

— Păi…

— Haide, fiule. Omul e căutat pentru răpire şi eu n-am la dispoziţie toată noaptea, dar am cincizeci de dolari pentru timpul tău.

— Păi… a fost un tip aici… tipul ăsta avea ochelari şi mustaţă?

— Nu ultima dată când l-am văzut eu. Dă-mi fişa de înregistrare.

Recepţionerul căută într-un morman de fişe şi găsi pe cea care credea el că o voia poliţistul.

— Iată. Tipul ăsta a venit cam pe la…

— Lasă-mă s-o citesc, fiule. Baxter citi fişa. John Westermann din Cincinnati, conduce un Ford Escort. I-ai văzut maşina?

— Păi, după ce s-a înregistrat, am scos capul pe uşă şi era un Ford Escort acolo, dar acela era în parcare de câteva ore. Eu trebuie să notez numerele de înmatriculare…

— Ştiu cum e la un loc de-ăsta de regulare. Ai văzut vreun Blazer verde?

— Nu ştiu… Am văzut afară un vehicul cu patru roti, dar era dificil să văd, şi nu era în faţa camerei pe care i-am dat-o acestui Westermann. N-am mai văzut maşina aia înainte şi aveam de gând să ies mai târziu şi să iau numărul de înmatriculare, dar când m-am dus afară, după vreo zece minute, dispăruse. Baxter dădu din cap.

— Ce cameră i-ai dat tipului?

— Numărul şapte.

— E încă acolo?

— Bănuiesc. A luat-o pentru toată noaptea. Tocmai m-am uitat să văd dacă e cheia aici şi nu e.

— Bine… Baxter îşi frecă bărbia. Foarte bine… Şi n-ai văzut femeia deloc.

— Nu. Deloc.

Baxter deschise mapa şi scoase o carte. Era albumul anual din liceu al nevestei lui, unul dintre puţinele lucruri pe care îi permisese să le păstreze, mai mult fiindcă era şi o poză de-a lui acolo, în

primul an de liceu, la un bal. Dădu paginile la pozele de absolvire şi zise:

— Răsfoieşte astea, fiule, ţine cont că are cu douăzeci de ani mai mult şi imaginează-ţi o mustaţă şi ochelari la tipii care n-au aşa ceva. Nu te grăbi, dar fii rapid.

Tânărul răsfoi paginile clasei cu absolvenţi, apoi se opri.

— L-ai văzut?

— Eu…

Baxter scoase un pix din buzunar şi i-l dădu.

— Desenează ochelarii şi mustaţa pe care le-ai văzut.

Tânărul luă pixul şi desenă o mustaţă şi ochelari pe fotografia lui Keith Landry, apoi zise:

— Da… ăsta-i tipul… Cred că ăsta-i tipul…

— Cred că ai dreptate, fiule. Dă-mi cheia.

Recepţionerul ezită şi Baxter se aplecă peste ghişeu.

— Cheia aia afurisită.

Recepţionerul îi dădu cheia camerei numărul şapte.

— Stai liniştit şi totul o să fie bine. O să o ştergem de aici înainte să-ţi dai seama, zise Baxter.

— Da, domnule… ăă, aţi pomenit…

— Cecul e la poştă.

Baxter ieşi afară la maşina de patrulare şi se aplecă pe geam. Îi zise lui Blake:

— Cheamă-i pe băieţi. L-am prins.

— Isuse…

Capitolul 34

Keith Landry şi Annie Baxter stăteau unul în braţele celuilalt. Erau pe jumătate adormiţi, dar, din când în când, Annie îi spunea câte ceva, iar el răspundea. Keith se străduia să nu adoarmă şi îşi închipuia că şi ea făcea acelaşi lucru. În cele din urmă, ea aprinse lumina şi se răsuci venind peste el. Îşi cuibări capul lângă gâtul lui şi-l muşcă de ureche.

— Te calc pe nervi?

— Nu. Îmi place.

Îşi puse mâinile pe fundul ei şi îl masă.

— E bine. După un minut ea spuse: Keith, nu pot să dorm.

— Încearcă.

— Nu pot. Puse mâna între corpurile lor şi îl mângâie până el se excită, apoi îl vârî în ea. Aşa mă liniştesc. Poţi să stai aşa până adorm?

Keith zâmbi.

— Cred că da. N-am mai încercat până acum.

— Te iubesc.

— Te ador.

— Eu sforăi.

— Şi eu.

— Eu salivez. Salivez peste absolut orice. O să salivez pe tine.

— Eşti amuzantă.

— Mănânc friptură de pui şi cartofi prăjiţi în pat, mă şterg la gură pe cearşaf şi râgâi.

El râse.

— Termină.

— Am vise umede şi orgasme toată noaptea.

— Bine…

Ea îşi mişca şoldurile în sus şi în jos.

— Sunt pe punctul să am unul chiar acum.

— Ah, asta-i…

Keith auzi ceva la uşă, apoi, înainte să poată reacţiona, auzi uşa prăbuşindu-se înăuntru cu

broasca ieşind prin lemn. O secundă mai târziu, Cliff Baxter se năpustea în camera cu o puşcă de vânătoare în mână.

Annie ţipă în timp ce Keith o dădu la o parte de pe el. Sări din pat şi în acelaşi moment înşfacă cuţitul aşezat pe noptieră sub cartea de telefon.

Baxter repezi patul armei, învelit în cauciuc, spre faţa lui Keith care pară lovitura cu antebraţul, dar acesta îi atinse fruntea şi-l năuci pe moment. Baxter ridică iarăşi patul armei şi îl lovi puternic în umăr, paralizându-i braţul şi făcându-l să scape cuţitul din mână. Se pregătea să dea încă o dată când Annie sări de pe pat şi ateriză pe Baxter încercuindu-l cu braţele şi cu picioarele şi făcându-l să se dea înapoi, clătinându-se. Keith, încă ameţit, cu braţul drept atârnându-i moale pe lângă corp, recuperă cuţitul cu mână stângă. Avea vederea înceţoşată din cauza loviturii la cap, dar putea s-o vadă pe Annie agăţată de Baxter în timp ce acesta încerca să se elibereze. Keith sări înainte şi plonjă cu cuţitul spre artera femurală a lui Baxter, dar acesta încă se clătina, cu Annie atârnând de el, şi Keith nu văzu ţâşnind un şuvoi de sânge din locul unde cuţitul se înfipsese.

Baxter urlă de durere, Annie ţipă şi, înainte că Keith să poată lovi iarăşi cu cuţitul, alţi doi oameni pătrunseră în cameră cu pistoalele în mână.

— Mâinile sus! Mâinile sus!

Keith se ridică nesigur pe picioare, cu cuţitul încă în mână. Unul din poliţişti – Keith avu impresia că era Ward – roti bastonul lovind încheietura lui Keith şi cuţitul îi zbură din mână. Baxter se eliberase de nevastă-sa şi Annie era întinsă pe podea, plângând. Ceilalţi doi aveau încă armele îndreptate asupra lui, dar ochii lor erau la soţia goală a şefului.

Când Keith se mişcă spre Annie, Baxter ridică iar patul armei de vânătoare şi-l înfundă în plexul solar al lui Keith care se îndoi; căzu în genunchi. Îl auzi pe Baxter ţipând la oamenii lui:

— Ieşiţi de aici! Ieşiţi dracului de aici!

Keith îşi dădu seama că cei doi poliţişti pleacă, apoi simţi patul puştii lovindu-l din nou, de data asta în spate, făcându-l să se întindă pe podea. Auzi vocea lui Baxter:

— Aşa deci – *eu* să mă duc dracului? Nu! Du-te *tu* dracului! Du-te *tu!*

Keith simţi cum Baxter îl loveşte în coaste, o auzi pe Annie ţipând iarăşi, după care o simţi căzând pe el, acoperindu-l cu trupul, cu braţele înconjurându-i strâns pieptul şi cu faţa îngropată în gâtul lui. O auzi strigând:

— Lasă-l în pace! Lasă-l în pace! Pleacă!

În cameră se lăsă tăcerea şi Keith se forţă să rămână conştient. Putea să vadă picioarele lui Baxter în faţa lui, cu sângele curgându-i pe cracul pantalonilor în pantof. Auzi din nou glasul lui Baxter:

— Dă-te jos de pe el! Dă-te jos de pe el sau să mă bată Dumnezeu dacă nu te omor.

— Nu!

Keith auzi zgomotul făcut de încărcarea armei. Îşi recapătă răsuflarea şi-i spuse:

— Du-te… Annie… du-te…

— Nu!

O voce de afară strigă.

— Şefule! Trebuie să plecăm. Au ieşit oamenii afară. Poliţia e pe drum!

Baxter înfipse ţeava armei sub nasul lui Keith.

— Număr până la trei, şi dacă târfa asta nu se scoală şi nu se îmbracă, creierul ei afurisit va fi întins pe curul tău. Unu…

— Annie… dă-te la o parte…

— Doi…

— E-n regulă… ţine minte ce ţi-am spus…

— Trei.

Keith simţi cum braţele ei i se desprind de piept, apoi cum greutatea i se ridică de pe el.

Baxter o îmbrânci, apoi se dădu înapoi, dar cu arma îndreptată spre faţa lui Keith. Îi zise:

— Când o să termin cu ea, n-o să mai rămână nimic din ea.

Keith încercă să se ridice, dar Baxter îl lovi în cap făcându-l să cadă în faţă. Auzi pe cineva strigând din uşă:

— Şefule! Poliţia statală e pe drum!

Keith continuă să-şi piardă cunoştinţa, apoi să-şi revină. Vederea îi era înceţoşată, iar sunetele păreau să ajungă la el de foarte departe. Vedea picioarele goale ale lui Annie, apoi le văzu iarăşi îmbrăcate în blugi şi cu saboţi, picioarele unor bărbaţi în uniformă îndepărtându-se cu ea, o auzi strigându-l, dar nu-şi putu da seama ce spunea decât că distinse numele lui. Auzi glasul lui Baxter mai desluşit şi vocea spunea:

— Uită-te la tine, întins aici, gol, ca un iepuroi jupuit.

Keith deschise ochii şi văzu că Baxter îngenunchează în faţa lui cu cuţitul în mâna.

— Eşti al meu acum. Tot, numai al meu, zise Baxter.

— Du-te-n mă-ta.

Baxter îl scuipă în faţă şi-l lovi în cap cu mânerul masiv al cuţitului. Keith era vag conştient de nişte mâini pe el, apoi cum corpul îi este rotit, astfel că, atunci când deschise ochii, văzu tavanul, îl văzu pe Baxter ghemuindu-se lângă el cu cuţitul în mână şi-l auzi spunând cu o voce moale:

— Am să te scap, pur şi simplu, de chestiile astea care te-au băgat în bucluc.

Simţi că i se smuceşte scrotul şi i se păru că mâna lui Baxter îi atingea testiculele, dar s-ar fi putut să-şi imagineze; apoi îşi dădu seama că nu-şi închipuia şi auzi vocea lui Baxter continuând monoton cu o tonalitate liniştitoare:

— Deci, doar o să luăm astea acasă cu noi, iar pentru restul vieţii o să te gândeşti la cine le are şi la cine îmi regulează nevasta, şi cine n-o s-o mai reguleze niciodată…

Keith vârî două degete în ochiul drept al lui Baxter care urlă şi se rostogoli înapoi, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Urmară paşi grăbiţi în cameră, sunetul unor voci insistente şi imaginea lui Baxter care era pe jumătate târât, pe jumătate cărat de Ward şi de un alt poliţist.

Keith nu simţea nicio durere în afară de bubuitul greu din cap şi senzaţia că ochii vor să-i sară din orbite. Îl copleşi un val de greaţă şi era pe punctul să-şi piardă cunoştinţa, dar ştia că trebuie să se pună pe burtă ca să nu se înece cu propria lui vomă. Reuşi cumva să se întoarcă pe-o coastă, apoi i se făcu rău şi leşină.

Capitolul 35

— Ce zi e astăzi?

— Mai întâi, îmi spui tu cum te cheamă, apoi o să-ţi spun eu ce zi este, răspunse soră medicală.

Keith zise că era un târg cinstit, aşa că răspunse:

— Keith Landry.

Ea zâmbi.

— Azi e marţi. Ai ajuns aici duminică noaptea… luni dimineaţa mai corect.

Keith se uită la soarele de afară.

— E dimineaţă sau după-amiază?

— E rândul meu. Cine e preşedintele Statelor Unite?

Keith îi spuse şi adăugă:

— E un om încântător. Săptămâna trecută am stat de vorbă cu el.

Ea se încruntă. Keith îşi dădu seama că ea nu voia să audă aşa ceva de la un pacient lovit la cap, aşa că adăugă:

— Glumeam.

Ea dădu din cap. Keith încercă să se ridice, dar sora îi puse mâna pe umăr.

— Stai liniştit, domnule Landry.

Keith o privi o clipă în timp ce ea zăbovea asupra lui. Avea vreo treizeci şi cinci de ani, grăsuţă, cu o faţă prietenoasă, dar cu destulă experienţă, bănuia, ca să fie severă dacă devenea neastâmpărat.

— Cât e ceasul? o întrebă.

— Opt şi un sfert dimineaţa. Ai fost inconştient aproape treizeci şi şase de ore.

— Ah…

Se simţea puţin ameţit, îl durea capul şi corpul, dar altfel credea că e întreg. Încercă să-şi amintească exact ce se întâmplase şi îşi aducea aminte fragmente, dar era asemenea unui vas de porţelan spart ale cărui bucăţi trebuia să fie îmbinate.

— Unde stai? îl întrebă infirmiera.

Keith îi răspunse, iar ea continuă să-i pună genul acesta de întrebări; văzu că, pe măsură ce răspundea, ea nota ceva pe o foaie de hârtie. Voia să se gândească la cele întâmplate, dar ea nu termină cu întrebările. În cele din urmă, îşi aduse aminte de ultimele două minute înainte să-şi piardă cunoştinţa şi coborî mâna pe sub pături între picioare.

— Sunt sănătos.

— Eşti. Semne vitale bune, reacţii bune…

— Bine. Am plecat.

Se ridică din nou, şi ea îi puse iarăşi mâna pe umăr.

— Stai jos, domnule Landry, sau voi fi nevoită să chem un infirmier.

— Am înţeles. Când pot să plec?

— Când te externează doctorii. Neurologul îşi face vizita acum.

— Bine. Unde îmi sunt lucrurile?

— În dulapul acela.

— Telefonul funcţionează?

— Nu. Vrei să-l deschid?

— Da, te rog. O întrebă: Ştii ce mi s-a întâmplat?

Ea nu răspunse, apoi zise:

— Am înţeles că ai fost atacat.

— Aşa e. Eram cu prietena mea. Ştii ceva despre ea?

— Nu, în afară de faptul că în dulapul tău se află câteva articole de lenjerie feminină. Ai fost adus aici de o ambulanţă a poliţiei. Poliţia a făcut inventarul tuturor articolelor personale care au fost găsite asupra ta şi a adus totul aici. Mai târziu, am putea să ne uităm prin ele, dacă asta te preocupă.

— Nu. Am nevoie doar de portofel. Poţi să mi-l aduci?

— Mai târziu.

Keith se gândi o clipă, apoi o întrebă:

— Poliţia vrea să-mi pună întrebări?

— Da, ne-au cerut să-i anunţăm când eşti pregătit.

— Bine. Dar nu astăzi.

— O să vedem.

— Care e diagnosticul meu?

— Păi… favorabil.

— Mi-au făcut o radiografie?

— Da. Ai o fractură foarte subţire, nişte umflături interne… Trebui să-l las pe doctor să-ţi spună despre toate astea.

Keith o mai chestiona, dar, cum ea nu voia să-i dea informaţii medicale concrete, îi descrise rănile în termeni generali – o traumă în partea centrală, umărul drept, antebraţul stâng, la cap fără sângerări interne, câteva contuzii, tăieturi şi aşa mai departe. Keith concluzionă că, dacă putea să stea în picioare şi să se îmbrace, era destul de în formă ca să plece.

— Unde mă aflu, exact? o întrebă.

— La Spitalul Districtual Lucas, afară din Toledo.

El dădu din cap pentru sine. Se afla în mâinile administraţiei locale şi asta includea poliţia locală care-l considera fie victimă, fie fugar, fie amândouă.

— O să-l întreb pe doctor dacă poţi mânca hrană solidă. Vrei micul dejun?

Voia, dar era momentul să facă pe bolnavul şi pe slăbitul. De fapt, se simţea slăbit, dar în rest nu prea rău, cu excepţia durerii de cap.

— Vreau doar să dorm.

— Înţeleg. O să vin mai târziu cu neurologul.

— Bine. Dar acum am nevoie de somn.

Ea plecă şi Keith se ridică. La un moment dat, poliţia va cere spitalului să semneze o notă că el e apt pentru a fi închis şi va fi transferat la infirmeria unei închisori sau într-o instituţie asemănătoare. Nu-şi cunoştea statutul legal şi nu era complet edificat nici asupra celui medical, dar nu avea timp de pierdut ca să afle sau să clarifice lucrurile

pentru alţii. Lăsând la o parte durerea de cap şi ameţeala, ştia că trebuie să plece de acolo, să se ducă în Spencerville şi să o găsească pe Annie.

Îşi scoase cele două ace intravenoase şi venele îi sângerară.

Pe măsuţa de lângă pat se aflau tifon şi leucoplast, şi Keith îşi bandajă repede înţepăturile, îşi trecu picioarele peste marginea patului şi se sculă încet. Genunchii îi cedară, dar se ridică şi făcu câţiva paşi şovăitori prin cameră.

În patul alăturat se afla un bărbat în vârstă, dar Keith văzu că dormea. Trase perdelele în jurul ambelor paturi, ca să blocheze parţial vederea dinspre uşa deschisă. Putea să vadă oficiul infirmierelor afară, pe partea stângă.

Deschise dulapul de perete şi îşi văzu valiză şi geanta de voiaj vârâte înăuntru, împreună cu servieta şi un sac mare de plastic plin cu diverse articole de îmbrăcăminte şi de toaletă femeieşti şi bărbăteşti. Scoase valiza, se dezbrăcă de halatul de spital şi-şi puse repede costumul albastru de mătase, italienesc.

În sacul de plastic, folosit de poliţie ca să adune articolele disparate, găsi blugii, cămaşa şi hanoracul pe care le purtase duminică, dar nu găsi portofelul sau plăcuţele de înmatriculare. Evident, acestea se aflau în mâinile poliţiei locale. La fundul sacului de plastic văzu ursuleţul maro cu alb. Îl ţinu o clipă în mână, apoi îi dădu drumul înapoi în sac.

Deschise servieta care era încă neîncuiată de când Annie o deschisese. Fără îndoială că poliţia se uitase înăuntru, dar tot ce era vizibil părea destul de inofensiv. Apăsă pe fundul dublu al servietei, şi acesta se deschise. Îl ridică şi văzu ca paşaportul se afla încă acolo, ca şi câteva sute de dolari în bancnote de diferite valori. Puse banii în buzunarul de la haină, apoi înghesui totul, cu excepţia servietei, înapoi în dulapul pe care îl închise. Luă servieta şi porni grăbit şi preocupat pe

hol, privi în stânga şi în dreapta şi localiză lifturile în partea dreaptă. Se îndreptă direct spre un lift deschis, intră înăuntru cu personalul spitalului şi coborî în hol.

Acolo văzu un poliţist în uniformă şezând pe un scaun şi citind o revistă, iar în faţa lui un om în costum despre care Keith îşi imagină că e detectiv. Ieşi afară şi zări un taxi din care cobora cineva. Se urcă în spate şi zise şoferului:

— La aeroport, te rog.

Şoferul o luă pe şoseaua spre aeroport. Keith observă că încă era o oră de vârf în ambele direcţii, dar scoteau un timp rezonabil, îndepărtându-se de Toledo. Zonă comercială arăta diferit la lumina zilei şi văzu pe partea dreaptă reprezentanţa Chevrolet dar nu zări Blazer-ul. Mai departe, de cealaltă parte a şoselei văzu indicatorul pentru motelul Westway.

Nu era sigur de modul cum îi găsise Baxter, dar bănuia că vânătoarea de oameni fusese destul de plină de zel ca să scoată, în cele din urmă, la iveală singurele două indicii pe care le lăsase în urmă: discuţia cu paznicul de la aeroport care condusese la o anumită zonă de cercetare şi, în final, la motelul Westway, în ciuda indicatorului întunecat. America nu era, în niciun caz, un stat poliţist, dar avea mult mai mulţi poliţişti, cu mult mai multe dispozitive, mobilitate şi resurse, decât orice alt stat poliţist în care Keith fusese vreodată. Cu toate acestea, fusese doar o întorsătură nefericită a lucrurilor la aeroport, care schimbase atât de rapid şi de complet deznodământul acelei seri. Keith, ştia că, dacă se gândea prea mult la asta, dacă lăsa furia şi sentimentul de vinovăţie să-l cuprindă, nu mai avea să fie în stare să facă ceea ce trebuia să facă. Îşi scoase asta din minte şi se gândi la următoarele lui mişcări. În privinţa asta, nu mai dispunea de multe încercări, dacă mai dispunea de vreuna. Dar n-avea nevoie decât de încă una.

Taxiul ajunse la aeroport şi şoferul întrebă:

— Unde?

— Opreşte acolo lângă indicatorul de la US Air.

Şoferul opri la terminal şi zise:

— Costă doisprezece dolari şi şaptezeci şi cinci de cenţi, vă rog.

Keith îi dădu douăzeci, luă restul şi-i lăsă un bacşiş. Intră în aeroport, se întoarse şi ieşi pe altă uşă la şase metri depărtare. Rămase la marginea trotuarului şi se uită la ceas, părând pentru restul lumii un om de afaceri care tocmai coborâse dintr-o cursă de dimineaţă. Fusese de multe ori la acest aeroport de-a lungul timpului şi cunoştea şmecheriile. Ignoră şirul de taxiuri şi-i zise unui hamal:

— E cineva pe aici care vrea să facă un drum lung?

— Sigur. Unde vă duceţi?

— La Lima.

— S-a făcut. Hamalul făcu semn unei furgonete transformate. Staţiona în parcarea din faţa bordurii.

Îl întrebă pe Keith:

— Aveţi bagaje?

— Nu.

Keith îi dădu doi dolari când furgoneta se opri. Un puşti slăbănog de vreo douăzeci de ani sări afară şi întrebă:

— Unde mergeţi?

— La Lima. Cât costă?

— A… să zicem… e cam la două ore, aşa că e benzina şi întoarcerea… cincizeci e prea mult?

— E bine.

Keith deschise portiera din dreapta, iar şoferul se urcă în furgonetă şi porniră. În timp ce ieşeau din aeroport, tânărul îi întinse mâna.

— Mă cheamă Chuck. Keith i-o strânse.

— John.

— Mă bucur să te cunosc.

— Drăguţă furgoneta.

— Nu-i aşa? Am făcut-o cu mâna mea.

Chuck îi făcu lui Keith o prezentare detaliată a fabricării furgonetei, un model recent de Dodge. Chuck, în mod obişnuit, nu avea slujbă şi îşi întreţinea costisitorul lui obicei de a-şi împodobi maşina cerând tarife mai reduse decât cele fixe ale taxiurilor de la aeroport. Până să sfârşească Chuck cu monologul sau, se şi aflau pe Interstate 75, îndreptându-se spre sud. Keith avea de gând să-i ceară lui Chuck să accelereze, pentru că era în întârziere, dar Chuck deja ajunsese la o sută douăzeci de kilometri pe oră. Chuck îl văzu uitându-se la vitezometru, râse şi zise:

— Dacă ţi se pare prea repede, spune-mi.

’boia

— E bine.

— Da? Am aici cel mai bun descoperitor de copoi, detectorul de radar de pe tabloul de bord. Să-i ia dracu’.

— Aşa e.

Chuck mări viteza la o sută treizeci şi întrebă:

— De unde eşti?

— Din New York.

— Zău? Îţi place?

— Da.

— N-am fost niciodată acolo.

Keith simţi că îl cuprinde durerea de cap, apoi că îi vine să vomite. Nu ştia dacă era din cauza drumului sau a bătăii pe care o primise. Poate că era din cauza lui Chuck. Acesta îi aruncă o privire şi zise:

— Nu vreau să fiu indiscret, dar se pare că cineva te-a caftit zdravăn.

Keith nu se văzuse într-o oglindă, lucru care n-avea importanţă, dar lăsă în jos parasolarul pe care se afla o oglindă înconjurată de luminiţe roz şi se privi în ea. Tâmpla stângă era vânătă şi puţin umflată, iar sub ochiul drept avea o tăietură care fusese dată cu iod, dar nu cusută. Arăta foarte palid şi avea cearcăne întunecate în jurul ochilor.

— Ai fost bătut?

— Nu, am avut un accident de maşină.

— Doamne! Hei, eşti aici cu treburi?

— Da.

— Fără bagaj?

— Da. Mă întorc diseară.

— Aşa m-am gândit şi eu. Vrei să te aştept? Cinci dolari pe oră pentru aşteptare.

— Poate.

— Vrei să asculţi radioul? Casete?

— Radio.

Chuck deschise radioul pe un post de hard-rock. Keith apăsă pe butonul de căutare a frecvenţei şi o succesiune de posturi se perindă, cam zece secunde fiecare, apoi Keith prinse un post de ştiri din Toledo; ascultă ştirile internaţionale care îl interesau cam tot atât cât îl interesau şi pe Chuck. În cele din urmă, veniră şi ştirile locale. Crainicul anunţă: „Poliţia statală a anunţat în această dimineaţă că aşteaptă să-l interogheze pe Keith Landry, suspectul din cazul de răpire. Landry, din Spencerville, este în prezent la Spitalul Districtual Lucas, suferind de răni la cap ca urmare a unui atac comis de o persoană sau de persoane necunoscute într-un motel de pe şoseaua aeroportului. Landry a fost ţinta vânătorii de oameni de duminică noaptea şi luni dimineaţa după ce poliţia din Spencerville l-a acuzat de răpirea lui Annie Baxter, soţia şefului poliţiei din Spencerville. Doamna Baxter n-a fost găsită la motel, dar poliţia statală a fost informată de poliţia din Spencerville că doamna Baxter e în siguranţă acum şi s-a întors la familia ei. Ancheta va continua, după cum afirmă autorităţile, care speră să descopere identitatea atacatorului sau atacatorilor şi să determine ce acuzaţii vor fi aduse împotriva lui Landry”.

Keith apăsă pe un buton şi dădu peste un post de muzică country-western. Chuck zise:

— E o chestie, nu-i aşa?

— Ce?

— Răpirea asta. L-au găsit pe tip chiar lângă aeroportul de acolo. Chuck avea propria versiune despre incident. Au dat tot felu' de chestii la radio, la televizor şi peste tot, şi mă gândesc, la naiba, dacă era prietena mea sau ceva, copoii n-ar începe să sară de fund în sus în felu' ăsta. Dar e un alt poliţai, ştii, şi femeia asta e o membră de frunte a comunităţii etc., are doi copii, iar bărbatul e şeful poliţiei. Deci, oricum, îi găsesc… Păi, cum au zis, n-au găsit-o şi pe ea, ceea ce e ciudat, dar poliţia statală ajunge la motelul ăsta, un fel de loc de închiriat camere cu ora, ştii, şi aşa îl găsesc pe tipu' care a răpit-o, iar el e bătut măr, dar nimeni nu ştie unde s-a dus nevasta… Când poliţaii ajung la motel, toată lumea care luase camere acolo plecase demult, ştii, fiindcă, în primul rând, nu era locul lor acolo şi singurul martor e şeful motelului sau aşa ceva, şi poliţaii nu zic ce-a zis el. Păi, eu cred că erau doi, doi tipi, Landry şi altu' şi au început să se certe cine să o reguleze primul şi chestii d-astea, şi unul dintre ei îi înmoaie oasele celuilalt, apoi o şterge cu nevasta. Şi toţi albi. Îţi vine să crezi rahatu' ăsta?

— Incredibilă poveste.

— Tu ai zis-o. Acum ei zic că nevasta s-a întors la familia. Poliţia statală zice că soţul, şeriful, e în… e un cuvânt..

— Şocat?

— Mda, asta, dar… *izolare,* în *i*zolare. S-a dat la fund. Ştii?

— Mda.

— Ce părere ai? Doi tipi, aşa-i? Asta explică tot. Poliţaii zic că nu ştiu ce s-a întâmplat. Mare mister! La naiba, l-au prins pe tipul de la motel şi l-au prins pe tipul care a fost caftit măr. Ei ştiu, dar nu vor să se afle. Fac asta uneori. E ceva ciudat aici. Cum de a scăpat nevasta? Ştii ce cred? Că soţul a plătit o răscumpărare. Poliţaii nu vor să spună că un alt poliţai a plătit o răscumpărare. Nu-i aşa?

— S-ar putea.

— Ar fi trebuit să mă fac poliţist. Hei, vrei o cafea? Mai în faţă e un popas.

Da, voia o cafea, voia ceva de mâncare, voia să scape de barba nerasă de trei zile, să se spele pe dinţi, să se scape de mirosul urât, dar răspunse:

— Nu, mă grăbesc.

— Sigur.

Cam la jumătate de oră după ce plecaseră, Keith văzu indicatorul pentru Route 15, spre vest.

— Hai să ieşim pe aici, zise.

— Aici?

— Trebuie să ridic nişte hârtii de la un avocat.

— S-a făcut. Unde-i asta?

— Nu sunt sigur. Am nişte indicaţii. Dacă durează prea mult, îţi dau câţiva dolari în plus.

— Nu-i nicio problemă.

Călătoriră spre vest pe Route 15 şi Keith îl îndrumă pe Chuck pe o serie de drumuri de care – îşi închipui el – omul n-o să-şi amintească mai târziu dacă va fi cazul.

— Hei, ai memorat toate astea, nu-i aşa? întrebă Chuck.

— Desigur.

— Ce oraş e ăsta?

— E o fermă. Avocatul locuieşte la fermă.

— Bine.

Intrară pe County Road 22 şi, apropiindu-se de fermă, Keith îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Ceea ce era în neregulă era orizontul – nu există nicio casă acolo.

Keith rămase în faţa ruinelor arse a ceea ce fusese odată casa lui, casa tatălui său şi a bunicului său.

— Isuse… crezi că toată lumea a scăpat nevătămată? zise Chuck.

Keith nu răspunse. Privi celelalte construcţii care se aflau încă în picioare, apoi câmpurile

nesfârşite de porumb, cerul de un albastru profund, linia îndepărtată a copacilor.

— Ce vrei să faci acum? îl întrebă Chuck.

Ce voia să facă era să se aşeze pe pământ şi să se uite la casă până la apusul soarelui. Ceea ce trebuia să facă era altceva.

Trecuse mai mult de o oră de când plecase de la spital. Personalul de acolo nu va descoperi imediat acest lucru şi, când o va face, va urma o cercetare a întregului spital, ceva confuzie şi, în cele din urmă, va fi anunţată poliţia din Toledo. Keith îşi imaginã că va exista un răgaz înainte ca poliţia statală să fie anunţată şi încă mai mult timp înainte ca cineva să se gândească să dea de ştire poliţiei din Spencerville care, la rândul ei, nu era, evident, vestită pentru rapiditatea reacţiei. Totuşi, primul loc unde îl vor căuta va fi aici. Sări înapoi în furgonetă. Chuck se urcă la volan.

— Unde?

— Spencerville.

Capitolul 36

Intrând în Spencerville, Chuck comentă:

— Hei, uite sediul poliţiei. Ce coincidenţă, nu-i aşa? Adică faci tot drumul de la New York încoace şi ajungi aici unde a avut loc răpirea. Un orăşel ce n-arată rău. Unde-i biroul avocatului?

— În cealaltă casă a lui. Ia-o pe aici.

Keith îl îndrumă pe Chuck spre partea de nord a oraşului şi, după câteva minute se aflau pe Williams Street. Keith nu se aştepta că Annie şi Cliff Baxter să fie acolo, stând de vorbă şi încercând să aplaneze diferendele dintre ei. Erau într-un loc izolat, iar Williams Street nu era un astfel de loc. Furgoneta depăşi casa şi Keith văzu Lincoln-ul alb pe alee, dar nu mai există vreun alt semn că cineva era acasă şi nici vreun indiciu evident că locuinţa era supravegheată.

— Opreşte aici, îi zise lui Chuck.

Acesta opri la marginea drumului. Poate că, până acum, poliţia din Spencerville aflase că Keith Landry evadase din spital şi, dacă era aşa, primul lor gând avea să fie probabil că Landry fugea din stat. Dar cel de-al doilea gând putea la fel de bine să fie acela că Landry se îndrepta înapoi spre Spencerville, deşi asta li se va părea cam improbabil. Totuşi, vor fi într-un fel de alertă şi probabil vor supraveghea ferma. Dar Keith ştia că erau două locuri unde nu-l aşteptau: la sediul poliţiei şi la domiciliul lui Baxter. Se dădu jos din maşina şi zise:

— Mă întorc cam în zece minute.

Îşi luă servieta şi se îndreptă spre casa Baxter. Era o dimineaţă rece şi pe verande nu se afla nimeni, şi nici pe stradă nu se vedea ceva.

Intră pe alee şi se duse în spatele casei. Dacă cineva se uita de la fereastră, costumul albastru ai-încredere-în-mine şi servieta transmiteau un mesaj de respectabilitate şi scop îndreptăţit. În fundul

curţii se afla un coteţ pentru câini, dar Keith nu văzu şi nici nu auzi vreunul.

Urcă pe veranda din spate, deschise uşa-paravan şi încercă clanţa uşii din spate, dar era încuiată. Privi în ambele curţi învecinate şi la ferestrele caselor dimprejur, dar nu văzu pe nimeni prin gardul viu înalt. Ţinând deschisă cu piciorul uşa-paravan, forţa cu colţul servietei unul din ochiurile de geam, băgă mâna înăuntru şi descuie uşa. Se strecură repede înăuntru, închizând uşa în urma lui.

Privi în bucătărie, observând curăţenia şi ordinea. Deschise frigiderul şi văzu că era aproape gol, aşa cum probabil nu era de obicei. Evident, familia Baxter plecase şi nu se întorcea foarte curând.

Deschise uşa ce dădea spre subsol şi coborî scările. Găsi „bârlogul" şi aprinse lumina. Pe pereţi erau aşezate câteva duzini de capete de animale şi un rastel de arme care putea să conţină douăsprezece puşti şi arme de vânătoare. Era complet gol.

Urcă iarăşi repede şi aruncă o privire în sufragerie şi în camera de zi, remarcând din nou cât de curat şi ordonat era totul. Deschise dulapul din hol şi văzu că înăuntru se găseau doar un trenci civil bărbătesc, un pardesiu din uniforma de poliţie şi două paltoane de damă. Toate hainele de stradă şi cele pentru vremea rece lipseau.

Keith urcă la etaj şi se uită în dormitorul unui băiat, al unei fete, apoi într-o cameră care era un birou. Intră şi răscoli primprejur, luă câteva cărţi de vizită şi ieşi. Descoperi dormitorul principal şi deschise cele două dulapuri. Pe umeraşe erau atârnate numai ţinute de ocazie şi tot ce reprezentase haine obişnuite, pentru exterior, şi încălţăminte dispăruse. În dulapul lui Cliff Baxter erau patru uniforme curate – două de vară şi de iarnă, împreună cu pantofii, chipiele şi centurile adiţionale. Sertarele scrinului erau deschise şi

majoritatea lenjeriei de corp dispăruse. Keith ştia destul de bine unde plecaseră şi, luând în consideraţie ce lucruri îşi luaseră, Baxter intenţiona să rămână acolo un timp lung, poate pentru totdeauna. Însă mai important era că, dacă hainele ei lipsă erau un indiciu real, se părea că Annie trăia şi că Baxter avea de gând s-o ţin în viaţă.

Keith intră în baia principală şi văzu că dulăpiorul de medicamente era deschis. Pe chiuvetă se afla un prosop pătat de sânge, sânge în lighean, iar pe policioară era o cutie de tifon, o rolă de bandaje şi o sticlă de iod. Uniforma cafenie a lui Baxter era pe jos, cu pantalonii pătaţi de sânge uscat

Vreo câţiva centimetri mai la stânga sau mai la dreapta, gândi Keith, poate vreun centimetru mai adânc şi i-ar fi secţionat artera femurală. Sau mai bine încă, dacă ar fi ajuns la aeroportul din Toledo cu o oră mai devreme, acum ar fi fost în Washington. Dacă nu s-ar fi dus joi cu Adair la Washington, el şi Annie s-ar fi aflat deja la Roma. Şi aşa mai departe. Nu-i servea la nimic să se tot gândească la proastă sincronizare; lucrul important era că el şi Annie erau în viaţă şi soarta le mai acordase o şansă să fie împreună.

Ridică de jos pantalonii plini de sânge ai lui Baxter şi intra din nou în dormitorul principal. Asemenea întregii case, acesta avea un aspect rural – mobilă de stejar, carpete pe pereţi, perdele de creton şi flori uscate. Îl uimi faptul că Annie, în ciuda căsniciei nefericite, sau poate din cauza ei, dedicase foarte mult timp şi efort casei, micilor detalii, amprentei de intimitate şi căldură. Keith bănuia că făcuse acest lucru din mândrie sau din nevoia de a oferi o ambianţă normală copiilor, prietenilor şi familiei, dar şi din dorul după o viaţă şi o căsnicie care, într-o cât de mică măsură, să reflecte ideile pe care ea şi le crease despre casă şi

cămin, pace şi afecţiune. Dintr-un motiv oarecare, Keith găsi toate acestea foarte triste şi tulburătoare.

Ştia că n-avea mare nevoie să se afle aici şi riscul probabil, nu merita, indiferent ce informaţii ar fi putut obţine. Dar mai ştia că trebuia să vină aici, să spioneze şi să privească pe furiş în vieţile lui Cliff şi Annie Baxter, doi oameni care, mai mult decât alţii, îi schimbaseră şi îi influenţaseră atât de mult viaţa.

Cliff Baxter care, ca şi coleg de şcoală, nu fusese niciodată invitat în casa Landry, foarte recent intrase nepoftit şi, într-un fel, gândi Keith, asta era o violare mai flagrantă decât incendierea casei sau chiar cele întâmplate în camera de motel. Keith n-avea de gând să dea foc casei lui Baxter, fiindcă în ea se aflau lucrurile lui Annie şi ale copiilor ei. Dar simţea că trebuie să lase în urmă o mărturie a prezenţei lui, un semn de dispreţ – deşi, îşi zise, nu ca să fie văzut de Cliff Baxter, căci decisese că Baxter n-o să mai vadă niciodată această casă. Dar dorea să facă ceva pentru el însuşi şi pentru a pune lucrurile la punct.

Keith îşi examina opera din camera de zi. Pe fotoliu se afla uniforma plină de sânge a lui Baxter, umplută cu prosoape şi rufărie, iar din gulerul cămăşii de la uniformă ieşea capul împăiat al unui lup.

Keith îşi zise că nu era nebun, că lovitura de la cap nu-i afectase judecata. Dar nici nu mai era acelaşi om care fusese înainte ca Cliff Baxter să năvălească pe uşa camerei de la motel. Privi ţintă capul de lup de deasupra uniformei. Dinţii albi şi ochii de sticlă îl fascinară o clipă şi ştiu că, pentru a ucide acest animal, va trebui să devină aşa ceva. În mod clar, îngerii lui buni fuseseră goniţi şi simţi cum lupul întunecat i se înalţă iarăşi în inimă.

— Ai obţinut ceea ce aveai nevoie? întrebă Chuck.

— Da.

— Plecăm spre Lima?

— Ne mai oprim de câteva ori.

Keith îl îndrumă spre zonă comercială din afara oraşului, într-o parcare. Scoase şaizeci de dolari din buzunar şi îi înmână lui Chuck.

— Ia-i pe ăştia deocamdată.

— E-n regulă, John. Ştiu că eşti de încredere.

Keith puse banii pe bord.

— Nu se ştie niciodată, Chuck. Ia-ţi ceva de mâncare. Ai nişte mărunţiş?

— Sigur.

Chuck îi dădu un pumn de mărunţiş şi Keith coborî din maşină şi se duse la o cabină telefonică, în timp ce Chuck intră într-un magazin alimentar. Keith scoase una dintre cărţile de vizită din buzunar şi formă un număr. Fizic nu se simţea cu mult mai bine, însă mental, da, fiind sigur că Annie era în viaţă, deşi nepermiţându-şi să se gândească prin câte trecea.

— Alo?

— Terry, eu sunt.

— Oh, Dumnezeule! Keith, Keith, unde eşti?

— Sunt pe drum. Unde-i Annie?

— Nu ştiu. S-au întors în Spencerville, ea m-a sunat şi mi-a zis că pleacă o vreme din oraş împreună, ca să pună lucrurile la punct. Mi-a spus că se duc în Florida

Keith ştia că nu-şi făcuseră bagajele pentru Florida.

— Cum părea?

— Totul a fost o minciună. Să-l ia naiba, probabil că avea un pistol îndreptat asupra capului ei. Ticălosul! Am sunat la poliţia de aici din Chatham, dar mi-au spus că nu pot să facă nimic fără dovezi şi că ar trebui să sun la Spencerville…

— Ştiu. Terry, ascultă, o să o găsesc şi o să o aduc înapoi. Spune-mi unde crezi că s-au dus în realitate.

— La Grey Lake.

— Şi eu cred la fel. Ţi-a dat vreun indiciu la telefon?

Urmă o tăcere, apoi Terry spuse:

— Mda, a zis ceva… ceva despre faptul că o să treacă prin Atlanta şi după aceea mi-am amintit că Atlanta e şi numele unui loc din districtul Montmorency din Michigan, în drumul spre Grey Lake. Cred că acolo s-au dus în realitate, dar am sunat acolo de câteva ori şi a răspuns numai robotul. Aşa că nu ştiu…

— Suficient Cred că asta e.

— Larry vrea să se ducă acolo…

— Nu. Baxter e înarmat şi periculos. O să am eu grijă prin poliţia locală de acolo.

— Poliţia nu va face nimic, Keith. E nevasta lui. Asta mi se tot repetă.

— O să mă ocup eu de asta.

— Ce s-a întâmplat? Am crezut că vă pregăteaţi să luaţi avionul.

— E o poveste lungă, dar, în esenţă, am fost opriţi de poliţie.

— La naiba!

— Da. Dar ea era bine când au luat-o.

— Acum nu cred că mai e aşa. Tata i-a hărţuit pe cei de la poliţia locală, a luat un avocat, dar… nu-mi vine să cred că ticălosul a reuşit, pur şi simplu, s-o răpească…

— Când te-a sunat?

— Luni seara, pe la şase. Mi-a zis că s-a răzgândit în privinţa plecării cu tine şi că s-a întors cu Cliff acasă, că au să petreacă ziua împreună, au împachetat şi o să plece în Florida. A spus că i-a sunat pe copii la şcoală şi le-a spus că totul este bine, că ea şi tatăl lor se duc în vacanţă. Dar, după ce-am vorbit cu ea, i-am sunat pe copii şi mi-au zis că n-au vorbit cu mama lor, ci că tatăl lor a fost acela care i-a sunat dimineaţa devreme. Aşa că i-am telefonat iarăşi lui Annie, dar afurisitul de apel a nimerit la sediul poliţiei. I-am întrebat ce naiba se întâmplă şi mi-au spus că apelurile către familia

Baxter sunt transferate automat… aşa că tata s-a dus la sediul poliţiei şi i s-a spus că Cliff şi Annie au plecat în Florida. Totul nu e decât rahat.

— Bine, fă-mi o favoare – nu mai agita apele şi spune tuturor acelaşi lucru. Nu vreau să-l sperii, dacă e acolo. De acord?

— Da…

— Cum arată casa, Terry?

— O, Doamne… Am fost acolo doar de câteva ori… are forma literei A, din lemn închis la culoare, aşezată ceva mai departe de lac.

— Ce parte a lacului?

— Să vedem… partea de nord. Da, partea de nord a lacului. Se poate ajunge la ea doar pe un drum forestier, prin pădure.

— Mulţumesc. Salută-l pe Larry din partea mea. O să vă sun pe amândoi diseară din Michigan.

— Promiţi?

— Ştii că o s-o fac, Terry. Hei, îmi pare rău…

— Nu, nu te scuza. Ai făcut tot ce ai putut. Ticălosul ăla e dracul gol… Jur că este.

— O să-ţi aduc coamele şi coada lui.

Ea încercă să râdă.

— Oh, Doamne… l-aş omorî chiar eu, dacă aş putea… Keith?

— Da?

— Dacă nu poate să fie cu tine, o să prefere să moară decât să rămână cu el. Mi-e teamă pentru ea.

— I-am spus că o să fim iarăşi împreună. Ştie asta.

— Mă rog la Dumnezeu să ai dreptate.

— Vorbim diseară.

Keith închise, scoase o altă carte de vizită din buzunar şi formă un alt număr. Operatoarea îi indică cât e taxa, el băga monedele în aparat şi auzi că sună. Răspunse un robot şi vocea lui Cliff Baxter zise:

— Aţi nimerit la cabana marelui şerif Cliff. Nu-i nimeni aici. Dacă ştiţi unde muşcă peştele sau se

ascunde vânatul, lăsaţi un mesaj.

Urmă semnalul şi Keith fuse tentat să vorbească, dar închise. Scoase o altă carte de vizită din buzunar, pe care se aflau numerele telefoanelor mobile de la cele zece maşini de poliţie din Spencerville şi numerele pagerelor tuturor celor cincisprezece poliţişti. Formă un număr de pager, închise şi aştepta. Telefonul sună şi el ridică receptorul.

— Poliţistul Schenley?

— Cine e acolo?

Keith putea să-şi dea seama că Schenley suna de la telefonul mobil. Răspunse:

— Keith Landry.

Urmă o pauză, apoi Schenley zise:

— Cum de ştii numărul de la pagerul meu?

— Nu contează. Eşti singur?

— Mda. Patrulez. De fapt, te căutam.

— Ei bine, iată-mă.

— Unde eşti?

— Lasă-mă pe mine să pun întrebări. Ai o prietenă în consiliul municipal?

Din nou fu o pauză, apoi Schenley răspunse:

— Poate.

— E şi prietena mea.

— Ştiu.

— Am nevoie de ajutor.

— Bănuiesc că ai. Mă mir că trăieşti.

— Vrei să mă ajuţi?

— Stai puţin să opresc maşina. După un minut, Schenley zise: Ascultă, Landry, există un mandat de arestare pe numele tău.

— Pentru ce?

— Păi, una-alta. Numai rahaturi. Semnat de judecătorul Thornsby de aici care semnează orice îi bagă Baxter sub nas. Dar nu există vreun mandat statal pentru răpire. Pe de altă parte, tocmai am primit un mesaj că poliţia statală te caută să fii martor.

— Martor la ce?

— Ştii la ce. La ce s-a întâmplat la motelul acela.

— Ai fost şi tu acolo?

— Nu. Baxter nu m-ar lua la aşa ceva şi nici eu n-aş merge. Dar am fost de serviciu în noaptea aceea. Nu mi-a plăcut ce-am văzut.

— Ce-ai văzut?

— Păi… la dracu', sunt poliţist, Landry şi tu eşti un fugar

— Poţi să dormi bine?

— Nu.

— Schenley, înţelegi că Baxter a încălcat legea şi când asta o să se afle, vă duceţi toţi la fund cu el. El nu dă doi bani pe tine sau pe oamenii lui.

— Nu-i nevoie să fiu convins.

— Cum se simt oamenii?

— Speriaţi. Dar fericiţi că nu e aici.

— Telefonează?

— Poate. Dacă o face îl sună doar pe Blake.

Câteva secunde niciunul din ei nu vorbi, apoi Schenley zise:

— Bine, pe la ora două, luni dimineaţa, mă aflam la birou şi Baxter apare venind din Toledo împreună cu cei trei tipi pe care l-a luat cu el – fără nume, da? Şi cu ei e… ea. O aduce la sediu, cu cătuşe, pentru numele lui Dumnezeu, şi o bagă într-o celulă. El e plin de sânge pe pantaloni, pe piciorul stâng, şchiopătează. Poţi să-ţi dai seama că fi doare; ochiul drept îi este însângerat, de parcă cineva i-a dat un pumn sau o palmă, şi înjura ca un birjar. În orice caz, după aceea pleacă cu unul dintre băieţi, iar ceilalţi doi rămân acolo. Unul din ei îmi spune că ai încercat să retezi cu Cuţitul testiculele şefului. Apoi, cam după o oră, Baxter se întoarce cu maşina, îmbrăcat civil şi o ia pe ea cu cătuşele la mâini. Am văzut că maşina era plină de haine şi diverse lucruri şi că în spate erau şi cei trei câini ai lui Baxter.

Keith dădu din cap.

— Unde s-au dus?

— Nu ştiu. Am auzit ceva de Florida. Dar l-am văzut luând-osSpre sud, pe Chestnut Street, şi-mi amintesc că m-am întrebat de ce n-o ia spre est ca să ajungă la o autostradă.

— Fiindcă s-a oprit mai întâi pe la mine pe acasă.

— Mda… Ştiu. Îmi pare rău.

— S-a dus cineva pe la casa familiei Porter să mă caute?

— Mda. Ward se ocupă de asta. Cei doi Porter nu sunt acasă, şi Ward trece pe acolo din când în când.

— Câţi oameni sunt într-o maşină?

— Unu. Trebuie să acoperim un spaţiu foarte mare. Ei cred că vii încoace. Toţi ajutorii de şerif onorifici au fost scoşi pe drum, au chemat şi poliţia călare. N-au mai făcut asta cam de cinci ani, de când a dispărut un copil. Sunt cam douăzeci de ajutoare de şerif în maşinile lor particulare şi poate douăzeci de călăreţi. Hei, dacă nu te afli în districtul Spencer, nu veni aici.

— Mulţumesc. N-o să vin. Keith întrebă: Ea părea că se simte bine?

Schenley nu răspunse imediat, apoi spuse:

— Pe cât de bine te puteai aştepta. Avea o vânătaie pe faţă… Ştii, când era în celulă am vrut să vorbesc cu ea, dar ceilalţi doi se aflau acolo şi m-am simţit mai prost ca niciodată. Ea stătea acolo, pur şi simplu, nu plângea, nu ţipa, ci parcă, cumva, mai mult ca orice – o doamnă adevărată – când ne privea, pe mine şi pe ceilalţi doi, n-o făcea cu ură sau ceva de genul ăsta, ci cu un fel de… Îi părea rău pentru noi…

— Bine… mulţumesc. O să-mi amintesc de ajutorul tău, dacă se va ivi vreodată ocazia.

— Mulţumesc, Landry. E o porcărie afurisită. Nu înţeleg cum tipii ăia trei, pe care credeam că-i cunosc, au putut să facă ce-au făcut.

— Când vom şti asta, vom fi rezolvat majoritatea problemelor omenirii. O să pun o

vorbă bună pentru tine pe lângă Pastorul Wilkes.

Schenley râse, apoi spuse:

— Hei, pentru cunoştinţele tale generale, Baxter îţi pusese un dispozitiv de urmărire pe Blazer.

„La dracu”

— Ce culoare are maşina lui? îl întrebă pe Schenley.

— Neagră, îi dădu numărul şi continuă: Hei, las-o baltă, Landry. Nu veni aici. Eşti căutat, iar Baxter a plecat de multă vreme.

— Mda, dar poate o să mă duc şi eu în Florida.

— Data viitoare o să te omoare. Băieţii mi-au zis că au fost nevoiţi să-l târască de pe tine înainte să te omoare.

— Mulţumesc încă o dată.

Keith închise şi se întoarse la furgonetă unde Chuck bea suc şi mânca o gogoaşă.

— Mai sunt gogoşi, zise Chuck.

— Mulţumesc. ia-o la stânga.

— Bine.

Chuck ieşi de pe 7-11, o luă la stânga, în zonă comercială, şi zise:

— Ăsta nu-i drumul spre Lima.

— Nu. Ia-o iar la stânga la stopul acela.

— Bine. Nu vreau să-mi bag nasul, John, dar am senzaţia că te supără ceva.

— Nu, e-n regulă, Chuck. De fapt, telefonul mi-a redat încrederea în specia umană.

— Zău? Îmi pare rău c-am ratat ocazia.

— Nu rata şi întoarcerea. Stânga aici.

Se îndreptară spre sud în zona rurală. Keith se gândi la cele spuse de Schenley şi de Terry. Evident, telefonul pe care Annie i-l dăduse lui Terry luni noaptea nu fusese din Spencerville, ci de la Grey Lake, dacă cronologia lui Schenley era corectă, şi probabil era. Dacă Baxter plecase din Spencerville pe la trei dimineaţa, ajunsese la Grey Lake pe la nouă sau zece dimineaţa, cu incursiunea adiacentă pentru incendierea casei lui. În dimineaţa aceea, Baxter îi sunase pe copii de la

Grey Lake, apoi Annie îi telefonase surorii ei mult mai târziu, probabil după ce el îşi dăduse seama că ştirile conform cărora familia Baxter se reunise şi plecase într-un loc izolat trebuia să fie confirmate de Annie cel puţin unui membru al familiei. De asemenea, trebuia confirmată povestea cu Florida. Iarăşi, îşi zise Keith, Baxter nu era rău, ci şi viclean. O combinaţie proastă. Keith n-avea idee ce se întâmpla la Grey Lake, dar ştia că nu era o reconciliere. Încercă să se consoleze cu asigurarea dată de Annie cum că ea poate să-l manevreze pe Cliff Baxter. Dar adevărul era că, după ce Baxter văzuse ceea ce văzuse, pe nevastă-sa şi pe amantul ei goi, în pat, Keith era convins că Baxter explodase. Dacă ar fi fost pe jumătate raţional, nu şi-ar fi răpit propria soţie şi n-ar fi lăsat în urmă o asemenea harababură; ar fi rămas să-şi apere slujba, puterea, reputaţia. Dar era evident că omul ştia că e terminat şi, fiind conştient de asta, tot controlul social pe care reuşise să-l menţină până acum dispăruse. Însă pe Annie n-ar omorî-o. Nu, dar o va face să-şi dorească moartea.

Keith îl îndrumă pe Chuck până la o şosea care intersecta drumul, apoi îi dădu alte câteva indicaţii.

— Cum de ştii atât de bine zona asta? întrebă Chuck.

— Aici m-am născut

— Nu mă-nnebuni! Hei, eşti un Buckeye! Bate palma, John!

Keith se simţi obligat să consolideze camaraderia şi bătură palma.

După câteva minute se apropiară de casa Porter. Keith putea să vadă în toate direcţiile pe o distanţă bună şi nu observă nicio maşină de poliţie, de fapt, niciun autovehicul, nici măcar maşina familiei Porter pe aleea de pietriş.

— Opreşte aici, Chuck.

Chuck trase pe alee şi Keith îi zise:

— Mulţumesc, amice. Asta-i tot

— Aici nu e Lima.

— Bănuiesc că nu. Uite şaizeci şi încă douăzeci. Ne vedem data viitoare când trec prin Toledo.

— Hei, mulţumesc.

Keith deschise portiera şi coborî.

— Îmi place camioneta asta, zise.

— Nu e grozavă?

Keith se deplasă repede spre spatele casei. Nu era nimeni în grădinile de ierburi, dar uşa din spate era descuiată şi intră în casă. Strigă, dar nu răspunse nimeni. Puse servieta pe masa, încuie uşa din spate, se duse la cea din faţă şi o zăvorî. Se întoarse în bucătărie, deschise frigiderul şi scoase o sticlă de suc de portocale şi o brioşă de tărâţe pe care o mâncă bând sucul direct din sticlă. Le termină pe amândouă şi simţi că-i vine să vomite, dar reuşi să se stăpânească. În mod clar, nu-i era bine şi acţiona doar sub impulsul adrenalinei şi al urii.

N-avea idee unde erau cei doi Porter sau când o să se întoarcă, dar, în realitate, se bucura că nu erau acasă. La un moment dat, poliţia din Spencerville, şeriful, poliţia călare, ajutorii de şerif sau altcineva va apărea iarăşi pe aici şi el trebuia să plece. Până în zona de nord a Michigan-ului erau aproape cinci sute de kilometri, iar el avea nevoie de o puşcă, o maşină, haine şi alte mărunţişuri pentru un joc cu moartea.

Ieşi în holul din faţă şi începu să urce scările când auzi o bătaie la uşa principală. Se duse repede în camera de zi şi privi furiş pe fereastră. În faţa casei era parcată o maşină a poliţiei din Spencerville. În maşină nu era nimeni, deci întrebarea era câţi poliţişti erau în jurul casei? Schenley spusese că e numai un om în fiecare maşină. Urmă o bătaie în uşă, mai insistentă.

Fireşte, Keith nu era nevoit să deschidă, dar, dacă era unul dintre oamenii care-l însoţiseră pe Baxter la motel, el voia să-l salute şi poate să împrumute maşina şi puşca din maşină. Se uită într-o parte pe fereastră şi-l văzu pe Kevin Ward cu

degetele mari înfipte în centură, nearătând foarte vigilent. Keith se duse la uşa din faţă şi o deschise.

— Bună!

Înainte ca Ward să poată reacţiona, Keith îi administra un upercut în vintre, apoi, în timp ce Ward se îndoia, îl trase înăuntru, închise uşa cu piciorul şi-i dădu o lovitură puternică cu muchia palmei în ceafă. Ward se prăbuşi la podea, pe jumătate inconştient. Keith luă cătuşele acestuia, îi prinse una de încheietura dreaptă, iar pe cealaltă de ţeava caloriferului. Îi desfăcu centura şi i-o scoase. Ward începea să-şi revină şi Keith îi zise:

— Mă căutai?

Ward zăcea pe-o coastă şi-i luă câteva secunde să-şi dea seama că era priponit de ţeava caloriferului. Privi în sus spre Keith.

— Ticălos…

Keith scoase pistolul de serviciu al lui Ward, îl armă şi ţinti spre capul lui.

— Unde ţi-e şeful?

— Du-te-n mă-ta.

Keith trase în podeaua de lemn din faţa capului lui Ward şi acesta aproape că zbură în sus.

— Florida! E în Florida! ţipă Ward.

— Unde în Florida?

— Nu…

Keith trase din nou în podea lângă capul lui Ward şi acesta iarăşi sări, apoi urlă:

— Opreşte-te! S-a dus… cred că s-a dus în Daytona. Da, în Daytona.

— Unde în Daytona?

— Eu… nu ne-a spus.

— Bine. Ea e cu el?

— Da.

— Te-ai distrat la motel?

— Nu.

— Arătai de parcă te distrai.

— Eram speriat de moarte.

— Nu atât de speriat cât eşti acum.

— Nu. Hei, Landry, eu doar executam ordinele.

— Ori de câte ori aud chestia asta, îmi vine să-l omor pe tipul care o spune.

— Lasă-mă în pace. M-ai dat gata. Ţi-am spus ce ştiam. Hei, din partea mea, poţi să te duci la Daytona şi să-l omori pe ticălos. Îl urăsc.

— Nici el nu-i prea încântat de tine. I-ai văzut nevastă dezbrăcată. Ar fi mai bine să speri că o să-l omor, altfel vei avea probleme cu cariera.

Keith băgă pistolul în toc şi urcă scările înainte ca Ward să înceapă să se gândească la asta. Cu puţin noroc, Ward ştia că Baxter se afla la Grey Lake şi avea să-l sune să-i spună că a fost băiat cuminte şi că l-a trimis pe Landry în Florida. Oricum, asta nu avea prea mare importanţă, dar nu trebuie să scapi niciodată ocazia de-a te juca de-a păcăleala cea mare.

Găsi dormitorul principal, care părea foarte „locuit", cu haine împrăştiate peste tot, patul nefăcut şi toate lucrurile în altă parte decât la locul lor. Se întinse pe jos şi pipăi sub pat, sperând că Gail îi interpretase literal spusele şi chiar pusese puşca acolo, dar nu dădu de husa armei. Privi prin cameră. Poate că puşca se afla într-adevăr pe podea, dar el nu putea s-o vadă din cauza dezordinii. Se duse pe partea cealaltă a patului şi se uită dedesubt, dar, în afară de dezordine, nu era nimic care să semene cu o husă de pânză.

— Asta cauţi? întrebă o voce.

Keith înălţă capul şi văzu gura puştii M-16 sprijinită de marginea saltelei. Se ridică şi spuse:

— Bună, Charlie.

Charlie Adair lăsă arma să cadă pe pat şi zise:

— Arăţi ca dracu'.

— Mulţumesc. Şi tu la fel.

— Te-am auzit cumva atacând şi bruscând un om al legii la parter?

— Aşa l-am găsit

— A fost o chestie foarte deşteaptă – să scoţi de la el povestea cu Florida, tu ştiind că nu acolo s-au dus. Eşti foarte bun în domeniu. Întotdeauna am

considerat că adevăratele tale talente se irosesc în spatele biroului.

— Aşa ziceam şi eu.

Keith n-avea idee cum de ştia Charlie Adair ca Baxter şi Annie nu se duseseră în Florida La drept vorbind, n-avea idee, cum ajunsese acesta în casa familiei Porter. Adair privi prin cameră.

— Cu asemenea prieteni n-ai nevoie să creşti porci.

— Sunt oameni buni.

— Sunt radicali de stânga.

— Nu-mi verifica prietenii, Charlie. Nu-mi place chestia asta.

— Ăştia sunt genul de prieteni pe care trebuie să-i verific.

— Nu, nu trebuie.

— De fapt, chiar *sunt* oameni drăguţi.

— Cum ai dat de ei? Sau n-ar trebui să întreb?

— N-ar trebui. Ar trebui să-mi spui tu mie.

Keith se gândi o clipă, apoi zise:

— Înregistrări telefonice.

— Bingo! N-ai dat prea multe telefoane de când eşti aici, aşa că a fost simplu. Nu fi impresionat.

— Nu sunt. Unde sunt cei doi Porter?

— Îndeplinesc nişte misiuni. Hei, n-am mai văzut niciodată un bărbat în costum făcut la Armani dându-se jos dintr-o camionetă strălucitoare. Cine era tipul ăla?

— Chuck. De la aeroportul din Toledo.

— A… Bine. Vine înapoi?

— Nu.

— Ai rămas fără mijloc de transport.

— Am o maşină de poliţie. Unde e mijlocul tău de transport?

— Mi-am pocnit călcâiele şi iată-mă.

— Charlie… deja mă doare capul. Cu ce pot să te ajut?

— Nu asta e întrebarea, Keith. Nu întreba ce poţi să faci tu pentru ţară, ci ce poate să facă ţara pentru tine.

— Nu aşa se petrec lucrurile.

— Din nefericire, Keith, exact aşa se face la Washington, marea târfă a lumii. Ţara ta se află aici, ca să te ajute.

— Fără obligaţii.

— N-am zis asta.

— Chiar nu am timp pentru aşa ceva.

— Puţin timp cu mine îţi va economisi o mulţime de timp mai târziu. Hei, putem să ieşim din cocina asta? Cred că am văzut un locuşor curat la parter.

Keith luă arma de pe pat şi, ducând centura şi tocul lui Ward îl urmă pe Charlie pe hol, de unde acesta luă husa cu luneta şi muniţia. Era tipic pentru Adair, îşi zise Keith, să se materializeze din neant fluturând o armă, care ar fi putut la fel de bine să fie în husa ei – Charlie Adair era numai spectacol, mai mult drama şi comedie, dar, într-o zi, în mod sigur, va fi tragedie.

Coborâră în holul din partea din faţă a casei; Charlie se duse spre Kevin Ward care zăcea pe podea şi îi întinse mâna.

— Salut, eu sunt Barry Brown de la Amway.

Lui Keith îi veni să râdă când Ward chiar întinse mâna stângă şi i-o strânse.

— Am nişte chestii care o să facă uniforma aia să arate ca nouă. Mă întorc imediat, zise Charlie. Rămâi acolo.

Keith şi Charlie intrară în bucătărie. Charlie spălă două pahare în chiuvetă şi-i spuse lui Keith:

— E suc proaspăt de roşii în frigider.

Keith scoase carafa şi turnă în cele două pahare. Ciocniră.

— Mă bucur să te văd în viaţă, zise Charlie.

— Mă bucur că sunt în viaţă, dar nu mă bucur că te văd.

— Ba sigur că da.

Băură. Charlie plescăi din buze.

— Nu-i rău. Lipseşte votca. Dar poate că n-ar trebui să bei. Chiar arăţi ca dracu'. Cred că şeriful

Baxter a pus mâna pe tine.

Keith nu răspunse.

— Hai să ieşim afară în spate, ca să putem vorbi.

Ieşiră afară şi Charlie se aşeză într-un scaun de grădină, privind grădinile.

— Frumos.

Keith rămase în picioare.

— Charlie, eu am un program.

— Aşa e. Bine, nu vreau să fiu prea criptic. Uite ce ştiu. Sâmbătă te-ai întors aici de la Washington, ai ratat întâlnirea cu doamna Baxter, dar duminică seara aţi plecat împreună, după câte am pus eu lucrurile cap la cap. Însă pe la ora nouă, duminică, întregul Ohio ăsta afurisit te căuta, fiind bănuit de răpire, Dar dintr-un motiv ciudat FBI-ul n-a fost sesizat de o posibilă răpire, cu o probabilă fugă din stat Următorul lucru pe care l-am auzit de la poliţia din Ohio a fost că au găsit o persoană dezbrăcată şi bătută într-un fel de bordel de lângă aeroportul Toledo, fără doamna Baxter. Te afli în Spitalul Districtual Lucas într-o comă uşoară şi aşa mai departe. Doamna şi domnul Baxter sunt iarăşi împreună într-o a doua lună de miere în Florida. Aşa că luni dimineaţa iau avionul spre Toledo şi-ţi fac o scurtă vizită. Dar tu eşti tot rece. Îl sun pe tipul de la FBI-ul local să te supravegheze, ca domnul Baxter să nu se întoarcă să-ţi ia testiculele, despre care mi s-a spus că sunt intacte, apoi mă duc în Spencerville să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala, în vechiul stil. Până luni noaptea, m-am ataşat de familia Porter şi am devenit amici buni, în ciuda diferenţelor noastre politice. Se uită la Keith. Fireşte, m-am dus şi la ferma ta. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

— Nu cred. Deci vrei să-l găseşti, să-l omori şi să o iei înapoi.

Keith nu răspunse. Charlie continuă:

— În orice caz, am stat la motelul local şi azi-dimineaţă primesc un telefon de la tipul de la FBI aflat la spital, care-i foarte supărat că trebuie să-mi spună că ai şters-o. Sunt impresionat. Nu de tipul de la FBI, desigur. Vreau să zic că ultima oară când te-am văzut, luni dimineaţă, arătai de parcă nu mai erai în stare să intri într-un alt bucluc. Aşa că îl pun pe un şerif federal să se ducă acasă la sora ei, oriunde naiba se află, şi să supravegheze locuinţa, apoi obţin interceptarea a tot felul de telefoane Prin amabilitatea judecătorului federal din Toledo, iar eu vin aici la Porteri sperând că o să apari. Între timp, am făcut rost de un mandat pentru garantarea libertăţii individuale pe care îl am în buzunar, în caz că cineva de la poliţia locală te-ar ridica. Tot ce trebuie să fac e să-l completez. Nu-i minunat? *Pot* să fac vreau. Dar cu asta sunt de partea îngerilor, amice, aşa că un abuz minor de putere federală poate fi iertat. Noi avem grijă de ai noştri, Keith. Întotdeauna avem.

— Ştiu.

— Sunt aici ca să te ajut.

— Ştiu şi asta, Charlie. Dar nu cred că am nevoie de ajutorul tău.

— Sigur că ai. Ai nevoie de o maşină, de haine şi de câteva echipamente bune de vânătoare.

— De ce-aş avea nevoie de aşa ceva?

— Ca să te duci în Michigan. Asta i-ai spus lui Terry la telefon.

Keith clătină din cap.

— Eşti o figură. Ştii asta? Ascultă, n-o să-mi vând sufletul pentru o pereche de ghete. Pot să mă descurc singur.

— Lasă-mă să te informez în ce situaţie te afli. Ai un poliţist rablagit în holul din faţă, nicio maşină, nicio casă, vreo câţiva prieteni afurisiţi, bani nu prea mulţi, dacă ai cumva ceva, toţi copoii din district te caută, porţi un costum de mătase şi pantofi strâmţi, mergi cam împleticit, prietene, şi singura în armă rezonabilă – lăsând la o parte

pistolul de jucărie al poliţaiului – este puşca M-16 care nici nu e a ta, ci a unchiului Şam, şi pe care aş putea foarte bine s-o iau cu mine.

— Eu n-aş încerca.

Charlie scoase un pachet de ţigări.

— Familia Porter mi-a spus că pot să fumez aici. Ei fumează marijuana. Îşi aprinse o ţigară. Nu e un sentiment grozav să faci parte dintr-o organizaţie mare, puternică, omnipotentă?

— Tu să-mi spui. De aşa ceva ai nevoie ca să te simţi bine?

— De fapt, da. Şi tu la fel.

— Greşit. Hei, am crezut că eşti de partea mea. Îţi aminteşti? Balauri pe scut, şobolani în celulă?

— Asta era vineri. Azi e marţi şi tu eşti iarăşi vulnerabil.

— Greşeşti din nou. Am plecat într-o căutare pură. Sunt iarăşi un cavaler şi voi salva pe nefericita domnişoară de monstru. E o luptă bună şi cavalerii merg întotdeauna singuri. Să-i ia dracu' pe Rege şi pe toţi oamenii lui. Asta te include şi pe tine.

Charlie se gândi un moment, apoi răspunse:

— Gata, am priceput. Fără obligaţii, dar n-o să-l las pe Sir Keith să se ducă acolo fără lucrurile de care are nevoie. Eu doar o să-ţi procur cele necesare pentru misiune, iar tu o să te duci în Michigan să rezolvi treaba cu tipul ăla, după care te deplasezi la… să zicem Detroit, Hotelul Marriott din centru. O să-ţi rezerv o cameră. Dacă nu apari până mâine pe vremea asta, o să presupun că n-a mers cum ai vrut tu. Dacă apari, eu, tu şi doamna Baxter o să sărbătorim evenimentul. Fără obligaţii.

Keith nu răspunse. Charlie continuă:

— Le-am spus celor din Washington că ai nişte probleme personale de care trebuie să te ocupi. Tot ce vor de la tine este un Da sau un Nu până vineri. Îţi dau timp să te gândeşti, dacă mai trăieşti până mâine. Dacă o să mori, o să le spun că eşti

definitiv indisponibil. În orice caz, după ce pleci de aici, eşti de capul tău. Exact ca pe vremuri când te sărutam la despărţire la vreo graniţă nenorocită sau la vreun aeroport. Dar trebuie să fiu sigur că ţi-am dat toate atuurile înainte de plecare. Exact ca pe vremuri, Keith. Lasă-mă să fac asta pentru tine.

— De ce?

— Îmi placi, iar şeriful Baxter nu-mi place. Nu-mi place ce-a făcut. Vreau să fii fericit. Un om fericit ia hotărâri fericite.

Din nou Keith nu răspunse.

— Dacă nu la altceva, gândeşte-te la Porteri. Au un poliţai în hol. O să mă ocup eu de asta în locul tău şi al lor.

— O să am eu grijă de asta. Ei unde sunt, Charlie?

— Îndeplinesc comisioane.

— *Unde* îndeplinesc comisioane?

— La Antioch. I-am trimis de aici. Hei, mi-au povestit de regulile în privinţa comportamentului sexual de la Antioch. Am râs până n-am mai putut. Dar nu e amuzant. De fapt îmi place de ei. Au promis că data viitoare o să voteze cu republicanii. Mai vrei un suc? Aduc eu.

— Nu. Trebuie să pleci.

— Bine. Charlie puse paharul lui de suc pe pământ şi se ridică. Scoase un plic din buzunar. Am o mie de dolari pentru tine.

— Nu vreau banii Unchiului Şam.

— Sunt banii *mei.* Personali.

— Nu, nu sunt.

— Ei bine, e un avans la cecul de pensie.

— Păstrează-i.

Charlie ridică din umeri şi puse plicul înapoi în buzunar.

— Încrederea în propriile puteri, cavalerismul şi cavalerii sunt chestii moarte, Keith.

— Iartă-mă dacă par pompos, dar nu sunt moarte atâta timp cât eu sunt în viaţă.

— Până mâine o să fie moarte. Bine, am încercat. Baftă, Prietene.

Îşi strânseră mâinile şi Charlie Adair se îndepărtă, traversă curtea şi grădina de plante, apoi dispăru în porumb asemenea unui spirit eteric al naturii, efect pe care – Keith ştia – Charlie îl dorise. Lui Keith îi plăceau oamenii cu stil, dar uneori Charlie exagera puţin. Keith continuă să privească zidul de porumb şi văzu tulpinile înalte începând să se mişte, apoi fură culcate la pământ când Charlie Adair ieşi cu Fordul Taurus cenuşiu de acolo. Trecu peste un răsad de flori, traversă pajiştea şi se opri lângă Keith.

— Stau la motelul Maple.

— Bună alegere.

— N-am avut de ales. Hei, trebuie să fie o doamnă nemaipomenită.

— Este.

— E la fel de bună ca aceea, cum-o-chema din Georgetown?

— Nu-mi amintesc de cum-o-chema din Georgetown.

— Păi, dacă-i atât de bună, atunci merită să-i acorzi mai multe decât o faci tu.

— Trebuie s-o fac fără ajutorul tău sau al Unchiului Sam. Keith va învăţa cum să-şi rezolve singur problemele.

— Cum vrei. Tu ai creat problema asta nenorocită.

Keith nu răspunse.

— Vorbesc serios, Keith, un tip care s-a strecurat în şi din Germania de Est de o duzină de ori nu poate nici măcar să iasă naibii din Ohio? Isuse Hristoase!

— Nu mă întărâta. N-am chef de aşa ceva.

— Nu trebuie să dovedeşti nimic. Ai făcut-o de oaie, acum ai nevoie de ajutor. Nu-i mare lucru. Problema e că mândria ta e prea mare. N-ai fost niciodată un jucător de echipă, Keith. Mă surprinde că n-ai fost omorât sau împuşcat de

multă vreme. Ei bine, ai fentat moartea prea mulţi ani prin toată lumea – nu da ortu' popii aici.

— Mulţumesc pentru grijă.

— Du-te dracului, Keith.

Charlie demară şi se îndepărtă, traversând curtea şi ieşind în stradă.

Keith avea impresia fermă că nu-l vedea pe Charlie Adair pentru ultima oară.

Capitolul 37

Keith se deplasă cu maşina de poliţie albastru cu alb spre vest, pe drumul de tară drept şi plat care de-abia era destul de lat ca să poată trece două maşini. Zidurile de porumb înalt ajungeau aproape până la pietriş, creând senzaţia că mergea cu maşina printr-un şanţ adânc.

Keith îşi pusese cascheta şi cămaşa lui Ward, dar deocamdată, în drumul de la casa Porter, nu dăduse peste vreo altă maşină de poliţie sau de cea a şerifului. Era atent totuşi şi la ajutorii de şerif aflaţi în maşinile lor personale, dar nu văzuse nici poliţişti îmbrăcaţi în uniformă şi nici poliţişti călare. Ştia că districtul Spencer era mare, avea aproape o mie de kilometri pătraţi, iar distanţa dintre casa Porter şi fermă Cowley era de numai zece kilometri. Cu puţin noroc va ajunge acolo, deşi nu ştia ce o să găsească la sosire.

Keith îl îndemnase pe Ward să raporteze prin radio situaţia la sediu şi sergentul Blake îl certase că lipsise atât de mult timp din maşină. Ward, cu propriul revolver aţintit asupra capului, cu mâinile prinse la spate în cătuşe, cu vintrele care îl cam dureau, şi cu sergentul apostrofându-l, era cu adevărat un om nefericit. Acum, bănuia Keith, era şi mai puţin fericit săltând în portbagaj. Dar asta era greşeala poliţistului Ward, cea mai mică dintre problemele lui şi cea mai mică dintre problemele lui Keith.

Drumul de fermă se termina cu o intersecţie în formă de T cu Route 8 şi Keith o luă pe acolo.

Apropiindu-se de ferma Cowley, văzu cinci bărbaţi călare cu puşti şi câini ieşind dintre copaci şi luând-o pe drum înaintea lui.

Keith încetini când grupul traversă drumul şi toţi făcură cu mâna. Keith le răspunse la fel. Unul dintre călăreţi întoarse calul şi se îndreptă spre el. Keith nu ştia dacă acesta îi cunoştea din vedere pe

toţi poliţiştii, dar ştia că pantalonii lui albaştri Armani nu vor trece inspecţia, ca să nu mai pomenească de problema cu Ward care din când în când dădea din picioare şi ţipa.

Când călăreţul se apropie, Keith îi făcu iarăşi cu mâna şi acceleră depăşindu-l, de parcă n-ar fi înţeles că omul voia să-i vorbească. Privi în oglinda retrovizoare şi-l văzu uitându-se după el.

Trecu de ferma Cowley şi observă că lângă casă se afla camionetă albastră a lui Billy Marlon. Îşi continuă drumul încă un kilometru şi jumătate, apoi întoarse şi veni înapoi. Călăreţii erau acum departe, şi Keith coti pe aleea spre fermă, apoi viră ocolind camioneta şi se îndreptă direct spre vechiul staul. Lovi uşa dublă şi aceasta se deschise brusc înăuntru. Apăsă cu putere pe frână, dar nu la timp ca să nu lovească o grămadă de bidoane de lapte care se prăbuşiră cu un zgomot asurzitor.

Ward urlă ceva din portbagaj. Keith opri motorul, apoi îşi scoase chipiul şi cămaşa lui Ward şi-şi puse centura poliţistului. Luă puşca M-16 şi arma de poliţie, după care se duse la portbagaj şi ciocăni în el.

— Eşti bine?

— Mda. Lasă-mă să ies.

— Mai târziu.

Keith ieşi din staul şi se întâlni cu Billy Marlon care venea spre el. Marlon se uită la maşina de poliţie din şură, apoi la Keith.

— Isuse Hristoase!

— Nici măcar nu semănăm. Eşti singur?

— Mda.

— Hai să intrăm în casă.

Îi dădu puşca de vânătoare lui Marlon ca să o care. Uşor de înţeles, Billy Marlon era agitat şi confuz, dar îl urmă pe Keith înăuntru.

— Hei, ăştia te caută, zise Marlon.

— Cine a fost aici?

— Ticălosul ăla de Krug. M-a întrebat dacă te-am văzut şi i-am zis că nici măcar nu ştiu cine

dracu eşti.

— A înghiţit chestia asta?

— Într-un fel. Mi-a reamintit că m-ai ajutat să scap dintr-o belea cu legea… Hei, mulţumesc pentru bani. I-am găsit. Am crezut că ai plecat.

— M-am întors. Eşti treaz?

— Sigur. Sunt falit, sunt treaz. Billy îl privi. Ce dracu' ţi s-a întâmplat?

— M-am îmbătat şi am căzut pe scări.

— Nu zău? Hei, altceva, ieri a fost pe-aici un tip, nu-mi amintesc cum îl cheamă, şi zicea că e prieten cu tine, că Porterii i-au spus că s-ar putea să fii pe-aici…

— Charlie.

— Mda. Te căuta. I-am arătat biletul pe care mi l-ai lăsat şi i-am spus că ai plecat, dar el a zis că s-ar putea să fii prin zonă. Ce dracu' se întâmplă? Pentru ce e tot echipamentul ăsta?

— Nu am prea mult timp, Billy. Am nevoie de ajutorul tău.

— Orice vrei e al tău, dacă pot să-ţi dau.

— Bine. Am nevoie de camioneta ta şi de o pereche de ghete. Ai haine de camuflaj?

— Sigur că da.

— Binoclu, busolă?

— Sunt ale tale. Pleci la vânătoare?

— Da. Trebuie s-o-ntind.

— Hai sus.

Urcară scările frumoasei case şi intrară într-un mic dormitor. Billy scoase echipamentul de vânătoare dintr-un dulap şi Keith îşi dădu jos pantalonii de la costum şi pantofii.

— Arde-le, îi zise el.

— Să le ard…?

— Arde tot ce las aici.

Keith încercă pantalonii tigraţi de camuflaj, care erau cam strâmţi şi nu prea curaţi, dar pentru un om care nu se spălase de duminică dimineaţa mergeau. Ghetele i se potriveau bine, la fel şi cămaşa de camuflaj. Billy îi dădu şi o vestă de un

portocaliu strălucitor pentru vizibilitate, pe care Keith o luă fără intenţia de a o folosi. Billy îl privi cum se îmbracă şi zise:

— Merg cu tine.

— Mulţumesc, dar vreau să vânez singur.

— Ce vânezi?

— Dăunători.

Keith îşi legă ghetele şi se ridică. Se gândi la cei trei câini ai lui Baxter. La casa din Williams Street exista un coteţ şi nu văzuse niciun semn că animalele ar fi trăit în casă. Presupuse că, dacă aceşti câini stăteau afară în Williams Street, atunci la cabană o să fie pe afară toată noaptea. Îl întrebă pe Billy:

— Ai vânat vreodată cu arcul sau cu arbaleta?

— Nu. Îmi place cu puşca. Ţie?

— La fel.

În ciuda antrenamentului lui exotic, nu fusese niciodată iniţiat în mânuirea arcurilor şi săgeţilor, sarbacanelor, prăştiilor, suliţelor sau bumerangurilor. Singurul mod silenţios de ucidere pe care îl învăţase fusese cu cuţitul şi ştreangul, care n-ar merge cu un câine; n-avea amortizor pentru puşca M-16, iar Billy n-avea arbaletă. Dar o să-şi facă griji mai târziu în privinţa asta.

— E cam greu să prinzi dăunători cu arcul. Am văzut că asta se face cu arbaleta, zise Billy.

— Aşa e. Mulţumesc. O să-ţi aduc camioneta înapoi mâine sau poimâine.

— Hei, Keith, oi fi eu un beţiv nenorocit, dar acum sunt treaz.

Keith se uită la Billy Marlon şi ochii li se întâlniră.

— Cu cât ştii mai puţin, cu atât e mai bine, spuse Keith.

Se îndreptă spre uşă, dar Marlon îl ţinu de braţ.

— Îmi amintesc câte ceva din noaptea aia de la *La John*, din parc, şi că m-ai adus acasă.

— Trebuie să plec, Billy.

— El *chiar* mi-a regulat nevasta… cea de-a doua. O iubeam… Şi ea mă iubea, şi ne mergea bine, dar ticălosul ăla s-a băgat între noi şi după ce s-a întâmplat ce s-a-ntâmplat, am încercat să fim iarăşi împreună… Înţelegi? Dar n-am putut să trec peste cele petrecute, am început să beau şi să mă port foarte urât cu ea. A plecat, dar… mi-a zis că încă mă iubeşte, dar că a făcut ceva rău şi că poate să înţeleagă de ce eu nu pot s-o iert. Se întoarse brusc şi dădu un picior uşii de la dulap făcând ţăndări panelul de placaj. Ah, rahat!

Keith inspiră adânc.

— Te înţeleg.

Era uimitor, gândi Keith, câte ruine lăsase în urmă Cliff Baxter pe măsură ce se lăsa târât de pofte carnale şi de corupţie morală.

— Cum o chema? îl întrebă.

Cu spatele încă spre Keith, Billy răspunse:

— Beth.

— Unde e acum?

Billy ridică din umeri.

— Nu ştiu… la Columbus, cred. Se întoarse şi îl privi pe Keith. Ştiu unde te duci. Vin cu tine. Trebuie să vin cu tine.

— Nu. Nu am nevoie de ajutor.

— Nu pentru tine. Pentru mine. Te rog.

— E periculos.

— Hei, eu deja sunt mort. Nici măcar n-o să observ vreo diferenţă.

Keith îl privi pe Billy Marlon şi aprobă din cap.

Keith intră în staul şi cu un topor dat de Marlon făcu câteva răsuflători în capacul portbagajului de la maşina de poliţie. Îi zise lui Ward prin crăpături:

— Fii recunoscător că e un Fairlane şi nu un Escort.

— Du-te dracului, Landry.

Keith scoase maşina de poliţie din şopron şi se îndreptă iarăşi spre Route 8, pe traseul pe care venise. Nu voia să lase vreo urmă a legăturii lui cu

Billy Marlon sau cu camioneta acestuia. Ieşi de pe drum pe marginea acestuia, apoi o tăie spre dreapta peste un canal de scurgere şi intră pe un drum de tractor între două lanuri de porumb. După vreo cincizeci de metri în porumb, ascuns vederii dinspre şosea, se opri şi stinse motorul. Coborî din maşină şi îi zise lui Ward:

— O să sun din Daytona şi o să le spun unde eşti. O să treacă timp, aşa că relaxează-te. Gândeşte-te la o pensionare înainte de termen.

— Hei! Stai! Unde sunt?

— În portbagaj.

Keith alergă înapoi până la stradă unde Billy Marlon îl aştepta în camionetă.

Billy era la volanul camionetei, un Ford Ranger albastru, vechi de zece ani, iar Keith stătea pe locul din dreapta cu o pălărie de grădinar murdară, trasă peste ochi. În spaţiul dintre scaune se afla echipamentul de vânătoare, poncho-uri de pânză groasă pentru vremea rece din Michigan, puşca lui M-16 şi luneta, puşca poliţiei din Spencerville, revolverul de serviciu al poliţistului Ward şi arma de vânătoare a lui Billy Marlon, un M-14 din excedentul armatei, cu o lunetă de puterea a patra. De asemenea, Keith îşi luase şi servieta în care se aflau paşaportul, hârtii importante, ceva bani şi alte mărunţişuri. Îi trecu prin minte că asta era tot ce avea pe lume, de fapt, nici mult mai mult, nici mai puţin decât avea când plecase în armată din Spencerville, în urmă cu o jumătate de viaţă. Pe drum, Keith îi zise lui Billy:

— Baxter are trei câini de vânătoare cu el.

— Rahat.

— Gândeşte-te la asta.

— O să mă gândesc. Unde mergem?

— În Michigan. Zona de nord.

— Zău? Pe acolo vânez cel mai des. În torpedo sunt câteva hărţi bune.

Keith găsi hărţile şi localiză Grey Lake la capătul de nord al peninsulei. Era aproape unu; pe la şapte seară trebuia să ajungă în Atlanta, iar cu puţin noroc, într-o oră o să poată să descopere cabana lui Baxter de la Grey Lake.

Pe traseu, Keith zări două maşini ale poliţiei din Spencerville, un alt grup de călăreţi şi maşina şerifului districtul. De fiecare dată, se lăsase în jos pe scaun, dar nimeni nu păruse să acorde vreo atenţie vechii camionete. Billy avea pe cap o şapcă John Deere, trasă mult pe ochi, şi Keith îl instruise să nu se uite direct la poliţişti, întrucât toţi îl cunoşteau din frecventele lui nopţi petrecute în celula beţivilor.

— Ei ştiu camioneta asta? îl întrebă Keith.

— Nu… niciodată n-am fost prins că am condus beat sau ceva de genul ăsta. Eu beau şi merg pe jos. Rareori folosesc maşina ca să mă duc în oraş.

— Bine… dacă ne opresc, fă ce-ţi spun ei. Nu putem fugi de poliţie cu chestia asta.

— Dă-i dracului. N-o să mă mai ascund de nenorociţii ăştia.

— O să tragă. Cunoşti şleahta asta.

— Să-i ia dracu'. Oricum, te împuşcă. Hei, cretinii ăia au nişte Fairlane obişnuite. Când o să intru cu chestia asta în porumb, n-o să mai fie niciun curcan pe urmele noastre.

— S-a făcut E răspunderea ta.

Keith se uită un moment la Billy. Se părea că era mai mult de capul lui decât fusese Keith în stare să-şi dea seama când Billy era beat. În plus, acum se afla în misiune şi, deşi Billy Marlon şi Keith Landry străbătuseră drumuri diferite de la liceu şi din Vietnam, acum se găseau pe acelaşi drum şi cu acelaşi lucru în minte.

De fapt Billy zise:

— O să te duc în nordul Michigan-ului, domnule locotenent… Hei, biletul ăla l-ai semnat „colonel". Acum eşti colonel?

— Uneori.

Marlon râse.

— Zău? Eu sunt sergent. Am căpătat trei trese înainte să plec. Nu e o chestie?

— Trebuie să fi fost un soldat bun.

— Am fost… am fost.

Mai merseră câteva minute, apoi Keith îi zise lui Marlon:

— S-ar putea să fi pus blocaje la graniţa districtului.

— Mda, ştiu. Dar trebuie să fie vreo cincizeci, şaizeci de drumuri care pleacă din districtul ăsta. Nu pot să pună blocaje pe toate.

— Aşa e. Hai să alegem unul.

— Ştiu eu unul. Town Road 18 – mai mult praf şi în majoritatea timpului noroi din cauza scurgerii proaste. Maşinile rămân înţepenite acolo, iar gorilele lui Baxter trebuie să păstreze bine maşinile lor închiriate de la Baxter Motors. Râse. Cretinii.

Marlon o luă spre vest, pe un drum de fermă pavat, apoi făcu la dreapta şi se îndreptă spre nord pe un drum de pietriş cu urme de roţi, Town Road 18.

Zece minute mai târziu porumbul se termină şi se pomeniră într-o zonă joasă, cu vegetaţie de mlaştină, un vestigiu al străvechii Mlaştini Negre. Drumul deveni noroios şi camioneta se deplasa cu greutate prin nămolul cleios.

După cinci minute Billy zise:

— Am ieşit din districtul Spencer.

Keith nu văzuse nici un indicator, dar bănuia că Billy era familiarizat cu zona. Scoase din torpedo o hartă a statului Ohio şi spuse:

— Hai să o luăm pe drumuri lăturalnice până la Maumee, apoi intrăm pe Route127 până la Michigan.

— Da, aşa trebuie să facem.

Îşi continuară traseul, îndreptându-se spre vest şi nord pe o serie de drumuri orăşeneşti şi districtuale întreţăiate, străbătând provincia

autumnală bogată, câmpurile nesfârşite de porumb, păşunile şi pajiştile. Acum, că pleca şi poate nu se mai întorcea niciodată, Keith avu grijă să observe totul: indicatoarele rutiere, numele de familie scrise pe hambare şi pe cutii poştale, recoltele şi animalele, oamenii, maşinile, casele, întreaga esenţă şi senzaţie a acestui pământ al cărui întreg era, într-adevăr, cu mult mai măreţ decât suma părţilor lui… *Şi sfârşitul tuturor explorărilor noastre va fi să ajungem de unde am pornit şi să cunoaştem locul pentru întâia dată.*

Mai merseră încă o jumătate de oră, fără să-şi spună prea multe lucruri care nu aveau legătură cu drumul şi cu poliţia. Keith se uită pe hartă şi văzu că majoritatea podurilor peste râul Maumee se aflau în oraşele mai mari de pe malul râului, iar el nu voia să treacă prin niciun oraş. Zări un pod lângă un sătuc numit The Bend şi-l întrebă pe Billy despre el.

— Mda, podul se află încă acolo, răspunse Billy. Are un indicator de limitare a greutăţii, dar, dacă merg cu viteză, o să fim pe partea cealaltă înainte să se prăbuşească.

Keith nu era prea convins că Billy înţelegea fizica aplicată dar merita să arunce o privire. Se apropiară de un podeţ din capre şi înainte că Keith să poată vedea un indicator de limitare a vitezei sau să evalueze construcţia, Billy gonea peste podul îngust şi, zece secunde mai târziu, traversară râul.

— Credeam că podul e închis pentru traficul de autovehicule, zise Keith.

— Da? Părea bun.

Keith ridică din umeri.

Străbătură The Bend, lucru care le luă mai puţin timp decât traversarea râului, şi intrară pe 127, într-un sat numit Sherwood. Keith observă că era ora două şi mai rămăseseră cincizeci de kilometri până la graniţa cu statul Michigan, apoi încă vreo

patru sute de kilometri sau mai mult până la Grey Lake.

Route 127 trecea prin Bryan, Ohio, dar ei ocoliră orăşelul şi se întoarseră pe autostradă la câţiva kilometri în nordul acestuia. Acesta fusese ultimul oraş mai important în Ohio şi, de fapt, după Lansing, în zona de sud a Michigan-ului, nu mai existau oraşe mari pe Route 127 până în capătul peninsulei. Douăzeci de minute mai târziu, un indicator le ura bun venit în Michigan, „Regiunea Lacurilor”. Pe Keith îl interesa numai unul dintre ele.

Observă că, între zona de nord a statului Ohio şi cea de sud a Michigan-ului, nu existau mari diferenţe de teren sau topografie, dar erau acele diferenţe subtile în semnalizare, asfaltare şi prospecţiuni, pe care s-ar fi putut să nu le observi, dacă nu vedeai indicatorul de Michigan. Mai important, orice urmă de interes pe care statul Ohio o avea pentru el, foarte probabil că nu trecea de acel indicator. Traversarea graniţei nu fu echivalentul care făcea să ţi se oprească inima al traversării graniţei dintre Est şi Vest în Europa, dar Keith avu un sentiment de uşurare şi se relaxă puţin.

Mai merseră încă o jumătate de oră şi terenul începu să se transforme din ţinutul de fermă neted în dealuri verzi şi mici văi. Acum existau zone mari, împădurite, în majoritate cu stejari, nuci, mesteceni, arţari, iar culorile toamnei erau mai intense decât în Ohio. Keith nu mai fusese în Michigan de când el şi Annie obişnuiau să vină cu maşina, ca să vadă meciul Ohio-Michigan în Ann Arbor sau să vadă cum Bowling Green joacă cu Eastern Michigan în Ypsilanti. Îşi aduse aminte că erau weekenduri de vis, o ruptură nu numai de şcoală, ci şi de război şi de agitaţia din campusuri, un sfârşit de săptămână izolat de timp, fără dezacorduri sau demonstraţii, de parcă toată lumea se înţelegea să se îmbrace, să se poarte şi să arate

normal pentru un tradiţional meci de fotbal de sâmbătă după-amiază.

Se lăsă în voia gândurilor despre Annie, apoi îşi dădu seama că acest lucru nu era nici bun, nici folositor. Obiectivul era Grey Lake, misiunea era să se răfuiască cu Cliff Baxter, nu numai pentru el însuşi, ci şi pentru Annie, iar dacă se gândea la ea, nu se concentra asupra problemei.

— Unde în nordul Michigan-ului mergem, mai exact? întrebă Billy.

— Exact, nu ştiu.

— Atunci, cum o să ajungem acolo?

— O să ne descurcăm. Hei, îţi aminteşti expresia aia veche din armată? Nu ştiu unde suntem…

— Mda. Billy zâmbi şi recită: Nu ştiu unde suntem sau ce facem, dar ne distrăm de minune.

Râse.

Keith îşi zise că lucrul acesta părea să-l satisfacă pe Billy, dar, după câteva minute, Billy întrebă:

— Baxter e singur?

Keith se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Nu cred că vreunul dintre oamenii lui e cu el.

Billy cugetă un minut, după care întrebă:

— Unde e doamna Baxter?

— De ce mă întrebi?

— Păi… adică, am auzit la radio de răpire. Îi aruncă lui Keith o privire. La radio ziceau că tu ai răpit-o.

— Şi tu ce crezi?

— Păi, e clar ca lumina zilei că voi doi aţi fugit împreună. Tot oraşul ştie asta.

Keith nu spuse nimic. Billy continuă:

— Ce nu pot să-mi dau seama e ce s-a întâmplat pe urmă.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat?

— Păi… cred că a dat de voi. Asta explică tăieturile şi vânătăile de pe faţa ta. Dar nu explică cum de n-a murit unul din voi.

— Noi ne-am străduit, replică Keith.

Billy râse.

— Sunt convins. Bănuiesc că asta e runda a doua.

— A doua, poate a treia, a patra sau a cincea. Dar cine le mai numără?

— Şi cred că e ultima.

— Sunt sigur.

— O să-l omori?

Keith se gândi un moment, apoi răspunse:

— Aş prefera să n-o fac.

— De ce nu?

— E ceva prea bun pentru el.

Billy dădu din cap şi nu zise nimic.

— Dacă te iau cu mine, tu o să-mi execuţi ordinele. Bine? spuse Keith.

Billy aprobă din cap.

— Nu te aud, soldat

— Da, să trăiţi. O vreme merseră în linişte, apoi Billy zise: Ea e cu el, nu-i aşa?

— Da.

— Bine. Deci, trebuie să punem mâna pe el, fără s-o rănim.

— Aşa e.

— N-o să fie uşor.

— Nu.

— Trei câini?

— Cred că da.

— Ce fel de scule are?

— Probabil orice vrei. E şi vânător, şi poliţist.

— Da. Are şi nişte chestii de văzut prin întuneric?

— Probabil. Cu complimente din partea departamentului de Poliţie din Spencerville.

— Şi bănuiesc că s-a ascuns în vreo cabană sau undeva, într-un loc unde cunoaşte terenul.

— Aşa e.

Keith se uită la Marlon. În termeni medicali, un doctor ar spune că creierul lui a suferit atacul prelungit al alcoolului, dar, în termeni umani, oricine îl cunoştea ar fi spus că sufletul lui a suferit

prea multe atacuri din partea vieţii. Totuşi, Keith n-avea nicio îndoială că astăzi Billy Marlon atinsese străfundurile fiinţei lui şi că aceasta avea să fie ora lui cea mai bună şi mai lucidă.

— Povesteşte-mi despre Beth, zise Keith.

— Nu pot

— Sigur că poţi.

Billy rămase tăcut câteva minute, apoi scoase portofelul şi luă din el o fotografie soioasă pe care i-o înmână lui Keith. Keith o privi. Poză color arăta o femeie fotografiată bust, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu păr scurt, blond, foarte drăguţă, de fapt, cu ochi mari şi un zâmbet larg. Keith fu oarecum surprins de cât de bine arăta, dar deloc surprins că atrăsese atenţia şerifului Baxter. După câte observase Keith, în Spencerville exista un număr normal de femei drăguţe, dar înţelegea de ce aceasta devenise victimă lui Cliff Baxter şi motivul şedea pe scaunul de lângă el. Lăsând deoparte civilizaţia şi politeţea, un bărbat slab, cu o nevastă excepţional înzestrată, era sortit s-o piardă – poate temporar – în favoarea unuia ca Cliff Baxter. Keith îi dădu înapoi lui Billy fotografia şi zise:

— E foarte frumoasă.

— Mda.

— Când s-a întâmplat?

— Acum doi ani.

— S-a recăsătorit?

— Nu cred. În cartea de telefon din Columbus e trecută tot e Beth Marlon.

— Poate că după asta o să te duci s-o cauţi.

— Mda, poate.

Câteva minute mai târziu, Billy păru să fie într-o dispoziţie mai bună şi zise:

— Hei, e momentul unei poveşti de război.

Keith nu fu de aceeaşi părere şi-l întrebă:

— Cunoşti drumul ăsta?

— Da, din când în când, mergeam pe aici. Se vânează bine în Parcul Naţional Hartwick Pines.

Ai fost vreodată acolo?

— Nu, n-am fost niciodată atât de mult în nord. E pe aici vreo staţie de benzină?

— Să vedem… Se uită pe fereastră. Mda, cam după vreun kilometru sau aşa ceva. Cât de departe mergem?

— Până aproape de capătul peninsulei. Încă vreo două ore, cred. Nu trebuie să vii cu mine tot drumul. Te pot lăsa la un motel şi să mă întorc după tine.

— Zău? Şi dacă nu te mai întorci?

— O să mă întorc.

Brusc, Billy râse.

— Ai curaj, omule. Hei, îţi zic eu ce facem – punem mâna pe nenorocit, îl curăţăm de maţe şi ne întoarcem în Spencerville cu el legat pe capotă, ca o căprioară. Ce zici?

— Nu mă ispiti.

Billy scoase un urlet de încântare şi-şi pocni coapsele.

— Da! Da! În sus şi-n jos pe Main Street, claxonând, cu Baxter cu fundul în sus şi lupii mâncându-i maţele în Michigan. Da!

Ignoră această izbucnire însetată de sânge, nu fiindcă o considera dezgustătoare, ci fiindcă nu o considera astfel.

Văzu în faţă o benzinărie şi i-o arătă lui Billy care opri. Dădu bani pentru gustări şi Billy intră înăuntru. Keith se aşeză la volan. Vânzătorul umplu rezervorul şi Keith fi plăti în timp ce Billy se duse la closet. Impulsul lui Keith fu să-l lase pe Billy aici, nu fiindcă Billy Marlon era un tip terminat – Keith înţelegea astfel de oameni şi aprecia mobilizarea lui Marlon cu aceasta ocazie. Problema era că ceea ce-l determinase pe Billy să participe includea planurile proprii ale acestuia şi prezenţa lui adăuga o nouă dimensiune problemei. Dar Keith, într-un moment de slăbiciune, mărturisise ce voia să vâneze şi Billy ştia prea

multe, deci nu putea să fie lăsat deoparte să umble de colo până colo.

Billy se întoarse la camionetă şi se urcă pe scaunul din dreapta. Se uită la Keith şi amândoi înţeleseră că Billy Marlon era un om care, de obicei, era păcălit, umilit şi lăsat în urmă.

— Mulţumesc, zise Billy.

Keith se întoarse pe Route 127.

Fermele se răriră şi dealurile deveniră mai înalte şi mai împădurite. Stejarii şi arţarii îşi pierduseră majoritatea frunzelor, iar mestecenii şi nucii erau aproape goi. Keith observă că existau conifere mai numeroase, pini roşii şi albi şi brazi în formă de piramidă, unii dintre ei atingând înălţimi impresionante. Indicatorul ultimei graniţe districtuale pe care o traversaseră anunţa o populaţie de şase mii două sute de locuitori, cam o zecime din populaţia districtului Spencer, care era considerat rural. Adevărat, gândi, locul acesta era îndepărtat şi aproape nelocuit, ocolit de marele val de pionieri ce se îndreptau spre vest.

Lumina începea să scadă şi copacii aruncau umbre lungi pe dealuri. Totul era foarte liniştit afară şi, cu excepţia unor mici turme de vite întâmplătoare, nimic nu se mişca.

— Crezi că ea e bine? întrebă Billy.

Keith nu răspunse.

— El nu i-ar face rău, nu-i aşa?

— Nu. O iubeşte.

Billy tăcu o clipă, apoi comentă:

— Nu pot să-mi închipui că iubeşte şi pe altcineva în afară de el.

— Mda, bine, poate dragoste nu-i un cuvânt potrivit. Orice ar fi, are nevoie de ea.

— Da. Cred că ştiu ce vrei să spui. Ea e de treabă.

La Gaylord, în districtul Otsego, Keith o luă spre est de Route 22 şi, după douăzeci de minute, la şapte şi cincisprezece ajunseră în Atlanta, oraşul

principal al zonei, cu o populaţie de aproape şase sute de suflete.

— Ne oprim pentru benzină, îi zise Keith lui Billy. Nu pomeni de Grey Lake.

Keith opri la unica benzinărie şi umplu rezervorul, în ideea că va pleca de la Grey Lake la vreo oră târzie, fără o destinaţie cunoscută. Vânzătorul începu să pălăvrăgească, şi Billy ţesu o poveste cum că se duceau la Presque Isle ca să vâneze raţe.

Keith se duse la un telefon public şi formă numărul lui Baxter din Spencerville. După cum îi spusese şi Terry, apelul fu transferat automat şi o voce răspunse:

— Poliţia din Spencerville, la telefon sergentul Blake.

— Blake, zise Keith, aici e vechiul tău prieten Keith Landry. Maşina şi omul care vă lipsesc se află într-un lan de porumb în afară Route 8, în partea de nord, cam la un kilometru spre vest de graniţa oraşului.

— Ce…?

Keith închise. Se simţise obligat să dea acel telefon, să-l scoată pe Ward din portbagaj înainte ca cei care strângeau recolta să-l găsească mort. Se întrebă dacă apelul lui din Michigan spre casa lui Baxter, transferat la sediul poliţiei nu era afişat pe vreun dispozitiv de identificare al departamentului de poliţie din Spencerville. În mod normal, n-ar fi făcut un lucru atât de caritabil, dacă ar fi existat şi cel mai mic element de risc pentru el, dar nu voia ca Ward să moară, şi în plus, când poliţia îl va găsi, acesta le va spune că Landry se îndreaptă spre Daytona. Poliţia din Spencerville va alerta poliţia statului Ohio să caute martorul fugar la aeroporturile din apropiere sau în Florida. N-aveau nici motiv să se gândească la Grey Lake, la Billy Marlon sau la camionetă. Spera că nu.

Keith mai voia să vadă şi dacă cineva răspundea la telefon acasă la Baxter. El credea, bazându-se pe

ceea ce spusese Terry şi pe indiciul dat de Annie despre Atlanta – *această* Atlanta – că Baxter se afla la Grey Lake. Pe de altă parte, Keith avea sentimentul sâcâitor că asta era o cursă. Dar, dacă era, era o cursă foarte minuţios elaborată şi probabil prea sofisticată pentru Cliff Baxter. Problema lui, ştia, era că trăise prea mult timp în lumea oglinzilor deformate, unde mii de băieţi inteligenţi îşi făceau unul altuia cele mai elaborate şi sofisticate feste. Aici nu era cazul. Baxter se afla în singurul loc în care putea să fie – cabana lui de la Grey Lake; şi era singur, exceptând-o pe Annie, şi nu ştia că Keith Landry se îndreaptă spre el. Liniştit, Keith îşi scoase lucrul ăsta din minte şi se gândi la problema imediat următoare. Intră în micul birou şi-i zise vânzătorului:

— Vreau să cumpăr o arbaletă bună.

Vânzătorul răspunse:

— E un tip pe nume Neil Johnson care vinde echipament sportiv. Unele folosite, altele noi. Bani gheaţă. Acum a închis, dar o să-i dau un telefon dacă vrei.

— Bine.

Bărbatul dădu un telefon şi vorbi cu Neil Johnson care, după câte se părea, era la masă şi dorea să ştie dacă domnul nu putea să mai aştepte puţin.

— Aş vrea totuşi să plec la drum, zise Keith vânzătorului. N-o să-i răpesc mult din timp.

Vânzătorul transmise acest lucru domnului Johnson şi întâlnirea fu stabilită. Keith primi indicaţii cum să ajungă la magazinul de echipament sportiv al lui Neil, mulţumi vânzătorului şi se urcă în camionetă.

— Ce s-a întâmplat? zise Billy.

— Mergem să facem rost de o arbaletă.

Porni şi se îndreptă spre est. Billy dădu din cap şi întrebă:

— Exista vreo modalitate să-l omorâm pe Baxter, fără să omorâm câinii?

— O să vedem.

Desigur, gândi Keith, exista şansa să-l ocheascăpe Baxter de la o sută de metri sau mai mult cu puşca M-16 prin lunetă de puterea a patra. Dar nu aşa voia Keith să procedeze; el voia să-l privească pe om în ochi.

Găsi casa lui Johnson, o construcţie mică de şindrilă, la marginea Atlantei, adică la câteva sute de metri de Main Street, şi intră pe alee. Câinii lătrară şi lumina de pe veranda din faţa se aprinse. Keith şi Billy coborâră din camionetă şi fură întâmpinaţi de un bărbat înalt şi vânos, care încă mai mesteca cina şi care se prezentă drept Neil. Keith se recomandă pe sine şi pe Billy drept Bob şi Jack. Neil aruncă o clipă o privire vechii camionete şi se uită la Keith şi Billy, încercând probabil să determine dacă merită să-şi piardă vremea.

— Sunteţi din Ohio, zise.

— Da, răspunse Keith. M-am gândit să-mi încerc mâna la trasul cu arbaleta.

— Cu arbaleta? La naiba, aia nu e distracţie. Vrei probabil un arc.

— Nu sunt arcaş. Vreau doar să vânez dăunători.

— Zău? Bine, am doar un tip de arbaletă, şi eşti binevenit s-o iei. Haide înăuntru.

Îi conduse pe Keith şi pe Billy într-o construcţie de aluminiu gen depozit, retrasă de la drum, care fusese transformată într-un magazin de articole sportive. Neil aprinse neonul. Peretele din dreapta era plin cu rastele de arme şi tejghele încărcate cu echipamente de vânătoare şi muniţie, cu care Keith îşi închipui că domnul Johnson putea să înzestreze un batalion de infanterie. Pe partea din stânga se găseau instrumente de pescuit, de tras cu arcul, haine pentru exterior, corturi şi diverse mărunţişuri necesare unui vânător. Keith nu văzu rachete de tenis şi pantofi sport.

În acel moment, Keith nu se grăbea deosebit de tare, ştiind că, orice avea de făcut la Grey Lake, trebuia să aştepte până la orele mici ale dimineţii. Totuşi, dorea să pornească la drum, dar, într-un oraş de şase sute de locuitori, nu trebuie să te arăţi grăbit şi orice achiziţie trebuie tratată ca afacerea secolului.

După o pălăvrăgeală politicoasă, Neil Johnson îi înmână arbaleta lui Keith şi zise:

— Asta de aici e folosită, făcută din fibre de sticlă de o companie numită Pro Line. Destul de bună.

Keith examina arma. În esenţă, consta dintr-un arc scurt, montat perpendicular pe un pat asemănător celui de la armă, de asemenea, tot din fibră de sticlă. Un fel de trăgaci elibera coarda trasă şi trimitea săgeata pe o canelură aflată pe partea superioară a suportului.

— Pare uşor.

— Mda. E prea uşor. Nu-i nicio distracţie. În câteva zile o să fii la fel de bun ca toţi ceilalţi. Un arcaş trebuie să exerseze ani întregi ca să fie bun.

Keith avea sentimentul că domnul Johnson privea cu dispreţ arbaleta şi pe oricine o folosea. De fapt, Neil Johnson îl informă:

— Un tip mi-a zis odată că, pe vremea cavalerilor, arbaletele au fost scoase în afara legii de papă, fiindcă se considera nepotrivit şi necinstit ca un creştin să le folosească.

— Nu mai spune! Asta era valabil şi pentru vânătoarea de şobolani?

— Probabil că nu. Oricum, e foarte precisă. Tracţiunea e cam de treizeci de kilograme şi o armezi punând patul armei pe piept şi trăgând coarda înapoi cu ambele mâini. Uite, să-ţi arăt.

Neil luă arbaleta, trase coarda înapoi şi o fixă de cârligul trăgaciului. Puse o săgeată pe canelură şi îndreptă arma spre un cap prăfuit de căprioară pus pe peretele îndepărtat al încăperii, cam la zece metri. Ochi prin cătare şi apăsă pe trăgaci. Săgeata

scurtă zbură din arbaletă şi străpunse capul căprioarei drept între ochi, ieşi pe partea cealaltă şi se înfipse în panoul de lemn cu un sunet înfundat.

— Ce zici de asta?

— Foarte bine.

— Mda. N-aş fi putut să fac aşa ceva cu un arc. Deci, zboară cu o viteză de aproximativ şaizeci de metri pe secundă. Şi, dacă te apropii de un animal, trebuie să ţii minte că nu tragi cu puşca, aşa că trebuie să te apropii mai mult de el. Să-ţi aminteşti şi altceva… la treizeci şi cinci de metri ai o pierdere de un metru şi douăzeci, deci trebuie să o compensezi. Luă o săgeată. Astea sunt din fibre de sticlă, cu aripioare din plastic, iar asta e pentru vânătoare şi are vârful mai mare. Sunt opt la o cutie. Câte vrei?

Keith se uită la tolba de plastic de pe tejghea.

— Umple-o.

— S-a făcut. Asta înseamnă douăzeci şi patru. Altceva?

— Poţi să fixezi o lunetă pe ea?

— O lunetă? Nu dai nicio şansă şobolanilor, nu-i aşa?

— Nu.

— Să văd ce am pe-aici.

Neil găsi o lunetă de arc, de puterea patru şi în zece minute o fixă pe arbaletă. I-o înmână lui Keith şi zise:

— Vrei s-o reglezi?

— Da.

— Să-ţi pun o ţintă. Dă-te înapoi până la uşă. Sunt cam optsprezece metri.

Keith lua arbaleta, puse tolba pe umăr şi se duse spre uşă în timp ce Neil Johnson instala o ţintă pe un balot de paie şi se dădu într-o parte. Keith puse arbaleta pe piept, potrivi săgeata, ochi prin lunetă şi apăsă pe trăgaci. Săgeata lovi undeva jos. Keith regla arma şi trase din nou. La a treia încercare săgeata nimeri în cercul negru.

— Am înţeles. Ce precizie are, să zicem, la treizeci şi cinci de metri?

— Cam de două ori mai mare decât la un arc, răspunse Neil. Adică, ar trebui să fii în stare să tragi toate săgeţile într-un cerc de douăzeci de centimetri.

Keith dădu din cap.

— Dar de la şaptezeci de metri?

— Şaptezeci de metri? Nici măcar n-o să *vezi* un şobolan de la distanţa asta… Ei bine, poate cu luneta o să pară că e la douăzeci de metri, dar ai pierderea aceea de un metru şi douăzeci la treizeci şi cinci de metri şi care s-ar putea dubla la o distanţă de şaptezeci de metri. Chestiile astea sunt făcute ca să tragi de la treizeci şi cinci de metri. Cu aşa ceva poţi să trimiţi o săgeată şi la şase sute de metri, da' nu loveşti nimic decât poate vreo vacă, Din greşeală.

— Mda… Pot să nimeresc, să zicem, un câine sălbatic, nemişcat, de la şaptezeci de metri, fără vânt, cu luneta asta?

Neil îşi frecă bărbia.

— Păi… zborul săgeţii o să fie drept, bun, n-o s-o ia la stânga sau la dreapta, dar trebuie să ghiceşti care va fi pierderea. Da' care-i treaba?

— În Ohio câinii nu-mi lasă în pace oile. Când trag cu puşca într-unul, ceilalţi se împrăştie. M-am gândit că folosind o arbaletă. N-o să-i sperii.

— De ce nu îi otrăveşti, pur şi simplu, pe nenorociţi?

— Nu e chiar creştineşte.

Neil râse.

— Fă-o cum vrei. Luă un creion şi mâzgăli nişte cifre pe tejgheaua de lemn. Să vedem… arbaleta, douăzeci şi patru de săgeţi, inclusiv aia pe care am tras-o… O vrei înapoi?

— Nu.

— Bine, tolba, husa, luneta… să zicem şase sute de dolari, inclusiv taxele.

— Pare cinstit.

Keith numără banii care reprezentau aproape tot numerarul pe care îl avea. Îşi aminti de mia de dolari a lui Charlie Adair, apoi se gândi la Adair şi se întrebă când o să-l mai vadă. În timp ce Billy împacheta totul în husa de pânză, Keith se interesă:

— Vin mulţi oameni din Ohio pe aici?

Neil numără banii şi răspunse:

— Vin o mulţime vara, apoi în sezonul de vânătoare. După asta, nu mai vezi mulţi. Unde vă duceţi?

— La Presque Isle.

— Zău? Nu-i uşor să ajungeţi noaptea, printre dealuri dacă nu cunoaşteţi drumul.

— O s-o luăm încet. Văd că vinzi şi haleală pentru câini

— Da. Cele mai multe afaceri cu cei care nu-s din oraş este cu muniţie, mâncare pentru câini, momeală de peşte şi chestii d-astea. Oamenii vin cu armele proprii şi cu restul.

Neil continuă pe tema asta, apoi îşi aminti de subiect şi întrebă:

— Ai nevoie de haleală pentru câini?

— Nu, dar un prieten de-al meu vine aici cu doi, trei câini care mănâncă precum lupii. Cred că de aici ia mâncarea pentru ei.

— Mda, dacă-i alergi, tre' să le dai de mâncare. De fapt acu' câteva zile a fost pe-aici un tip din Ohio şi a cumpărat atâta cât să-i ajungă câteva luni.

— S-ar putea să fie prietenul meu. Se află aici.

— S-ar putea.

Conversaţia părea să se fi împotmolit, aşa că Keith, în ciuda raţiunii, şarjă:

— Mă gândeam să-mi cumpăr o casă prin zonă, dar aş vrea să vorbesc cu nişte tipi din Ohio care au deja una.

— Mda, ai putea s-o faci. De fapt, tipul ăla care m-a golit de haleală pentru câini e la Grey Lake.

Du-te până acolo şi caută indicatorul lui. Îl cheamă Baxter. Ăsta-i prietenul tău?

— Nu.

Keith observă că Billy făcu ochii mari, dar rămase tăcut.

— Mda, poate o să trec pe la el la întoarcere, dar nu vreau să dau buzna, dacă e şi doamna cu el, zise Keith.

— N-am văzut nicio doamnă în maşină.

Keith nu răspunse. Neil adăugă:

— Dar n-am văzut nici câinii, aşa că probabil a trecut întâi pe acasă, apoi a venit aici. Poţi să-l suni mai înainte. E trecut în cartea de telefon. Spune-i că te-am trimis eu. Facem afaceri din când în când.

— Mulţumesc. Poate o să-i fac o vizită la întoarcere. Între timp, trebuie să sun acasă. Te superi dacă folosesc telefonul?

— Nu, dă-i drumu'. E acolo, lângă casa de înregistrare.

Keith se îndreptă spre casa de înregistrare, găsi telefonul şi formă numărul. Billy discuta cu Neil despre arme şi vânătoare.

Terry răspunse:

— Alo?

— Terry, eu sunt.

— Keith! Unde eşti?

— Aici. Ascultă, telefonul tău e supravegheat.

— Telefonul *meu?*

— Da, dar nu de poliţia din Spencerville. De guvernul federal.

— Ce? De ce…?

— Nu contează. Sună-ţi avocatul mâine-dimineaţă să suspende interceptarea. Mai important, ştiu că el e aici, aşa că trebuie să presupunem că şi ea este. Keith adăugă ca s-o încurajeze: Sunt sigur că trăieşte.

— Oh, slavă Domnului… ce ai de gând să faci?

— Am vorbit cu poliţia locală şi sunt foarte cooperanţi. Voiam doar să vă reamintesc ţie şi lui Larry să nu faceţi nimic care ar putea să pericliteze

situaţia. Şi nu spune nimic părinţilor tăi la telefon. Da?

— Da.

— Terry, ai încredere în mine.

— Am.

— Mâine o să o iau înapoi.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Şi el? O să-l aresteze?

— Nu ştiu, bănuiesc că, dacă ea face o plângere, o să-l aresteze.

— N-o să facă. Nu vrea decât să scape de el.

— Ei bine, să începem cu începutul. Poliţia de aici vrea să aştepte până dimineaţa, şi asta e bine. Am să te sun eu mâine, să-ţi dau vestea cea bună.

— E-n regulă… Pot să dau de tine în seara asta?

— O să stau la un motel şi o să te sun numai dacă am informaţii noi.

— Bine. Ai grijă.

— O să am. Şi acum un mesaj pentru cei care înregistrează conversaţia asta: „Bună, Charlie, am ajuns aici fără ajutorul tău, dar îţi mulţumesc încă o dată. Billy m-a ajutat, iar dacă mi se întâmpla ceva mai târziu, să ai grijă de el. De acord? Între timp, încă un balaur. Ne vedem mai târziu”. Terry, fii curajoasă. Cele bune lui Larry.

— O să-i transmit

Keith închise. Împreună cu Billy şi Neil se întoarse la camionetă.

— Ne vedem săptămâna viitoare, când ne întoarcem, zise Keith.

— Noroc.

Keith şi Billy se urcară în maşină şi ieşiră pe drum. Billy spuse:

— Hei, ai auzit? Baxter e la Grey Lake.

— Într-adevăr.

Se simţea mult mai bine.

— L-am prins! Se uită la Keith. Ştiai că e acolo, nu-i aşa?

Keith nu răspunse. Billy se gândi o vreme, apoi întrebă:

— Crezi că el ştie că îl căutăm?

— Sunt convins de asta.

— Mda… dar crezi că ştie că tu ştii unde să-l găseşti?

— Asta-i întrebarea.

Billy examina arbaleta, o ridică şi privi pe geam prin mica lunetă.

— Ocheşti ca şi cu o armă. Dar nu ştii despre pierderea aia.

Cercetă vârful săgeţii, ascuţit ca un brici, cu tăişul lat, făcut din oţel de înaltă calitate.

— Isuse, vârful ăsta are peste doi centimetri lăţime. O să facă o tăietură serioasă în carne. Eşti sigur că trebuie să omorâm câinii?

— Să-mi spui tu când o să ajungem acolo.

— Bine… hei, poate putem să-l ochim pe Baxter cu chestia asta.

— Poate.

Chiar dacă îl omora cu puşca M-16 de la o sută de metri sau cu arbaleta de la treizeci şi cinci, omul urma să fie tot atât de mort cât ar fi fost dacă Keith i-ar fi secţionat artera femurală cu cuţitul. Însă există o diferenţă în raportul post-acţiune, ca să zică aşa. Medită un timp la acest lucru, luând în consideraţie şi faptul că Annie avea să fie de faţă când se va întâmpla totul. Keith se gândi şi la posibilitatea să nu-l omoare pe Baxter. Nu stătea în puterea lui să controleze cea mai mare parte din ceea ce urma să se întâmple înainte de zorii zilei, dar simţea că ar trebui cel puţin să se gândească la viaţa după moarte – adică, la viaţa *lui* după moartea celuilalt. Întotdeauna făcea asta, deşi rareori ieşea cum voia el. În majoritatea cazurilor, evitai să împuşti un tip în spate sau în vintre. Dincolo de aceste mici concesii acordate cavalerismului, orice este permis. Totuşi, Baxter era un caz special, şi Keith dorea cu adevărat să fie destul de aproape să-l miroasă, să-l privească în

ochi şi să spună: „Salut, Cliff, ţi-aduci aminte de mine?”

— Ai fost atent? întrebă Billy.

— Cred că da. Am pierdut vreun viraj?

— Nu, dar întoarce aici. Ia-o pe bifurcaţia din stânga.

— S-a făcut.

Keith coti spre stânga. Acum se îndepărtau de Atlanta, spre nord, printr-o vastă zonă de sălbăticie neatinsă, dealuri, lacuri, râuri şi mlaştini.

— Mi-am amintit că drumurile de pe hartă nu se potrivesc întotdeauna cu drumurile din realitate, comentă Billy.

— Aşa este.

Keith aprinse lumina din maşină şi se uită la hartă. Regiunea în care pătrundeau era în majoritate pământ statal, cam patru, cinci sute de kilometri pătraţi de pădure, în cea mai mare parte accesibilă doar pe drumuri forestiere, cărări de vânat şi canoe. Keith nu văzu nici măcar un singur sat sau aşezare. Stinse lumina şi îi dădu mapa lui Billy.

— Tu mă ghidezi.

Billy scoase o lanternă din torpedo şi cercetă harta.

— Cabana lui Baxter e pe partea de nord a lui Grey Lake, zise Keith.

Billy îi aruncă o privire, dar nu-l întrebă cum de ştie asta, ci zise:

— Da… văd un drum care înconjoară lacul pe partea de est, dar nu ajunge până în nordul îndepărtat.

— O s-o găsim.

— Mda, oamenii au indicatoarele astea de lemn cu numele lor pe ele, ca ăla de acolo, îndreptate spre drumurile de acces – vezi ăla? „Ascunzătoarea lui John şi Joan.” Ştii cum se numeşte cabana lui?

— Nu… ba da, cred că e Cabana Marelui Şef Cliff. Dar am sentimentul că a dat jos semnul de

bun venit.

— Mda… s-ar putea să fie nevoie să ne interesăm.

— Nu văd primprejur vreo altă fiinţă umană ca să întrebăm, Billy.

— De obicei, e cineva. Ştiu ei.

— Aşa e, dar s-ar putea să-l anunţe pe Baxter.

— Da, s-ar putea. Hei, te gândeşti la toate, nu-i aşa? Poate c-ar trebui să mă gândesc şi eu dinainte din când în când.

— Nu ţi-ar face niciun rău. Începe din momentul ăsta.

Continuară să meargă prin noaptea neagră, pe drumul îngust şerpuitor, mărginit de pini înalţi.

— Ai vânat vreodată pe aici? întrebă Keith.

— Din când în când. Găseşti câte o căprioară, o pisică sălbatică sau chiar vreun urs. Poţi să pui mâna şi pe ciudatul lup cenuşiu. Dar trebuie să cunoşti zona, altfel ai zbârcit-o. Adică, ăsta nu-i capătul lumii, dar cred că poţi să-l vezi de aici.

După câteva minute, Billy zise:

— O iei pe drumeagul ăsta spre stânga, care se încolăceşte aproape până la capătul de nord al lui Grey Lake. După asta trebuie să improvizăm.

— Bine.

Keith coti pe acel drum care de-abia era destul de lat ca să încapă camioneta; crengile pinilor măturau ambele laturi ale cabinei. În stânga, printre pini, Keith zări lacul. Răsărise o lună strălucitoare, aproape plină, şi lacul arăta într-adevăr cenuşiu, asemenea cositorului lustruit. Se afla cam la doi kilometri distanţă, înconjurat complet de pini, cu câţiva mesteceni desfrunziţi la malul apei. Keith nu văzu nicio lumină dinspre bărcile sau casele dintre pini.

Într-adevăr, îşi zise, era o fărâmă spectaculoasă din lume, dar era foarte departe de alte zone de recreere din Michigan, şi Keith se întrebă ce gândise Annie despre soţul ei când acesta cumpărase o casă în sălbăticia asta. Îi trecu prin

minte că, pentru oamenii obişnuiţi cu orizonturile nesfârşite şi cu cerul imens, albastru al zonei de ţară, locul acesta provoca claustrofobie şi era aproape înspăimântător, iar iarna era probabil un iad. Însă Baxter, îşi dădu seama Keith, se simţea acasă aici, un lup cenuşiu în elementul lui.

Printre copaci, Keith zări o cabană care părea nelocuită şi bănuia că majoritatea acestor locuinţe erau probabil case pentru sfârşitul de săptămână. După câte ştia el, în jurul lacului nu exista vreo altă fiinţă umană în afară de el, Billy, Cliff şi Annie Baxter, lucru care îi convenea. Înainte de zorii zilei, populaţia de la Grey Lake va fi zero. Drumul ocolea lacul şi, din nou, Keith îl întrezări în partea stângă, apoi drumul coti iarăşi spre nord, îndepărtându-se de lac. Keith opri maşina.

— Trebuie să existe un drum destul de lat ca să ajungem cu camioneta undeva, pe acolo, zise Billy.

— Aşa e.

Neputând să întoarcă maşina, Keith dădu înapoi, căutând o breşă între pini şi tufişuri. De-a lungul drumului îngust erau stâlpi de electricitate şi de telefon, şi Keith încercă să zărească firele ce treceau de la un stâlp înspre lac.

În cele din urmă, Keith ascunse camioneta în afara drumului, pe un canal de scurgere, lăsând loc de trecere altor vehicule. Ieşi din camionetă, şi Billy îl urmă. Observă că era frig şi că respiraţia i se transforma în aburi. Era, de asemenea, şi tăcere, o seară tipică de toamnă în pădurile nordice, fără sunete făcute de insecte, păsări sau animale; era întuneric şi aşa avea să fie până când prima ninsoare va lumina pământul şi copacii.

Keith şi Billy merseră pe drum cam o sută de metri, căutând o deschidere printre pini, destul de largă ca să permită trecerea unei maşini. Billy zise încet:

— Poate că ar trebui să luăm o busolă, să ne ducem prin pădure înspre lac şi să căutăm pe acolo.

— S-ar putea ca asta să fie soluţia. Hai să ne luăm echipamentul.

Se întoarseră la camionetă şi Keith continuă să se uite la stâlpii de electricitate. Se opri, îl bătu pe Billy pe umăr şi îi arătă. Billy privi în sus la cerul negru. O veveriţă mergea pe un fir de electricitate care era aproape invizibil printre umbrele întunecate ale pinilor. Firul se îndrepta spre lac. Sub firul acela era încă unul, probabil linia telefonică, gândi Keith. Billy spuse:

— Ăsta, în mod clar, o ia spre lac, dar, de obicei, ele merg de-a lungul drumului, şi nu văd niciun drum pe aici.

Keith rămase în apropierea stâlpului, apoi intră în pădure şi apucă un trunchi de pin alb înalt de vreo doi metri şi jumătate, îl zgâlţâi şi îl scoase din rădăcini. Billy se uită la baza trunchiului tăiat şi zise:

— Doamne… tipul ăsta trebuie să fie smintit. Keith dădu cu piciorul unui alt pin şi acesta se prăbuşi. Cineva, fără îndoială, Cliff Baxter, camuflase drumul îngust care ducea spre cabană lui cu pini tăiaţi, fiecare înalt de vreo doi, trei metri. Erau cam vreo doisprezece pini înfipţi pe drumeag, pe o distantă de aproximativ şase metri, dând impresia de pădure continuă. Keith observă că copacii erau încă verzi şi ar fi rămas aşa săptămâni întregi, dar erau puţin înclinaţi şi mai scunzi decât restul pinilor.

Keith remarcă, de asemenea, că locul unde drumul nepavat întâlnea asfaltul era acoperit cu uscături şi cu crengi de pin, ca să ascundă urmele de roţi ce duceau spre drumul ascuns. Nu era o treabă prea grozavă, îşi zise Keith, dar destul de bună ca să îl împiedice pe vreun şofer curios sau rătăcit să o ia pe cărarea care ducea spre cabană lui Baxter. Keith privi în jur şi descoperi un stâlp indicator retezat de la bază şi trântit la pământ. Pe el nu există nicio pancartă pe care să scrie „Cabana

Marelui Şef Baxter", dar Keith era sigur că existase.

Era evident, îşi zise Keith, că Cliff Baxter nu dorea vizitatori, întâmplători sau altfel. Şi aceiaşi pini, laborios transplantaţi, care îi ţineau deoparte pe oameni, îl împiedicau pe Baxter să facă incursiuni ocazionale în lumea exterioară. Deci, nu avea sens să supravegheze drumul, aşteptând ca Baxter să plece pentru un timp şi s-o salveze pe Annie fără să o pună în primejdie. După câte se părea, Baxter avea toate cele necesare pentru o şedere îndelungată. Întrebarea cheie era, fireşte, dacă Annie era cu el şi dacă trăia. Keith era aproape sigur că era cu el şi că trăia, deşi nu bine. Ăsta era tot sensul fugii lui Baxter la cabana lui îndepărtată – să-şi închidă nevasta şi să-şi verse toată mânia şi furia pe ea, fără ca lumea din afară să intervină.

Lui Keith îi trecu prin minte că, în ultimă instanţă, indiferent de Keith Landry – sau de cineva ca el – ăsta era locul unde Baxter era destinat să sfârşească, mai devreme, dacă nu mai târziu, deşi Annie poate înţelesese sau nu subtextul psihologic al acestei cabane de vânătoare şi viitoare casă pentru viaţa de după pensionare. Îşi aminti ceva ce-i spusese Annie: „De cele câteva ori când am fost acolo singuri, fără copii sau companie, era un alt om. Nu neapărat mai bun, şi, de fapt, nu mai rău… doar un alt om… tăcut, distant, de parcă… nu ştiu… se gândea la ceva. Nu-mi place să mă duc singură cu el acolo şi, de obicei, pot să mă eschivez."

Puteai doar să-ţi imaginezi, îşi zise Keith, la ce se gândea Cliff Baxter. Puteai doar să speri că ceea ce-i făcuse lui Annie în ultimele trei zile, minţii şi trupului ei, nu va fi ceva permanent şi nu va lăsa cicatrici.

Keith şi Billy se întoarseră la camionetă, îşi luară echipamentul, apoi se întoarseră la locul de unde începea drumul camuflat Amândoi ştiau că

nu trebuie să meargă pe acolo sau pe drumul forestier de dincolo de el, aşa că începură să meargă paralel cu acesta păstrându-l în raza vizuală ori de câte ori puteau. Îşi menţineau direcţia cu ajutorul busolei şi a micilor stâlpi de electricitate pe care îi vedeau din când în când şi care mergeau de-a lungul drumului. După vreun sfert de oră de înaintare înceată, Keith se opri şi îngenunche ascultând pădurea. Billy îngenunche şi el alături şi rămaseră amândoi nemişcaţi timp de cinci minute. În cele din urmă, Billy şopti:

— Sună bine, miroase bine, simt că e bine.

Keith încuviinţă din cap. Tot şoptind, Billy zise:

— Ştiu că acel camuflaj de acolo pare opera lui Baxter, dar cum o să fim *siguri* că la capătul acestor fire e casa lui? Nu ştim cum arată şi n-o să ciocănim la uşă înainte să tragem.

— Are forma literei A, e din lemn întunecat la culoare şi e aşezată pe malul lacului, spuse Keith.

— Zău? Ştii mai multe decât spui, nu-i aşa? Tipic pentru un ofiţer.

— Cred că acum ştii şi tu tot ce ştiu eu. Acasă ţi-am spus că o să fie periculos.

— Da, mi-ai spus.

— O să-ţi mai spun şi altceva: te-am luat gândindu-mă la *tine,* nu la mine. Dar apreciez ajutorul tău.

— Mulţumesc.

— Dacă te mai iau şi restul drumului, vreau să-mi promiţi că o să termini tu treaba, dacă eu nu o să fiu în stare.

Billy se uită la el şi confirmă din cap.

— Ştii că am motivele mele, şi tu le ai pe ale tale… deci, dacă unul din noi cade, celălalt va trebui să dea tot ce are mai bun în el.

Keith ezită, apoi spuse:

— De acord… şi dacă la sfârşit rămâneţi doar tu şi ea, să-i spui… orice ar fi.

— Mda, am să-i spun orice. Ceva în mod special?

Era ceva, dar Keith zise:

— Spune-i despre ziua de azi.

— Bine. Şi tu să faci acelaşi lucru pentru mine. Poate că nu-i pasă, dar ar trebui să ştie.

— O să o fac.

Keith avea senzaţia distinctă că mai purtase această discuţie şi înainte, în alte locuri, cu alţi oameni şi că se plictisise de ea.

— Să mergem, zise.

Îşi continuară drumul prin pădure. Încercă să ghicească cât de minuţios fusese Baxter cu pregătirile lui. Camuflajul era bun, dar un dispozitiv de avertisment era esenţial. Desigur, pentru asta existau câinii, dar ceea ce-l preocupa era o rachetă semnalizatoare, deşi se întreba dacă Baxter, care nu avea experienţă militară, se gândise la aşa ceva. Totuşi, ridica piciorul sus când păşea şi observase că la fel proceda şi Billy care se gândise la acelaşi lucru. Era interesant, îşi zise Keith, cât de multe îşi aduceau aminte vechii soldaţi, chiar şi tipi ca Billy. Dar după ce-ai văzut pe cineva împiedicându-se de sârma dispozitivului de declanşare – fie că declanşa o rachetă semnalizatoare, fie o capcană explozivă – nu voiai să repeţi acea experienţă.

Luna se înălţase mai mult acum şi aruncă ceva lumină în pădurea de pini, dar Keith tot nu putea să vadă la mai mult de şase metri înaintea lui. Era mai frig decât îşi închipuise că o să fie şi vântul bătea din direcţia lacului sporind răcoarea. Se mişcau încet, străbătând cam o jumătate de kilometru în jumătate de oră. Keith încetini, apoi se opri şi arătă cu degetul.

În faţa lor se putea vedea, printre pini, începutul unui luminiş, iar la capătul lui, apele luminate de lună ale lui Grey Lake. Mai merseră vreo douăzeci de metri şi se opriră iarăşi.

În partea dreaptă, cam la o sută de metri, în luminişul larg care ajungea până la malul lacului şi

decupată pe oglinda lui, se afla o casă în forma literei A din lemn întunecat.

Amândoi se uitară o clipă la casă, apoi Keith ridică binoclul. Văzu că clădirea avea o înfăţişare oarecum alpină şi era construită pe nişte coloane de ciment, aşa că era ridicată de la pământ la înălţimea unui etaj. O verandă din grinzi în consolă înconjura complet casa, oferindu-i lui Baxter o vedere de trei sute şaizeci de grade de pe o poziţie avantajoasă, înălţată. Un coş de piatră se ridica din centrul acoperişului şi fumul plutea înspre ei, deci se aflau contra vântului pentru câini. În garajul deschis de sub structura în formă de A se găsea un Ford Bronco închis la culoare.

Casa era aşezată în unghi faţă de malul lacului, astfel încât Keith putea să vadă şi faţa casei, şi latura de nord. Lumina venea de la ferestrele frontonului plasate pe acoperişul înclinat, ca şi de la uşile glisante de sticlă care dădeau spre verandă. În timp ce privea, o siluetă fugară – nu putu să-şi dea seama dacă era bărbat sau femeie – trecu prin faţa uşilor de sticlă. Keith coborî binoclul.

— Aici este.

Din direcţia casei latră un câine.

Capitolul 38

Cliff Baxter îşi fixă tocul pistolului şi-şi puse vestă antiglonţ. Se duse la rastelul de arme şi-şi luă puşca Sako, model TRG-21, care era arma lui pe timp de noapte, cu o lunetă cu infraroşii montată pe ea, din surplusul armatei. Puşca, fabricată în Finlanda, îi costase pe contribuabilii din Spencerville patru mii de dolari, iar luneta încă o mie şi, după părerea lui, arma şi luneta alcătuiau împreună aproape cel mai precis şi mortal sistem al trăgătorului de elită din întreaga lume. Stinse luminile din camera de zi, ca să nu fie luminat din spate şi deschise uşa de sticlă care dădea din camera de zi pe veranda înălţată.

Se aşeză într-un genunchi în spatele balustradei şi ridică arma, privind prin lunetă şi potrivind imaginea în infraroşu de la butonul de focalizare. Cu ochiul drept vedea încă înceţoşat din cauza loviturii lui Landry, dar amplificarea optică îi era de ajutor. Cercetă pădurea, care începea cam de la o sută de metri după spaţiul deschis din jurul casei şi scrută liziera de pini, dar nu văzu nimic.

Baxter nu era sigur care câine lătrase sau din ce cauză, aşa că merse ghemuit de-a lungul verandei, uitându-se prin lunetă reglabilă la pădurea ce înconjura casa pe trei laturi, apoi examină malul lacului care, la fel ca şi copacii, se afla cam la o sută de metri depărtare de terenul deschis. Fixă luneta asupra lacului, dar nu văzu nicio barcă.

Unul dintre câini, un Labrador, era legat de o sârmă ce mergea paralel cu latura casei dinspre lac. Al doilea, un câine de aport auriu, era legat, de asemenea, de o sârmă care ducea de la lac, prin faţa casei, spre pădure, până unde drumul forestier intra în luminiş. Al treilea câine, un ciobănesc german se afla în spatele casei. Ciobănescul nu era legat de o sârmă, ci avea o lesă lungă de vreo cincizeci de metri, fixată de un stâlp, care-i

permitea să hoinărească cel mai departe până la pădure şi cel mai aproape până la casă. Baxter era mulţumit de faptul că amplasamentul câinilor acoperea perimetrul luminişului din jurul casei.

Erau câini buni, îşi zise Baxter, dar lătrau la aproape orice. Totuşi, de câte ori o făceau, Baxter verifica. Se întoarse la platforma din faţă şi, tot în genunchi, ridică arma şi o îndreptă spre drumul forestier. Se părea că lătrase câinele de aport auriu şi, de fapt, acesta se afla la capătul sârmei, aproape de lizieră. Dar Baxter observă că acum vântul bătea dinspre lac, deci câinele probabil că nu putuse să miroasă nimic fiind în direcţia vântului. Însă trebuie să fi auzit sau să fi văzut ceva. Potrivi iarăşi butonul de focalizare şi se concentra asupra imaginilor în infraroşu în timp ce cercetă încet de la stânga la dreapta.

Se fixă iarăşi asupra câinelui şi văzu că acesta era îndreptat înspre pădure, cam la treizeci de metri de locul unde începea drumul forestier. Baxter se aşeză în poziţie de tragere, întins jos, sprijini arma de balustradă, dincolo de stinghia de bază, şi ţinti în direcţia în care era îndreptat câinele. Ochi la baza pinilor şi trase un foc. Împuşcătura răsună printre copaci şi peste lacul din spatele lui risipind liniştea nopţii. Toţi cei trei câini începură să latre. Baxter ţinti din nou şi trase încă un foc, apoi altul.

Ecoul se pierdu în depărtare şi câinii se liniştiră. Baxter rămase nemişcat, uitându-se prin lunetă, aşteptând un sunet sau o mişcare printre pini şi aşteptând, de asemenea, un foc de răspuns. După două minute întregi, se decise că nu se afla nimic acolo sau, dacă fusese, plecase, sau murise. „Poate o căprioară.” În timpul sezonului de vânătoare le plăcea să se hrănească după lăsarea întunericului, dar, de îndată ce câinii lătrau, ele fugeau. Deci, de ce câinele se tot uita în pădure? „Poate un iepure sau o veveriţă. Mda…”

„De ajuns…” Nu voia să atragă atenţia şi nu voia să omoare vreun vânător, dar nu credea că se află cineva în cele câteva cabane de pe partea aceasta a lacului şi chiar dacă era n-avea ce căuta noaptea pe afară în timpul sezonului de vânătoare de căprioare; cel puţin, nu atât de aproape de casa lui.

Mai aşteptă câteva minute, apoi se rostogoli de-a lungul verandei, se ridică repede şi se întoarse în camera de zi prin uşa glisantă.

Puse înapoi arma în rastel şi îl încuie băgând în buzunar lanţul de la chei. În rastel mai erau încă patru puşti semiautomate, una cu o lunetă de clarobscur pentru vânătoarea în zori sau la asfinţit, una cu o lunetă standard de puterea patru pentru zi, una cu o lunetă de puterea doisprezece cu rază lungă pentru ochitul la distanţă de până la un kilometru, dincolo de lac, şi o puşcă de asalt AK-47 cu cătare deschisă pentru loviturile de la mică distanţă.

În afară de armament şi de câini, mai avea şi şase capcane pentru urşi, vechi, răspândite în jurul proprietăţii, la care câinii nu puteau să ajungă. Una dintre ele era aproape de scara care ducea spre verandă. Mai avea şi alte şmecherii în mânecă, în caz că apăreau vizitatori neinvitaţi şi neanunţaţi. Nu aştepta pe nimeni, dar undeva, în adâncul minţii, era imaginea lui Keith Landry.

Keith stătea întins pe burtă, pe pământ, printre crengile de pin, cu Billy alături de el. Când focul încetă, Keith şopti:

— Doar foc de încercare.

Billy dădu din cap afirmativ.

— Mda… dar al naibii de aproape.

— Se pare că un câine era îndreptat în direcţia asta.

— Când a îngenuncheat puteai să-l ocheşti foarte bine, Şopti Billy.

— Da, dar cred că avea vestă antiglonţ. Ar fi trebuit să încerc să-l împuşc în cap şi asta e dificil de la distanţa asta.

— Hei, ai văzut ochiul ăla roşu uitându-se la noi?

— Da.

Marele dezavantaj al lunetei cu raze infraroşii era că puteai să vezi luminiţa roşie când era îndreptată direct spre tine. Nu era surprins că Baxter avea o lunetă pentru timp de noapte, dar asta făcea lucrurile puţin mai dificile.

Câinele aflat la vreo douăzeci de metri de ei, scoase un mormăit înfundat. Rămaseră liniştiţi şi nemişcaţi alte câteva minute, apoi câinele, răspunzând vreunui impuls sau vreunui alt sunet, fugi spre lac de-a lungul suportului de sârmă. Keith mai aşteptă încă un minut, după care se ridică încet în genunchi, înălţă binoclul şi-l îndreptă spre casă.

Baxter îşi dădu jos vestă antiglonţ, dar îşi păstră pistolul la brâu. Aprinse o lampă care împrăştia o lumină blândă în camera de zi spaţioasă, cu tavanul asemeni unei catedrale. Pe pereţii înclinaţi ai camerei în formă de A se aflau trofee: un elan, o căprioară, o pisică sălbatică, un porc mistreţ, doi urşi negri puşi faţă în faţă pe pereţi opuşi şi, deasupra poliţei căminului, un lup cenuşiu care cuprindea cu privirea întreaga cameră.

Într-un balansoar de lângă şemineu şedea Annie privind ţintă flăcările. Când el se apropie, ea îi aruncă o privire.

— Aştepţi pe cineva, draga mea? zise Baxter.

Ea scutură din cap.

— Ba cred că da.

Se aşeză într-un fotoliu în faţa ei. Annie era dezbrăcată, dar era învelită cu o pătură, ca să nu-i fie frig. Totuşi, picioarele îi erau reci, în ciuda focului. De glezne avea fixate cătuşe de închisoare legate între ele cu un lanţ de o jumătate de metru,

destul de lung ca să-i permită să meargă normal, dar prea scurt ca să poată fugi. Lanţul era fixat cu un lacăt de un şurub cu inel înfipt adânc în podeaua de stejar.

Singurul telefon din casă era cel de perete din bucătărie, dar Cliff încuiase receptorul în dulapul de acolo împreună cu toate cuţitele ascuţite. Când o trimitea noaptea la culcare, Baxter îi lega mâinile cu cătuşe de căpătâiul de fier al părului şi îi eliberă picioarele „Ca să poţi să le desfaci pentru mine, iubito." Cliff se uită la ea un timp, apoi spuse:

— Crezi că o să vină după tine, dar telefonul pe care l-am primit mai înainte a fost de la Blake care mi-a zis că iubitul tău s-a dus, l-a răpit pe Ward şi l-a torturat. Dar Ward i-a spus că am plecat în Florida. Aşa că acolo se duce ticălosul idiot, dacă o să ajungă până acolo. Dacă chiar dă doi bani pe tine.

Annie nu răspunse. Baxter continuă:

— Nu cred că-i pasă de tine şi, chiar dacă o face, n-are curaj. Râse. Adică, nu are *într-adevăr* boaşe. Dar, într-un fel, sper că o să apară pe aici. Ai văzut vreodată un om prins într-o capcană de urşi? Nu e prea plăcut, îţi zic eu. De cele mai multe ori nu le pot deschide şi mor de foame şi de sete. Uneori îşi taie piciorul ca să scape. Dacă iubitul tău o să cadă într-o capcană din jurul casei, o să putem amândoi să-l privim cum moare, o săptămână sau cam aşa. De obicei, urlă până răguşesc, plâng şi imploră şi, la sfârşit, te roagă să-i împuşti.

Annie continuă să privească ţintă flăcările. Cliff zise:

— Eu n-am văzut asta niciodată cu ochii mei, dar ştiu pe cineva care a văzut. Cred că mi-ar face plăcere aşa ceva.

Se părea că nu poate să obţină nicio reacţie din partea ei, aşa că spuse:

— În orice caz, nu ştiu ce chestii plăcute ţi-ar mai putea face. Ultima oară când l-am văzut,

boaşele lui erau în mâna mea. Ai văzut vreodată testiculele unui bărbat scoase din săculeţul lor? Hei, ar fi trebuit să le păstrez şi să ţi le arăt.

O privi ţintă, iar ea îi aruncă o privire. Baxter putea să-şi dea seama că Annie nu era sigură de adevărul poveştii lui şi, de fiecare dată când i-o spunea, ea părea şi mai puţin convinsă, aşa că se hotărî să nu i-o mai repete vreo câteva zile. Cliff continuă:

— Sper, dacă apare, să nu fiu nevoit să-l omor imediat. Dacă n-o să cadă într-una dintre capcanele pentru urşi, poate o să-l prindă câinii sau o să pun eu mâna pe el. Hei, o să-l aduc aici, înăuntru, şi tu o să ai grijă de el. O să-l fixez destul de sus, ca să-l pot jupui de viu şi să-i tăbăcesc pielea…

— Gura!

El se ridică.

— Ce-ai zis?

— Termină! Termină!

— Zău? Ridică-te.

— Nu.

— Ridică-te, căţea, şi primeşte-ţi porţia sau o să fie şi mai rău.

Annie ezită, apoi se sculă în picioare.

— Dă jos pătura.

Annie lăsă pătura să cadă pe podea. Baxter scoase lanţul cu chei din buzunar, îngenunche şi desfăcu lacătul, eliberând lanţul de la cătuşe. Se ridică şi zise:

— Du-te acolo şi apleacă-te peste braţul canapelei.

Ea dădu negativ din cap. Baxter scoase pistolul şi îl aţinti spre faţa ei.

— Fă ce-ţi spun.

— Nu. Dă-i drumu’ şi trage.

El coborî pistolul spre stomacul ei şi zise:

— Dacă te împuşc în burtă, o să ai nevoie de o zi ca să mori.

Annie rămase pe loc dorind să moară, şi în acel moment nu conta cât avea să dureze. Apoi se gândi

la copii şi la posibilitatea că Keith să-şi amintească ce-i spusese ea despre Grey Lake sau că el să vorbească cu Terry care – se rugă ea – înţelesese ce-i cu Atlanta. Annie ştia că ei n-o să poată rămâne în casa asta pentru totdeauna şi, când va apărea cineva, va fi vărsare de sânge şi totul se va sfârşi, probabil, când Cliff o va omorî, întâi, pe ea, apoi se va sinucide.

Aşa că ezită între dorinţa de a fi omorâtă acum şi prelungirea cu puţin a vieţii, în speranţa că va putea să facă ceva ca să sfârşească odată coşmarul acesta. Dar nu ştia cât va mai putea trăi aşa, cât va mai dura înainte ca Baxter s-o înfrângă. Trecuseră trei zile de când se aflau aici şi deja începea să piardă contactul cu realitatea, supunându-se voinţei lui perverse, ca să scape de durere. Îşi dădu seama că în situaţia asta nu se putea pune cu el. El avea toată puterea, iar rezistenţa ei cât de uşoară se ciocnea de sadismul lui. Totuşi, nu avea de gând să fie victimă lui de bunăvoie şi îi zise:

— Du-te dracului.

Baxter coborî pistolul, se duse la şemineu şi băgă vătraiul în foc. Annie îl privi. Nu, nu o va omorî. Nu încă. Dar va face ceea ce se pregătea acum să facă. Vârful vătraiului se înroşi şi Baxter îl scoase din foc, îl ridică şi scuipă pe el. Scuipatul sfârâi şi el întinse vătraiul până la câţiva centimetri de sânul ei drept. Zise:

— Nu vreau să fac asta, dar n-am de ales, din cauza ta.

— Nici eu nu vreau să fac asta, dar tu nu-mi dai *mie* nicio şansă, replică ea.

El o privi, apoi spuse:

— Oricum, o să facem cum vreau eu. Deci?

Dându-şi seama că rezistase cât putuse, Annie se întoarse şi se îndreptă spre canapea târând lanţul pe covor, cu cătuşele rozându-i gleznele.

— Apleacă-te, îi zise el.

Ea se aplecă peste braţul tapiţat al canapelei şi se sprijini cu mâinile de pernele din faţa ei. Îl auzi

pe Cliff punând jos vătraiul, apoi desfăcându-şi centura de la pistol şi lăsând-o jos pe undeva. Veni în spatele ei, îşi desfăcu cureaua de la pantaloni şi o scoase de pe bride.

— Aşa, trebuie să plăteşti pentru limba ta ascuţită. Şi trebuie să plăteşti o mulţime pentru limba ta ascuţită din toţi anii ăştia.

Annie nu voia să răspundă, dar ştia că, dacă n-o să zică nimic, el o să continue la nesfârşit şi nu dorea să-şi aştepte pedeapsa în poziţia aceea umilitoare.

— Hai, termină odată cu asta, zise.

— Vreau să te gândeşti la ce o să vină şi de ce o primeşti.

— Du-te dracului…

Baxter ridică cureaua şi o coborî cu putere peste fundul ei.

Keith îşi concentră atenţia asupra unei ferestre luminate a frontonului, care ieşea în afară din latura în pantă a structurii în formă de A. Zări în fugă ceva, apoi o văzu. Era în picioare şi putea s-o vadă de la mijloc în sus. Avea bustul gol şi rămase câteva secunde nemişcată. Îi putea distinge faţa, dar, de la o asemenea distanţă, echivalentul a douăzeci şi trei de metri prin lunetă de puterea patru, era dificil să-şi dea seama de expresia ei. Îşi zise că arăta speriată, dar asta s-ar fi putut să fie în imaginaţia lui.

Brusc dispăru şi în locul ei stătea acum Cliff Baxter. Keith potrivi imaginea cât putu de bine, apoi îl văzu pe Baxter făcând nişte mişcări cam ciudate. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că Baxter balansa ceva, un bici, o curea sau o nuia, apoi înţelese ce se întâmplă. Coborî binoclul şi simţi o strângere în stomac.

— Ce-ai văzut? şopti Billy.

— Nimic.

— Ai văzut pe cineva?

— Da… am văzut. Îl privi pe Billy. O bate. Eu intru. Înşfacă puşca şi începu să se ridice, dar Billy îl trase în jos.

— Nu! Nu! Aşteaptă.

Keith rămase întins pe pământ, I se părea că aude ceea ce se întâmplă în casă, pocnetul constant a ceva pe pielea goală şi plânsul ei. Dar, desigur, nu putea să audă, însă simţea totul de parcă i se întâmpla lui

Annie urlă, surprinsă de durere. De obicei, se pregătea pentru prima lovitură şi nu scotea niciun sunet până când durerea nu o copleşea. În ziua anterioară, suportase zece lovituri, fără să plângă, şi asta îi dăduse o oarecare satisfacţie.

— Voiam să-ţi dau numai cinci, zise Baxter, dar acum o să primeşti porţia de zece. Tu numeri şi, dacă pierzi şirul, o iau de la început. Gata?

Ea nu răspunse.

— *Gata?*

— Da.

Cliff începu să dea nouă lovituri rare, constante peste fundul nevestei lui, pe carnea căreia erau urmele roşii din ziua precedentă. Aştepta între fiecare lovitură că Annie să-şi recapete răsuflarea şi să numere. Înainte de ultima lovitură, ea începu să plângă cu suspine.

— Ei bine, ţi-am dat una înainte să începem, aşa că o s-o considerăm pe asta a zecea. Ce spui?

Ea îşi înăbuşi un suspin şi rosti:

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

— Pot să mă ridic?

— Nu. Poţi să-ţi desfaci picioarele chiar aici.

Ea îşi depărta picioarele cât îi permitea lanţul şi Cliff Baxter îşi desfăcu fermoarul şi-şi scoase penisul erect. O pătrunse pe la spate, dar, înainte să ejaculeze se trase înapoi, şi zise:

— Întoarce-te.

Annie se ridică nesigură pe picioare şi se întoarse spre el.

— Îngenunchează.

Ea se aşeză în genunchi în faţa lui şi el îi trase capul înspre el zicându-i:

— Ia-o în gură.

Annie ştia că, după ejaculare el se mai calmează puţin, şi tot ce-şi dorea acum era să treacă noaptea cu bine. Totuşi, ezită şi Baxter o apucă de păr ţipând:

— Acum!

— Haide, Keith. Nu vrem să-l speriem. Trebuie să stăm liniştiţi şi să aşteptăm puţin. Da? Hei, omule, te simţi bine? Adună-te, Keith. Ăsta nu e un exerciţiu de antrenament

Keith nu răspunse.

— Haide. Nu putem rămâne aici.

Keith se ridică într-un genunchi, apoi se scula în picioare şi înălţă iarăşi binoclul, dar nu putu să vadă nimic prin fereastră. Billy îl apucă şi-l trase iarăşi jos.

— Isuse! Dacă se uită prin lunetă cu infraroşii eşti mort. Haide.

Câinele latră din nou.

— Înghite.

Ea înghiţi. Baxter se întoarse şi se duse înapoi spre scaunul lui lăsând-o îngenuncheată. Se aşeză respirând greu şi o privi. Auzi câinele lătrând din nou, dar nu-i dădu atenţie. După un minut zâmbi.

— Devii din ce în ce mai bună. Te distrezi?

— Nu.

— Târfă. Tu şi prietenul tău aţi făcut-o şi cu perversiuni?

— Nu.

— Nu mă minţi, târfă. I-ai supt-o, nu-i aşa?

— Nu.

— O să stai aşa toată noaptea până îmi spui adevărul. Ai făcut-o?

— Da.

— Curvă nenorocită. Se aplecă înainte privind-o ţintă. Uită-te la mine, căţea. M-ai minţit în legătură cu el, nu-i aşa?

— Da.

— Ai zis că nici măcar nu-ţi aminteşti cum te-ai întâlnit cu el. Şi tot timpul tu i-ai supt daravela. Nu-i aşa?

— Da.

— Poate iubitul tău are SIDA şi acum ai şi tu şi mi-ai dat-o şi mie, căţea.

Ea nu răspunse.

— Probabil că regulează orice şi pe oricine. Probabil că regulează capre, copilaşi şi târfe de doi lei. Orice are el ai şi tu. A folosit prezervativul?

Ea nu răspunse.

— De câte ori te-ai regulat cu el?

— Te referi la liceu şi la colegiu sau…

— Gura! Mă scârbeşti. Ar trebui să te omor, dar nu scapi aşa uşor. O să plăteşti pentru ce-ai făcut. Ştii asta, nu-i aşa?

— Da.

— Şi o să tot plăteşti, fiindcă n-o să ajungă niciodată. Pun pariu că-ţi pare rău pentru ce-ai făcut, nu-i aşa?

Annie nu răspunse.

— Răspunde-mi.

— Da.

— Da, ce?

— Îmi pare rău.

— Te cred că-ţi pare. Şi nu-ţi pare rău nici pe jumătate cât o să-ţi pară de acum încolo. Când o să termin cu tine, o să fii asemenea căţelei mele de aport. O să faci ce-ţi spun, când îţi spun, o să mănânci când îţi zic eu, o să te ghemuieşti la picioarele mele, o să-mi lingi mâna şi o să mă urmezi cu capul plecat. Ai înţeles?

— Da.

— Da, ce?

— Da, domnule.

— Bine. Şi o să mă port cu tine foarte bine, deşi nu meriţi după ceea ce-ai făcut. O să capeţi trei mese, un loc cald să dormi şi o bătaie cu cureaua numai când meriţi. Ai înţeles?

— Da, domnule.

Cliff se lăsă pe spate şi o privi cum stătea îngenuncheată, cu capul plecat şi cu braţele în jurul corpului. Zâmbi.

— Ţi-e frig?

— Da, domnule.

— Vino aici lângă foc. Nu te ridica.

Annie ezită, apoi se deplasă în patru labe spre Baxter oprindu-se la picioarele lui.

— Îndreaptă-te.

Annie se aşeză pe vine şi rămase dreaptă cu fată înspre el, dar cu capul tot plecat.

— Uită-te la mine.

Ea îl privi în ochi şi observă cu oarecare satisfacţie că ochiul lui drept era încă roşu.

— Când te-ai regulat cu el? *Unde* te-ai regulat cu el?

— Acasă la el.

— Te-ai regulat cu el şi acasă la noi?

— Da.

Baxter păru surprins şi întrebă:

— Cum dracu' ai reuşit? Minţi! N-ai fi putut niciodată să o faci în casa noastră.

— Dacă spui tu.

— Eşti o târfă nenorocită. Ştiai asta? Eşti o curvă nenorocită, deci o să te tratez ca atare.

Annie observă cureaua cu pistolul pe măsuţa din partea dreaptă a scaunului lui. Se gândi că ar putea să-l înşface, să se rostogolească şi să scoată armă înainte ca el să reacţioneze. Ar putea să-l oblige să-şi prindă şi el picioarele cu cătuşe, iar ea ar fugi. Asta e tot ce-şi dorea – să fie departe de el şi de casa asta. Ar trage numai dacă ar fi nevoită şi ar încerca doar să-l rănească. Aştepta doar ocazia.

În silă, Keith se îndepărtă de casă, cu Billy în urma lui. Cam la o sută de metri de marginea luminişului şi la vreo două sute de metri de casă, se opriră. Billy se aşeză sprijinindu-se cu spatele de un pom şi zise:

— Ticălosul ar fi putut să ne ochească târtiţele cu luneta aia cu infraroşii.

Keith dădu din cap şi se uită la el prin lumina slabă.

— Nu eşti obligat să rămâi. Întoarce-te la camionetă.

— Hei, avem o înţelegere. Nu-i aşa?

— Da, dar…

— Linişteşte-te, Keith. Ştiu că ai văzut ceva care te-a înfuriat şi eu n-am văzut. Dar nu trebuie să *văd.* Îl cunosc mai bine decât tine. Am fost în puşcăria lui.

Keith îşi recapătă stăpânirea de sine.

— Mulţumesc.

— O să stăm aici un timp. Să lăsăm câinii să se liniştească şi pe Baxter să se relaxeze. Apoi îl aranjăm. Ţi-aduci aminte… cum era? Găsiţi-i, aranjaţi-i şi lichidaţi-i. Dă-l în mă-sa.

Keith dădu din cap ca pentru sine. Se gândi că poate ar fi trebuit să tragă. Dar existau lovituri bune şi lovituri proaste, lovituri sigure şi lovituri de la distanţă. Aceea ar fi fost cu siguranţă o lovitură proastă, de la distanţă, şi dacă ar fi ratat sau doar ar fi lovit în vesta lui Baxter, nu există nicio posibilitate să ia lovitura înapoi. Nu se ştie niciodată. La cursuri ţi se spune că prima lovitură nu e întotdeauna cea mai bună pe care poţi s-o obţii, dar s-ar putea să fie singură pe care poţi s-o tragi. Trebuie să-ţi faci repede calculele, să te hotărăşti când e necesar să păstrezi disciplina tragerii şi când să nu ţii cont de nimic. Poate, dacă ar fi văzut sau ar fi prevăzut ce avea Baxter să-i facă lui Annie… dar, cel puţin, ea trăia şi va rămâne în viaţă atâta timp cât Baxter putea să capete ceva plăcere de pe urma ei.

— Ticălosul.

— Mda. Dar mai mult decât atât. Tipul ăsta are nevoie de un cuvânt cu totul nou inventat pentru el.

— Am eu un cuvânt pentru el. Mort.

— Îmi place cuvântul ăsta.

Baxter continuă s-o jignească verbal încă un minut sau două, iar ea continuă să-l privească în ochi, aşa cum îi ordonase el să facă, îngenuncheată la picioarele lui, dar nu îl asculta, ci aştepta ocazia să se mişte. Pistolul se afla doar la un metru depărtare, dar trebuia să-i distragă atenţia lui Baxter.

— Mi-e frig. Pot să iau pătura?

— Nu, tot ce poţi să faci e să-ţi îngheţe ţâţele. Cu câţi te-ai regulat de când suntem căsătoriţi?

— Cu niciunul.

— Nu mă minţi. Eşti rea de muscă, iubito. Am văzut cum te uiţi la alţi bărbaţi. Nu te gândeşti decât la daravelă. Ei bine, o să capeţi foarte multă aici, draga mea. O întrebă din nou: Cu câţi tipi te-ai regulat de când ne-am căsătorit?

— Cu niciunul.

— Rahat. Înainte să termin cu tine, o să mi-i spui pe toţi cu care te-ai regulat. Au fost şi alţii, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

— Câţi?

— Doar doi.

— Nu zău? *Doar* doi? Brusc deveni interesat. Cine?

— O să te înfurii.

— Să mă înfurii? Sunt ofticat acum. *Cine?*

— Promite-mi că n-o să mă loveşti.

— Nu promit nimic decât o altă bătaie, dacă nu-mi spui. *Cine?*

Ea inspiră adânc şi zise:

— Reggie Blake şi fratele tău, Phil.

El se ridică în picioare.

— *Ce?*

Ea îşi acoperi faţa cu mâinile, mai mult ca să-l împiedice să-i vadă zâmbetul de pe buze.

— Tu… minţi! Târfă, minţi! Uită-te la mine!

Ea coborî mâinile şi îl privi. Cliff îngenunche şi-şi apropie fata de a ei.

— Crezi că o să-ţi baţi joc de mine, nu-i aşa?

— Cliff, te rog, nu-i cinstit Am făcut tot ce mi-ai cerut. Ţi-am Răspuns de o sută de ori la toate întrebările despre alţi bărbaţi. Ce vrei să-ţi spun?

— Vreau nenorocitul ăla de adevăr.

— Niciodată n-am făcut dragoste cu alt bărbat de când ne-am căsătorit, în afară de el.

— Nu te-ai regulat niciodată cu Blake?

— Nu… dar s-a dat la mine.

— Aşa? Nenorocitul… şi fratele meu?

— Şi el se dă la mine.

— Asta… nu te cred.

— Îmi pare rău.

Cliff o privi ţintă, apoi dădu din cap.

— Bine, o să obţinem tot adevărul. Poate nu astăzi, dar puţin câte puţin o să-mi spui totul despre alţi bărbaţi. Da?

Annie ştia că el era obsedat de subiectul acesta şi alte subiecte asemănătoare aşa că, atâta timp cât îşi păstra interesul, ea va fi relativ în siguranţă.

— Da.

Un timp, Baxter nu vorbi, apoi, încă aşezat într-un genunchi în faţa ei, îi luă bărbia în mână şi o întoarse spre el zicând cu o voce moale şi înceată:

— Ai ştiut întotdeauna că o să ajungi aici, în felul ăsta, nu-i aşa?

Annie îl privi în ochi şi se gândi la lucrul ăsta. Într-un fel, crezuse că-l cunoaşte, că ştie cât de nebun este, dar niciodată nu-şi închipuise că e capabil de aşa ceva. Totuşi, gândul că într-adevăr ştiuse nu-i dădea pace.

— Ştiai, nu-i aşa? *Eu* ştiam, aşa că trebuie să fi ştiut şi tu. Deci, dacă ştiai că o să se întâmple într-o zi, trebuie să fi vrut să se întâmple.

— Nu!

— Îţi place…

— Nu! Ticălosule…

Se repezi cu pumnul la el, dar Baxter o prinse de încheietură şi o pocni peste faţă. Ea se clătină dându-se înapoi, apoi se prăbuşi pe podea. El se ridică.

— Scoală-te!

Annie îşi îngropa faţa în mâini, se ghemui şi începu să plângă cu sughiţuri.

— Ridică-te!

— Lasă-mă în pace! Lasă-mă!

Lui Baxter nu-i plăcea când Annie devenea isterică, fiindcă nu putea s-o determine să facă nimic din ceea ce voia el, nu putea s-o facă să-l asculte, deci trebuia, pur şi simplu, să aştepte să-i treacă. Annie zăcea pe podea, încovrigată, cu faţa încă îngropată în mâini. După câteva minute, Baxter zise:

— Dacă ai terminat cu istericalele, o să te las să te înveleşti cu pătura şi o să-ţi dau ceva de mâncare. Aştept, dar n-o să aştept prea mult înainte să aduc cravaşa. De fapt, îţi dau zece secunde. Nouă.

Începu numărătoarea inversă. Annie se descolăci, apoi se ridică încet în genunchi.

— Bravo. Ascultă, draga mea, o să fie dificil sau uşor… Depinde de tine. Cu cât înţelegi mai repede că eu sunt şeful aici şi că tu trebuie să înveţi să-ţi ţii gura ta isteaţă şi că trebuie să faci tot ce spun eu, exact cum spun eu, cu atât o să fie mai uşor. O să găteşti, o să faci curăţenie, o să mă speli, o să-mi sugi daravela, o să mă regulezi şi o să-mi săruţi picioarele. Cu cât eşti mai bună la chestiile astea, cu atât mai bine pentru tine. Ai înţeles?

— Da, domnule.

— Ştii, voi toate femeile Prentis aţi fost cu nasul pe sus. Crezi că nu ştiu cum mă priveaţi pe mine şi pe familia mea? Cine dracu’ credeţi că sunteţi? Ce mi-ar plăcea cu adevărat ar fi să fie şi afurisita de

soră-ta aici. Are nevoie de nişte lecţii de supt. Uită-te La mine, târfa. Cu tine vorbesc. Ce zici? Cele două curve servindu-mă pe mine, goale…

— Te rog, Cliff… nu mă simt bine… o să leşin… Nu vreau să fac pneumonie… trebuie să mănânc ceva, o să leşin…

El o privi cercetător, apoi zise:

— Mda, nu vrem să te îmbolnăveşti. Nu vreau să am grijă de tine. Nu poţi să trăieşti numai din supt, nu-i aşa? Nu?

— Nu.

— Bine. Mai întâi, adu trusa medicală şi schimbă-mi bandajul. Nu te obosi să te ridici în picioare, iubito. Acum eşti un Saint Bernard.

Annie se deplasă în patru labe prin cameră şi luă trusa dintr-un dulăpior de lemn, apoi, fără ca el să-i mai reamintească, îşi atârnă de gât cureaua tolbei de pânză şi se întoarse la locul unde se afla el acum, în picioare, lângă canapea.

Baxter îşi lăsă în vine pantalonii şi chiloţii, apoi se întinse pe sofa. Annie deschise sacul de pânză şi scoase o foarfecă cu vârful bont pentru tăierea bandajelor. Băgă muchia de jos sub bandajul care înfăşură coapsa stângă a lui Baxter şi îl tăie. Observă că bandajul era încă pătat de sânge şi, când îndepărtă tifonul, că rana nu se vindeca cum trebuie, dar că nu era infectată. Se întreba dacă exista vreo modalitate să o infecteze.

Luă nişte vată şi nişte spirt şi curăţă sângele din jurul rănii. Baxter tresări. Annie puse iod pe tăietura de cinci centimetri lungime şi, de data asta, el scoase un geamăt scurt. Baxter îşi ridică coapsă, iar ea dădu jos vechiul bandaj, lucru care-i provocă iarăşi durere, apoi îi puse tifon curat şi începu să panseze rana. Annie observă că Baxter nu spuse niciun cuvânt despre rană sau despre ochi. Tăcerea lui în privinţa acestui subiect era modalitatea lui de a încerca s-o convingă pe ea şi să se convingă şi pe sine că tot ce se întâmplase la motel se desfăşurase cum dorise el. De fapt, Annie

ştia că Keith se luptase bine şi aproape că reuşise să secţioneze artera femurală a lui Cliff. La început aproape că-l crezuse când el îi spusese că îl castrase pe Keith, dar, era evident, după furia lui nedecisă, că n-o făcuse.

Observă că avea ochii închişi şi aruncă o privire peste umăr spre măsuţa de lângă scaunul lui unde se afla tocul.

— Cauţi ceva? zise el.

Ea se întoarse iarăşi spre el.

— Iată-mă aici, cu pantalonii în vine şi tu te întrebi dacă poţi să ajungi la tocul pistolului înaintea mea. Ei bine, iubito, poţi. Dar când o să ajungi acolo o să ai o surpriză, fiindcă – scoase pistolul de unde îl băgase, între perne – îl am aici. O bătu uşor cu ţeava armei în cap. Avem un drum lung de străbătut, nu-i aşa? Când o să termin cu tine, o să-mi aduci armele şi nici măcar n-o să te *gândeşti* să le foloseşti contra mea.

Ea dădu din cap, dar ştia, şi el la fel, că acele vremuri nu vor veni niciodată. Îi trecu prin minte că lui îi făcea plăcere jocul de-a şoarecele şi pisica; îi oferea o oarecare distracţie în timpul zilelor şi al nopţilor. Pentru el era important să-i arate că e mai deştept decât ea sau, cel puţin, mai viclean şi mai capabil să supravieţuiască în această lume pe care el o crease. Într-un fel, voia s-o supună, dar, pe de altă parte, îi plăcea când ea se aprindea, când îl provoca. Dacă ea ceda prea uşor sau prea repede, s-ar putea ca el să se plictisească sau să devină deprimat, apoi şi mai sadic, până când, în cele din urmă, va pune capăt vieţilor amândurora. Însă dacă ea rezista prea mult sau dacă el era convins că ea el destul de deşteaptă ca să-l omoare, atunci ar ucide-o din furie sau din instinctul de autoconservare.

De atâta lucru îşi dăduse şi ea seama în ultimele trei zile, dar nu găsise echilibrul fin între îndrăzneală şi supunere. Erau momente când nu-i păsa, când umilinţele erau atât de groteşti, încât nu

dorea decât să cedeze. Dar, de fiecare dată când se simţea aşa, îşi aduna forţele şi-şi promitea să continue încă o oră, apoi încă una până când, în cele din urmă, Baxter o lega cu cătuşele de pat şi o lăsa să doarmă.

— Curăţă bijuteriile familiei Baxter, scumpo, zise Baxter. Cu spirt, îmi place asta.

Annie turnă spirt pe un tampon şi-i curăţă organele genitale.

— Ahh! Ce bine e! Unge-le cu nişte cremă.

Ea luă un tub de vaselină şi îl strânse deasupra penisului şi testiculelor lui, apoi frecă crema să intre în piele, observând că Baxter începe să se excite, aşa că se opri.

— Ştii, îi zise el, pot să regulez de trei ori pe zi. Înainte regulam o femeie sau două pe zi, apoi veneam acasă şi te regulăm şi pe tine. Ce zici de asta? Şi tu credeai că erai singura care-şi făcea de cap.

Annie nu se gândise nici măcar o dată că el îi e credincios şi nu ştia de ce el îşi închipuia că această revelaţie avea s-o rănească. Dar creierul lui se străduia din greu să găsească alte pedepse şi să-i spună alte lucruri care s-o rănească, s-o umilească şi s-o facă să-şi pună la îndoială propria valoare şi integritate. El credea că, dacă o numeşte căţea, târfă şi curvă destul de mult timp, ea va începe să creadă că chiar este aşa. Dacă îi spunea că l-a castrat pe Keith, ea s-ar putea să creadă. Când îi spunea că voia s-o reguleze pe sora ei, acest lucru o înfuria şi o neliniştea. Când o bătea cu cureaua, se simţea lipsită de apărare şi de putere, dar, şi în suferinţă, îşi menţinea toată demnitatea de care era în stare, iar bătăile îi întăreau hotărârea să-şi păstreze minţile.

— Pot să iau pătura şi ceva de mâncare? zise ea.

— Erai goală când te-am găsit la motel, aşa că o să stai goală.

Baxter se sculă de pe sofa şi-şi ridică chiloţii şi pantalonii.

— Te rog, Cliff, mi-e frig şi foame. Trebuie să mă duc la baie.

— Da? Bine, ridică-te.

Ea se sculă în picioare şi, fără ca el să-i dea permisiunea, îşi înfăşură pătura în jurul ei.

— Să mergem, zise el.

— Nu pot să mă duc singură?:

— Nici gând, iubito. Dă-i drumu'.

Annie trecu pe lângă bucătărie, străbătu micul hol şi intră în baie. Baxter se aşeză pe marginea căzii în timp ce ea se aşeză pe closet şi urină, evitându-i privirea. Se şterse cu hârtie igienică, se ridică şi ieşi în hol, lanţul împiedicând-o să facă paşii mari pe care i-ar fi vrut. Intră în bucătărie, dar el trecu pe lângă ea şi rămase în faţa frigiderului.

— Ce mănâncă o curvă în afară de daravele străine? o întrebă.

Ea inspiră adânc şi răspunse:

— Aş vrea ceva fierbinte. Pot să prepar eu.

— O să mănânci ce-ţi dau eu. Stai pe scaun, dacă nu te doare fundul prea tare sau stai în picioare sau pe jos, şi eu o să-ţi aduc mâncarea pentru câini, ca şi data trecută.

Annie se duse la măsuţă şi se aşeză uşor pe scaunul de lemn, acoperindu-şi umerii cu pătura. Baxter deschise frigiderul şi puse două felii de pâine pe o farfurie de carton, apoi câteva felii de hrană pentru câini, rece, şi o aruncă pe masă.

— Mănâncă.

Annie începu să mănânce pâinea şi hrana rece în timp ce el privea. Nu voia să mănânce repede şi nu se grăbi, deşi era atât de înfometată că simţea că leşină. Baxter scoase din frigider o bere pentru el şi puse în faţa ei un recipient cu lapte, fără pahar. Se aşeză în faţa ei şi zise:

— Nu mai capeţi altceva, aşa că nu cere.

Annie se gândi că era timpul să-l atragă într-o discuţie oarecum normală. Baxter părea că se calmase, era mulţumit de sine şi era posibil să-i

dea câteva informaţii. Încercă să adopte un ton plăcut, ca şi când nu se întâmplase nimic neobişnuit, de parcă nu tocmai o bătuse şi o violase.

— Câtă mâncare mai avem, Cliff?

— Destulă pentru două sau trei luni. După o săptămână, n-o să mai rămână mâncare proaspătă, dar am conserve şi mâncare uscată. Multă bere.

— Şi după aceea?

— După aceea o să mă duc în oraş şi o să mai iau. De ce? Trebuie să fii undeva?

— Voiam doar să ştiu peste câtă vreme putem să mergem acasă.

— Eşti acasă, iepuraş.

— Vreau să zic la casa noastră din Spencerville.

— De ce vrei să te duci acolo?

— Am crezut că o să petrecem un timp acolo.

El zâmbi.

— Zău? Nu prea cred. Suntem la pensie, iubito. O să vindem casa aceea.

— Am înţeles. Bănuiesc că e o idee bună. Annie nu voia să bea direct din recipient, dar o făcu, apoi întrebă nepăsătoare: Când o să pot da câteva telefoane?

El o privi.

— Când o să înceapă să-ţi pară rău pentru ce-ai făcut.

— *Îmi* pare rău, Cliff. Îmi pare rău că s-a întâmplat. Când o să mă ierţi?

— Niciodată. Dar s-ar putea să mă hotărăsc într-o zi să fiu mai blând cu tine. Însă avem un drum lung de străbătut până să sosească acea zi.

Annie dădu din cap. Era periculos, ştia, să-i aducă aminte de faptul că nici copiii n-o să poată fi amânaţi prea multă vreme, că vor vrea să vină la Grey Lake de Ziua Recunoştinţei sau, cel mai târziu, de Crăciun. Apoi mai era şi familia ei, sora ei, părinţii şi familia lui. Dar a-i reaminti de existenţa unei lumi exterioare, căreia trebuia să-i facă faţă, putea să-l aducă în pragul nebuniei. În

orice caz, deja pusese în discuţie subiectul, amintind de acele telefoane, şi putea să-şi dea seama că el medita la asta. Zise:

— Dacă aş putea suna câteva persoane, nu s-ar întreba unde suntem. O să spun că ne-am întors din Florida şi…

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa asta. Poate săptămâna viitoare sau cealaltă. În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, noi suntem în a doua lună de miere în Florida. Nu trebuie să dau nimănui raportul. Sunt în concediu prelungit şi e treaba mea unde mă aflu, nu a altuia. Copiii nu mai sunt copii, au viaţa lor personală şi nu dau doi bani pe noi. O să-i sun din când în când.

Annie dădu din cap.

— Bine. Se uită la el şi zise: Cliff, m-ai făcut să plătesc cu adevărat pentru ce-am făcut şi am primit tot ce-am meritat. Deci, de ce să nu ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic şi să nu ne întoarcem în Spencerville? Ştii că vrei să te întorci la slujbă, să-ţi termini cei câţiva ani. Îţi promit că am învăţat cum să mă comport cu tine şi îmi pare foarte… rău pentru ce-am făcut şi nu se va mai repeta niciodată. Tu eşti singurul bărbat de care am nevoie.

Îl privi cu atenţie şi putu să-şi dea seama că vorbele ei chiar ajungeau până la el şi că îl pusese pe gânduri. Continuă:

— Nu există niciun motiv să stăm aici prea mult timp. Tot ce-am învăţat aici, cum să te satisfac şi să te fac fericit, pot să fac şi în Spencerville. Dacă o să ne întoarcem peste câteva săptămâni, nu vom fi nevoiţi să răspundem la o mulţime întrebări. Nu-i aşa?

El rămase tăcut un minut întreg, apoi se ridică, dar nu zis nimic. Se uită la ea, şi Annie se ridică în picioare strângând în jurul ei. Se priviră drept în faţă şi ea îşi putu da seama că înăuntrul lui se dădea o luptă. Nu ştia cât din comportamentul lui era rezultatul furiei şi cât al nebuniei. Dar faptul că

nu se calmase, ba chiar se înrăutăţise în ultimele trei zile, o înspăimânta. În cele din urmă, el zâmbi şi spuse cu o voce plăcută:

— Se pare că vrei să ne întoarcem la situaţia dinainte, numai ca să fie mai bine.

— Da.

— Asta înseamnă că mă iubeşti. N-ai vrea să faci toate lucrurile alea drăguţe pentru un bărbat pe care nu-l iubeşti.

— Nu, n-aş face.

— Mă iubeşti? o întrebă.

Ea nu răspunse.

— Spune-mi că mă iubeşti.

Annie ştia că ar trebui s-o spună, doar s-o spună, altfel el ar şti cu siguranţă că tot ce îi spusese fusese o minciună.

— Spune-mi că mă iubeşti.

— Nu te iubesc.

— Nici nu credeam. Dar eu te iubesc.

— Dacă m-ai iubi, nu mi-ai face aşa ceva.

— Nu ţi-am făcut nimic ce nu meritai. M-am comportat vreodată cu tine aşa înainte să pleci şi să te întinzi cu altcineva? Am făcut-o?

— Tu… nu, n-ai făcut-o.

— Vezi? Ţie nu-ţi place să plăteşti. Nu-ţi place să-ţi asumi responsabilitatea pentru faptele tale. Asta e-n neregulă cu femeile. Totdeauna caută să însele şi să scape fără niciun efort. Tu l-ai atras pe rahatul ăla în Spencerville. N-o să scapi aşa uşor de aici.

— Nici tu.

— Ce dracu vrei să spui cu asta?

Ea nu răspunse.

— Vrei încă o bătaie?

— Nu.

— Sunt convins că nu. Deci, nu mă iubeşti. Dar o s-o faci. Şi când o s-o spui, în cele din urmă, o să vorbeşti serios. O să o spui cu adevărat, din toată inima. O să zici: „Cliff, te iubesc”. Şi să-ţi mai spun ceva… dacă aş avea aici detectorul de

minciuni, mi-ar indica faptul că spui adevărul adevărat. Dar n-am nevoie de aparat, iubito, fiindcă o să ştiu asta când va veni ziua aceea, şi o s-o ştii şi tu.

— Niciodată.

— Să-ţi aduci aminte că ai zis asta. Între timp, fii recunoscătoare că încă te iubesc, căci în clipa în care nu te voi mai iubi vei fi moartă. Când o să-ţi zici rugăciunile diseară, roagă-te să te mai iubesc mâine-dimineaţă.

— Când o să-mi spun rugăciunea diseară, o să mă rog pentru sufletul tău, Cliff, şi o să-l rog pe Dumnezeu să te ierte. Eu nu pot.

Lui nu-i plăcu acest lucru, şi-i spuse:

— Du-te şi leagă-te de podea.

Annie se întoarse, ieşi din bucătărie, intră în camera de zi şi îngenunche lângă balansoarul de lângă foc. Baxter veni în spatele ei şi o privi cum bagă veriga lacătului prin lanţ şi prin inelul din podea şi îl încuie. Strânse pătura în jurul ei şi sub fund şi se aşeză.

El scormoni focul şi mai puse un buştean, apoi rămase un timp privind flăcările. Unul dintre câini latră iarăşi, dar el nu păru să remarce. În cele din urmă, se întoarse şi se uită la ea.

— Ţi-am mai spus, când o să termin cu tine, n-o să mai fi tu. Când o să se întâmple asta, n-o să *vrei* să te întorci în Spencerville. Obişnuieşte-te cu gândul ăsta, iubito. Asta e, pentru totdeauna. Arătă spre capul de lup cenuşiu de deasupra poliţei căminului. Doar eu, tu şi tipii ăştia drept companie.

Annie îşi întoarse faţa de la el şi privi focul. O lacrimă îi alunecă pe obraz. Baxter aprinse veioza de lângă fotoliul lui şi stinse lampadarul. Se aşeză şi începu să citească o revistă de vânătoare. După câteva minute, ridică privirea şi spuse cu o voce normală, aproape cu un ton de conversaţie.

— Dar o să-ţi zic ceva. Undeva, pe-afară, e un tip care te-a regulat, şi dacă băieţii mei pun mâna

pe el şi-l aduc aici sau dacă, cumva, vine aici şi pun eu mâna pe el, atunci, după ce va fi mort, s-ar putea să mă răzgândesc. Dar, între timp, tu stai aici cu mine. Poţi să te gândeşti cât vrei la daravela aia, dar n-o s-o mai vezi niciodată, doar dacă n-o să fie în mâna mea ca s-o dau de mâncare la câini.

Annie îşi şterse faţa cu pătura.

— Nu plânge, iubito. Ştiu că eşti îngrijorată pentru mine, scumpo, dar pot să-mi port singur de grijă. Ai descoperit lucrul asta, nu-i aşa? Râse şi se întoarse la revista lui. Căţea.

Annie şedea în balansoar simţindu-se înfrigurată, înfometată, violată, îndurerată şi epuizată. Fusese o zi proastă şi vor urma şi altele. Se uită la el, apoi închise ochii şi se gândi la Keith. Simţi prezenţa lui înăuntrul ei şi încercă să-şi imagineze că era pe aproape. Îşi aminti ce-i spusese… „Chiar dacă vom fi despărţiţi pentru scurt timp, ţine minte că te iubesc şi ştiu că vom fi iarăşi împreună.”

— Promit.

— Ce?

— Nimic.

Baxter reveni la revistă. Zise:

— Pun pariu că ştiu la ce te gândeşti şi s-ar putea să te surprindă, dar şi eu mă gândesc la acelaşi lucru. Şi eu sper să vină.

Capitolul 39

Keith putea cu greu să stea şi să aştepte, dar ştia că, cu cât ora era mai înaintată, cu atât erau mai mari şansele să-l prindă pe Baxter cu garda lăsată. Cel care atacă, îşi aminti pentru sine, avea întotdeauna avantajul surprizei şi al mobilităţii, ca să nu mai pomenească de faptul că era pregătit psihologic pentru o luptă. Cel care se apăra avea avantajul alegerii locului şi al pregătirii lui după propriul gust şi, nu lipsit de importanţă, avantajul confortului. Dar acest ultim lucru era cel care uneori îl amăgea pe acesta din urmă, dându-i un fals sentiment de siguranţă.

Billy scoase o punguţă de celofan din buzunar şi o desfăcu.

— Vrei nişte alune?

— Nu.

Billy mestecă alunele şi zise:

— Poate că nu va trebui să omorâm câinii. Acum, că am văzut cum s-a organizat, cred că putem să ne ocupăm de el de la distanţă. Fixăm doar poziţia de tragere la marginea luminişului, facem zgomot, câinii latră şi el iese pe veranda aceea înaltă, drăguţă, iar noi îi tragem un glonţ în fund. Avem lunete şi putem să tragem de două-trei ori fiecare înainte să-şi dea seama ce dracu' l-a lovit.

— Are vestă antiglonţ.

— A, la dracu' cu ea. Când o să înceapă să-l înconjoare împuşcăturile, o să fie rănit chiar şi prin vestă. Şi poate o să-l nimerim în braţ sau în picior. Poate în capul ăla afurisit. Ce zici?

— Îmi place ideea ta. Bine, e la pământ. Şi apoi?

— Apoi, după ce a căzut, tu te mişti rapid – o sută de metri până la casă şi sus pe verandă – asta înseamnă douăsprezece, treisprezece secunde. Între timp, eu stau aici şi te acopăr, aşa că, dacă îşi

ridică fundul gras de pe terasă, îl aranjez din nou. Dacă a mai rămas ceva din el, până când ajungi acolo, atunci îi tai gâtul ăla nenorocit. Apoi vin eu şi-i scot maţele. Nu, rahat, Keith, o să-i scot maţele. Hei, dacă vrei, o să alerg *eu,* iar tu o să mă acoperi. Tu ordoni, locotenente.

Keith îi aruncă o privire lui Billy Marlon. Evident, omul se simţea bine şi avea tot dreptul s-o facă. Zise:

— Foc şi manevră standard. Nu-i rău. E sigur pentru noi.

— Mda. Oricine stă şi acoperă se afla în siguranţă, iar tipul care aleargă spre casă trebuie să aibă încredere în celălalt că ştie să tragă. Eşti bun ţintaş?

— Destul de bun. Tu?

Marlon ezită, apoi spuse:

— Eram odată cel mai bun. Acum depinde cât de ferm pot să fiu.

— Cât de ferm poţi să fii?

— Pentru nenorocitul ăsta, ferm ca o stâncă.

Keith dădu din cap. Se gândi la ideea lui Billy. Şcoala de infanterie ar fi de acord. Dar mai existau şi alţi factori. Unul ar fi ostatică, iar altul, imaginea lui Keith despre sine faţă în faţă cu Baxter. La cursurile de tactică nu învăţase aşa ceva şi nici măcar la şcoala de spionaj. Răzbunarea şi plata datoriilor erau lucruri pe care le învăţai de unul singur. Îi zise lui Billy:

— Există posibilitatea ca Baxter să se adăpostească înainte să fie grav rănit. Ar putea să se ascundă într-un unghi mort al casei. Sau, mai rău, ar putea să intre înapoi *în casă.*

— Mda… dar…

— Ascultă, o sută de metri nu e o distanţă prea mare de la care să tragi, dar, fiind noapte şi celălalt purtând o vestă antiglonţ, ar putea fi un dezastru. Nu vreau să intre înapoi în casă.

Billy aprobă din cap, dar zise:

— De asta tu sau eu trebuie să o zbughim prin zona deschisă, de parcă ar fi o sută de gălbejiţi după fundu' nostru. O să fim pe el înainte să poată să-şi revină. Chiar dacă intră în casă, o să fie rănit.

— Ar putea să o omoare.

— Keith, o să fie împuşcat, fiindcă noi amândoi n-o să ratăm de la distanţa asta cu luneta. deci, chiar dacă ajunge în casă, n-o să mai aibă nimic în gând decât pe noi şi pe el. N-o s-o mai supere.

— Poate.

— Hei, ai altceva în cap?

— Da, am. Ceea ce nu vreau să se întâmple e ca unul din noi să-l nimerească în cap cu o lovitură norocoasă. Nu vreau să moară repede. La asta mă gândesc. Trebuie să ştii lucrul ăsta.

Billy tăcu o clipă, apoi dădu încet din cap.

— Mda… deja mi-am dat seama de asta. Ascultă, nu vreau ca într-o secundă să stea acolo şi în următoarea să dea ortu' popii, cu un glonţ prin creier, fără durere, fără să ne privească în ochi. La naiba, vreau să fie *viu* când îi scot maţele. Viu, Keith, şi să mă uit în ochii lui când o să-i ţin maţele în faţă. Dar, dacă crezi că trebuie să mergem târâş până la casa aia şi să-l luăm prin surprindere, nu sunt de acord. Şi nici n-am curaj. Tu ai?

— Da.

— Păi, atunci dă-i drumu'. Eu te acopăr dintre copaci. Dar mai întâi trebuie să te ocupi de câinii ăia.

— Aşa e. De aceea am cumpărat arbaleta. O soluţie de tehnologie modestă pentru o problemă de tehnologie modestă.

— Cred că da. Hei, ceea ce vrem să facem şi ceea *ce putem* să facem sunt două lucruri diferite. Eu îţi ofer un mod sigur să-l cureţi pe nenorocitul ăsta, iar tu îmi oferi un rahat de comando.

— Billy, oricum, tu faci acelaşi lucru. Te aşezi în poziţie de tragere între copaci.

— Hei, nu mă îngrijorează fundul meu nefolositor. Dar nu vreau să fii omorât acolo în zona aia deschisă sau să intri în casă şi să descoperi că te aştepta. Acolo nu te pot ajuta, amice. În stilul meu, când ajungem la el o să fie ori mort ori grav rănit. În ambele situaţii, eu îi scot maţele.

Keith inspiră adânc şi îl informă pe Billy:

— Cred că-l vreau viu.

— Nici gând.

— Da, vreau să-l leg fedeleş, să-l arunc în spatele camionetei şi să-l aduc în faţa justiţiei. M-am gândit la asta şi aşa vreau să procedez. Gândeşte-te.

— Deja m-am gândit, Keith. Ştiu ce vrei să spui. El ar prefera să moară decât să suporte consecinţele pentru ceea ce a făcut. Dar tre' să-ţi spun că nenorocita de lege funcţionează ciudat. Legea se bagă în ciorba mea, fiindcă sunt un rahat, dar n-am făcut niciodată rău nimănui. Nenorocitul ar putea să scape.

Keith medita la asta. În afară de umilinţele la care ar fi supus Baxter, după un an sau doi ar fi iarăşi liber. Cliff Baxter era bolnav şi statul putea să fie de acord cu avocatul lui Baxter că acesta are nevoie de terapie şi consiliere. Suferise o experienţă traumatizantă văzându-şi nevasta în pat cu alt bărbat, un seducător şmecher din afara oraşului şi făcuse ceea ce ar face orice bărbat: îi trăsese iubitului o mamă de bătaie, apoi, în loc să o arunce pe nevastă-sa afară, o dusese într-o scurtă vacanţă şi încercase să rezolve lucrurile. Sigur, exagerase puţin, de aceea avea nevoie de consiliere. Keith se gândi la asta şi se hotărî că, în ciuda promisiunii pe care i-o făcuse lui Annie, Cliff Baxter trebuia să moară. Zise:

— De acord… îl omorâm. Dar trebuie s-o fac de aproape. Trebuie să ştie că am fost eu şi cu tine.

— Da… dacă de asta ai nevoie ca să fie bine, sunt de acord, Îmi place. Sper că putem s-o facem.

— O să o facem.

— Hei, după ce-l terminăm pe rahatul ăsta, o să mă duc la Columbus s-o caut. N-am putut să fac asta cât timp el trăia, Înţelegi?

— Da

— N-am putut să privesc pe nimeni în ochi, Keith. Îmi pierdeam vremea prin oraş şi îl vedeam pe stradă, iar el râdea de mine. Uneori, când mă vedea beat, mă aresta, mă ducea la secţie şi-mi făcea percheziţie la pielea goală, iar ticălosul făcea poze şi zicea că o să i le trimită lui Beth, cu el stând alături de mine.

Keith nu răspunse.

— Probabil că te întrebi de ce îmi pierdeam vremea pe acolo. Îţi spun eu, fiindcă încercam să-mi adun curajul să-l omor, dar nu reuşeam niciodată… şi nu aveam să reuşesc vreodată. Până când ai venit tu. Ţine minte, dacă eu nu reuşesc…

— Bine. Destul.

Keith se uită la Billy care stătea sprijinit cu spatele de un copac privind ţintă în întuneric. Billy Marlon, îşi zise Keith, treaz acum şi cu intuiţia tuturor sufletelor pierdute, care au văzut lucrurile prea clar, îşi prevăzuse probabil moartea şi Keith gândi că s-ar putea să aibă dreptate. Billy ajunsese la unul dintre acele momente rare din viaţă, poate cel mai deosebit moment, când era la fel de bine să trăieşti sau să mori.

Aşteptară ascultând sunetele ocazionale ale nopţii de toamnă, câte o veveriţă, un iepure, o pasăre întâmplătoare. Keith se uită în sus la luna care era acum aproape deasupra capetelor lor. Probabil că va apune după trei sau patru ore. Atunci va fi momentul să acţioneze, numai că avea nevoie de lumina lunii dacă intenţiona să folosească arbaleta contra câinilor.

Keith nu voia să se gândească la ceea ce se întâmpla în casă, dar se gândi. Fără îndoială, Cliff Baxter se dezlănţuise şi spiritul lui posesiv se transformase în ceva mult mai urât. Keith ştia că

Baxter o va bate pe Annie, o va înjosi şi o va pedepsi pentru infidelitatea ei. În realitate, Baxter era un sado-masochist care găsise în sfârşit scuza pe care o căuta, ca să-şi aplice fanteziile lui bolnave asupra femeii pe care nu o supusese niciodată. Keith era ferm convins că Baxter n-o înfrânsese încă pe Annie, că atunci când o va vedea, ea va fi asemenea lui, bătută şi însângerată, dar neîngenuncheată.

Se pregăti mental pentru ceea ce avea să urmeze. Trebuia să acţioneze raţional, cu calm şi cu aceeaşi viclenie de care ştia că e capabil Baxter. Înţelesese că Baxter ar ucide-o în orice moment pe Annie, dar era destul de sigur că acesta nu-şi reglase încă conturile cu ea. Ceea ce se petrecea acum între ei doi era lucrul cel mai deosebit pe care Baxter îl făcuse vreodată în viaţă şi nu avea să termine până în exact ultima clipă. În acel ultim moment, când se vor afla faţă în faţă, va trebui să se combine totul: salvare, răzbunare şi plata datoriilor, lucruri prea mult întârziate.

— Am senzaţia că el ştie că suntem aici, zise Billy. Adică, nu *ştie,* dar simte.

— Nu contează, răspunse Keith. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile, pentru el sau pentru noi.

— Aşa e. S-a băgat singur la înghesuială. Bănuiesc că şi noi suntem în aceeaşi situaţie. Dar noi putem să plecăm, el însă nu. Înţelegi?

— Da.

— Hei, aş vrea să fumez ceva.

— Ai nevoie de o băutură?

— Păi… ai ceva?

— Nu. Te întreb dacă *ai nevoie* de o băutură?

— Ăă… da. Dar… poate să aştepte.

— Ştii, poate o să reuşeşti să-ţi pui ordine în viaţă după asta, dacă laşi de o parte pileală.

— Poate.

— O să te ajut eu.

— Las-o baltă. Suntem chit. Te-ai gândit vreodată că am prins nişte vremuri nenorocite?

— Mda. Şi ce dacă? Toţi veteranii de la primul război încoace au prins vremuri nenorocite. Poate că ar trebui să încetezi să te mai autocompătimeşti. Nu există război destul de lung sau destul de rău ca să-ţi deregleze mintea, aşa cum ai făcut-o tu singur.

Billy se gândi un timp la asta, apoi răspunse:

— Poate nu mintea *ta.* Tu ai fost întotdeauna cu picioarele pe Pământ. Mintea mea n-a fost în stare să suporte prea mult.

— Îmi pare rău.

— Să-ţi mai spun ceva, Keith… dacă nu crezi că eşti şi tu puţin nebun, atunci nu asculţi clopoţeii şi fluierăturile din tărtăcuţa.

Keith nu răspunse. Aşteptară încă o oră, mai mult în tăcere. În cele din urmă, Billy zise:

— Hei, îţi aminteşti de meciul cu Findlay din ultimul an?

— Nu.

— Am jucat în ziua aceea mijlocaş şi la 7-12 pentru ei, am primit o pasă şi l-am trântit la pământ pe cel care placă pe partea stângă. M-au prins la linia de atac, dar n-am căzut… m-am răsucit şi ţi-am aruncat ţie mingea. Nenorociţii de la Findlay erau toţi pe tine, dar tu ai azvârlit bomba ovală spre o extremă îndepărtată… cum naiba îl chema? Davis. Nu? Tipul nici nu ştia că l-ai vizat, dar se întoarce, mingea aterizează în mâinile lui, e lovit şi cade în zona de apărare. Minge pusă. Ţi-aminteşti asta?

— Da.

— Grozav meci. Merită să-l vezi. Chiar când lucrurile nu merg bine, dacă rămâi în zonă, poţi să găseşti o pauză. Mă întreb dacă mai au filmul.

— Probabil.

— Mda, mi-ar plăcea să-l văd. Hei, ţi-l aduci aminte pe Baxter din liceu?

— Nu… de fapt, da.

— Mda, întotdeauna era un imbecil. Ai avut vreodată de-a face cu el?

— Nu, dar ar fi trebuit.

— Nu e niciodată prea târziu să reglezi conturile.

— Exact asta gândeşte şi el, de aceea suntem aici cu toţii.

— Da… dar noi nu i-am făcut lui nimic în liceu. Eu *nu* i-am făcut nimic. Numai el se leagă de oameni. Nu înţeleg de ce nu l-a pus cineva la punct de multă vreme.

— El se ia de oamenii slabi, zise Keith.

Billy Marlon nu răspunse la asta, ci spuse:

— E foarte ofticat pe *tine.* Râse. Ştii ceva, după ce te-am văzut la bar, a doua zi, când aveam capul limpede, mi-am amintit de tine şi de Annie Prentis. Şi mi-a venit gândul ăsta nebun în cap că voi doi o să vă întâlniţi şi o să fiţi iarăşi împreună. Ce zici de gândirea asta isteaţă?

Keith nu răspunse. Billy continuă:

— Bănuiesc că şi el şi-a închipuit asta. Ştii, uneori o vedeam pe stradă – adică, în şcoală n-am cunoscut-o prea bine, dar, fiindcă am fost colegi de clasă, îmi zâmbea întotdeauna şi mă salută. Uneori se oprea şi vorbeam un minut, ştii, mă întreba ce mai fac. Stăteam acolo, de parcă nu ştiam ce să zic, gândindu-mă: „Bărbatul tău a regulat-o pe nevastă-mea şi ar trebui să-ţi spun asta", dar, firește, n-am făcut-o niciodată. Şi nu voiam să stau de vorbă cu ea prea mult timp, fiindcă mi-era teamă ca Baxter să nu-mi facă ceva urât mie sau ei, dacă mă vede vorbind cu nevastă-sa.

— Poate că *ar trebui* să te las să-i scoţi maţele de viu, zise Keith.

Billy se uită la el.

— N-am nevoie de permisiunea ta ca să fac asta.

Acest lucru îl surprinse într-un fel pe Keith, dar era un semn bun pentru Billy.

— Ne-am înţeles că eu dau ordinele, zise Keith.

Billy nu răspunse. Încă o oră trecu şi se făcu frig. Keith se uită la ceas. Era zece seara. Era nerăbdător să intre în acţiune, dar era prea devreme. S-ar fi putut ca Baxter să fie treaz şi vigilent, la fel şi câinii. Văzu că luna se afla acum la sud-vest şi socoti că mai are încă vreo două sau trei ore de lumină.

— Bine, uite cum o să procedăm, zise. Omorâm câinii la lumina lunii, apoi aşteptăm până apune, eu străbat în fugă luminişul, tu mă acoperi, eu ajung la verandă şi rămân cu spatele la zid lângă uşa glisantă de sticlă. De acord?

— Până acum, da.

— Acum, tu trebuie să-l scoţi afară. Poţi să latri ca un câine?

— Sigur.

— Deci, latri, el iese exact cum a făcut şi data trecută, numai că, de data asta, o să fiu în spatele lui cu un pistol îndreptat spre capul lui. Simplu şi sigur. Vezi vreo problemă?

— Pare în regulă… Întotdeauna pare în regulă, nu-i aşa?

— Da. Uneori chiar şi funcţionează.

Billy zâmbi.

— Îţi aminteşti cursurile teoretice de fotbal? Orice meci era câştigat. La fel şi în armată. Dar nu-ţi arătau niciodată ce se întâmplă când unul dintre băieţii tăi e omorât şi nimeni nu ştie ce are de gând să facă cealaltă tabără, ca să ţi-o tragă.

— Asta-i viaţa.

— Mda. Se gândi o clipă. Cred că eu m-am nenorocit singur. N-am avut nevoie de vreun tip rău. Dar am rămas prin zonă destulă vreme ca să prind această ocazie.

Rămaseră aşteptând în întunericul rece, înveliţi în poncho-urile de pânză. La miezul nopţii, Keith se ridică, lăsă poncho-ul să cadă pe pământ şi zise:

— Să-i dăm drumu’.

Capitolul 40

Cliff Baxter puse deoparte revistă şi căscă, îşi termină cutia de bere, luă o mână de covrigi uscaţi din punga şi o mâncă. Se uită la nevastă-sa în balansoar şi îi aruncă câţiva covrigi pe pătură.

— Să nu zici că nu te tratez bine. Mănâncă.

Ea nu acordă nicio atenţie covrigilor şi nu răspunse.

— Gata de culcare, scumpo? o întrebă.

Încă privind focul aproape stins, Annie replică:

— Nu, vreau doar să stau aici.

— Zău? Toată noaptea?

— Da.

— Şi eu la pieptul cui mă cuibăresc?

— Nu la al meu. Eu sunt legată cu lanţuri de pat.

— Cu cătuşe, nu cu lanţuri.

— Şi care-i diferenţa pentru mine?

— Hei, dacă aş putea să am încredere în tine, n-ai mai fi legată de podea sau de pat. Pot să am încredere?

— Da.

El râse.

— Mda, pot să am încredere că o să-mi zbori creierii.

Ea îl privi.

— Ţi-e frică de mine?

Ochii lui Baxter se îngustară.

— Mi-e frică de oricine care poate apăsa pe trăgaci. Nu sunt nebun.

— Nu, nu eşti. Dar eşti…

— *Cum?*

— Nu ai încredere în oameni, Cliff. Ştii cum e să ai încredere?

— Nu. De ce aş avea încredere în cineva? De ce aş avea încredere în tine?

— Dacă ţi-aş da cuvântul că n-o să încerc să te omor, mi-ai scoate cătuşele?

— Nu. De ce faci atâta caz că ai cătuşe?

— *De ce?* Fiindcă nu vreau să fiu legată ca un animal. De asta.

— A, nu eşti legată ca un animal. Animalele au mai multă libertate. Râse. Eşti legată ca un criminal care a fost prins de lege. Câinii ăia de afară n-au făcut nimic rău, aşa că se pot deplasa pe o sută de metri şi mai mult. Tu te-ai regulat, doamnă. Te-ai distrat grozav. Poate peste câteva săptămâni, o să te prind de suportul câinilor şi atunci o să poţi să spui că eşti legată ca un animal şi o să-mi mulţumeşti.

Annie inspiră adânc şi zise:

— Cliff… am avut ocazia să te omor atunci… nu-mi stă în fire să omor pe cineva. Te rog, crede-mă… ştii asta. Chiar tu ai spus-o. Lasă-mă la noapte să dorm fără cătuşe. Nu pot să dorm cu încheieturile legate de tăblia patului. Te rog. Jur că n-o să-ţi fac niciun rău.

— Zău? Dar asta nu înseamnă că n-o să mă trezesc eu legat de pat, iar tu să fii demult plecată. Aşa e? Aşa e? Hei, nu te obosi să răspunzi. Se aplecă spre ea. Asta mi-a adus aminte că, data viitoare, când vrei să mergi la baie, poţi s-o faci acolo unde eşti.

— Cliff… te rog…

— Apoi o să cureţi. Dar nu în pat. Căscă din nou. Deci, preferi să dormi pe scaunul ăla afurisit toată noaptea decât să dormi cu mine?

Ea clătină din cap.

— Nu… Îmi pare rău. Nu vreau să stau aici toată noaptea. O să merg la culcare. Trebuie să mă duc la baie.

— Zău? Am o idee mai bună. Rămâi aici. O să-ţi facă bine. Veni spre ea şi smulse pătura aruncând-o în cealaltă parte a camerei. N-ai decât să îngheţi şi să te pişi pe scaun.

— Ticălosule.

Baxter o ciupi cu putere de obraz.

— Mâine-dimineaţă te aşteaptă zece lovituri peste fund. Gândeşte-te la asta toată noaptea. Şi fără mic dejun. Poţi să stai acolo în propriul tău pişat şi să miroşi şunca şi ouăle care se prăjesc.

Se duse spre rastelul cu arme, îl descuie, luă arma AK-47 şi îl încuie la loc.

— Oricum, prefer să dorm cu o puşcă decât cu tine. E mai caldă decât ai fost tu vreodată.

Annie rămase în balansoar cu braţele cuprinzându-şi trupul, privind la tăciunii aprinşi.

— Vrei să mai pui un buştean? întrebă el.

Ea nu răspunse.

— Oricum, nu aveam de gând s-o fac.

Ea se uită la el şi spuse:

— Cliff, te rog… Îmi pare rău. Nu mă lăsa aici. Mi-e frig şi trebuie să…

— Ar trebui să te gândeşti la toate astea înainte să deschizi gura. Mai ţii minte dobermanul ăla care mă lătra tot timpul şi care m-a muşcat o dată? O mulţime de tipi mi-au zis că ar trebui să-l împuşc. Ei bine, asta poate s-o facă oricine. Mi-a trebuit cam o lună să-i arăt cine-i şeful, nu-i aşa? S-a dovedit a fi cel mai bun câine pe care l-am avut vreodată. Aşa o să fii şi tu, scumpo.

Ea se ridică.

— Eu *nu* sunt un câine! Sunt o persoană, o fiinţă umană. Sunt *nevasta* ta…

— *Nu! Ai fost* nevasta mea. Acum eşti proprietatea mea.

— Nu sunt!

Cliff o împinse înapoi în balansoar şi rămase deasupra ei. O privi ţintă mult timp, apoi zise pe un ton sarcastic:

— Ei bine, dacă erai nevasta mea, ai fi avut o verighetă şi eu nu văd niciuna la tine.

Annie nu răspunse.

— Dacă poţi să-ţi găseşti verighetă, putem să stăm de vorbă despre tine că nevasta mea. Unde crezi că ai pierdut-o?

Ea tăcu în continuare.

— Ei bine, la naiba, tu n-ai nevoie de verighetă. Ai cătuşe la mâini şi la picioare. De fapt, asta ar fi trebuit s-o fac cu ani în urmă. Şi să-ţi pun şi o centură de castitate, ca să nu te bage în bucluc vulva ta înfierbântată. Dumnezeu ştie că nu-ţi iei jurămintele făcute la nuntă în serios.

— Tu…

— *Ce?* O să-mi spui că te-am înşelat. Şi ce dacă? Dar să-ţi zic ceva – femeile alea n-au însemnat nimic pentru mine. Dacă tu ai fi făcut ceea ce trebuia, eu n-aş fi fost nevoit să mă duc să regulez în stânga şi-n dreapta. Tu însă, pe de altă parte, te-ai îndrăgostit. Nu-i aşa?

Ea nu răspunse. El se apropie, şi ea se feri.

— Uită-te la mine, zise Baxter.

Ea se forţă să se întoarcă spre el.

— Crezi că am să uit vreodată ce am văzut la motelul ăla? Nu mă refer că te regulai cu el. La dracu', mi-am imaginat de zeci de ori cum o faci cu alţi tipi. Mă refer la cum ai sărit pe mine ca el să poată… să încerce să mă omoare. Mă refer la cum te-ai aşezat peste el ca să nu pot să-i zdrobesc capul ăla nenorocit. Crezi că am să uit vreodată asta? Vreodată?

— Nu.

— Nu. Niciodată.

Keith şi Billy îngenuncheară la marginea luminişului, în timp ce Billy se uita prin lunetă, Keith cercetă casa cu binoclul. Era încă aprinsă o lumină, dar nu aceea pe care o văzuse înainte, mai apropiată de uşa glisantă de sticlă. Aceasta era o lumină mai slabă, ce venea de la fereastra din fronton prin care o văzuse pe Annie, aproape de centrul casei, de unde coşul se înălţa prin acoperiş. Bănuia că lumina venea de la o singură veioză. Văzu că altele nu mai erau aprinse şi că nu se zărea nici strălucirea focului din şemineu, deşi fumul se ridica încă din coş şi era purtat de vânt

înspre ei, astfel că el şi Billy nu puteau fi mirosiţi de câini, ceea ce era un lucru bun.

Continuă să privească spre casă cu binoclul. Nu văzu nicio mişcare sau vreo umbră pe fereastră, nici pâlpâitul albastru care să indice existenţa unui televizor şi care ar fi însemnat un zgomot de fond în casă, lucru ce le-ar fi fost de ajutor. Desigur, putea să cânte un radio sau un casetofon, dar Keith îl considera pe Baxter destul de deştept să nu-şi creeze singur un dezavantaj. Dacă Keith trebuia să ghicească ce se întâmpla în casă în acel moment – şi într-adevăr trebuia să ghicească – putea spune că unul din ei sau amândoi erau încă treji, aşezaţi lângă focul ce se stingea, poate citeau, poate vorbeau. Presupuse că Annie era cumva reţinută fizic, altfel Baxter ar fi trebuit să fie mereu în gardă.

Keith cercetă spaţiul deschis din jurul casei. Văzu câinele de aport auriu aflat la celălalt capăt al sârmei, spre lac, întins jos, poate adormit. Observă un alt câine, şi mai departe, a cărui umbră era proiectată pe strălucirea lacului. Se părea că şi acest câine era legat de un suport de sârmă care se întindea de-a lungul apei. Al treilea animal, pe care Keith nu putea să-l vadă acum, era undeva în spatele casei. Îi trecu prin minte că, cu mult înainte să se retragă în bârlogul lui, Baxter stabilise poziţiile acestor câini în aşa fel, încât să-i ofere o siguranţă maximă. Keith presupunea că, dacă ar fi dus viaţa lui Baxter, şi el şi-ar fi luat nişte măsuri de precauţie.

Lăsă binoclul jos, şi la fel făcu Billy cu puşca. Rămaseră aproape nemişcaţi şi din cauza câinilor nu puteau vorbi decât în şoaptă.

— E din ce în ce mai greu să vezi, şopti Billy.

Keith aprobă din cap. Luna coborâse acum spre capătul de sud-vest al lacului, la zece grade cel mult deasupra celor mai înalţi pini. Ar fi fost bucuros să fie întuneric total şi ar fi vrut să aştepte până între trei şi patru dimineaţa, când câinii şi

oamenii ar fi dormit profund. Dar, dacă ar elimina câinii în acel moment, cât timp îi mai putea vedea, s-ar simţi mai liniştit în privinţa spaţiului deschis dintre copaci şi casă.

Aşteptară dorindu-şi ca lumina din casă să se stingă înainte ca luna să apună în spatele pinilor. Keith privi ţintă spre casă, fără binoclu. Cu cât se uita mai mult la ea, cu atât îi părea mai sinistră această structură triunghiulară, înălţată deasupra pământului în mijlocul lui nicăieri, scăldată în lumina lunii, înconjurată de o zonă curăţată în scopuri ucigaşe, înadins făcută, cu o lumină slabă sclipind de undeva din camerele ei nevăzute. De pe lac se ridica ceaţa adăugind decorului o tonalitate spectrală. Keith încercă să-şi imagineze ce se întâmpla în casă, ce-şi spuneau Annie şi Cliff Baxter după toţi aceşti ani, ce gândeau şi ce simţeau acum, când amândoi ştiau că sfârşitul e aproape.

Annie continuă să se uite la Cliff şi pentru prima dată în ultimele trei zile, poate pentru prima dată după ani întregi, îşi zise, ochii li se întâlniră cu adevărat.

Ea nu-l mai iubea de mulţi ani şi amândoi ştiau acest lucru, iar în ultimii ani nici măcar nu-i mai păsa de el ca persoană. Dar nu dorise niciodată cu adevărat să-l facă să sufere, în ciuda tuturor lucrurilor pe care el i le făcuse. Şi acum, cu tot chinul cumplit pe care i-l provocase, îi părea rău pentru suferinţa lui sufletească de care ştia că e reală şi profundă. Annie nu simţea niciun ataşament emoţional pentru el – Baxter ucisese acest lucru de multă vreme. Dar îşi dorea cu adevărat ca el să nu fi văzut scena de la motel. Baxter păru să sesizeze ceea ce gândea ea şi-i spuse:

— N-ai fi făcut niciodată aşa ceva pentru mine. Nici măcar acum douăzeci de ani.

— Nu, n-aş fi făcut-o. Îmi pare rău, Cliff. Chiar îmi pare rău. Poţi să mă baţi, să mă violezi, să faci ce vrei, dar tot ce simt pentru tine e milă. Poate e şi vina mea că nu te-am părăsit mai devreme. Ar fi trebuit să mă laşi să plec.

El nu răspunse, dar Annie îşi dădu seama că ceva din ceea ce-i spusese ajungea la el. Ştia că vorbele ei îi vor provoca şi mai multă durere, dar în aceste împrejurări, cu viaţa ajunsă la elementele strict esenţiale şi întrucât el adusese asta în discuţie, era vremea onestităţii şi a realităţii. Annie nu credea că cele spuse de ea o să-l scoată din nebunia lui, ci, de fapt, chiar o să înrăutăţească situaţia dar, dacă ea urma să moară sau amândoi aveau să moară, voia ca el, în cele din urmă, să ştie ce simţea ea.

Keith simţi cum îl cuprinde calmul familiar dinaintea luptei, acea disociere aproape transcendentală dintre trup şi minte, ca şi cum nimic din toate astea nu i se întâmplau cu adevărat. Ştia că aşa intrau în luptă majoritatea bărbaţilor, dar mai târziu, când totul începea şi adrenalina izbucnea, îşi reveneau din negare, iar trupul şi mintea se reuneau.

Se gândi la Annie. Spera că ea crede că ajutorul e pe drum, că va rezista şi că n-o să se dea bătută împingându-l pe Baxter spre nebunie.

Baxter scoase pistolul din toc. Îl ridică şi zise:

— Ăsta e pistolul lui. I l-am furat din casă. Vreau să ştii că, dacă o să te împuşc, o s-o fac cu pistolul lui.

— Şi ce dacă?

El îndreptă pistolul Glock de 9 milimetri spre ea.

— Vrei să termini acum cu toate?

Ea se uită la revolverul negru aţintit spre ea.

— E hotărârea ta, nu a mea. Nimic din ce-ţi spun nu are importanţă pentru tine.

— Sigur că are. Mă iubeşti?

— Nu.

— Îl iubeşti pe el?

— Da.

O privi ţintă de-a lungul ţevii, apoi ridică arma spre capul lui şi trase piedica.

— Vrei să apăs pe trăgaci?

— Nu.

— De ce?

— Eu… Cliff, nu…

— Nu vrei să vezi cum mi se împrăştie creierii?

Ea se întoarse.

— Nu.

— Uită-te la mine.

— Nu.

— Nu contează. Dacă-mi zbor creierii, tu o să mori încet, încet, legată de podea. Poţi să te uiţi la mine cum putrezesc. Poţi să miroşi cum putrezesc, chiar aici în faţa ta.

Annie îşi acoperi faţa cu mâinile şi zise:

— Cliff… te rog, nu… nu mă chinui şi nu te chinui pe tine…

— E treaba mea, scumpo. Ce preferi?

— Termină! Termină!

— Adio, iubito…

Brusc, o împuşcătură înăbuşită răsună de undeva, iar Keith şi Billy se lipiră de pământ. Aşteptară, dar nu mai urmă o altă împuşcătură, ci numai lătratul câinilor. Billy şopti:

— A venit dinspre casă?

— Nu ştiu.

Dar se părea că da. Nu fusese trosnetul distinct al unui foc de puşcă tras afară, ci fusese un sunet în surdină, de parcă se trăsese cu pistolul în casă. Keith ridică binoclul şi observă că îi tremurau mâinile. Nu putu să vadă nimic prin ferestre şi impulsul lui fu să alerge spre casă, dar orice se întâmplase, se terminase deja, iar el ar fi sosit prea târziu ca să mai facă ceva.

— Stai liniştit. Nu ştim, şopti Billy.
— Nu, dar o să descoperim curând.

Annie auzi focul de pistol, explozia asurzitoare care o făcu să sară ca arsă. Întoarse capul spre el şi îl văzu stând acolo cu pistolul într-o parte şi cu un zâmbet pe faţă.

— Am ratat Râse. Ai făcut pe tine? Râse din nou.

Annie îşi acoperi iarăşi faţa cu mâinile şi începu să plângă cu suspine. Cliff îşi luă puşca AK-47, vestă antiglonţ, o armă de vânătoare, apoi stinse veioza cufundând camera în întuneric. Annie îl auzi respirând în apropierea ei, apoi zicând:

— Noapte bună, iubito.

Ea nu răspunse.

— Am spus noapte bună, iubito.

— Noapte bună.

— Să nu mergi prin somn. Râse.

Annie îl auzi ieşind din cameră. Tăciunii luminau slab în cămin. Simţi că inima îi bate cu putere şi inspiră adânc. În ciuda perioadelor lui de comportament iraţional, care o înspăimântau cu adevărat, putea încă să mai sădească câte o sugestie în mintea lui şi să-l facă să acţioneze conform ei. În seara asta, nu avea s-o omoare pe ea sau să se sinucidă. Dar voia s-o facă să sufere, deci îi plăcuse ceea ce crezuse că fusese ideea lui, de a o lăsa aici, dezbrăcată şi înfrigurată, cu picioarele înlănţuite de podea. Până aici toate bune. Avea doar o şansă şi numai una. Alunecă din balansoar pe podea şi se deplasă spre şemineu.

În timp ce Keith privea, lumina din fereastră se stinse, apoi, după câteva secunde, se aprinse la o fereastră înspre spatele casei, probabil un dormitor. Un minut mai târziu, lumina se stinse şi aici. Keith coborî binoclul. Nu părea logic că cineva din casă tocmai să fi fost omorât, iar celălalt să stingă luminile şi să se culce. În zonele de vânătoare, se

încuraja el, erau o mulţime de împuşcături, chiar şi noaptea, iar din cauza lacului şi a copacilor era dificil să-ţi dai seama de unde vine sunetul.

Se stăpâni şi-i aruncă o privire lui Billy care se uita la el, aşteptându-l să spună ceva. În acest moment, după cum ştiau amândoi, când aşteptau clipa asaltului, conversaţia era în esenţă redusă la trei comenzi: mergem, stăm, aşteptăm. „Stăm” nu era o alternativă, „aşteptăm” era ceea ce voiai să spui, iar „mergem” era irevocabil. Keith întrebă:

— Gata?

— Gata,

— Să mergem.

Capitolul 41

Annie se târî în tăcere pe podeaua de stejar şi lanţul alunecă prin lacăt până când cătuşa de la piciorul ei stâng ajunse în contact cu inelul din podea, întinse mâna dreaptă spre vătraiul din fier forjat sprijinit de şemineul de piatră, dar nu putu să-l ajungă.

Se odihni o clipă şi ascultă. Îl auzea pe Cliff sforăind la şase metri depărtare, în dormitorul de la capătul holului. Se întinse cât putu de mult spre vătrai şi aproape că-l ajunse, dar vârfurile degetelor erau încă la un centimetru distanţă de el. Încercă din nou, întinzându-se cât putu, dar abia atinse cu vârful degetelor mânerul vătraiului. Se lăsă moale, renunţând, şi lanţul încordat căzu pe podea făcând zgomot în contact cu scândurile. Annie îngheţă şi ascultă.

Sforăitul lui Cliff se opri o clipă, apoi continuă. Annie se ridică privind prin camera întunecată. Tăciunii încă luceau şi lumina lunii pătrundea prin ferestrele dinspre sud. Avea nevoie de ceva care s-o ajute când se întindea, dar nu era nimic prin apropierea ei. Apoi văzu. Aşezat pe vatră, luminat de tăciuni, se afla un covrig de bere mare, răsucit care căzuse pe jos când Cliff smulsese pătura de pe ea. Micul ospăţ al lui Cliff. „Mulţumesc, Cliff.” Luă covrigul şi-şi întinse iarăşi corpul şi mâna spre vătrai.

Fiecare muşchi era încordat şi Annie simţi durerea străbătându-i picioarele şi corpul lovit. Dar ea rămase fermă pe poziţie, şi calmă, ţinând covrigul strâns cu vârful degetelor până când îl strecură peste mânerul vătraiului şi trase. Vătraiul căzu spre ea şi Annie îl prinse, apoi rămase nemişcată, respirând greu.

În cele din urmă, convinsă că el n-a auzit nimic, se reîntoarse foarte încet la balansoar şi rămase pe podea. Se aplecă şi examina lanţul, lacătul şi

şurubul cu inel dintre picioarele ei. Nu credea că putea să scoată pironul din scândură sau să forţeze veriga lui, dar putea să deşurubeze pironul filetat din podea. Băgă vârful vătraiului prin verigă şi mişcă vătraiul în direcţie inversă acelor de ceasornic, folosindu-l ca pe o pârghie, ca să răsucească lacătul în aşa fel, încât să se învârtă veriga de care era legat. Filetul scârţâi în podeaua de stejar şi Annie se opri şi ascultă, apoi reaşeză vătraiul astfel, încât să nu încurce lanţul şi îl întoarse din nou. După câteva răsuciri, putu să simtă cu degetele că pironul filetat ieşea din scândură. Îşi aminti că era un piron de opt, zece centimetri lungime şi când Cliff îl băgase în podeaua de stejari îi spusese: „Asta nu mai iese”. „Greşit, Cliff.” Dar o să-i ia ceva timp. Continuă să manevreze vătraiul şi, după câteva minute, pironul ieşise cam cinci centimetri din podea, dar încă era bine prins.

Auzi patul scârţâind, apoi scârţâitul scândurilor podelei când trupul lui masiv traversă holul. Annie ascunse repede vătraiul sub covoraşul din faţa şemineului şi se aşeză în balansoar punându-şi piciorul gol deasupra lacătului şi a verigii. Se lăsă într-o parte şi se prefăcu că doarme, privindu-l cu ochiul stâng întredeschis.

Fu aprinsă veioză, dar Baxter nu zise nimic, ci rămase pe loc, îmbrăcat în şort şi maiou. Privirile îi zburară prin cameră asemenea celor ale unui animal, gândi ea, încercând să vadă ce – dacă exista ceva – nu era aşa cum trebuia să fie. Ochii îi coborâră spre piciorul ei, dar apoi fugiră spre altceva. În multe privinţe, gândi ea, el devenise asemenea câinilor lui şi erau chiar momente când Annie credea că el are mirosul şi auzul super-ascuţit al unui câine sau şiretenia unui lup. Dar slăbiciunea lui era faptul că-şi supraestima propria inteligenţă şi o subestima pe a tuturor celorlalţi, în general, a femeilor şi, în special, a ei.

— Hei! Scularea!

Annie deschise ochii şi se îndreptă.

— Stai bine, dragă?

— Nu… dar trebuie să merg…

— Bun. Dă-i drumu'.

— Nu.

— O s-o faci. Ţi-e frig?

— Da.

— Mă gândeam să te las să vii în pat. Scutură cheile atârnate pe un lanţ în jurul gâtului lui. Vrei să vii în pat?

„Nu, nu, nu." Ea încerca să pară uşurată şi recunoscătoare.

— Da, mulţumesc. Trebuie să mă duc la baie. Cliff, mi-e frig Şi mi-e foame. Şi cred că-mi vine ciclul. Am nevoie de un tampon igienic. Te rog.

El se gândi o vreme şi la fel făcu şi ea. Dacă mai avea un gram de compasiune în el, îşi zise, îi va fi milă de ea şi o va lăsa să facă ce-l rugase. Dar putea să pună pariu că nu mai avea nici pic de milă, că cuvântul „te rog" era tot ce voia să audă şi „nimic" era tot ce voia să facă pentru ea.

— Ei bine, o să mă gândesc la asta, spuse Baxter. O să trec mai târziu pe la tine să văd cât de îngheţată, udă şi înfometată eşti.

— Te rog, Cliff…

— Ţine minte, zece lovituri mâine-dimineaţă şi fără mic dejun. Dar poate o să găsim o soluţie. Gândeşte-te la lucrul pe care nu m-ai lăsat niciodată să ţi-l fac.

Îi făcu cu ochiul şi se întinse după întrerupătorul de la veioză. Înainte ca el să stingă lumina, ea aruncă o privire spre ceasul de pe poliţa căminului.

Îl auzi îndepărtându-se, apoi apa de la closet şi patul scârţâind din nou. Ascultă ticăitul ceasului. În ultimele două nopţi, Baxter pusese ceasul să sune la un interval de două ore, începând de la unu şi jumătate. Acum era unu fără un sfert, deci avea timp, numai dacă, bineînţeles, nu pusese alarmă la altă oră în această noapte. N-avea de unde să ştie,

dar trebuia să aştepte până când era sigură că el adormise.

Lăsă să se scurgă ceva timp, cam douăzeci de minute. Îşi imaginã, apoi i se păru că-l aude sforăind. Se lăsă pe podea, luă vătraiul de sub covoraş şi începu munca.

Unul dintre câini latră, dar o singură dată, apoi o pală de vânt zgâlţâi un ochi de geam, un curent suflă cenuşa prin ecranul protector fin din faţa şemineului şi tăciunii trosniră. Orice sunet, orice geamăt al casei, o făcea să tresară şi inima să-i bată cu putere.

În timp ce deşuruba pironul, se lăsă purtată de gânduri imaginându-se liberă. Va avea încă acele cătuşe legate de picioare, dar va putea să meargă. Ştia locul unde se află în bucătărie cheile de la maşină; tot ce trebuia să facă era să le ia, să se înfăşoare în pătură, să deschidă uşa de sticlă dinspre platformă şi să coboare treptele. Îşi aminti ceea ce-i spusese el despre capcanele pentru urşi, aşa că ştia că trebuie, înspre capătul scării, să sară peste balustradă, să se ducă pe lângă casă, unde era parcată maşina, să se urce în ea şi s-o pornească. În câteva secunde, ar ajunge la drumul forestier. Se întrebă dacă el ar trage în maşină, dacă ar avea ocazia. Se gândi la ce-i spusese el despre camuflarea capătului drumului şi se întrebă dacă maşina, cu tracţiune pe patru roţi, ar putea să străbată porţiunea aceea. Niciuna dintre aceste întrebări n-ar mai avea importanţă, dacă ea s-ar duce, pur şi simplu, în dormitor şi i-ar zdrobi capul cu vătraiul, apoi s-ar îmbrăca şi ar chema poliţia.

Cântări în mână greutatea vătraiului. Actul însuşi ar fi simplu, mai simplu decât fuga. Dar, dacă n-a putut să-l omoare când se aflau amândoi faţă în faţă, înarmaţi, cum ar putea s-o facă în timp ce el dormea? Încă un centimetru, încă vreo câteva minute şi va fi liberă.

Capitolul 42

Keith şi Billy îşi făcură drum prin pădurea de pini şi se opriră la marginea luminişului, în spatele casei. Keith îşi propti capătul arbaletei în piept şi trase de arcul acesteia până îl prinse în cârligul trăgaciului. Potrivi în canelură una dintre săgeţile scurte, îngenunche lângă un pin şi, folosindu-se de trunchiul acestuia ca să-şi stabilizeze ţinta, se uită prin luneta arbaletei.

Cam la cincizeci şi cinci de metri depărtare, plimbându-se prin luminişul luminat de lună, se afla ciobănescul german. Keith observă că animalul nu se deplasa pe o sârmă, ci era priponit de un stâlp, cu o lesă lungă. Keith aşteptă, sperând că dulăul o să se apropie sau, cel puţin, o să se oprească pe loc vreo câteva secunde, dar acesta continuă să se plimbe la întâmplare. Keith aşteptă şi privi. Billy fixă binoclul asupra casei şi şopti:

— Aici e-n regulă.

În cele din urmă, ciobănescul se opri din mers la vreo treizeci şi cinci de metri distanţă şi-şi înălţă capul, ca şi cum ascultă ceva. Era o lovitură din profil şi Keith ţinti spre partea laterală din faţă a câinelui, sperând să-i nimerească inimă sau plămânii. Apăsă pe trăgaci şi săgeata ţâşni din arbaletă.

Keith nu putu să vadă unde se duse aceasta, dar ea nu lovi câinele. Însă animalul auzi aripioarele săgeţii trecând pe lângă el şi scoase un lătrat scurt, confuz, apoi începu să alerge primprejur. Keith trase iarăşi coarda şi potrivi altă săgeată.

— Încă nicio mişcare, şopti Billy.

Keith se ridică, se trase înadins mai aproape, iar săgeata intră în pământ cam la optsprezece metri depărtare. Ciobănescul o auzi şi veni în goană direct spre ea în timp ce Keith trase coarda, potrivi altă săgeată şi ţinti prin lunetă. Câinele se opri brusc şi mirosi aripioarele făcute din pene. Keith

apăsă pe trăgaci şi putu să vadă cu adevărat săgeata trecând prin capul ciobănescului german. Era convins că animalul murise înainte să atingă pământul. Îl bătu pe Billy pe umăr.

— Unu doborât. Să mergem.

Keith puse pe umăr puşca M-16 şi luă arbaleta în mână, iar Billy veni cu arma M-14 pe umăr şi cu cea de vânătoare în mână. Împreună începură să meargă prin pădurea de pini spre ceilalţi doi câini.

Le trebui peste douăzeci de minute să străbată pădurea întunecată din jurul perimetrului luminişului. Traversară în fugă drumul forestier şi continuară să meargă în semicerc printre pini, spre lac.

Se opriră într-un loc de unde puteau să vadă lacul. Luna se afla acum aproape în spatele copacilor, iar lacul arăta mult mai întunecat. Keith socoti că le mai rămăseseră doar câteva minute de lumină bună. În zonă se găseau câţiva pini doborâţi, tăiaţi se pare pentru lărgirea luminişului, şi se folosi de marginea unui trunchi retezat ca să sprijine arbaleta. Cercetă prin lunetă şi văzu labradorul legat de suportul de sârmă, la vreo optsprezece metri depărtare, aşezat pe labele din spate şi privind lacul.

Billy se uită la casă prin lunetă puştii. Avea o vedere oblică asupra uşii glisante de sticlă de pe veranda din faţă.

— Casa este liniştită, şopti. Mută luneta şi descoperi câinele de aport auriu. Al treilea câine doarme.

Keith fixă ţinta lunetei pe coasta stângă a labradorului. Câinele îşi înălţă capul şi căscă. Keith apăsă pe trăgaci. În afară de vibraţia coardei nu mai fu alt sunet când săgeata zbură. O secundă mai târziu, câinele tresări convulsiv, scoase un sunet scurt, surprins la jumătatea căscatului şi se rostogoli într-o parte. Scheună încet câteva secunde, apoi amuţi.

Keith se rostogoli şi el pe spate şi cu patul arbaletei pe piept trase iarăşi coarda în timp ce Billy îi înmâna o altă săgeată din tolbă. Keith o potrivi, apoi sări în picioare. Doi câini fiind morţi, liniştea absolută nu era atât de importantă ca viteza. Observă că ceasul arăta ora unu şi douăzeci şi opt de minute.

Părăsi adăpostul copacilor şi se îndreptă spre animalul încolăcit pe pământ, aparent adormit, cam la cincizeci de metri depărtare. Ajunse la optsprezece metri de el înainte ca acesta să se trezească şi să sară în picioare. Keith trase şi, înainte chiar să vadă dacă săgeata a lovit sau nu câinele, aruncă arbaleta şi sprintă spre animal, scoţându-şi cuţitul în timp ce fugea.

Câinele scheună şi încercă să alerge spre Keith, dar săgeata îi străpunsese coapsa şi se poticni. Când animalul privi înapoi, să vadă ce se întâmplă, Keith ateriza pe el cu amândoi genunchii, rupându-i şira spinării, şi în aceeaşi clipă apucându-l de bot, ca să i-l ţină închis în timp ce-i tăie gâtul. Simţi câinele mişcându-se spasmodic, cu sângele curgându-i din gâtlejul secţionat. Câteva secunde mai târziu, corpul animalului se înmuie.

Keith aruncă o privire spre casă, acum la o sută de metri depărtare. Nu mai exista nimic între el şi casă – nici câinii care să-l prevină pe Baxter, dar nici vreun adăpost sau vreun ascunziş pentru sine. Doar o sută de metri de spaţiu deschis. Luminişul era întunecat, dar nu atât de întunecat cât avea să fie peste câteva minute, când luna avea să se ascundă în spatele pinilor. Keith ştia că ar trebui să aştepte conform planului. Dar acum era pregătit psihic, adrenalina pompa, vărsase sânge şi era mai pregătit ca niciodată.

Billy se mutase într-un loc ascuns între copacii din spatele lui Keith, într-un unghi uşor faţă de uşa glisantă de sticlă, astfel încât să poată să-l acopere pe Keith, fără ca acesta să se afle direct pe linia de foc. Billy şopti tare:

— Keith, întoarce-te sau mişcă-te. Nu poţi să rămâi acolo.

Keith se răsuci spre Billy şi-i făcu semn cu degetul mare ridicat în sus.

— Du-te, te acopăr. Noroc, zise Billy.

Keith se întoarse spre casă şi, fără să ezite, începu să alerge pe cei o sută de metri de spaţiu deschis. Nu voia să fie încetinit şi nu avea nevoie de puşcă, aşa că luă cu el numai revolverul de poliţie şi cuţitul de vânătoare.

Optzeci de metri, încă zece secunde şi va fi pe treptele spre verandă. Îşi concentră privirea asupra uşilor glisante întunecate.

Şaizeci de metri. Se simţea foarte expus, foarte descoperit gonind prin câmpul deschis, şi ştia că, dacă Baxter ar ieşi în acel moment pe uşă, cu puşca cu lunetă în infraroşu, acesta nici măcar n-ar trebui să se grăbească să tragă, ci ar avea chiar timp să zâmbească şi să spună ceva neplăcut. Keith spera că Billy Marlon era un bun ţintaş.

Cliff Baxter, trezit de ceas, se sculase din pat şi, tot dezbrăcat, intră în camera de zi şi aprinse veioza. Căra pe umăr centura de la pistol şi tocul şi purta vestă antiglonţ, dar nu avea cu el arma AK-47 sau puşca de vânătoare.

Annie era îngenuncheată pe podea în faţa balansoarului, cu gleznele încătuşate în spatele ei. Între coapse ţinea strâns vătraiul al cărui capăt îi ieşea dintre tălpi sub balansoar, nefiind vizibil pentru Baxter.

— De ce stai în genunchi acolo în întuneric? întrebă el.

— Nu puteam să dorm în balansoar. Am să stau întinsă pe podea.

— Zău? Se duse spre uşa glisantă de sticlă. O să trezesc câinii. Îşi scoase pistolul, descuie uşa şi o deschise doar cât să îndrepte în sus pistolul şi să tragă o dată. Începu să o închidă, dar rămase nemişcat şi ascultă. Câinii nu lătrau.

Billy Marlon se uita prin lunetă armei M-14 acoperind fuga lui Keith de-a curmezişul luminişului deschis, cu ţinta fixată asupra uşii de sticlă.

Brusc în casă se aprinse o lumină şi câteva secunde mai târziu văzu o siluetă la uşă, luminată din spate, însă nu putea fi sigur că e Baxter. Uşa păru să se mişte şi Billy auzi o împuşcătura, dar înainte să poată apăsa pe trăgaci, silueta dispăru. „La dracu!" Îl văzu pe Keith intrând în vizorul lunetei, încă alergând. „Bine, bravo." Apoi, la câţiva metri de baza scării, Keith coti şi Billy nu-l mai văzu. „Ce naiba?"

Billy Marlon rămase pe loc o secundă, confuz, furios pe sine şi simţind că, într-un fel, îl abandonase pe Keith. Nimic pe lume nu provoca o mai mare frustrare ca o lovitură nedată, ca o ţintă neatinsă. Coborî puşca şi, fără să se gândească prea mult, începu să alerge spre casă prin spaţiul deschis.

Treizeci de metri, încă patru sau cinci secunde. Keith ridică privirea şi văzu o lumină aprinzându-se în casă. Nu încetini şi nu-şi întrerupse mersul rapid, ci îşi continuă drumul.

Douăzeci de metri. Brusc, la uşa de sticlă apăru o siluetă luminată din spate şi lui Keith i se păru că vede uşa deschizându-se. Se hotărî pe moment şi schimbă direcţia alergând sub veranda în contrafişă, oprindu-se brusc lângă una dintre coloanele din blocuri de beton care susţineau casa. Răsună o împuşcătură. Keith se lipi cu spatele de coloană şi îndreptă pistolul în sus. Lumina din casă se strecura slab printre scândurile verandei. Keith continuă să ţină revolverul îndreptat în sus, aşteptând o umbră sau o mişcare pe veranda de deasupra lui, dar nu văzu şi nu auzi nimic. O secundă mai târziu uşa se închise cu un sunet înfundat.

Keith era destul de sigur că la uşă fusese Baxter şi că acesta nu-l auzise sau nu-l văzuse apropiindu-se de casă, altfel n-ar fi aprins lumina. Baxter alesese doar acel moment nepotrivit ca să-şi scoale câinii cu o împuşcătură şi câinii nu răspunseseră. Nici nu vor mai răspunde vreodată. Cliff Baxter ştia că are oaspeţi.

Cliff Baxter încuie uşa de sticlă şi făcu un pas mare îndepărtându-se, cu spatele la rastel. Rămase complet nemişcat, cu pistolul automat Glock de 9 milimetri al lui Keith aţintit spre uşă. Aruncă o privire înapoi spre veioza aflată la vreo şase metri depărtare. Ar fi vrut să o stingă, dar nu voia să se mişte. Ascultă.

Continuă să-şi repete că nimeni nu putea să-i omoare pe toţi cei trei câini, că nu erau morţi, că împuşcătura nu-i trezise. Dar asta nu era posibil. „La dracu."

Se uită la nevastă-sa îngenuncheată pe podea şi ochii lor se întâlniră. Annie îi susţinu privirea şi recunoscu acea expresie de pe faţa lui ca atunci când ea îndreptase arma de vânătoare spre el. Voia să zâmbească, să-l privească superior, să spună ceva, dar simţise că moartea era pe aproape şi nu ştia a cui.

Baxter luă o cheie de pe lanţul din jurul gâtului şi descuie rastelul. Scoase puşca Sako, puse în funcţiune luneta electronică cu raze infraroşii şi comută siguranţa pe poziţia de tragere.

Keith rămase nemişcat, lipit de coloană de beton, cu revolverul încă îndreptat în sus spre verandă. În spatele lui se afla spaţiul de garare deschis unde era parcată maşina şi deasupra garajului era casa. Ascultă eventualii paşi din casă, dar nu auzi nimic.

Aruncă o privire spre locul unde îl lăsase pe Billy Marlon lângă marginea luminişului unde zăcea mort câinele de aport. Luna se strecurase în

spatele pinilor lăsând luminişul aproape în beznă totală.

Se întrebă de ce Billy nu trăsese, dar era bucuros că n-o făcuse. Probabil că totul se petrecuse prea repede ca să reacţioneze sau se gândise că Keith o să deschidă focul şi o să urce scările în fugă intrând în linia de foc a lui Billy. În orice caz, Baxter era în alertă totală, Billy se afla la o sută de metri depărtare, dincolo de luminiş, iar Keith stătea sub picioarele lui Baxter, poate la nici trei metri de el. Ar fi preferat şi ar fi trebuit să fie pe verandă, dar era destul de sigur că Baxter nu ştia că el se află acolo. Tot ce trebuia acum să facă era să aştepte până când Baxter se hotăra că trebuie să iasă afară cu luneta cu infraroşii şi să se ocupe de problemă.

Auzi un sunet şi se întoarse spre luminişul întunecat. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că se mişca ceva acolo, apoi îl văzu pe Billy Marlon alergând spre casă cât putea de repede.

„Să-l ia naiba.” Keith era furios că Billy nu executa ordinele, dar nici nu-şi închipuise vreodată că Billy Marlon o s-o facă. Îl privi pe Billy străbătând foarte repede spaţiul deschis, cu puşca la şold, gata să tragă, ca un infanterist care atacă o poziţie inamică.

Keith nu putea să-l acopere pe Marlon, dar încercă să-i facă semn să cotească şi să vină sub casă. Dar Billy era concentrat asupra ţintei lui spre treptele verandei. Billy Marlon îl voia pe Cliff Baxter şi asta era tot ce avea în minte în acel moment.

Cliff Baxter analiză rapid situaţia. Nu avea cum să ştie când fuseseră reduşi la tăcere câinii şi nici cine o făcuse, dar avea în minte un suspect foarte bun. Fără câini nu primea nicio avertizare prealabilă şi n-avea idee unde se afla Keith Landry în acel moment. Simţi transpiraţia formându-i-se pe frunte şi alunecându-i pe faţă. „La dracu.” Se

pregătea să străbată camera şi să stingă lampa când i se păru că aude ceva afară – sunetul făcut de cineva care alerga, apropiindu-se.

Billy Marlon se afla la mai puţin de trei metri de trepte şi nu intenţiona deloc să schimbe direcţia şi să se alăture lui Keith sub verandă. Keith nu avea de ales acum, trebuia să iasă de la adăpost şi să-l urmeze pe Billy Marlon pe scări, deşi nu ştia ce aveau să facă acolo sus. Îşi închipuia însă că Billy o să spargă uşa de sticlă cu patul armei şi că de acolo o să improvizeze ceva.

Începu să iasă de sub verandă în timp ce Marlon străbătea cu paşi mari cei doi metri sau mai puţin până la prima treaptă. Keith văzu prea târziu cele patru cuie de lemn băgate în pământ la baza scării. Piciorul lui Billy călca pe ceea ce părea a fi teren solid, dar care era în realitate o bucată de pânză sau plastic, ţinută la colţuri de cuiele de lemn şi acoperită cu un strat subţire de pământ.

Keith privi şi văzu totul ca într-o mişcare cu încetinitorul: privirea surprinsă a lui Billy când pământul de sub el cedă şi căderea lui înăuntru. Keith se aştepta să-l vadă prăbuşindu-se în adânc, aşa cum făceau oamenii în Vietnam când se prăbuşeau într-o groapă punji, adâncă şi erau străbătuţi de ţepuşe ascuţite de bambus. Dar Marlon se opri la înălţimea genunchiului cu piciorul prins într-o gaură adâncă, conică. Keith auzi un pocnet metalic scurt, urmat de sunetul dezgustător al unui trosnet, apoi de urletul ascuţit, pătrunzător al lui Billy.

Keith îngheţă acolo unde se afla, la marginea verandei, la câţiva zeci de metri de Billy. Uşa de sticlă de deasupra lui se deschise.

Baxter auzi pocnetul făcut de închiderea capcanei pentru urşi, urmat de urlet, şi deschise uşa, lăsând ţipetele să pătrundă în cameră.

— Te-am prins! Te-am prins! răcni.

Silueta de la baza scărilor se zvârcolea de durere, dar ţinea încă strâns în mână puşca. Într-o clipă Baxter recunoscu că nu era Landry şi strigă:

— Cine dracu'… Marlon! Rahatule!

Baxter, încă în cadrul uşii, îl ochi pe Marlon. Billy Marlon, ţinând încă arma cu o mână şi contorsionându-se de durere, reuşi să tragă o singură lovitură de la şold în acelaşi timp cu Baxter. Focul de armă al lui Billy nimeri undeva sus intrând în peretele de lemn de deasupra capului lui Baxter. Glonţul lui Baxter se duse acolo unde fusese ţintit, adică în inima lui Billy Marlon. Aproape în acelaşi timp, Keith trase trei focuri scurte prin scândurile de lemn spre locul unde bănuia că Baxter stătea în cadrul uşii. O lovitură sfărâma uşa de sticlă, o alta zgârie antebraţul lui Baxter şi a treia îl lovi în piept tăindu-i respiraţia şi azvârlindu-l înapoi prin uşa deschisă unde îl aruncă jos.

Annie ţipă.

Baxter se ridică cu greu în picioare ţinând încă puşca în mână.

Keith îl auzi pe Baxter căzând pe podea, ieşi în goană de sub verandă, înşfăca balustrada şi ocoli groapa în care Billy zăcea mort cu pistolul îndreptat spre uşă, urcă din trei paşi treptele şi, în lumina slabă din cameră, nezărindu-l pe Baxter pe jos sau oriunde altundeva, sări peste verandă şi plonjă prin uşa deschisă, rostogolindu-se spre partea dreaptă până în spatele canapelei lungi, măturând camera cu pistolul. Rămase întins acolo, se uită şi ascultă, dar nu văzu pe nimeni şi nu auzi nimic. Unica lampă încă lumină slab de undeva, la celălalt capăt al camerei, aruncând umbre lungi spre locul unde stătea el. Canapeaua îl împiedica să vadă camera înspre şemineu, dar putea observa coşul de piatră înălţându-se spre tavanul înalt, asemenea celui de catedrală, şi remarcă, la zece metri depărtare, capul cenuşiu de lup ce domina încăperea.

Rămase pe spate, nemişcat, cu pistolul pregătit, controlându-şi respiraţia şi încercând să-şi dea seama, din câte putea să vadă, de organizarea marii camere. Era destul de sigur că-l nimerise pe Baxter, dar, după sunetul greu făcut de prăbuşirea acestuia pe podea, Keith socoti că Baxter avea pe el vestă antiglonţ. Lovitură îl doborâse din picioare şi el se târâse din faţa uşii. S-ar putea ca Baxter să fie rănit, îşi zise, dar un glonţ de calibru 38, care trecuse printr-o scândură şi lovise vestă antiglonţ nu îl rănise prea grav.

Keith nu putea să vadă mult dincolo de canapea şi celelalte mobile, aşa că se furişă câţiva centimetri spre perete. Ochii şi capul lui cercetau continuu camera, de la stânga la dreapta, în timp ce pistolul se mişca de la dreapta la stânga. Keith se baza pe vederea lui periferică şi pe auz, ca să supravegheze ceea ce nu se află momentan în raza lui vizuală, şi avea încredere în instinctul lui de a trage în orice mişca. Nu ştia cine avea să facă prima mişcare, dar era destul de sigur că pe tabla de joc nu mai rămăseseră multe mutări de făcut.

Prin faţa ochilor îi trecură în viteză imagini ale lui Billy Marlon – Billy la bar în cârciumă *La John*, Billy întrebându-l dacă poate să-l însoţească, Billy în camionetă în drumul spre acest loc, Billy stând cu el în pădurea întunecată… Billy zvârcolindu-se în agonie în groapa aceea. Billy mort.

Keith se gândi, de asemenea, la Annie. Ştia că era acolo, nu foarte departe şi ea ştia că el se află în cameră.

Se hotărî să facă el prima mişcare, nu din furie sau mândrie, ci bazându-se pe presupunerea că Baxter ştia că este cineva în cameră şi ştia cu aproximaţie unde se găseşte acea persoană, în timp ce Keith n-avea idee unde se află Baxter. Începu să se ridice într-un genunchi când auzi o voce de femeie din direcţia şemineului spunând:

— E în colţul îndepărtat din dreapta, ghemuit, şi are pistol.

Înainte ca ea să termine, Keith se ridică rapid într-un genunchi, ţinti peste spătarul canapelei şi trase două focuri spre Baxter care se adăpostise în spatele unui scrin de lemn.

După aceea se ascunse iarăşi după canapea şi se rostogoli spre dreapta, spre perete, în timp ce două gloanţe de răspuns sfâşiară sofaua.

Keith rămase nemişcat în spatele scaunului tapiţat. În cele două secunde cât îi luase să tragă, o zărise pe Annie în stânga lui, îngenuncheată pe podea lângă şemineu, goală. Era sigur că şi ea îl văzuse.

Era convins că cel puţin o lovitură îl nimerise pe Baxter, dar din nou acesta fusese salvat de vestă antiglonţ. Keith nu era prea încântat de revolverul Smith & Wesson modelul 10 pentru poliţie, folosit de oamenii lui Baxter, în special nu în această situaţie când, cu un singur glonţ rămas, nu putea să rişte să deschidă butoiaşul, să scoată cartuşele folosite şi să-l reîncarce cartuş cu cartuş.

Se întrebă dacă Baxter folosea Glock-ul lui, care avea o magazie de şaptesprezece cartuşe cu încărcare rapidă. Oricum, n-avea importantă, căci, după cum bănuia Keith, Baxter ştia sigur că era el, jocul de numărare a schimburilor de focuri avea să fie scurtat

Ca şi cum îi citise gândurile, Baxter strigă:

— Nu trage, Landry. Stau chiar în spatele ei. Am un pistol îndreptat spre capul ei. Aşa că ridică-te acolo unde eşti, cu mâinile sus.

Keith bănuise că asta va urma, fiindcă îl cunoştea pe Baxter. Observă că vocea lui Baxter nu tremura, deşi nu era complet calmă, chiar dacă totul era în favoarea lui.

— Vreau să-ţi văd întâi mâinile goale.

Keith mai avea doar o alternativă pe care Baxter i-o dăduse când trăsese. Făcu pe mortul. Trecură câteva secunde şi Baxter strigă:

— Hei, tâmpitule! Vrei să moară? Ridică-te ca un bărbat sau o să-i zbor creierii ei afurisiţi. Nu glumesc.

Keith auzi vocea lui Annie zicând:

— N-o face, Keith… Urmată de sunetul puternic al unei palme şi de un strigăt de durere. Baxter ţipă din nou:

— Hei, eroule, ai cinci secunde, apoi moare. Unu!

Keith nu credea că Baxter avea s-o omoare şi existau o mulţime de motive pentru asta – nu în ultimul rând faptul că Baxter nu voia să-şi piardă scutul uman.

— Doi!

Keith ştia că, dacă se ridică, nu se putea aştepta la o moarte rapidă. Ţinând pistolul aproape de corp, ca să înăbuşe sunetul, deschise butoiaşul şi scoase cele cinci cartuşe folosite.

— Trei!

Keith începu să umple în tăcere încărcătorul gol.

— Patru! Jur pe Dumnezeu, Landry, că, dacă nu te ridici, ea moare.

Annie strigă:

— Nu! N-o face…

O altă palmă şi un alt strigăt de durere, timp în care Keith închise rapid butoiaşul.

— Cinci! Bine, o încasează.

Keith îşi ţinu respiraţia şi încercă să se calmeze. Voia să se ridice, să ţipe, să tragă, să-l lase pe Baxter să pună mâna pe el, să facă orice în acea fracţiune de secundă, în afară de ceea ce ştia că trebuie să facă, adică nimic.

Urmă o tăcere lungă în cameră, apoi Baxter spuse:

— Hei! Eşti mort sau faci pe mortu'?

Keith expiră şi zâmbi. „Vino şi vezi."

— Pot să aştept toată noaptea asta afurisită, Landry.

„Şi eu la fel…" Keith aşteptă. Un lucru pe care credea că se putea baza era că Annie avea să-i

spună dacă Baxter se deplasa spre el. Ostatica lui Baxter, scutul lui, era totodată şi problema lui. Dar se pare că Baxter se gândise deja la asta, fiindcă lumina se stinse brusc şi camera rămase în întuneric. Era atât de linişte în marea încăpere, încât Keith putea să audă ticăitul ceasului de pe poliţa căminului, la zece metri depărtare. Îl auzi pe Baxter spunându-i:

— Unul din noi are o lunetă cu infraroşii şi unul n-are. Ghici cine poate să vadă în întuneric.

Keith auzi podeaua scârţâind în cealaltă parte a camerei, apoi din nou, de data asta mai aproape, după care scârţâitul se opri.

Şi-l imagină pe Baxter stând acum în mijlocul camerei, cercetând podeaua, pereţii, mobila, cu luneta lui de noapte montată pe puşcă. Jocul era aproape terminat şi lui Keith îi mai rămăseseră doar două mişcări posibile – să se ridice şi să tragă în întuneric sau să facă pe mortul.

Îşi deplasă mâna dreaptă cu revolverul sub fund ca şi cum căzuse mort pe antebraţ. Cu mâna stângă scoase cuţitul şi se tăie pe frunte apoi se mânji cu sânge pe faţă şi pe ochiul stâng. Strecură cuţitul în buzunar şi rămase cu ambii ochi deschişi, privind ţintă, ca mort, spre tavanul nevăzut de deasupra lui. Îl auzi iarăşi pe Baxter mişcându-se, foarte aproape acum, de cealaltă parte a canapelei lungi. Baxter zise:

— Măi… deci nu te *prefaci.*

Keith nu putea să-l vadă cu adevărat, dar îi simţi prezenţa conturându-se deasupra lui şi, după voce, ştia că Baxter se afla cam la trei metri depărtare şi că, de la această distanţă mică, imaginea prin infraroşu era prea ceţoasă ca să se poată detecta vreun semn de viaţă. Cu toate acestea, Keith nu respiră, rămase cu pleoapele nemişcate şi cu globii oculari măriţi în orbite. Dar nu putea să împiedice broboanele de sudoare să i se formeze pe buza superioară. Avea senzaţia, sentimentul că luneta cu raze infraroşii îi sfredelea faţa şi că gura ţevii

puştii era aţintită asupra gâtului lui. Undeva, în cealaltă parte a camerei, o auzi pe Annie plângând cu suspine. Baxter zise:

— Hei, Landry. Faci pe mortu' cu mine?

Keith ştia că trebuia să-l împuşte în cap pe Baxter, dar asta nu era posibil în întuneric. Tot ce spera să reuşească era o lovitură în vestă antiglonţ care l-ar putea dărâma pe Baxter din picioare, apoi el ar folosi cuţitul.

— Sper, pentru Dumnezeu, că nu eşti mort, rahatule. Vreau să simţi asta.

Keith înţelese că următorul lucru care avea să se întâmple va fi că Baxter îl va împuşca în picior sau în vintre şi ştia că trebuia să acţioneze în acel moment. Scoase brusc pistolul cu mâna liberă şi trase de trei ori, în sus şi spre dreapta, de unde auzise că vine vocea lui Baxter, apoi se rostogoli, trase iarăşi de trei ori, după care se opri brusc lângă peretele de lângă uşa de sticlă sfărâmată. Privi ţintă în întuneric şi aşteptă.

Nu-l auzi pe Baxter urlând de durere, nu auzi gloanţele lovindu-se de vestă antiglonţ şi nu auzi sunetul căderii unui om. Îşi dădu seama că Baxter trebuie să se fi mutat sau să se fi ghemuit după ce vorbise şi, înainte că Keith să tragă, Baxter făcuse o mişcare deşteaptă. Keith făcuse o mişcare fatală. Auzi vocea lui Baxter venind dintr-alt loc, spunând:

— Adio, fraiere…

În locul exploziei armei lui Baxter trăgând în el, Keith auzi un sunet înfundat N-avea idee ce se întâmplase, dar asta însemna că el nu murise, aşa că sări în picioare aruncându-se înspre canapea cu cuţitul în mână. Se ciocni de sofa şi lovi înainte cu cuţitul, apoi ceva se lovi de picioarele lui căzând pe podea şi scoţând un alt sunet înfundat.

În camera întunecată nu se mai auzi nimic, apoi Keith distinse un geamăt, după care veioza de lângă canapea se aprinse. Îi trebui o secundă ca

ochii să i se obişnuiască cu lumina, dar nici chiar atunci nu înţelegea complet ceea ce vedea.

Baxter era îngenuncheat pe canapea în faţa lui, prăbuşit peste spătar, cu capul şi braţele goale bălăbănindu-se spre Keith. Baxter purta o vestă groasă, cenuşie, de nailon, şi Keith văzu că-i curge sânge din braţul stâng unde – bănuia el – unul dintre gloanţele lui îl zgâriase. Se uită în ochii lui Baxter care erau deschişi şi aţintiţi asupra lui. Keith, cu cuţitul încă în mână, privi în jos la picioarele lui, văzu puşca cu lunetă zăcând pe podea şi-şi dădu seama că asta se lovise de picioarele lui. Ştia că nu îl atinsese pe Baxter cu cuţitul, totuşi Baxter sângera acum pe gură.

Keith era conştient că Annie se afla în stânga lui, stând foarte dreaptă, ochii ei la milioane de kilometri depărtare, cu mână dreaptă încă pe întrerupătorul lămpii. Apoi observă vătraiul din mână ei stângă ce-i atârna pe lângă corp. Nu se uita la el, ci privea ţintă ceafa lui Cliff Baxter.

Baxter gemu. Capul îi atârna într-o parte, sângele încă i se prelingea din gură.

Keith se uită înapoi la Annie. Nu zise nimic şi nu făcu nicio mişcare, ci continuă s-o privească până când ea se întoarse spre el. Între ei se afla canapeaua, dar Keith ridică braţul, întinzându-se peste Baxter, şi îi făcu semn să-i dea vătraiul. Acum observă cătuşele de fier din jurul gleznelor ei. Îi făcu iarăşi semn să-i dea vătraiul, dar Annie scutură din cap.

Cliff Baxter gemu din nou şi Keith se uită la el. Sângele îi alunecă pe gât, şi Keith i se adresă, dar ca să audă Annie:

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta. Ştii asta.

Baxter îşi înălţă capul şi, conştient încă, îl privi pe Keith şi rosti:

— Du-te dracului…

Încercă să se ridice şi să se întoarcă, mişcându-şi capul şi ochii prin cameră.

— Annie, Annie, eu…

Ea ridică vătraiul într-un arc larg deasupra capului şi-l lăsă cu putere asupra capului soţului ei, răsturnându-l peste canapea.

Keith auzi craniul trosnind şi văzu cum ochii lui Baxter ies din orbite, sângele curgându-i pe nas. Keith nu fu deloc surprins de a doua lovitură, fatală – era sigur că ea ştia mult mai bine decât oricine altcineva ce făcea şi de ce.

Annie lăsă vătraiul să cadă şi se uită la Keith.

— Gata… totul s-a terminat, zise el.

Continuă să-i vorbească blând în timp ce înconjură canapeaua. Ea făcu un pas ezitant spre el, apoi unul mai mare, dar lanţul se întinse şi se împiedică. Keith o prinse de braţe şi o duse încet la un scaun făcând-o să se aşeze, îşi scoase cămaşa, i-o aşeză în jurul umerilor şi-i puse mâna pe obraz.

— Linişteşte-te.

Se îndepărtă de ea şi ridică vătraiul. Făcu un pas mare spre sofa şi lovi cu toată puterea capul deja zdrobit al lui Baxter. Observă faptul, lipsit de importanţă, că Baxter era în chiloţi, că pielea îi era palidă şi că sfincterul i se relaxase. Aruncă vătraiul pe podea şi se întoarse spre Annie.

— L-am omorât, rosti calm. Ea nu răspunse. El repetă.

— Annie, l-am omorât. E mort. S-a terminat

Ea îl privi. Keith îngenunche în faţa ei şi-i luă mâinile care erau reci şi umede.

— Totul s-a sfârşit, continuă el. O să-ţi fie bine. Acum o să ne întoarcem în Spencerville.

Ea dădu din cap cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Mulţumesc.

Nu era momentul potrivit, gândi Keith, să-i mulţumească el ei, pentru că îi salvase viaţa, deoarece voia să stabilească un alt curs al evenimentelor în mintea ei. Îi frecă mâinile şi o întrebă:

— Eşti rănită?

— Nu. Annie îi atinse faţa acolo unde sângele era încă neînchegat de la tăietura de cuţit. *Tu* eşti rănit.

— Nu am nimic.

Văzu o vânătaie pe faţa ei şi altele pe picioare. Privirea-i părea normală, deşi pielea îi era palidă şi rece. În timp ce o ţine de mâini, îi simţi pulsul bătând repede, dar regulat

— Eşti bine. Eşti rezistentă.

Ea ignoră această remarcă şi spuse:

— Are cheile legate de gât. Vreau să dau astea jos. Scutură cătuşele din jurul gleznelor. Vreau să le dau jos.

Keith îi zâmbi.

— Bineînţeles.

Se ridică, se duse la cadavrul lui Baxter şi smulse lanţul de chei de la gâtul însângerat al acestuia, îngenunche iarăşi în faţa lui Annie şi, în timp ce încercă câteva chei, observă lacătul atârnând de lanţ şi verigă lacătului trecând prin marele inel al pironului. O întrebă:

— Cum ai reuşit asta?

— L-am deşurubat cu vătraiul.

El dădu din cap. Îi desfăcu cătuşele de la picioare şi-i frecă gleznele.

— E bine?

— Da.

— Hai să te îmbraci şi să plecăm de aici.

Annie nu părea să vrea să se mişte, dar apoi se uită la Baxter mort, prăbuşit peste spătarul canapelei.

— Da, vreau să plec de aici. Ajută-mă să mă ridic.

Keith se sculă în picioare şi o ajută să se ridice, întorcând-o cu spatele la cadavru. Merseră împreună, el înconjurând-o cu braţul, ea îndreptându-se spre hol, cu cămaşa lui pe umeri. Annie se opri şi se îndepărtă de el.

— Pot s-o fac singură. Aşteaptă-mă aici. O să mă îmbrac în câteva minute.

— Te aştept.

Annie ezită un moment, apoi îl privi şi întrebă:

— A mai fost cineva afară, nu-i aşa?

— Da. Billy Marlon.

— E mort?

— Da.

— Îmi pare rău.

— Nu-i vina ta.

Ea se uită la Cliff Baxter, apoi la Keith şi zise:

— Eu l-am omorât.

El nu răspunse. Annie îi puse mâna pe obraz şi-l privi în ochi mult timp, apoi rosti:

— Ştiam că vei veni.

— Aşa ţi-am spus.

— Ei bine… sper să crezi că a meritat.

Keith îi zâmbi şi o sărută.

— La ce sunt buni prietenii?

Capitolul 43

Camioneta lui Billy Marlon rula pe Route 127, spre sud. Când Annie şi Keith ajunseră la graniţa statului Ohio, zorii zilei se revărsau peste câmpurile şi pajiştile îngheţate. Keith îi aruncă o privire lui Annie şi zise:

— De ce nu încerci să dormi puţin?

— Vreau să stau trează şi să mă uit la tine.

El zâmbi.

— Am arătat şi mai bine.

— Arăţi minunat.

— Şi tu la fel.

De fapt, ştia că niciunul din ei nu arăta prea bine, dar se machiase puţin şi era îmbrăcată cu blugi şi un pulover alb, pe gât, din lână. Ea îi curăţase şi-i bandajase rana de cuţit, dar niciunul din ei nu dorise să rămână la cabană cât să facă un duş, ea să împacheteze ceva, iar el să ia vreo armă. Existase un fel de consens tacit între ei ca să lase totul în urmă şi să plece din acea casă a groazei.

— Înainte să vin la cabană, zise Keith, am intrat la tine în casă ca să caut indicii. Am vrut să ştii asta.

— Foarte bine. Annie zâmbi din nou. Eşti atât de domn. Era totul curat?

— E o casă drăguţă. Ai rămas tot o maniacă a ordinii.

— E un porc acolo care încearcă să iasă.

— Bine.

Un timp merseră în tăcere, iar când vorbiră, nu amintiră aproape nimic despre ultimele trei zile. În cea mai mare parte a drumului, ea îl ţinuse de mână, chiar şi când el folosea schimbătorul de viteze. Acest lucru îi reaminti lui Keith de perioada liceului, de momentele când nu putea să folosească maşina familiei şi trebuia s-o ia cu camioneta de fermă, iar ea îşi ţinea mâna pe a lui când schimba vitezele.

— O să fie o zi frumoasă, zise Keith.

— Da îmi place să văd răsăritul soarelui. Mai ales pe acesta.

— Aşa e.

— Billy Marlon mi-a spus, zise el câteva minute mai târziu, că întotdeauna ai fost drăguţă cu el. Îţi era recunoscător pentru asta.

Ea nu răspunse.

— A vrut să facă ceea ce-a făcut, continuă Keith. Avea nişte conturi de reglat

— Ştiu. Ştiu de nevastă-sa.

Keith dădu din cap. Annie zise:

— Întotdeauna am ştiut că, într-o zi, toate faptele rele ale lui Cliff o să-l prindă din urmă. *El* şi-a făcut-o cu mâna lui.

— Aşa se întâmplă de obicei.

— Tu l-ai fi omorât? întrebă Annie. Adică, dacă n-ar fi trebuit s-o faci în legitimă apărare?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

— Nu cred că ai fi făcut-o. Mă bucur. Eşti un om bun. Mi-ai făcut o promisiune. Eu n-am făcut nimănui o asemenea promisiune.

Keith nu răspunse la asta, ci schimbă subiectul.

— O să ne oprim la un local pe marginea drumului, lângă şoseaua interstatală. O să-ţi fac cinste cu micul dejun.

— Arăt groaznic. Şi tu la fel.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva la popasul camioanelor.

— A… cu cel pe care l-ai sunat de la cabană?

— Da.

— Prietenul tău din Washington?

— Da.

Annie nu mai spuse nimic şi, după câteva minute, Keith opri la popas lângă barieră spre Ohio.

— Eu rămân aici, zise ea.

— Nu, vreau să-l cunoşti pe Charlie şi vreau s-o suni pe sora ta.

Coborâră din camionetă şi intrară în cafenea. Charlie Adair şedea într-un separeu lângă fereastră, purtând singurul şi unicul costum de tweed englezesc din local, bând cafea, fumând şi citind un ziar. Când ei se apropiară, Charlie se ridică, zâmbi şi spuse:

— Bună dimineaţa.

Keith şi Charlie îşi strânseră mâinile.

— Charlie Adair, ţi-o prezint pe Annie Baxter.

Adair îi luă mâna.

— Sunt foarte bucuros că ai putut să vii, zise.

— Mulţumesc. Mă bucur foarte mult că pot să fiu aici.

Se aşezară cu toţii, iar Charlie mai comandă două cafele.

— E un local grozav. Toată lumea fumează aici. O întrebă pe Annie: Te superi dacă fumez?

Annie dădu din cap. Charlie îşi aprinse altă ţigară şi-i zise:

— Eu şi Keith am avut un schimb de cuvinte înainte de plecarea lui în Michigan, aşa că am vrut să ne cerem scuze reciproc şi personal.

— Şi ai vrut să mă vezi, răspunse Annie.

— Absolut. Eşti frumoasă.

— Sunt, ştiu, dar nu în acest moment.

Charlie zâmbi, apoi spuse:

— Cred că eşti. N-am de gând să-l iau pe Keith cu mine, aşa că să fim prieteni.

— Să nu crezi nicio vorbă din ce zice, îi spuse Keith.

— Deja mi-am dat seama de lucrul ăsta, replică Annie.

Charlie zâmbi din nou. Veni cafeaua şi sorbiră din ea.

— Iată ceva ce poţi să crezi, îi zise Charlie… Keith Landry e cel mai bun, mai curajos şi mai de încredere om pe care-l cunosc.

Annie zâmbi.

— Ştiu asta.

— Cred că-i de ajuns, interveni Keith. Această femeie mi-a salvat viaţa.

— Îi eşti dator, zise Charlie, încuviinţând din cap.

— De fapt, Keith şi-a riscat viaţa ca să mi-o salveze pe a mea, replică Annie.

Keith spuse din nou:

— Ajunge.

— Poate Unchiul Sam să vă facă cinste cu micul dejun? întrebă Charlie. Fără obligaţii, dacă e sub zece dolari.

Amândoi negară din cap.

— Aveţi nevoie de bani? se interesă Charlie.

— Nu, ne descurcăm, răspunse Keith.

— Deci, vă cunoaşteţi de când eraţi copii. E grozav. Cine a învăţat mai bine la şcoală?

— Eu, răspunse Annie. El nu era în stare să fie atent nici cât un ţânţar.

Charlie zâmbi.

— Depinde de subiect. Poate să citească în rusă. Ştiai asta?

— N-a avut niciodată ocazia şi probabil nici n-o să aibă.

Charlie râse. Îşi băură cafeaua şi Charlie îi zise lui Annie:

— Ştiu că probabil ai trecut printr-o experienţă foarte dificilă şi îţi mulţumesc că ai fost de acord să vă opriţi şi să stăm de vorbă despre fleacuri.

— Sunt sigură că, atunci când o să mă duc să dau un telefon, o să renunţaţi la fleacuri.

Charlie o privi.

— Obişnuiam să mă întâlnesc cu el când se întorcea de undeva – de obicei, într-o cafenea mică din vreun orăşel de lângă o graniţă periculoasă. Acum, într-un fel, e ca pe vremuri. Beam câte o cafea sau câte un pahar şi îl informam despre ultimele ştiri din sport. Nu discutăm despre călătoria lui decât mult mai târziu. Dar, de data asta, întrucât nu cred că o să-l mai văd un timp…

Annie se ridică.

— Mă duc să dau un telefon.

Keith şi Charlie se ridicară când ea plecă şi toţi şoferii din local se uitară la ei. Se aşezară din nou şi Charlie zise:

— Bună femeie. Aspect plăcut, ochi ageri, faţă bună, corp frumos. Gusturi proaste la bărbaţi.

— Aşa se pare.

— Tot o iubeşti?

— Da.

— Bănuiesc că soţul incomod a dispărut din cadru.

— Definitiv, chiar.

— Ai nevoie de un serviciu de curăţenie?

— Da. E la cabana lui, iar Billy Marlon e afară.

Charlie aprobă din cap. Keith îi dădu indicaţii cum să ajungă la cabană.

— Vreau ca toate lucrurile ei să fie luate de acolo, la fel şi corpul lui Marlon. S-ar putea să te hotărăşti chiar să dai foc casei. Tu decizi. Bănuiesc că cineva o să dea un telefon anonim la poliţia locală. Lasă-i pe ei să se descurce.

Din nou Charlie dădu din cap.

— O să ne ocupăm noi de asta. Ce facem cu corpul lui Marlon?

— Găsiţi ruda cea mai apropiată din Spencerville. La Fort Wayne se află o fostă soţie şi copiii, şi o altă fostă nevastă pe nume Beth, în Columbus, Ohio. Vreau un serviciu funerar militar cu onoruri, în Spencerville.

— S-a făcut. Hei, te simţi bine sau rău?

— Amândouă.

— Chiar ţi-a salvat viaţa?

— Da, i-a zdrobit capul cu un vătrai.

— Mamă! În afară de faptul că a încercat să te omoare, bănuiesc că a meritat-o.

— Cu vârf şi îndesat.

— Ea cum se simte?

— Bine.

— Mai târziu o să fie puţin cam dificil, ştii, când totul o să o lovească. Copiii şi restul.

— O să fie bine. Dar nimeni nu trebuie să ştie ce s-a întâmplat acolo.

— Nimeni n-o să ştie niciodată.

— Mulţumesc.

Charlie zâmbi.

— Deci, ai făcut-o singur. Dar eu trebuie să fac ordine.

— La asta te pricepi.

— Şi asta e o favoare pe care ţi-o fac pe gratis?

— Sigur.

— Nu primesc nimic în schimb?

— Nu.

— Te întorci? îl întrebă.

— Nu.

— E definitiv?

— Da.

— Bine. Poate o să accept eu postul.

— Aşa-ţi trebuie.

Annie se întoarse, şi cei doi bărbaţi se ridicară iarăşi şi ieşiră din separeu.

— Plecăm, îi zise Keith.

— Bine.

Annie îi întinse mâna lui Charlie.

— Mi-a părut bine să te cunosc. Sper că o să ne mai întâlnim vreodată.

— În mod sigur. Vreau să fiţi oaspeţii mei în Washington.

— E foarte amabil din partea ta.

Charlie îi luă mâna lui Keith.

— Noroc, prietene. O să ne mai întâlnim în împrejurări mai fericite.

— Sunt convins.

Îşi luară rămas-bun, iar Keith şi Annie ieşiră afară şi se urcară în camionetă. Keith o luă pe autostradă.

— Ai vorbit cu Terry? o întrebă.

— Da. E fericită şi uşurată. Mi-a zis să-ţi mulţumesc.

— I-ai spus despre el?

— Da. A zis: „Dumnezeu să-l odihnească”.

Keith nu răspunse. Îşi continuară drumul spre sud, către Spencerville.

— Charlie e un bărbat încântător, zise Annie.

— Mai mult decât atât.

— A fost şeful tău?

— Da, dar n-a luat-o niciodată prea în serios.

Ea rămase tăcută un timp, apoi îl întrebă:

— Vrei să te întorci acolo?

— Nu.

— De ce? Pun pariu că e încântător şi incitant. Ce ai putea oare să faci după ce ai dus o astfel de viaţă?

— Să cultiv porumb.

Annie se uită la el.

— Keith… ai aflat de casa ta?

— Da.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, Annie. Pământul e încă acolo, iar înainte de asta pe locul acela au mai fost două case. Eu o să o construiesc pe a patra.

Ea dădu aprobator din cap.

— Ţi-aş fi oferit posibilitatea să vii să locuieşti la mine, dar nu cred că aş mai putea trăi în casa aceea.

— Nu, n-ai putea.

— Nu… ei bine… ce…? Îi aruncă o privire. Care e planul tău?

— Păi, mai întâi, te duc la Roma, ca să vedem amândoi Colosseum-ul noaptea, împreună de data asta.

Annie zâmbi, îi cuprinse umerii cu braţul şi rosti:

— Bine ai venit acasă, Keith.

[1] Organizaţie de tineret sponsorizată de Departamentul Agriculturii (n. Red)

[2] Activităţi ale unor suporteri entuziaşti (n. Red)

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36

Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43

Table of Contents

Capitolul 1 6
Capitolul 2 12
Capitolul 3 20
Capitolul 4 28
Capitolul 5 40
Capitolul 6 53
Capitolul 7 69
Capitolul 8 81
Capitolul 9 96
Capitolul 10 112
Capitolul 11 119
Capitolul 12 139
Capitolul 13 156
Capitolul 14 163
Capitolul 15 169
Capitolul 16 184
Capitolul 17 193
Capitolul 18 211
Capitolul 19 225
Capitolul 20 234
Capitolul 21 262
Capitolul 22 280
Capitolul 23 303
Capitolul 24 310
Capitolul 25 334
Capitolul 26 343
Capitolul 27 362

Capitolul 28 378
Capitolul 29 387
Capitolul 30 394
Capitolul 31 405
Capitolul 32 420
Capitolul 33 425
Capitolul 34 438
Capitolul 35 443
Capitolul 36 454
Capitolul 37 477
Capitolul 38 510
Capitolul 39 535
Capitolul 40 544
Capitolul 41 554
Capitolul 42 558
Capitolul 43 576